

КЕН СКОЛС

ПЕСНОПЕНИЕ

КНИГА
ВТОРА
— ОТ —
ПСАЛМИТЕ
— НА —
ИСААК

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

— Завръщане в Познатите земи —

**КЕН СКОЛС
ПЕСНОПЕНИЕ
КНИГА ВТОРА ОТ
„ПСАЛМИТЕ НА ИСААК“**

Превод: Красимир Вълков

chitanka.info

Преди девет месеца могъществото и богатството на разпуснатия андрофрансински орден преминаха в ръцете на Рудолфо, генерал на Скитащата армия и владетел на Деветте горски дома. Преди девет месеца неговата годеница Джин Ли Там сподели, че е бременна и най-сетне ще го дари с наследник. Преди девет месеца двамата с Исаак се заеха с непосилната задача да препишат книгите, съхранени в паметта на мехослугите, и да съберат всичко, останало след разрушението на Уиндвир, в нова Велика библиотека.

А днес мнозина благородници са се събрали в Деветте гори, за да пируват по случай появата на наследника. Джин Ли Там се мъчи в родилни болки... Внезапно вратите се отварят и връхлитат омагьосани, невидими нападатели. Съгледвачите не могат да ги удържат и високопоставените гости са изклани, включително Ханрик, сянка на блатната кралица. Единствено Рудолфо остава незасегнат.

По същото време пред Портата на пазителя, която отделя Познатите земи от Изпепелената пустош, се появява странна фигура със съобщение до скрития папа — Петронус.

Така започва „Песнопение“, втора книга от „Псалмите на Исаак“.

Кен Сколс е едно от нашумелите напоследък имена, твори на интересната граница между фентъзито и научната фантастика. Има остро око за действието и остър слух за човешкото сърце.

Поемайте смело на завладяващо пътешествие.

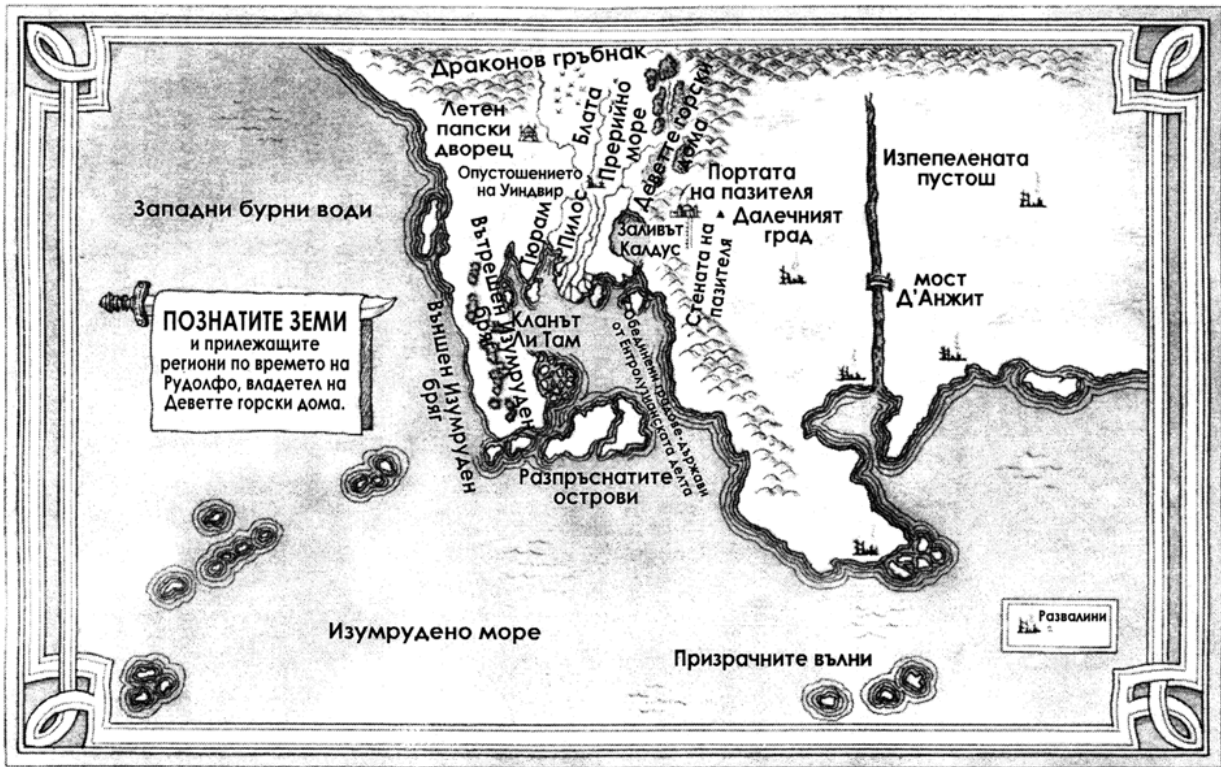
Хари Търтълдав

Важна книга в еволюцията на фентъзито!

Буклист

Кен Сколс е победител в конкурса „Писатели на бъдещето“. Негови разкази са се появявали в множество антологии и списания от 2000 година. Първият му роман „Ридание“ е издаден през февруари

2009. „Песнопение“ е втората книга от поредицата „Псалмите на Исаак“.

ПРЕЛЮДИЯ

Изгревът над Изпепелената пустош беше ужасяващо величествен. Горянските съгледвачи го посрещаха всяка сутрин на поста си пред Портата на пазителя.

Първо в хладния въздух се разнасяше мирис на сол и пясък. След това небето се оцветяваше в тъмнолилаво, проточваха се извити червени ивици, разпрострени над равнинния хоризонт отвъд ниските хълмове, маркиращи уимския път към останките от Стария свят. В този миг, преди сърдитото червено слънце да се издигне, светът замръзваше тих и неподвижен.

Днес, точно в този момент една кафява птичка се спусна към мрежата на командира на стражата.

Той разви малкия свитък, закачен за крачето ѝ, и се обърна към идващата от изток пурпурна светлина. След това подсвирна сигнала за трета тревога и предните постове мигновено се омагьосаха, потъвайки в сутрешните сенки.

Командирът шифрова бързо съобщение до Едрик, първия капитан на горянските съгледвачи, и го подаде на птичаря.

— Изпрати го в Седмото горско имение.

След това се спусна по стълбите до основата на масивната залостена порта и застана до нея със скръстени ръце.

„От запад приближава метален човек с расо.“ Това беше крайно необичайно. Металните хора на генерал Рудолфо работеха за възстановяването на библиотеката. А техният водач Исаак беше единственият, който носеше расо. Командирът на стражата огледа пътя към назъбените каменисти хълмове на запад. Той водеше само към един град.

Уиндвир. Сега опустошен, защото андрофрансините не можеха да оставят миналото на мира. Бяха преоткрили „Седемте какофонични смърти“ на Ксум И'Зир и заклинанието бе донесло гибелта им. Цял град и неговият орден бяха унищожени, с което бе сложен край на

пазенето на светлината и знанията от Стария свят, загинал от същото заклинание преди две хиляди години.

А сега явно металният човек, изрекъл магията, приближаваше към поста му без предупреждение.

— Крайно необичайно — повтори мъжът на глас.

Гледаше пътя и виждаше с лекота хората си въпреки магиите, които ги прикриваха. Всеки беше като индивидуален лек полъх, раздвижващ тревата и боровите иглички, докато заемаха позиция. По време на миналогодишната война все още беше лейтенант и действаше заедно с бойците си. Сега капитанският чин го различаваше от тях. Повишението му бе донесло и нова задача в тези планини, които делеяха стария свят от новия.

Откъм масивния каменен път се разлетяха птици и вятърът довя шум от метални стъпки.

Облечената с расо фигура се появи, куцукайки и свистейки. Едно от стъклените очи висеше от няколко златисти жици, а другото се въртеше неспирно зад постоянно отворените клепачи.

Капитанът пристъпи напред, готов да даде заповед. Рудолфо щеше да обезглави всеки, който откажеше да помогне на приятел, а Исаак беше почти роднина на горянския крал. Мъжът се поколеба.

— Братко Исаак?

Металният човек вдигна глава. Вътрешностите му изсвистяха и гласът му излезе с бълбукане.

— Казвам се Чарлс — заговори той с тъжен тон. — Аз съм архиинженер по механични науки в андрофрансинския орден. Нося спешно съобщение на скрития папа, Петронус. Библиотеката е превзета с коварство. Санкторум лукс трябва да бъде защитен. — Чу се тракане и механичният се срути на купчина метал, от който излизаха пара и искри.

Капитанът на стражата изкрещя да донесат нова птица и подсвирна на хората си да излязат от гората.

Високо над тях кръжеше гарван.

1.

РУДОЛФО

Рудолфо стоеше на върха на Библиотечния хълм и гледаше как следобедното слънце обагря ширналата се гора в червено. Беше изкарал деня в изтощително преглеждане на документи, сред лудницата, която цареше в седмото горско имение, и най-накрая успя да се измъкне под фалшив претекст, че иска да инспектира строежа на библиотеката. Обиколи мълчаливо подземните нива, доволен от прекъсването на монотонната работа.

Разбира се, не можеше да вини служителите си за суматохата. В крайна сметка приготвиха празненството в чест на неговото първородно дете. То щеше да се роди до няколко седмици и според обичаите на горяните такъв празник се отбелязваше с огромно веселие. Раждането на наследник беше истинско държавно събитие и щяха да присъстват гости от поне десетина нации. Дори блатният крал щеше да дойде. Рудолфо се подсмихна. Знаеше, че едрият космат гигант само се представяше за такъв, а всъщност служеше на петнайсетгодишното момиче, което бе истинският наследник на Плетения трон. Тази нощ Ханрик щеше да играе ролята на крал пред Рудолфо и останалите му гости. Тази част от празненството го отегчаваше. Рудолфо се замисли за истинските домакини — хората, които правеха всичко по силите си, за да почетат своя крал и неговия бъдещ наследник.

Горянските съгледвачи можеха да бъдат горди. Ловуваха и рибарстваха шест седмици, за да доставят необходимите продукти. Бяха пратили ездаци до всички краища на Познатите земи за най-добрите напитки. Дори бяха наели готвачи от Изумрудения бряг — да разучат горянските рецепти и да ги обогатят с южняшки вкусове.

Рудолфо се засмя. Тази нощ вляво от него щеше да седи блатният крал, а вдясно — ентролузианският посланик. Ентролузианците бяха изпратили посланик, защото Ерлунд бе зает с потушаването на бунтове в делтата. Вуйчо му Сетберт бе унищожил Уиндвир с надеждата да засили ентролузианската икономика, като анексира Деветте горски дома с помощта на подставения си папа. Рудолфо и съюзниците му бяха оказали съпротива, бяха разкрили плановете на Сетберт и в

крайна сметка надзорникът бе съден и екзекутиран заради геноцида срещу андрофрансинския орден и неговият град.

Колко време беше минало? Шест месеца? Седем? Имаше чувството, че са изтекли години. Левга след левга в бумащина. Среци, продължаващи с часове. Цели дни, без да види небето над себе си или да усети вятъра в гърба. За последно седеше на това място в края на лятото, шатрата на книговезците още бе опъната, а металните хора, горяните и последните андрофрансини се опитваха да възстановят, доколкото могат, Великата библиотека на Уиндвир.

Сега вече бе зима и шатрата бе прибрана. Масите бяха складирани в подземията на седмото имение, а книгите препълваха коридорите и свободните стаи. Поне до последните дни, когато се оказа, че ще имат нужда от пространство.

Рудолфо се зачуди къде ли са преместили всичките книги. И кога точно се бе случило?

Това малко го притесни. „Дори не съм забелязал.“ Едно време долавяше дори най-малката промяна в брадата на някого от съгледвачите си. А сега цяла планина от книги изчезваше изпод краката му и минаваха дни, без да се усети.

Чу тракане и леко свистене, и се обърна да поздрави металния си приятел.

— Лорд Рудолфо? — чу се металически глас.

— Исаак. Успя да ме намериш.

Исаак пристъпи напред.

— Да, милорд. — Той приглади андрофрансинското си расо с метални пръсти. — Надявам се, че сте доволен от инспекцията?

Рудолфо се засмя. Трябваше да се досети, че металният човек ще се разтревожи.

— Свършил си чудесна работа, Исаак.

Мехослугата примигна.

— Всъщност има и много други, които работят, освен мен. Списъкът е доста дълъг, но го пазя в кабинета си. А ако искате, мога да изрецитирам...

Рудолфо вдигна ръка.

— Просто предай поздравленията ми на всички.

Исаак кимна.

— Благодаря, милорд. Служим на светлината.

— Така е. Но наистина, Исаак, ти си великолепен ръководител. Металният човек наклони леко глава.

— Благодаря, милорд. Ако може да добавя, лейтенант Небиос ми беше от огромна полза.

Рудолфо бе забелязал ръководните качества на Неб, докато се занимаваше с гробокопачите в Уиндвир. Още тогава бе разбрал, че от младежа ще излезе чудесен капитан. А някои от методите на Исаак изглеждаха учудващо сходни.

— Значи той те съветва?

Исаак примигна отново.

— Направих проучвания и ги сравних със записките в библиотеката относно наблюденията върху динамиките на ръководенето. — Той помълча малко и от радиатора на гърба му блъвна пара. — Неб е роден командир.

Рудолфо кимна и поглади брадата си.

— Да, и аз го забелязах. — Освен това блатните виждаха в Неб човека, който един ден щеше да открие и да ги заведе в новия дом, обещан в Книгата на сънуващите крале.

Рудолфо се обърна към гората и дома си.

Слънцето се бе скрило и светлините от имението и градчето го привличаха. Небето преминаваше от лилавеещо към черно, звездите искряха с живот, а полумесецът на синьо-зелената луна надничаше изпод воала на облаците. Рудолфо си пое дълбоко въздух и усети миризмата на печено месо от кухните.

— Време е да се подготвим за празненството. — Той тупна Исаак по рамото и усети хладния метал под грубоватото вълнено расо.

Исаак кимна.

— Лейди Там прати един съгледвач да ви търси. Казах му, че лично ще ви извикам.

Рудолфо се засмя. Допреди няколко седмици тя щеше да се появи лично, но речната жена настояваше вече да си почива. Джин се съпротивляваше първоначално, но накрая се съгласи с акушерката и се насили да остане в леглото. Рудолфо знаеше, че не трябва да дразни тигъра в клетката.

— Вече приключих тук. Ела с мен — подкани той Исаак.

Тръгнаха мълчаливо покрай масивните разпръснати камъни, които постепенно придобиваха форма в здрача. Въздухът беше студен

и дъхът на Рудолфо се виждаше. Двамата вървяха внимателно по миналоседмичния сняг, докато се спускаха по хълма, който постепенно превръщаше Деветте гори в център на Познатите земи.

Всичко бе започнало още щом Петронус ексекутира Сетберт и прехвърли богатствата на андрофрансинския орден на Рудолфо, за да възстанови библиотеката. Предишния ден бе пристигнала нова делегация от един от големите университети на Тюррам с молба да създаде филиал близо до новата Велика библиотека. Рудолфо изслуша молбата им, каза, че е поласкан от интереса към Деветте гори и че ще помисли. Това бе четвъртият университет в рамките на четири месеца и не беше сигурен, докога ще може да ги мотае.

Рудолфо се подхлъзна на заледения сняг и залитна. Силната метална ръка го хвана, преди да падне.

— Благодаря — каза той на Исаак.

Механичният човек кимна и го изчака да стъпи стабилно, преди да го пусне. Спуснаха се в подножието на хълма и поеха по пътя към градчето. Гората бе започнала да оредява заради новия строеж. Скоро седмото горско имение щеше да бъде обградено от истински град.

„Какво ли би помислил баща ми?“ — запита се Рудолфо. Беше останал сирак още дванайсетгодишен и рядко се сещаше за баща си. Но напоследък се замисляше все по-често заради приближаващото му бащинство.

Няколко горянски съгледвачи се приближиха към тях. Не бяха облекли парадните си униформи и шарените вълнени панталони и ризи бяха подгизнали от влагата в гората. Те се ухилиха широко на генерала си, което рядко се случваше.

Рудолфо им отвърна с усмивка.

— Чувам, че сте подготвили невиждан пир.

Те се захилиха още по-широко, но след миг усмивките изчезнаха при появата на първия капитан Едрик. Лицето му беше угрижено, а в ръцете си стискаше съобщение. Той стрелна с очи Исаак и съсредоточи поглед в Рудолфо.

— Току-що пристигнаха две птици от Стената.

Рудолфо спря. Бяха наследили охраната на Стената на пазителя заедно с възстановяването на библиотеката. Планинският хребет отделяше Познатите земи от Изпепелената пустош — руините на Стария свят. Андрофрансините контролираха достъпа дотам, преди

Сетберт да пречупи гръбнака им и Петронус да закрие ордена, прехвърляйки тази отговорност на Рудолфо и Деветте горски дома.

„Пастир на светлината.“

— Какво става на Стената? — Взе свитъците и ги прочете набързо. От шифъра на съобщенията личеше, че са спешни. Метален човек, облечен в расо, твърдящ, че е архиинженер по механични науки от опустошения град. „Нося спешно съобщение на скрития папа Петронус. Санкторум лукс трябва да бъде защитен.“

Вдигна поглед към Исаак.

— Как се казваше инженерът, който те създаде?

Исаак примигна и очите му проблеснаха в златисто сред здрача.

— Брат Чарлс, милорд.

Рудолфо кимна.

— Да, брат Чарлс. Архиинженер по механични науки?

— Да, милорд — потвърди Исаак.

Рудолфо поглади брадата си.

— Кога за последно го видя?

Нещо в металния човек затрака и той потръпна, изпускайки пара в хладната нощ.

— Аз... — мехослугата направи пауза. — Вечерта, преди градът да падне. Даде ми нареждания и ме прати до хранилището на заклинанието с ескорт от сиви гвардейци.

Значи беше възможно да е избягал. И може би знаеше за Петронус. Не беше невъзможно, макар старецът да пазеше тайната си строго. Но това не обясняваше металния човек.

— Нали освободихме всички... — Рудолфо потърси подходяща дума — твои другари от лагера на Сетберт?

Исаак кимна.

— Всичките ми братя са тук.

Рудолфо се обърна към Едрик.

— Какво мислиш?

Едрик раздвижи ръце в жестомимичния език на горянските съгледвачи. „Не ми харесва.“

— Смятам, че трябва да отидем до Стената на пазителя и да проверим за какво става дума.

Рудолфо огледа хората си и първия им капитан. „Биха тръгнали веднага с мен, ако дам нареждане, без значение, че предстои

празненство.“ Те самите бяха синове на съгледвачи и служеха на генерала на Скитащата армия и владетел на Деветте горски дома, също като бащите си. Отраснали бяха с ножове и магически прахчета. Едрик беше първороден син на най-добрия му приятел. Рудолфо и Грегори бяха отраснали заедно и когато лорд Иаков и жена му бяха убити и се наложи да поеме тюрбана, младият владетел бе дал поста капитан на приятеля си. Двамата се сражаваха в множество политически сблъсъци и бяха потушили няколко ереси от името на ордена, като си извоюваха репутация на храбри командири и великолепни стратегии. Но Рудолфо знаеше истината: Командирът е толкова способен, колкото са хората, които изпълняват заповедите му, а неговите бяха най-добрите в Познатите земи.

„Верността им граничи с любов. Научили са я от бащите си.“ Тази реалност го накара да затаи дъх и в главата му изплува мисъл. Той я избута назад и се съсредоточи върху предстоящите задачи.

— Съгласен съм, Едрик. — След това продължи с жестомимичния език, така че всички да го видят. „Но ще тръгнем утре сутрин. Тази вечер ще празнуваме, за да почетем първородното ми дете.“

Съгледвачите мълчаха, но Рудолфо зърна как неколцина от тях се усмигнаха отново. Той наклони глава и отвърна на усмивката им.

Продължиха по улицата, препълнена от разрастващото се горянско племе, и Рудолфо се върна към предишната мисъл. Тези мъже бяха вчерашни деца и не след дълго щяха да предадат ножовете си на утрешните. В краткото време между това светът продължаваше да се променя, докато Познатите земи се вълнуваха от загубата на андрофрансинските пастири. Въпреки това, съгледвачите щяха да предадат ножовете си, споделяйки наученото през тези смутни времена.

„А скоро и аз ще има на кого да предам моите.“ Надяваше се, че ще са достатъчно остри и балансирани за света, който създаваха.

НЕБ

Неб дебнеше плячката си в тъмния уимски лабиринт. Движеше се внимателно и стъпваше само в следите, които бе оставил по-рано. Беше сигурен, че тя е някъде отпред. Долавяше леката миризма на пръст и пепел във въздуха. Това го опияняваше.

Внезапно усети как нещо мокро и студено го удря по врата. Снегът се посипа по бузата му, а зад него Уинтърс избухна в смях. Неб се завъртя и скочи към нея, но тя отстъпи с лекота встрани от размаханите му ръце.

Момичето се усмихна и отметна мръсната си кафява коса от лицето.

— Станал си по-тромав, Небиос бен Хебда.

Той поклати глава.

— Ако бях омагьосан, щях да те чуя. — Прахчетата, с които тренираха съгледвачите на Рудолфо, ги правеха почти невидими за невъоръжено око. Те се ползваха само при война и изостряха допълнително усещанията, скоростта и силата, като превръщаха съгледвачите във впечатляващ противник.

Тя се усмихна.

— В това е проблемът. Свикнал си да разчиташ на прахчетата и сетивата ти са притъпени без тях. — Момичето пристъпи напред и докосна бузата му с мърлявата си ръка. — Това те превръща в лесна плячка.

Неб се усмихна и пристъпи по-близо до нея, за да я прегърне. Тя се притисна към него, тънка и стройна, и повдигна уста към неговата. Беше топла въпреки студеното време.

Когато се запознаха, Неб мислеше, че Уинтърс е слугиня на блатния крал, а може би дъщеря или нещо по-лошо. По-късно научи, че тя е истинската кралица, която се криеше зад страховитата сянка, докато навърши пълнолетие и извоюва признание в сложната система за родство на Познатите земи. Двамата споделяха сънища сред опустошения Уиндвир — сънища за нов дом, — и се разхождаха често и дълго, докато Неб инспектираше работата на гробокопачите. Дори се

целуваха в сянката на гората, която обграждаше руините на великия мъртъв град.

Бяха минали седем месеца и той бе забравил, колко хубав е вкусът ѝ.

— Това е по-добро от сънищата — промърмори той.

Уинтърс потръпна в ръцете му, извъртя се и го избута.

— Не трябва ли да се обличаш за празненството? — попита тя през смях.

Той я придърпа обратно и я целуна пак.

— Да, лейди Уинтърс, трябва.

— Тогава те оставям да се приготвиш. — Момичето се изплъзна отново. — Ще се видим на сутринта.

Уинтърс се отдалечи с бързина и ловкост, които го смайваха. Без магии тя определено беше най-добрият съгледвач, когото бе виждал. Той тръгна по-бавно, опитвайки да забави туптенето на сърцето си. Беше забравил колко силен е копнежът му по нея. Сънищата само го подсилваха. Части от пророчества, откровения и понякога похот, от която дъхът му спираше, тогава се будеше, потен и треперещ. Дори сега се изчервяваше, само като помисли.

Излезе от лабиринта и тръгна по градинската пътека към задния вход на седмото горско имение. Чуваше свиренето на духовите и струнните инструменти, долитащо от прозорците на голямата зала, смеха на съгледвачи и момичета в кухните. Неб влезе в коридора, който бе претъпкан с войници, облечени в парадните униформи на Деветте горски дома. Слугите се въртяха трескаво от стая в стая. Той изкатери задното стълбище и след няколко завоя на коридора се прибра в малката си стая.

Обикновено обучаващите се офицери живееха в казармите, но той се броеше за член на домакинството на Рудолфо и му бяха позволили да запази същата стая, която бе получил още при пристигането си в Деветте гори. Помещението беше малко, разделено на спалня и всекидневна с тежка завеса. Имаше малко дървено писалище и стол под широкия прозорец, водещ към малко балконче. Стените бяха украсени с няколко произведения на изкуството. Имаше две, навярно оригинални, маслени картини от Карпатиус, изобразяващи миграцията на запад от руините на Стария свят. Карпатиус бе създал серия от картини по случай първото хилядолетие

от населването на Новия свят. На тези се виждаха горяните в окъсаните им разноцветни дрехи и първият Рудолфо, легендарният водач, стоящ малко по-встрани, загледан от билото на един хълм към Деветте гори. Гористите острови наред Прерийното море от жълта трева щяха да станат техен дом. Лицата им бяха дребни, но Неб бе убеден, че вижда надеждата в тях. Чудеше се какво ли е било да стъпиш за пръв път в Новия свят, преди толкова години.

Той откопча колана с двата ножа и го провеси на стола. Махна подгизналите си вълнени дрехи, изми се набързо, избърсна се и извади парадната униформа. Обикновено обучаващите се офицери нямаха чин, но заради предишния му опит като ръководител на гробокопачите на папа Петронус по време на войната му бяха зачислили лейтенантски шал, който се носеше вързан на лявата ръка. Неб седна, за да си обуе ботушите, и вдигна глава, щом чу чукането на вратата.

— Влез.

Вратата се откряна и Едрик, първият капитан на горянските съгледвачи, надникна вътре.

— Закъсняваш — подхвърли с усмивка.

Неб издърпа ботуша си.

— Съжалявам, капитане.

Едрик се вмъкна в стаята и затвори вратата.

— Дали няма нещо общо с едно блатно момиче, което придружава краля си?

Неб усети, че се изчервява. Отвори уста да каже нещо, но Едрик го прекъсна със смях.

— Май те е сграбчила бая здраво.

Двойният смисъл не му убягна, при което и ушите му пламнаха. Едрик го тупна по рамото и се засмя още по-весело.

— Не се впрягай, Неб. С всеки се случва, рано или късно. Само внимавай, блатните са странен народ.

„Той не знае. Мисли си, че Ханрик е истинският блатен крал.“ Рудолфо знаеше истината, макар Неб да не бе сигурен как я е научил. Подозираше, че и бащата на Едрик, Грегориус, също бе посветен в тайната. Но Грегориус бе загинал в нощта, когато освободиха мехослугите от лагера на Сетберт.

Блатните оцеляваха, защото останалите народи в Познатите земи или се бояха от тях, или ги подценяваха. Според легендите те бяха

пристигнали малко след като първият Рудолфо бе довел бандата си от пустинни разбойници през Стената на пазителя. Карпатиус определено не беше рисувал картини по тази тема. Блатните бяха домашни служители на Ксум И'Зир и неговите синове магове. Според ученията на андрофрансините Епохата на смеещата се лудост не бе изтляла напълно с поколенията. Постепенно другите заселници бяха изтикали блатните към подножието на Драконовия гръбнак, в блатата и горите, около изворите на Първата и Втората река. На място, където лудостта и мистицизмът им не можеха да покварят остатъците от човечеството.

Разбира се, колкото повече общуваше лично с блатните, толкова повече започваше да се съмнява в интерпретацията на събитията от страна на ордена. Блатните със сигурност бяха различни, но не непременно луди.

Неб се отърси от размишленията, стана и закопча колана с ножовете. Едрик го огледа и намести лейтенантския шал, така че възелът да е от вътрешната страна на ръката.

— Вече си водил хора по време на война — каза той, докато го нагласяше. — Това е правилният начин за носене.

Неб не смяташе, че е командвал във война. Просто ръководеше лагер от гробокопачи, стараяше се максимално да ги опази живи и да ги нахрани, докато армиите се сражаваха наоколо. Беше загубил двайсетина души през зимата заради заблудени стрели, объркване и студ. Но в очите на съгледвачите беше друго. За тях той беше ветеран, нищо, че се чувстваше като осиротяло момче през повечето дни.

— Благодаря, капитане — каза той и тръгна към вратата.

Едрик го спря.

— Карай по-леко с огнедъха тази вечер. И ако ще ходиш при момичето си, се готви за ранно ставане утре.

Неб не можа да скрие учудването си.

Едрик го видя и продължи:

— Получихме вест от Стената на пазителя. Около портата става нещо странно. Сутринта потегляме, заедно с Рудолфо и Исаак.

Неб усети как разочарованието го прободне. Утре трябваше да е празник и планираше да го изкара с Уинтърс, доколкото задълженията й позволяваха. Все пак изпита и любопитство.

— Какво се случва на стената?

Едрик поклати глава.

— Утре. Ще ти обясня, щом потеглим. — Той се усмихна. — Затова гледай да се възползваш максимално от нощта.

Широката му длан отново тупна Неб по рамото и младежът си припомни за ръката на баща си. Брат Хебда беше едър, любезен и мил човек, който правеше повече за незаконния си син, отколкото повечето андрофрансини. Дори му беше издействал стипендия, за да се включи в разкопки в далечния изток на Стария свят. В онази сутрин натовариха каруцата, готвейки се да тръгнат по същия път — към Стената на пазителя, Далечната станция и Изпепелената пустош. А следобед Неб бе останал сам на света, гледайки как огън и светкавици поглъщат единствения му дом.

Замисли се за Рудолфо, Едрик и накрая за Уинтърс. „Сега имам ново семейство.“ А някъде в бъдещето го очакваше и нов дом, ако сънищата на Уинтърс и на останалите блатни крале бяха верни.

Неб се усмихна насила.

— Нощта ще е хубава.

Едрик кимна и тръгна към вратата, а младежът го последва.

Можеше да не изкара следващия ден с Уинтърс, но може би щеше да се възползва от остатъка от вечерта. Имението беше пълно с тайни проходи. Благодарение на знанията си от обучението си по архитектура и стратегическо строителство ги беше открил, след като се бе натъкнал случайно на първия. Може би, след като празненството утихнеше, можеше да се промъкне и да изкара няколко часа с нея, преди да потегли към Портата на пазителя.

„Може би.“

От тези мисли взе да се изчервява отново и почна да се моли Едрик да не забележи.

Първият капитан на съгледвачите не каза нищо. Само се засмя, започна да пляска с ръце в такт с музиката от долния етаж и се понесе с танцова стъпка към широкото, извито стълбище.

Без да чака покана, Неб се включи в танца, чудейки се какво ли ще му донесе нощта.

ПЕТРОНУС

Петронус погледна през прозореца на къщичката си, преди да постави нова цепеница в огъня и да се върне на отрупаното писалище. Не можеше да определи точното чувство, което го караше непрекъснато да гледа през прозореца, но душата му беше неспокойна, сякаш приближаваше време за разплата.

„Заслужил съм си я.“

Беше син на рибар, почувствал повика на андрофрансините и влязъл в ордена, за да помогне за запазването на светлината. Започна като послушник, като всички останали, и изкатери йерархията, за да се превърне в най-младия папа. След болезнено кратко папство бе почувствал, че животът му се превръща в лъжа. Затова инсценира убийството си с помощта на нетърпеливия си приемник и се върна към лодката и мрежите в тихите води на залива Калдус. Колкото по-далече стоеше, толкова повече се убеждаваше, че обсебената от миналото мечта на андрофрансините не служи на Новия свят.

И тогава дойде денят, в който зърна кладата на Уиндвир в северното небе. Бяха възстановили заклинанието на Ксум И'Зир — въпреки предупрежденията му — и то ги бе унищожило, бе превърнало най-великия град в пустош от пепел и кости.

„Заслужил съм разплата.“

Обърна се към бюрото. Беше покрито с книжа. Както и всяка равна повърхност в единствената стая. Бележки, карти и остатъци от пергаменти.

В центъра на всичко се намираще кожената торба, дадена му от Влад Ли Там в деня, когато ексукутира Сетберт. Петронус преряза гърлото на надзорника със същия нож, с който бе изкормил хиляди съомги. Направи го пред всички. Действие, което не му позволяваше да бъде папа и разпускате ордена. Преди това бе издал указ, с който прехвърляше всички богатства на Деветте горски дома. Рудолфо щеше да възстанови библиотеката и да поеме опазването на светлината.

Петронус бръкна в отворената торба и извади документите. Четеше ги всеки ден през последните седем месеца и ги бе наизустил

още след първите седмици. Можеше да ги рецитира, а в добрите дни, когато ръцете му не трепереха, можеше дори да прерисува картите и диаграмите, които съдържаха.

Погледна ги отново, като започна от първата страница.

„По заповед на Петронус, Свещен взор на андрофрансинския орден и крал на Уиндвир.“

Собственото му име, собственото му разрешение за изучаване и възпроизвеждане на мехослуги по книгата на Руфело и от разрушените останки, намерени в Стария свят. Със собствения му подпис и папския печат. Специално този документ не го измъчваше толкова. Помнеше как бе видял главата, тялото и ръката на първия модел, помнеше и жарката топлина от масивния котел, който бе нужен, за да се задействат най-простите функции. Това бе най-впечатляващото механично произведение, което бяха успели да възстановят към онзи момент. Помнеше, че е подписал такава заповед. Но тази, която го дразнеше и объркваше, бе следващата.

Започваше по същия начин.

„По заповед на Петронус, Свещен взор на андрофрансинския орден и крал на Уиндвир.“

Но съдържанието ѝ бе немислимо. Въпреки че почти щеше да ослепее, Петронус четеше всеки дребен документ, под който се подписваше, докато беше папа. Определено не беше подписал този. Никога не би го направил.

Въпреки това заповедта носеше печата и неговия подпис. Тя нареждаше да се ускори възстановяването на „Седемте какофонични смърти“ на Ксум И’Зир в сътрудничество със службата по механични науки, като изпратят тринайсет експедиции в Изпепелената пустош с охрана от сиви гвардейци и омагьосан куриер.

Той не бе подписал подобно нещо, ала някой друг го бе сторил. И това бе положило основата за останалата необходима документация. За две поколения от метални хора, които не бяха просто слуги, а оръжия, имунизирани за заклинанието на И’Зир и съответно перфектните му преносители. И за изучаване на ефектите от ограничено изричане на магията в стратегически точки в Познатите земи.

Нищо чудно, че Сетберт бе нападнал. Надзорникът бе решил, че орденът възнамерява да нападне него.

Следваше единствената бележка от Там, единственото обяснение за работата му да запази светлината в горите на Рудолфо, както и за делата на баща му да създаде и да пречупи папа, който да сложи край на ордена и да предаде светлината в по-сигурни ръце.

„Те са искали да ни защитят.“

Андрофрансините се бояха от нещо отвъд Познатите земи. Нещо, достатъчно могъщо, че да ги подтикне към оръжието, което бе опустошило Стария свят и бе причинило Епохата на смеещата се лудост. Те най-добре знаеха силата на това заклинание. Те държаха ключовете от Портата на пазителя и ровеха в Изпепелената пустош за останки от светлината. Виждаха лично какви са последствията дори след две хиляди години — пустиня от скали, храстчета, стопено стъкло и пепел от кости.

От каквото и да се бояха, трябваше да е изключително, за да върнат точно това оръжие.

Ами ако тази заплаха бе обърнала оръжието им срещу тях, използвайки Сетберт като пешка? Или по-лошо, ако страхът от външна заплаха бе изкуствено създаден за заблуда, целяща възстановяването на заклинанието и унищожаването на андрофрансините и тяхната библиотека? Това сочеше към мрежа от връзки, умения в шпионаж и фалшификация, достъп до архивите на ордена и решителност да се унищожи цял град. Влад Ли Там си оставаше най-подходящият кандидат. Но двамата се познаваха от деца и Петронус му вярваше, че Рудолфо е негово дело, но не и опустошението на Уиндвир.

„Защо тогава ми дава доказателствата?“

Тази работа носеше почерка на Там. А Влад бе действал бързо, бе разпуснал шпионската си мрежа и я бе изтеглил от Познатите земи. Кланът му определено беше намесен по някакъв начин. Защо иначе бе побягнал, изваждайки от играта широката система от куртизанки и шпиони, бе затворил банката, функционираща от поколения, и бе прехвърлил всичките си богатства на ордена, броени дни преди Петронус да дари всичко на Рудолфо?

А може би наистина имаше външна заплаха. Може би документът с подписа му не бе фалшифициран от Там, а от някоя скрита в самия орден група, с тайната цел да опази светлината на всяка цена.

Петронус се бе заел да открие какво става преди седем месеца, още докато кръвта на Сетберт не беше засъхнала.

Върна документите в торбата и отново се приближи до прозореца. Разплата. Чувството се засилваше, но нощта бе тиха. Полумесецът на синьо-зелената луна светеше в обсипаното със звезди небе. Петронус въздъхна и дръпна грубоватите завеси.

Смени расото с нощна риза, преди да се пъхне в леглото. Придърпа вълнените завивки до врата си и легна настрани, загледан в огнището. Играещата светлина не го успокояваше, но накрая сънят го грабна в студените си, но силни ръце. Огънят продължаваше и в сънищата му. Горящо село, изпепелен град. Кръв под ноктите му.

Събуди се от някакъв шум и се надигна, когато вратата на къщичката се отвори със замах. Пръстите му се свиха около дръжката на рибарския нож, който държеше под възглавницата.

Приглушеният от магия глас долетя от другия край на стаята, но не се виждаше нищо.

— И така греховете на П'Андро Уим ще се стоварят върху чедата му.

Петронус се усмихна и посрещна разплатата с нож в ръка.

2.

УИНТЪРС

Уинтерия бат Мардик гледаше към градините на Рудолфо от балкона си и се чудеше как е дошла тук заради едно момче.

Глъчката от празненството на домакина изпълваше студената нощ и тя си представяше какво представление изнася Ханрик от нейно име. Беше странно да е блатен крал. Кралица впрочем. Скоро щеше да навърши пълнолетие и да вземе Падналата брадва и Плетения трон от Ханрик. Най-добрият приятел на баща ѝ я беше обучил добре, заедно с андрофрансинския книжовник, когото бяха отмъкнали от крадците със сиви раса. Беше почти готова да разкрие тайната си пред останалия свят.

Нейните хора знаеха истината, но я пазеха ревниво. Бяха научили по трудния начин, че е по-добре блатните дела да си стоят в блатата. За пред останалите тя беше слугиня, пазена от краля по съмнителни причини. Знаеше, че андрофрансинските шпиони я смятат за пророчица и наложница. При нормални обстоятелства, когато бе сред племето си, тя управляваше спокойно и добавяше сънищата си към Книгата на сънуващите крале. Ала при подобни държавни събития нямаше място. Въпреки това не бе дошла да уважи раждането на наследника на Рудолфо, макар че поводът беше съвсем достоен за уважение.

Беше дошла заради момче. Небиос бен Хебда, Водача. Снегът бе затруднил пътуването им до Деветте гори и бяха пристигнали едва тази сутрин за тихо, но публично посрещане. Ханрик спазваше етикета с грубоватото примирение. Познатите земи виждаха огромен варварин с клончета и кости, вплетени в брадата и косата му, носещ грамадна брадва. Това беше образът, от който се нуждаеха блатните, за да държат Познатите земи в страх. След приветствията бе прекарала няколко часа в уединен разговор с Рудолфо за безредиците в делтата и в останалите земи. После обядва с другите слуги и тръгна да търси Неб. Рудолфо и Неб бяха единствените извън народа ѝ, които знаеха истината. Останалите вярваха в заблудата на блатните, а малцина се осмеляваха да приближат повече, че да научат всичко. Блатните бяха

затворено общество и съседите им предпочитаха да си останат такива. Имаше дори поговорка, макар да не се използваше често в днешно време — „Добре дошъл като блатен на сватба“. От две хиляди години те се спотайваха в севера, в земи, които не си бяха избрали, и чакаха да дойде времето, когато тъжната им орис в Познатите земи ще свърши.

Блатните бяха дошли преди останалите заселници, също като племето на Рудолфо, и си бяха харесали по-хубави земи. И подобно на горяните, предишните им връзки с падналите крале магове хвърляха подозрение върху тях и ги изолираха от другите. За разлика от хората на Рудолфо обаче, те не бяха успели да удържат земите си и бяха изтласкани в блатата и пущинаците в подножието на Драконовия гръбнак от младия андрофрансински орден, за да могат войнствените книжовници и археолози да построят втората си крепост в Новия свят, на брега на Втората река.

Според папа Уиндвир, поета, чието име бе дадено на крепостта след години, Познатите земи бяха по-безопасни след изтикването на блатните. Пазителите на светлината смятаха, че диваците са близки родственици на Ксум И'Зир и седемте му синове, кралете магове на Стария свят. Фактът, че много от следите на Епохата на смеещата се лудост не бяха изчезнали от народа ѝ въпреки дългото скитане през Изпепелената пустош, също не помагаше.

Разбира се, Уинтърс беше наясно с това. Тя беше първата кралица в дългата им история, и единствената, получила някакво андрофрансинско обучение. Народът ѝ се покриваше с пепел и кал, за да напомня постоянно за тъгата си. Предпочитаха суеверия и мистицизъм, пророчества и откровения пред така наречената андрофрансинска светлина. Кралете им проповядваха сънищата си по време на война и все още използваха кръвни магии, макар и ограничено.

Уинтърс разбираше, че са различен народ, а според ограничените ѝ познания по история — на Стария и Новия свят — различието не беше добро качество, освен ако не си по-силен от останалите, които се смятаха за нормални. Затова блатните чакаха на север и напускаха земите си само за да нападнат пограничните градове. Нямаха родство с никого и дори бяха враждебни, в зависимост от посоката, в която ги водеха сънищата.

Всичко се промени, когато Уиндвир падна и войната, за която копнееха и се молеха, избухна в осеяното с кости поле на разрушения град. Тя поведе армията си на юг, а Ханрик носеше брадвата, символ на властта. Почете сънищата и обяви родство с горяните, знаейки, че по някакъв начин острието на Рудолфо пази пътя към новия им дом. Тази промяна бе достатъчна сама по себе си.

Но след това се натъкна на чужди сънища и се озова лице в лице с обещания Водач, Небиос бен Хебда, андрофрансинския сирак. И нещо повече: беше опознала странното момче, което бе видяло падането на Уиндвир под заклинанието на Ксум И'Зир, и мислеше, че започва да го обича.

И така, бе пристигнала тук заради момче. Сега, след като го видя, това я изплаши. Чувствата, които се надигаха, сякаш бяха по-големи от сърцето ѝ и имаха ръб, толкова остър, че можеше да отреже част от душата ѝ, ако го позволеше.

„А може би вече се е случило?“ Не беше сигурна. Майка ѝ не бе живяла достатъчно дълго, за да може да си поговори с нея за тези неща. Ханрик беше най-близо до бащинска фигура, но я бе оставил да обсъжда такива теми с жените. Тя не ги питаше. Имаше чувството, че не е правилно.

Въпреки това, след онзи ден на ръба на пустошта, не можеше да спре да мисли за устата на Неб, впитана в нейната, и ръцете, галещи бедрата, тялото и раменете ѝ. Дори сега потръпна за миг. След тази целувка сънищата им се бяха оплели. Сънуваха новия дом, който Неб щеше да открие, как лежат голи и преплетени в легло с копринени завеси, как гледат масивния кафяво-син свят, изпълнил небето. Около тях пееха птички. Наблизо течеше вода. Понякога в тези сънища се целуваха отново, но по-често имаше проблясъци от светлина, изкривени образи от света, широка пустош от пясък, храсталак и стъкло.

Днешната среща и днешната целувка бяха по-силни от сънищата и част от нея се надяваше, че след като пирът свърши, той ще я намери и целуне отново.

Уинтърс пламна при тази мисъл въпреки студения вятър в лицето ѝ.

— Глупаво момиче — укори се тя на глас. — Изобщо не се държиш като кралица.

Обърна се да влезе обратно в имението, когато чу далечен, но приближаващ шум, понесен от бриза. Усети трепване в стомаха и устата ѝ се разкриви. Преди да успее да се овладее, краката ѝ поддадоха и тя падна на заснежения под на балкона. Усети как тялото ѝ се сгърчи, а думите се заизливаха в бурен пристъп на еуфорично откровение. Не знаеше защо, но се въртеше и извиваше всеки път.

„Трябва да се устои на небесата на всяка цена.“ Тя се остави на екстаза. Очите ѝ се разшириха. Но този екстаз беше горещ и настъпателен и Уинтърс започна да изпитва болка. Заговори на езика на небесата. „Вятър от кръв, който пречиства. Студено желязно острие, което кастри увисналото на лозата.“

Пристъпът премина и тя се надигна бавно. Шумът беше по-силен и близък, идваше от гората, носеше се през града и стигаше портите на имението. Тя го разпозна. Трептенето в стомаха ѝ се превърна в болезнен възел.

Седмото горско имение се намираше под трета тревога.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там стоеше бос на изстиналия пясък и гледаше как слънцето обагря небето в лилаво с настъпването на утрото. Последните звезди изчезваха, а птиците оповестяваха приближаването на деня, засилвайки песните си със засилването на светлината. Въздухът беше топъл и влажен, а ветрецът откъм водата се плъзгаше по голата му кожа. Можеше да долови солта от морето, смесена със снощната пот. Момичето в хамака зад него се раздвижи с прозявка. Влад погледна през рамо към нея и се усмихна. Тя отвърна на усмивката и наклони глава. След това се надигна и тръгна по плажа.

„Несъмнено ще разкаже на баща си какво се случи.“ Влад се подсмихна.

Той се протегна, усети как крайниците и сухожилията му пукат. Беше се изненадал от себе си. На седемдесет и две години рядко се отдаваше на плътски удоволствия, но родството на Разпръснатите острови действаше на съвсем първично ниво. През последните седем месеца той спазваше островните ритуали и обичаи, участваше лично, когато се наложеше, или пращаше някого от синовете и дъщерите си, когато бе възможно. Повечето обичаи си приличаха и наподобяваха на примитивните социални правила, които бяха опазили преселниците в Новия свят. Далече от Познатите земи, Разпръснатите острови и отдалечените им селища следваха метод, с който бе добре запознат — разширяване на семейството, за да се създаде мрежа на доверие.

Пристигнаха вчера сутринта и спряха масивните железни кораби, задвижвани от пара, на видима дистанция от селото. Местните пуснаха син въпросителен дим и Влад им изпрати птица със зелената нишка на мира. Шестима от синовете му го откараха на брега с лодка и чакаха почтително, докато преговаряше с вожда. В крайна сметка се спряха на най-малката дъщеря на брата на вожда — млада, хубава и по-скоро палава, отколкото срамежлива. Влад Ли Там се усмихна при спомена за белите ѝ зъби, които контрастираха с мургавата кожа и широките тъмни очи. Синовете му се оттеглиха, за да може да консумира

стратегическия съюз, а той бе останал на подходящо разстояние от селището, за да покаже, че е пришълец.

Момичето се появи, когато луната се вдигна и започна да хвърля сини и зелени лъчи по сребърното море. То беше нетърпеливо и със сигурност не се отдаваше доброволно за пръв път в името на съюза между разпръснатите селища. Успя да поеме семето му два пъти в рамките на нощта и двамата се даряваха взаимно с удоволствие, а звуците, с които го изразяваха, бяха заглушени от прибоя и крясъците на маймуните и птиците в джунглата.

Беше хубава нощ и сега, щом момичето доложеше, че обичаите за родство са спазени и старецът се е доказал, щеше да последва пир с новите съюзници и всичките му синове и дъщери.

„Вече си твърде стар за това.“ И все пак, два пъти за една нощ! Той поклати глава и тръгна към прибоя, за да се изпикае. Остана така известно време, загледан в хоризонта.

В този край на света нямаше видими за невъоръжено око острови, но той си ги представяше по наизустената карта. Това бе десетият за последните три месеца. Всеки поставяше леко различаващи се искания, но повечето се осланяха на възможността за бъдещо поколение, което да обедини двете племена. Беше грубовато, но практично. Колкото по на югозапад плаваха, толкова по-слабо населени ставаха островите. Местните живееха кротко и нямаха почти никаква представа какво се случва извън затворената им общност.

Допреди унищожението на Уиндвир андрофрансините плащаха щедро, за да ограничават океанския трафик. Понякога дори използваша Желязната армада на Ли Там, за да упражняват контрол. Влад им оказваше съдействие, защото дизайнът на корабите си беше техен. Преди да преминат към банкерството преди петстотин години, Ли Там бяха най-големите корабостроители в Познатите земи и работата по чертежите на Руфело не беше кой знае какво предизвикателство. Двигателите на съдовете бяха инсталирани от архиинженер Чарлс, без да разкрива тайната им, а Там и не напираше, спазвайки секретното родство между него и ордена. Така че те представляваха огромни сейфове на Руфело, чиито кодове бяха унищожени заедно с Уиндвир от заклинанието на Ксум И'Зир. Все пак не беше трудно да се предположи, че слънчевите камъни, които задвижваха мехослугите, бяха в основата и на парните двигатели на флота.

Влад Ли Там чу стъпки и се обърна бавно, като си даде сметка, че все още е гол. Вождът се приближаваше, заедно с още неколцина, включително и момичето. То продължаваше да се усмихва.

— Здравей, приятелю — извика вождът и също се усмихна.

— Здравей, дневен бащице Улно Шалон. — Използваше титлата, за да демонстрира новото родство. Говореха на смесен език от долноземски и няколко диалекта, които произлизаха от Стария свят. Хората от островите, които бяха достатъчно близо до Познатите земи и ги имаше на картите, говореха доста разбираемо. Но колкото повече се отдалечаваха, толкова по-неизползваем ставаше общия език. Имаше някои познати думи, но често с различен смисъл и употреба.

За да реши проблема, той пушна децата да си играят с местните под надзора на някои от синовете и дъщерите си, които следяха за речника. Успяха да научат достатъчно на първите два острова от този архипелаг, за да говорят с останалите. И при всяко спиране, щом установеше родство, пускаше децата отново.

Вождът беше нисък и трътлест и носеше проскубана шапка, която Влад разпозна като офицерска фуражка от ентролузианските речни патрули. Остатъкът от облеклото му се състоеше от препаска през слабините. Шапката беше доукрасена с пера и кости. Мъжът продължи да се усмихва и приближи с отворени за прегръдка ръце.

— Вярвам, че моята... — тази дума не я знаеше — е изпълнила дълга към племето задоволително?

Влад Ли Там кимна и намигна на момичето, което се усмихваше зад чичо си.

— Да, дневен бащице. Беше повече от задоволително.

— Надявам се на силен син, който да ни помага в работата.

Влад Ли Там докосна главата и гърдите си.

— А аз се надявам на красива дъщеря — отвърна той съгласно обичая, — която да донесе лекота в сърцата на народа ти.

Вождът кимна доволно.

— Вече имаме родство. Днес ще празнуваме и оттук нататък ще имате убежище сред нас.

Влад Ли Там се усмихна. Това беше малка цена за спечелването на доверие и получаване на достъп. Е, оставаше въпросът с момичето. Не беше съвсем задължително, но се очакваше да продължи да опитва, докато семето му не хване, а като съдеше по снощното преживяване, тя

нямаше да се дърпа изобщо. А и той нямаше нищо против. Не беше нужно да разкрива, че едва ли би могъл да зачене дете. Шестата му дъщеря Рае Ли Там се бе погрижила, давайки му прахче, което затъпяваше мечовете на войниците му, преди да щурмуват.

Двамата се прегърнаха и вождът си тръгна с антуража си. Влад се приближи до хамака, за да се облече. Първият от железните му кораби се подаде зад скалистия нос, бълвайки пара към чистото небе. Влад извади огледалце и предаде съобщение с тайните кодове на семейството. Трябваше да пристанат на единственото подходящо място и да разтоварят техния дял от стоки за предстоящото празненство. Вина и друг алкохол, каквито тези хора никога не бяха опитвали. Сирена и хляб. Метални инструменти и няколко топа ярко оцветена коприна. Ковачът им щеше да отвори работилница за дребни поправки по корабите и по малкото инструменти на островитяните, придобити в миналото. За външния свят щеше да изглежда, че си почиват две седмици при това племе. Но през това време синовете и дъщерите му щяха да вършат работата, за която бяха създадени. Щяха да създават съюзи, да събират информация и да я сравняват помежду си. Щом престоят им приключеше, мрежата на Ли Там щеше да включва този малък остров и изолираното му племе. А знанията и историята на тези хора щяха да бъдат добавени в матрицата, която изграждаше.

Влад Ли Там изчака да получи потвърждение на командите си и прибра огледалцето. За седем месеца не бе успял да открие нищо съществено, но решимостта му не се разколеба. Все някъде трябваше да има доказателство.

Беше изучил внимателно така наречените доказателства на Сетберт за предстояща андрофрансинска агресия и бе стигнал до единственото възможно заключение: андрофрансините се бояха от нещо. Нещо, толкова застрашаващо светлината им, че бяха възстановили заклинанието на Ксум И'Зир и бяха създали поколение от мехослуги, което да го използва. Според бележките по картите те се бояха от нашествие откъм Изумрудения бряг и вторичен пробив през делтата. Там знаеше, че някой е проникнал в мрежата от собствените му деца, за да унищожи Уиндвир. Но кой и защо?

Беше наивно да се вярва, че Познатите земи, отделени от останала част на опустошения континент със Стената на пазителя, са

единственото място, където животът бе оцелял. Кралят маг бе унищожил света в гнева си, но по подобие на тези закътани острови, сигурно имаше и други незасегнати убежища.

И така, оставаше въпросът: кое от тези убежища бе организирано края на андрофрансинския орден и разрушаването на Великата библиотека? И как бяха поели контрол над семейството му, за да изпълнят тази ужасяваща задача?

Засега търсенето не даваше плод, но Влад Ли Там бе търпелив.

„Ще открия истината“ — зарече се той за пореден път.

Ала продължаваше да се чуди какво щеше да прави, щом я откриеше?

РУДОЛФО

Случи се по-бързо, отколкото Рудолфо смяташе, че е възможно. В един миг се навеждаше да прошепне на Едрик нещо за пеенето на Ханрик, а в следващия музиката и глъчката от пиршеството изчезнаха под внезапната бойна тревога. Двойните врати на главната зала отлетяха навътре и в помещението нахлу виелица — собствените му горянски съгледвачи се сражаваха срещу невидим противник. Всички бяха получили различни наранявания и зимните им униформи бяха опетнени с кръв. Невидимите нападатели не се спираха и като съдеше по количеството стражи и въоръжени слуги, които продължаваха да прииждат, явно бе така от самото начало на нападението.

Едрик отскочи от масата и посегна за церемониалната кама, подсвирквайки на хората си да пазят краля.

„Пазете гостите“, сигнализира Рудолфо и извади тесния меч, който бе допълнение към облеклото му. Капитанът кимна.

Торнадото се движеше през широката зала, чупеше маси, чинии с храна и бутилки, докато неомагьосаните съгледвачи опитваха да удържат невидимия противник.

„Колко са?“ Беше невъзможно да се прецени. Но бяха силни, бързи, тихи и смъртоносни. Прорязваха си път през слуги, съгледвачи и гости към централната маса.

Ханрик извика, преобърна масата и посегна за сребърната брадва, която указваше ранга му. Гигантският блатен се надигна, а ескортът му го наобиколи с извадени оръжия.

Ансилус, престолонаследникът на Тюррам, погледна изненадано към Рудолфо и скочи на крака.

— Какво е...

Телохранителите му рухнаха пред стоманената буря, преди да успее да довърши. Престолонаследникът полетя към стената, изблъскан от невидими рамене, и се преви под камите, които го пронизаха с хладна прецизност. Трима горянски съгледвачи успяха да отблъснат нападателя, но гостът на Рудолфо вече лежеше на пода с безжизнено стъклен поглед.

Рудолфо мушна с меча си и усети, че пронизва дрехи и плът. Той натисна, извъртя, дръпна и мушна отново. Нещо тежко и задъхано падна на пода, надигна се и залитна към стената от мъже, които го обграждаха. Хората отстъпиха пред силата му, но се стегнаха и го събориха отново на земята.

Из цялото помещение групи стражи се бореха с невидимите нападатели с подобен резултат.

Рудолфо се обърна към Ханрик и телохранителите му.

Двама от тримата бяха повалени, а последният стоеше между сянката на краля си и остриетата на невидимите нападатели. Рудолфо подсвирна на Едрик и се притече на помощ, мушкайки с надеждата, че ще уцели гърбовете и прасците на противниците. Капитанът и трима от съгледвачите му се приближиха, но последният телохранител на сянката на блатната кралица падна с писък. Докато тялото се отпуснаше на земята, Ханрик замахна с брадвата и я окървави, ранявайки един от нападателите. Рудолфо се вгледа в двуглавото оръжие. В сребристия метал се отразяваха твърде много ръце, тела и кинжали.

„Брадвата ги разкрива.“ Той се опомни и извика на останалите:

— Гледайте отражението в брадвата.

Направи крачка напред и се озова пред стена от прозрачна плът. Замушка я с меча си.

Внезапно нечий невидими ръце го вдигнаха от земята със сила, отвъд всяка съгледваческа магия, която познаваше. След това чу приглушено плясване и далечен глас.

— Не — прошепна гласът. — Него не.

Ръцете го пуснаха и Рудолфо падна на пода. Замахна с меча си и усети как закача плат и кожа.

— Кой сте вие? — изсъска на невидимите противници.

Ханрик извика и Рудолфо се извърна. Видя как на предмишницата на блатния цъфва назъбена рана. Едрик и останалите напиреха да го достигнат, но ги спираше буря от кинжали. Цялата схватка се бе съсредоточила около човека, когото Познатите земи смятаха за блатен крал.

Рудолфо натисна с тяло напред, но на гърдите на Ханрик се появи нов прорез. Горянският крал извика гневно, отскочи, мушна

отново с тесния си меч и изсвири Четиринайсетият химн на Скитащата армия. Хората му се прегрупираха, но дори това не донесе успех.

Още двама от противниците паднаха под острието на Ханрик, преди да успеят да надделеят. Гигантът се свлече с вик и Рудолфо изръмжа ядосано.

След това невидимата стена го блъсна отново и го избута настрана, докато нападателите се изтегляха. Горянските съгледвачи продължиха да ги преследват извън главната зала. Рудолфо кимна към бравата в ръцете на Ханрик.

— Вземете я! — извика той на един от хората си. — Използвайте я да претърсите всеки милиметър от имението. После претърсете града.

Застина за миг, стъписан от събитията. Беше участвал в множество схватки, няколко войни и миналата година дори бе ползвал магии при нападението на лагера на Сетберт. При целия си боен опит не бе виждал нещо подобно. Двама от лидерите на Познатите земи бяха убити в дома му. Огледа стаята, разпръснатите тела, разпиляната храна и потрошените мебели, оцелелите стражи, слуги и гости. Силна глъчка долиташе от другата страна на барикадираната врата.

Видя Неб, пребледнял и треперещ, все още стискащ церемониалната си кама. Униформата на младежа бе раздрана и той кървеше — имаше няколко рани.

— Къде е Исаак?

Неб посочи и Рудолфо забеляза металния човек в отсрещния ъгъл.

— Извикай го.

Неб кимна и тръгна, разминавайки се с Едрик.

Рудолфо се обърна към първия капитан. Младият мъж бе поразтърсен, отколкото би бил баща му в подобна ситуация, но все още мислеше хладнокръвно и решително.

— Едрик, какво знаем?

Капитанът сбърчи вежди.

— Засега малко, генерале. Западната стража вдигна тревога и изпрати птици, но нападателите са ги изпреварили.

— Надбягали са птиците?

— Да, генерале — потвърди Едрик.

— Пеша?

Капитанът кимна отново.

— Богове! — прошепна Рудолфо.

Коленичи до Ханрик и посегна да затвори очите му. Усещаше как се разгаря гневът му.

„Нападнаха дома ми в нощта на пиршеството в чест на новороденото.“ Коленичи и до принца на Тюрам, за да затвори и неговите очи.

— Какви са останалите загуби?

Едрик започна да брой на пръсти.

— Повечето от тюрамските телохранители, всички блатни съгледвачи, десет от нашите и четирима слуги. — Той направи пауза. — Войската на имението е събрана пред портите.

Скитащата армия се състоеше от повечето пригодни мъже на Деветте гори и беше сериозна сила. Рудолфо кимна.

— Организирай претърсване. Искам охраняван периметър около града и библиотеката. Да се поддържа до следващо нареждане.

Едрик кимна и излезе.

Рудолфо се надигна и закачи крак в нещо тежко на пода. Ала не можеше да види нищо. Все пак, както и останалите магии, и тези щяха да изтлеят скоро, тогава щеше да огледа нападателите.

Неб и Исаак се приближиха. Мехослугата свистеше леко от движението на духалата му. Цветните му очи искряха и примигваха.

Рудолфо се обърна към металния си приятел.

— Срещал ли си нещо подобно по време на работата си в библиотеката, преди и сега? Подобни магии?

Исаак кимна.

— Само в историите за Стария свят. Във времената на кралете магове.

Рудолфо въздъхна.

— Значи е кръвна магия. — Андрофрансините упражняваха строг контрол над химикалите и магиите, разкриваха малка част от земните магии на нациите в Познатите земи, пазеха останалото, за да защитят човечеството от самото него. Правилата на родството забраняваха изрично употребата на кръвни магии. „Седемте какофонични смърти“ на Ксум И'Зир бяха унищожили Стария свят. А две хилядолетия по-късно бяха донесли гибелта на Уиндвир. — Искам

да накараш братята си да потърсят в каталозите всичко налично по темата.

Исаак кимна.

— Добре, лорд Рудолфо.

— И извикайте речната жена. — Все пак тя приготвяше прахчетата и лекарствата за съгледвачите. Може би знаеше нещо.

Металният човек кимна и се отдалечи с бързо куцукане. Рудолфо се обърна към Неб.

— Как си, момче?

Очите на младежа бяха присвити и зачервени и се взираха в Ханрик, който лежеше сред локва съсирваща се кръв.

— Добре съм, генерале.

— Намери Уинтърс. Кажй й какво се случи и я доведи в кабинета ми.

— Ще иска да види Ханрик.

Рудолфо поклати глава.

— По-късно ще има достатъчно време. Вземи със себе си половин отделение.

Рудолфо знаеше, че Ханрик е като баща за момичето. Той управляваше от нейно име още от невръстната й възраст, била е дори по-млада, отколкото Рудолфо, когато наследи тюрбана. Рудолфо беше само на дванайсет, когато родителите му бяха убити от еретика Фонтейн, седми син на Влад Ли Там.

Още един сирак. Като високия строен младеж. И като самия него.

„Аз съм сирак, който събира сираци.“

Той продължи да дава нареждания, докато вървеше през окървавените остатъци от пира към охраняваните двойни врати. Зад тях се бе събрала тълпа, очакваща отговори.

Светът също щеше да ги очаква скоро. Югът се вълнуваше в безредици и гражданска война, а Новият свят не се бе отърсил от опустошението на Уиндвир и загубата на андрофрансинските закрилници. Убийствата на престолонаследника на Тюрам и на мнимия блатен крал щяха да подхранят царуващия хаос.

„Не. Него не.“ Така бе казал гласът, когато нападателите го бяха притиснали.

„Защо мен?“ Тази мисъл караше стомаха му да се свива на студено кълбо. На празненството имаше трима знатни владетели. И двама от тях бяха убити. А преди да седнат да пируват, бе дошла вест от Портата на пазителя: за мехослуга в андрофрансинско расо, представящ се за архиинженер Чарлс, призоваващ за защита на Санкторум лукс.

Истински уимски лабиринт.

Рудолфо се замисли за възхитителната си булка, която също очакваше отговори, несъмнено разгневена, че не ѝ позволяват да влезе.

Замисли се за детето, която тя носеше. Синът му Иаков, кръстен на бащата на Рудолфо. Това беше внезапен и неочакван дар, донесен от Джин Ли Там по средата на пътя му, в сянката на война и по време на най-големите му премеждия. Беше му казала в нощта, когато се върна след сблъсъка с баща ѝ. Още чуваше признанието на Влад Ли Там, когато тя се появи в стаята на починалия му брат и сподели новината.

По-рано тази вечер си мислеше, че те създават света и че кинжалите, които щеше да предаде на сина си, трябва да са остри и балансирани, за да продължи делото му.

Но може би светът ги създаваше всъщност. И остриетата трябваше да са остри и балансирани, за да може Иаков и Деветте горски дома да оцелеят в този процес.

3.

ПЕТРОНУС

Страхът е могъща сила. Той беше сграбчил здраво Петронус, притискаше гърдите и превръщаше стомаха му в пихтия.

Старецът се намръщи в слабо осветената стая и стисна силно рибарския си нож. Сенките от тлеещия огън танцуваха в единственото помещение на колибата. Устата му бе суха, но той успя да проговори.

— Кой си ти, че ще ме наказваш за греховете на П'Андро Уим? Кой си, че ще обявяваш моето родство с него?

— Не е важно кой съм. — Гласът долетя от друг ъгъл на стаята. — Ти си Петронус, крал на Уиндвир и Свещен взор на андрофрансинския орден.

Петронус се озъби.

— Уиндвир и орденът вече не съществуват. Продължавам да питам. Кой си?

Гласът отново се премести и пак не отговори на въпроса му.

— Свали ножа, старче. Нямах шанс срещу мен.

Петронус знаеше, че е вярно. Не беше способен да се справи с омагьосан нападател. Земните прахчета от стария свят даваха сила, бързина, безшумност и изкривяваха светлината, така правеха човек почти невидим през деня. А тук, в мрачната стая, Петронус щеше да умре, преди да зърне дори мъничка следа от нападателя си.

„Но защо просто не ме убие?“ Петронус преглътна.

— Може и да нямам шанс, но ще се боря докрай.

Тихият глас се позасмя.

— Господарят ми изпрати цяло отделение за останалите. За теб доход само аз, защото си стар и сам. — Вятърът изсвистя, разнесе се странен, сладникав аромат и Петронус усети огън по бузата си, щом студеното метално острие го поряза. Той мушна напред със собствения си нож, но не уцели нищо. Нов присмех. — Мога да те кълцам цяла нощ, последни сине.

„Защото си стар и сам.“ Думите се загнездиха в ума му.

— Последен син ли?

Вятърът изсвистя отново. Този път ножът се плъзна по ръкава на ноцната му риза и остави плитка продълговата рана по лявото рамо. Петронус присви очи и замахна отново. Трябваше да стисне зъби заради болката.

— Ще ме убиваш или ще ме мъчиш?

— И двете — прошепна гласът.

В този момент вратата и прозорците на колибата влетяха навътре. В стаята се посипаха стъкла и трески и от спокойната ноц връхлетя ураган. Петронус чу приглушеното тропане на ботуши по пода и задъхано дишане от поне три места. Нападателят извика и старецът се сви назад, но атаката бе посрещната от невидима стена, а омагьосаните остриета се сблъскаха с приглушено дрънчене. Пред него се появи едно синьо кървясало око.

— Дръпни се — произнесе нов глас. — Остави ни да си свършим работата.

Бурята продължи. Нещо тежко се стовари върху дървения му стол и го строши.

Гласът беше познат. От много отдавна, но не можеше да се досети. Петронус се сгуши в ъгъла, където нарът му опираше в стената. Продължаваше да държи ножа си протегнат напред, макар да знаеше, че е безсмислено. Вятърът продължаваше да вилнее из стаята, чупеше мебели, разхвърляше документи, трошеше съдове. Нямаше как да разбере колко са хората, но от магически намаления шум на сблъскващи се остриета му се струваше, че са поне петима. На два пъти долови как тежки тела падаха на пода, последвани от хрипливото дишане на пробит дроб. Боят сякаш продължаваше с часове, макар да знаеше, че едва ли са минали повече от няколко минути.

Огънят изпука и почти загасна, когато нещо тежко падна отгоре му и потоци стаята в мрак. Шаването продължи още за миг и после спря.

Петронус чу шумолене и приглушен шепот. Някой сякаш каза: „И двамата са мъртви.“

Вторият глас се разнесе отново, съвсем близо до него.

— Къде живее стражникът ви?

Петронус примигна, несигурен дали питат него, и гласът повтори въпроса по-силно.

— В третата къща след странноприемницата — отвърна той. Продължаваше да трепери от напрежение.

— Балтус, промъкни се и заеми оковите на добрия човек.

„Хванали са го жив.“

— В навеса за лодката има въже — предложи Петронус.

— Въжетата няма да го задържат. Не и докато магиите действат. Не знам колко време ще го държи упойката на калакаина. — Познатият тембър продължаваше да го човърка. Беше го чувал много отдавна, а сякаш и по-наскоро. Замисли се какво още знае. Спасителите му бяха омагьосани и имаха фармацевтични познания. Бяха шестима, но двама от тях бяха загинали. А водачът им му бе познат отнякъде.

— Да ти погледна раната — обади се гласът.

Проблесна искра и един от фенерите засвети. Стаята беше пълна с разпилени свитъци, строшени стъкла и съдове и преобърнати мебели. Вратата беше издънена, а трите прозореца изкъртени.

Петронус протегна ръка и усети болката от прореза.

— Не е толкова зле. — Усети как чуждите пръсти отмятат окървавения му ръкав и понечи да попита кои са спасителите му, когато осъзнаването се стовари отгоре му като пъстърва, налала кукичката. Гримлис.

Не осъзна, че го е казал на глас, докато не чу изръмжаването на стария войник.

— Да, отче.

„Още ме нарича с титлата ми.“ За последно бе видял капитана на сивите гвардейци, когато го отпрати заедно с хората му. Горянските съгледвачи на Рудолфо трябваше да пазят библиотеката и за остатъците от андрофрансинската армия нямаше място.

Преди много години Гримлис беше човекът, който бе изпълнил най-мрачната му заповед. Блатните бяха унищожили един от конвоите на ордена. Петронус изпрати сивите гвардейци да изгорят тяхно поселище като наказание. Бяха оставили мъртвите непогребани, за да добавят обида към съобщението, а младият папа бе накарал ветерана да му покаже селото, за да осъзнае напълно какво е извършил.

Скоро след това Петронус бе напуснал ордена, а Гримлис бе останал да служи на Интроспект и след това на марионетката на Сетберт, папа Непоколебим.

— Когато те видях за последно, заравяше униформата си в Деветте гори.

Гримлис се подсмихна.

— Да, отче. — Беше се заел да почисти и превърже раната и лицето му беше достатъчно близо, така че очертанятията му личаха на мъждукация фенер.

Имаше въпроси. Даже десетки. Но се стегна и ги степенува, доколкото можеше.

— Откъде знаехте, че ще ме нападнат тази нощ?

— Хората ми дежурят по двама в залива Калдус от първата седмица на завръщането ти.

„Стояли са омагьосани през цялото време.“ Чу се шум откъм вратата и тихи стъпки, сигнализиращи появата на Балтус.

— Оковете го в навеса за лодките — нареди Гримлис. — И му запушете устата. — Ветеранът довърши превръзката и се надигна. — След това натоварете Марко и Тирн в лодката и ги покрийте. Ще ги погребем в залива.

Петронус отвори уста да протестира, но Гримлис явно го усети.

— Няма кой да ги потърси. Роднините им живееха в Уиндвир. — Ветеранът помълча малко. — А и е по-добре да останем незабелязани.

Петронус загледа как стаята започна да се подрежда сама. Мебелите се върнаха по местата си, а метлата сякаш се задвижи по своя воля и взе да премита пода. Той стана и се включи, като събра разпръснатите документи.

— Значи сте ме наблюдавали по двойки половин година. Но знаехте, че тази вечер трябва да сте повече.

„Шестима.“ И за малко щяха да се окажат недостатъчно.

Нападателят му ползваше нов вид магия или — стомахът му се сви — съвсем стара. Но дори андрофрансините не разполагаха с дълбоки познания в кръвната магия, поне до възстановяването на заклинанието на Ксум И'Зир. Разбира се, беше чел истории за Годината на падналата луна и Войната на плачещия цар. Кръвни магии, петорно по-могъщи от прахчетата, които се добиваха от земята, превръщащи един човек в цяло отделение. „Ако не се бе поколебал, ако не се бе замотал да говори, вече щях да съм мъртъв.“

— В Познатите земи, а и отвъд, назрява опасност — каза Гримлис. — Преди четири нощи получихме птица. Някой се опитва да

довърши започнатото от Сетберт.

„И така греховете на П'Андро Уим ще се стоварят върху чедата му.“ Фразата го прониза като нож и очите му се стрелнаха към кожената торба. Някой се опитваше да унищожи последните остатъци от андрофрансините.

— Но кой?

— Мирише ми на работа на Там — отговори Гримлис. — Но бележката беше неясна. Заръчваше да те наглеждаме. Беше кодирана с уимско писмо.

Петронус поклати глава.

— Не мисля, че Там стои зад това. Вярвам на това, което ми каза. Влад Ли Там разпусна мрежата си и се махна от Познатите земи заедно със синовете и дъщерите си. — Замисли се за момент. — Значи предупреждението е анонимно?

— Да.

„Уимски лабиринт.“ Познатите земи продължаваха да се намират в политически и финансов колапс и не беше ясно кои държави разполагаха с функциониращо разузнаване. Пилос, Тюрам и Ентролузианската делта бяха затънали в неподчинения и безредици. Според птиците от последните седмици неприятностите обхващаха и Изумрудения бряг, както и Разпръснатите острови.

„Може би са горяните?“ Деветте горски дома бяха единствените проспериращи. И как не? Петронус им беше оставил цялата собственост на ордена, включително и значителните богатства на Там.

Определено последната среща с Рудолфо в Прерийното море, само часове след екзекуцията на Сетберт, беше напрегната.

Горянският крал беше извадил меч и Петронус реши за миг, че го е ядосал твърде много с прекъсването на папството. Но Рудолфо беше умен мъж. Рано или късно щеше да проумее, че Петронус му е направил услуга, прекършвайки ордена, освобождавайки го от двехилядолетната обречена на миналото мечта на андрофрансините.

— Може ли да е Рудолфо? Той да ни е предупредил?

— Възможно е, отче. Той определено разполага с агенти. Но защо да го прави анонимно? Нали го провъзгласи за Пазител по време на войната. — Гласът на Гримлис се насити с гняв. Петронус долови продължително следване на Петте пътя на тъгата у стария капитан. — А и кой би искал да ни накаже допълнително, след Уиндвир?

„Всичко е свързано.“

— Може би ще узнаем повече, щом гостът ни се свести — отсъди Петронус.

— Междувременно се пригответе — заръча Гримлис. — Намерили сме ново място за работата ти.

„Той знае за делото ми. Разбира се, нали ме е наблюдавал през цялото време.“

Отвори уста да възрази, но се спря. Гримлис и хората му бяха спасили живота му тази вечер. Без тях в най-добрия случай щеше да е мъртъв. В най-лошия нападателят му щеше да продължава да го мъчи.

Посегна с трепереща ръка, напипа рамото на Гримлис и го стисна.

— Радвам се, че не ме послуша, когато ви отпратих.

Можеше да долови как Гримлис се усмихва насила.

— Слушах те, отче. Слушах те, докато не захвърли пръстена и расото. След това започнах да слушам себе си.

Петронус благослови собствената си погрешимост и без да протестира, се захвана да събира багаж за поредното пътешествие, за което бе твърде стар.

НЕБ

Неб изкачваше стъпалата по две наведнъж, а тълпата се разтваряше пред него и следващото го половин отделение. Последните събития го бяха потресли и стомахът му още беше свит. Не беше виждал нещо подобно, макар да бе наблюдавал и тренирал с омагьосани съгледвачи след падането на Уиндвир. Ала това беше друг вид магия, опасна и древна. Нещо, което даваше далеч по-големи способности от смлените корени на речната жена.

Кръвна магия. Беше чел за кралете магове и сделките, които бяха заключили с кръв. А вече се бе сблъскал и с последствията, при това на два пъти. Все още страдаше от кошмари, връщащи го към хребета над Уиндвир, откъдето наблюдаваше как последното заклинание на последния маг унищожаваше града. Седемте какофонични смърти бяха прецизно създадени от Ксум И'Зир, за да отмъсти за седмината си синове, и бяха сринали Уиндвир, оставяйки го напълно опустошен, както и душата на Неб.

Сега се сблъскваше с кръвна магия за втори път.

Определено в по-малък мащаб, но беше виждал как блатните се сражават заедно със съгледвачите на Рудолфо по време на войната. И двете сили бяха впечатляващи, а въпреки това малка група убийци с помощта на кръвна магия беше проникнала в сърцето на Деветте гори и бе убила Ханрик и престолонаследника на Тюррам в зала, пълна с въоръжена охрана. И едва успяха да ги отблъснат, при това, след като изпълниха задачата си.

Тичаше по коридорите, докато не стигна помещенията за слугите, близо до покоите, където Кембер, стюардът на Рудолфо, бе настанил Ханрик като почетен гост. Двама горянски съгледвачи стояха на пост пред вратата.

— Вътре ли са слугите на блатния крал? — попита Неб.

Единият от стражите кимна.

— Не сме им казали нищо.

Неб преглътна.

— Добре. — Не искаше да прави това. Погледна масивната затворена врата. Как да каже на момичето, което обичаше, че най-добрият ѝ приятел и съратник е мъртъв?

Представи си лицето на Ханрик и фалшивата песен, с която гигантът се дереше мигове преди атаката. Усети как гърлото му се свива и осъзна, че ще заплаче, ако не се стегне. „Ти си офицер от Деветте горски дома. Ти си мъж.“

Сложи ръка на бравата и се обърна към мъжете, които го следваха.

— Чакайте тук.

Отвори вратата, влезе в помещението и затвори след себе си. Стаята миришеше на влажна пръст. Блатните се бяха събрали около Уинтърс и общуваха на невербален език, който му беше непознат. Всички бяха разчорлени в съгласие с традициите си. Пепелта и калта, които втриваха в кожата и косата си, им придаваха див вид, който отблъскваше останалите. Жилавата им кралица изглеждаше притеснена и любопитна, но очите ѝ се озариха, щом го зърна. Жестовете им секнаха, когато тя се изправи.

— Небиос, какво става? Пред вратата има стражи, не ни пускат да излезем.

Неб преглътна мъчително и кимна бавно.

— Трябва да поговорим. — Очите му се стрелнаха към наобиколилите я слуги. — А после Рудолфо иска да се срещнете в кабинета му. — Думите му се струваха странни. — Довел съм половин отделение за ескорт.

Очите ѝ се присвиха и Неб се зачуди какво ли прочита по лицето му. Ноздрите ѝ потръпнаха и очите ѝ се разшириха, щом осъзна сериозния му тон. Тя се обърна към хората си и Неб стори същото. Повечето не го поглеждаха и пристъпваха неловко от крак на крак в настъпилата тишина. В гласа ѝ се промъкна нотка на паника, която го изненада. Сякаш Уинтърс очакваше лошите новини.

— Какво става, Небиос?

Той отвори една от вратите към спалните помещения и я задържа, докато момичето влезе. След това я последва и затвори. Застана близо до нея, не беше сигурен как да започне.

Отвори уста, но се спря. Осъзна, че са само двамата, и за миг изгуби контрол, позволявайки очите му да се навлажнят. Уинтърс го

забеляза и долната ѝ устна затрепери.

„Тя знае, че нещо се е случило. Кажи ѝ.“ Насили се да намери думи и когато успя, те се затъркаляха като пияници, излизащи от затваряща кръчма.

— Нападнаха ни. Хора, омагьосани с някаква магия, вероятно кръвна. Проникнаха в гората, надбягаха птиците на стражата и убиха принца на Тюрам в банкетната зала. — Запъна се, недоволен, че не успява да сдържи емоциите си. Мразеше се, че трябва да ѝ съобщи новина, която ще ѝ донесе само страдание. — Убиха и Ханрик.

За миг Уинтърс застина като приклещена кошута. Очите ѝ се опулиха и дъхът ѝ излезе със свистене. Неб понечи да я докосне, но тя се дръпна и седна тежко на пода.

Не знаеше какво да прави и затова приседна до нея. Отново опита да я прегърне, но тя го избута. Осъзна, че момичето повтаря трескаво едни и същи думи, приличащи на откровенията, които бяха споделяли и преди.

Неб се заслуша и осъзна, че тя говори за вятър от пречистваща кръв и желязно острие, което кастри. Момичето се бе прегърнало и се клатеше напред-назад, а присвитите ѝ очи се стрелкаха из помещението.

След няколко минути, които му се сториха по-дълги от часове, той положи ръка на рамото ѝ. Уинтърс вдигна поглед. Очите ѝ бяха влажни и зачервени. По бузите ѝ имаше бледи следи, където сълзите бяха отмили калта. Погледите им се срещнаха и долната ѝ устна потръпна отново. Този път го остави да я прегърне. Дватамата се притиснаха един към друг на пода и Неб се предаде на общата мъка.

— Не знам какво да правя — каза тя след десетина минути. Измъкна се от прегръдката му, облегна се на стената и погледна към вратата. — Трябва да кажа на хората си.

Неб се премести до нея.

— Мисля, че първо трябва да говориш с Рудолфо.

Тя подсмръкна и кимна. Неб я гледаше и осъзнаваше колко малко я познава. Сънищата бяха... Какво? В тях определено разголваха надеждите и страховете си, смесени с видения, които самият той едва разбираше.

— Преди да се вдигне тревога, получих поличба.

Той примигна.

— Видение?

Уинтърс поклати глава.

— Не. Просто думи... и усещане за предстояща беда. — Тя сбърчи чело, търсейки спомена. — Вятър от кръв за прочистване. И студено желязо за кастрене.

До съвсем скоро нямаше никакви познания за откровенията и пророчествата, които бяха част от всекидневието на блатната кралица. Тези концепции му бяха напълно чужди. В сиропиталището андрофрансините прилагаха разум и наука към митовете и мистицизма. Идеята тези пристъпи да се записват и да се разглеждат като знак за бъдещето му се струваше напълно ирационална, преди да ги изпита сам.

Смеещата се лудост на Ксум И'Зир го бе докоснала в сянката на кладата на Уиндвир, бе отворила врата в него, която не беше сигурен дали ще се затвори някога. От първия миг на топлия вятър той не можеше да свърже смислено изречение, дърдореше непрекъснато откъси от евангелията на П'Андро Уим, премесени с екзалтирани възгласи и ярки образи, които не подлежаха на описание. Пристъпът трая кратко, но го промени отвътре, също като косата му, която бе напълно побеляла за един следобед. След това в сънищата се появяваше мъртвият му баща, както и блатното момиче Уинтърс, макар да не знаеше коя е, преди да я срещне във военния лагер на блатните. След запознанството им живееше на ръба на нещо, което не бе способен да разбере. „Това нападение и пристъпът ѝ са свързани“ — заключи той. Трябваше да го кажат на Рудолфо.

Неб се сети за очаквания го генерал и се изчерви. Посегна и отметна сплъстените кичури коса от лицето ѝ. Очите и носът ѝ все още бяха зачервени. Той прочисти гърло.

— Мисля, че трябва да вървим. Лорд Рудолфо те очаква.

Тя погледна към него.

— Той наясно ли е, че ти знаеш за мен?

Неб сви рамене.

— Никога не сме го обсъждали. Не ме е питал. — Разбира се, че знаеше. Няма как. Едва ли иначе щеше да изпрати точно Неб за нея.

Тя кимна и се надигна бавно. Неб стана и се обърна към вратата.

Дланта ѝ се пъхна в неговата.

— Благодаря, че ти ми донесе новината — каза тихо Уинтърс.

— Почувствах, че така е редно — отвърна Неб.

Погледите им се срещнаха за миг, след което тя извърна очи и се стегна за пред хората си.

— Първо ще говоря с останалите. Няма да се срещам с Рудолфо, преди тези, които обичаха и служеха на Ханрик, да научат за гибелта му.

Неб кимна. Отвори вратата и видя как тя свива рамене и стиска челюст за предстоящата задача.

„Вятър от кръв да прочисти; студено желязо да кастри.“ Неб потръпна и предчувствията ѝ го завладяха. Прониза го скръбно чувство, което се простираше отвъд загубата на Ханрик, в самите сърца на блатните. Нещо мрачно и назряващо. Тъгата по лицето на Уинтърс предаваше нещо дълбоко в нея.

Тя знае, осъзна Неб.

Това злочестие беше само първото от много.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Небето над опустошения Уиндвир беше в размазано червеникав оттенък и Джин Ли Там не можеше да прецени дали е залез, или изгрев. Хоризонтите на запад и изток не ѝ даваха никакви насоки, а слънце изобщо не се виждаше. Мъгливата светлина оцветяваше гората от кости в кърваво, а спокойната повърхност на Втората река — в черно. Над земята се стелеше розова мъгла, раздвижвана от вятъра, който се носеше покрай скелетите с тихо свистене. Тя потръпна, едновременно от студ и от делото на Ксум И'Зир. Дъхът замръзна в гърлото ѝ и тя се запита дали тук е безопасно за бебето ѝ.

Джин Ли Там положи ръка на наедрия си корем, молейки сина си да ритне или да даде друг знак, че е жив.

Нещо не беше наред. Петронус и Неб бяха погребали мъртвите още по време на войната. Вече нямаше поле от кости. Беше сигурна, че гробокопачите са си свършили работата. Кой е развалил делото им?

Чу далечен шум зад себе си и се обърна на североизток. В далечината се носеше сигнал за трета тревога, долиташе откъм Деветте гори през стотици левги гъста гора, назъбени хълмове и безбрежното Прерийно море, което обграждаше разпръснатите владения на горянския крал. Там бяха надвиснали злокобни, мрачни облаци.

„Трябва да се върна вкъщи.“ Но четирийсет и втората дъщеря на Влад Ли Там не беше сигурна как се е озовала тук и защо краката ѝ не искаха да помръднат. Въздухът изстина и тя осъзна, че носи зелената пола за езда, с която бе облечена в онази далечна вечер, когато Рудолфо танцува с нея в шатрата на Сетберт.

„Изгрев като теб принадлежи на изтока с мен.“ Така ѝ беше казал той в онази нощ. Отново положи длани на корема си и внезапно откри, че той е станал плосък и твърд. Погледна надолу и видя, че полата ѝ е потъмняла от кръв. Усещаше я, топла и лепкава, как се стича по краката ѝ и образува локва.

Отвори уста да запищи, но един огромен черен гарван кацна на напукания зид на рухнала сграда и наклони глава. Джин Ли Там

преглътна, осланяйки се на коравината, която баща ѝ бе насадил у синовете и дъщерите си.

„Родствен гарван.“ Не беше сигурна как го е разбрала. Беше по-голям от всички останали гарвани и се взираше в нея, отваряйки и затваряйки човката си. На единия му крак имаше вързана алена панделка за война, а на другия зелена, за мир. По начина, по който държеше главата си, си личеше, че вратът му е счупен, а перата бяха разрошени и опърлени. Едно от очите му липсваше. Птицата изграчи към нея.

— Вие сте изчезнали — каза бавно Джин Ли Там. — А това е сън.

Човката се отвори и от нея излезе далечен гласец.

— И така ще се случи в края на дните, че вятър от кръв ще се надигне да прочисти, и студени железни остриета ще кастрят — заговори родственият гарван. — И така греховете на П'Андро Уим ще се стоварят върху чедата му. И така ще се издигне тронът на Пурпурната императрица. — Птицата спря, подскочи назад-напред и я загледа с единственото си черно око — Честита си ти сред жените и високо ценен е Иаков, Пастир на светлината.

Първата вълна на болката я удари и тя се преви.

— Махай се, родствени гарване! — произнесе Джин през зъби. Спазмите продължаваха да пронизват корема ѝ. — Съобщението ти е нежелано в този дом. — Не беше сигурна откъде ѝ хрумнаха думите, но се вкопчи в тях и ги повтори по-силно. Принуди краката си да пристъпят към птицата и вдигна ръка. — Махай се, родствени гарване! Съобщението ти е нежелано в този дом!

Родственият гарван стори нещо, което трябваше да е невъзможно за птиците, дори в сънищата. Той се усмихна. След това разпери криле, които хвърлиха дълги сенки на изток и запад, над костите на Уиндвир.

— Оставям те. — Металическият глас се носеше от отворения клюн. — Но скоро ще изкълва очите на баща ти.

Джин Ли Там замахна, болката се усили, а краката ѝ загубиха опора в локвата от кръв и вода.

Тя изпищя гневно и усети как нечии ръце я разтърсват.

— Лейди Там? — гласът звучеше някъде далеч от североизток. — Милейди? — Шумът от тревогата внезапно замлъкна и Джин отвори очи.

— Това трета тревога ли беше? — попита тя момичето, което ѝ прислужваше. Надигна се и се огледа наоколо. Болката беше истинска и усещаше влага под завивките. Джин затаи дъх и отметна одеялото. Нямаше кръв, но водите ѝ бяха изтекли.

Момичето направи крачка назад и кимна.

— Да, лейди. Бяхме под трета тревога. Но имението е вече безопасно.

— Нападнаха ли ни? — Джин направи гримаса от болката и се мръдна до ръба на леглото, внимателно посягайки за робата си.

Момичето кимна отново.

— Да, лейди. Но постовите не разкриват никакви подробности.

„Не на теб.“ Джин стана, но главата ѝ забуча и тя се отпусна назад. Махна на момичето да се приближи.

— Помогни ми.

Слугинята ѝ подаде ръце да се изправи. Джин си сложи робата и се намръщи. Момичето погледна притеснено, щом зърна мокрото легло.

— Да извикам ли речната жена?

Джин Ли Там кимна.

— Да. Май започва по-рано.

Слугинята ѝ помогна да се подпре на стената и отвори вратата, за да извика един съгледвач.

Джин беше прекарала последния месец предимно в леглото и усещаше слабост в краката. Бебето ѝ беше неестествено спокойно и речната жена беше предписала прахчета и почивка. Джин изчете поне сто книги. Мастилото и хартията бяха още пресни, тъкмо излезли от ръцете на мехослугите, възстановяващи библиотеката.

Беше тигър, който мразеше клетки.

Но погледът на Рудолфо, всеки път щом я видеше и започнеха да говорят за бъдещия син, беше достатъчен, за да издържи.

„И това ще премине“, казваше тя на отслабналите си крака, големия корем и прилошаването от миризми, които едно време не я притесняваха. „Съвсем скоро“, продължаваше да повтаря на стаята, която се бе превърнала в клетка.

Преди да срещне горянския крал и да се влюби в него в нощта, когато той върна расото на металния човек, Джин Ли Там дори не помисляше за майчинство. В онези дни всичко бе съсредоточено около

делата на баща ѝ — свързваше се с всеки мъж или жена, които ѝ посочеше той, използваше уменията си на куртизанка и съветник, за да играе ролята си в делата на клана Там, да насочва реката на политиката и стратегиите в Познатите земи.

Знаеше, че извън библиотеката на баща ѝ, която той бе дарил на Рудолфо и Исаак, съществува и друга, скрита, която бе виждала само един-два пъти като малка. В малките черни томчета, изписани с шифъра на рода Там се съдържаше историята на Познатите земи, създадена с кръвта и усилията на семейството ѝ. Баща ѝ беше изгорил тези книги в деня, когато Рудолфо се бе изправил срещу него, но реката продължаваше да тече. Баща ѝ беше създал годеника ѝ, бе го оформил от най-ранно детство с тъга, калил го бе със загуби, превръщайки го в силен, възхитителен лидер. Баща ѝ беше създал и нея, като стрела в сърцето на Рудолфо, и беше благословил съюза им.

„Наближава война. Роди наследник на Рудолфо!“ Така ѝ писа баща ѝ неотдавна. И тя се съгласи, защото такава бе желанието му. Покъсно любовта ѝ към горянския крал нарасна заедно с подозренията за мотивите на Влад и тя осъзна, че детето ще е само и единствено за Рудолфо.

В цялото това очакване имаше радост, макар в момента да чувстваше объркване, болка и страх. Никога не беше сънувала подобен сън и бе проспала третата тревога. Джин Ли Там, която бе обучена в шпионските изкуства и бе тренирала със съгледвачески магии, бе проспала нападението над новия си дом.

Горянският съгледвач влезе в стаята.

— Речната жена пристига. Ще я пратя първо при вас.

Джин Ли Там стисна зъби от поредния болезнен пристъп.

— Какво се случи?

— Не съм упълномощен да...

Тя го прекъсна бързо и хладно.

— Едрик, виждаш състоянието ми и знаеш, че лорд Рудолфо не крие нищо от мен. Не ме карай да питам пак. — Думите бяха изречени по-остро, отколкото искаше, но след първата седмица, прекарана в леглото, прислугата и охраната на имението ѝ бяха свикнали.

Мъжът преглътна и кимна.

— Да, лейди. Бяхме нападнати. Отряд от омагьосани нападатели проникна в имението и атакува празненството. Блатният крал Ханрик и

престолонаследникът на Тюррам Ансилус бяха убити, заедно с охраната им.

Тя усети надигащата се паника.

— А Рудолфо?

— Генерал Рудолфо е невредим и води разследването. — Капитанът спря, но после продължи, отгатнал следващия ѝ въпрос. — Нападателите ползваха невиджани магии. Повикахме речната жена, за да хвърли светлина по въпроса.

„Кървав вятър да пречисти.“ Думите от съня се върнаха и Джин Ли Там зяпна. След това затвори уста. В коридора се чу шум и край стаята ѝ премина отряд от съгледвачи, скупчени около стройна фигура с шарени дрехи. Позна Рудолфо по походката и зеления тюрбан, докато той се отдалечаваше към кабинета си в съседните покои.

— Рудолфо! — подвикна тя и се отдръпна от стената, за да не види, че има нужда от помощ.

Но той не се спря. Продължи с хората си, като даваше нареждания в движение. В гласа му имаше напрежение и тъга, и може би мъничко страх.

Нов пристъп на болка. Джин Ли Там преглътна и понечи да последва Рудолфо в кабинета му. Но краката ѝ отказаха да я слушат и се подгънаха. Слугинята и стражът я подхванаха ловко, а в далечината вратата на кабинета на Рудолфо се отвори и затвори.

Джин Ли Там въздъхна и примигна заради неочаквано напиралците сълзи. Беше плакала повече през последните шест месеца, отколкото през целия си живот. Все пак беше прочела в книгите, че това е нормално за някои жени.

„Не е нормално за мен.“ Както и всичко останало.

„Тази река няма да се премести, преди да ѝ дойде времето.“ Тя се остави да я заведат до леглото. А времето приближаваше.

Джин Ли Там беше решена да го посрещне с цялото си достойнство. Щеше да лежи и да диша, както учеха книгите и речната жена. Щеше да прати вест на Рудолфо да я посети, когато се освободи.

Щеше да роди наследник на любимия си и да забрави за съня. Тази нощ щеше да стане майка и да изпрати сина си в света като остра стрела на светлината.

Щеше да е храбра и да не плаче.

Джин Ли Там се изпълни с гняв заради провала си и остави емоциите и безпомощността ѝ да вземат връх, изчервявайки се, че слугите ѝ я виждаха толкова слаба.

4.

РУДОЛФО

Рудолфо тъпчеше по плюшения килим в кабинета си и преживяваше отново събитията от вечерта. Бяха допуснали да ги изненадат, нещо, което не очакваше и в най-откачените си представи, и това подхранваше гнева му. Миниатюрните следи от омагьосаната кръв на нападателите избледняваха по униформата му. Точици, които изглеждаха като сенки в сравнение с тъмните петна от кръвта на Ханрик, Ансилус и техните хора.

Обикаляше из стаята и гладеше брадата си, докато чакаше момчето и момичето, върху което се бе стоварила огромна мъка и тежко решение.

„Каквото и да избере, няма да ѝ е лесно.“ Тази истина нямаше заобикаляне. Но каквото и да избере, Рудолфо щеше да запази родството си с блатното момиче — блатната кралица — и щеше да ѝ окаже пълна подкрепа.

Народът ѝ пазеше тайната добре. Рудолфо и Грегориц знаеха. Както и момчето, Неб. Но всички останали в Познатите земи в момента предполагаха, че блатните са останали без крал.

„Безредиците може да са ѝ от полза.“ В последно време всички гледаха на юг и малцина щяха да се заинтересуват, че Плетеният трон на блатните е останал празен. Все пак щеше да е предизвикателство да поеме управлението толкова млада, макар да беше по-голяма от Рудолфо, когато сложи тюрбана. Освен това имаше предимство да е от народ, много по-презрян, избягван и неразбран от горяните.

Ами Тюрам? Бащата на престолонаследника бе близо до смъртта от десет години и оцеляваше благодарение на андрофрансинските лекарства, каквито вече почти не се намираха. Ансилус управляваше вместо него и сега нацията щеше да е изложена на рискове, отвън и отвътре. Рудолфо се напъна, но не можа да се сети за името на по-малкия брат, макар да нямаше значение — младежът бе загинал в битката при моста Рейчил по време на войната за Уиндвир. Все пак май имаше някакъв чичо. Тюрам едва успяваше да оцелее сред

безредиците, които бяха обхванали Познатите земи след рухването на андрофрансините. Тази новина можеше да преобърне нещата.

Но защо сега? Защо в неговия дом? И още по-странно, защо го бяха пощадили? Двама от тримата най-влиятелни хора в помещението бяха убити, а той бе останал невредим. Безпокойството го беше сграбчило и не искаше да го пусне. Щом суматохата се разсееше, щеше да потърси съвет от годеницата си Джин Ли Там.

Беше я потърсил сред тълпата пред голямата зала. Отсъствието ѝ беше очевидно, а се съмняваше, че заръките на речната жена да си остане в леглото щяха да надделеят над любопитството ѝ. Искаше да попита за нея и дори да я посети, но цялата лудница с даването на заповеди и организирането на разследване го бе погълнала за момента.

Чу почукване и вдигна поглед.

— Да?

Вратата се откряна леко и Неб надникна в кабинета.

— Генерале, вода лейди Уинтърс.

Рудолфо приглади униформата си по навик.

— Покани я. — Той присви очи и огледа лицето на младежа, отбеляза зачервените очи и бледата кожа. Неб срещна погледа му и Рудолфо задвижи ловко ръце. „Намери Едрик. Искам да ми докладва.“ Младежът кимна и Рудолфо продължи. „Провери как е лейди Там. Кажй ѝ, че ще мина да я видя, щом се измъкна.“

Неб кимна отново и отвори вратата, така че Уинтърс да може да мине. След това я затвори зад нея.

Изражението на момичето спря Рудолфо наскоро крачка. Изглеждаше сякаш по-древна, очите ѝ бяха зачервени и пусти, а устните ѝ бяха плътно свити от мъка. Имаше бледи следи от сълзите, които бяха отмили пепелта и калта, изобразяващи страданието на народа ѝ.

Рудолфо махна към канапето до огнището.

— Моля, седни при мен.

Тя се приближи бавно и седна, сплитайки ръце в скута си. Той се присъедини към нея.

— Значи Неб ти е казал?

Уинтърс вдигна поглед само за миг, след което кимна.

— Да. А аз казах на хората си. — Тя преглътна. — Поне на тези, които са тук. Наредих да осигурят птица и да пратят вест на

семејството на Ханрик.

Рудолфо вдигна вежди.

— Мислиш ли, че е благоразумно толкова скоро?

Тя го погледна остро.

— Благоразумието не е важно, когато става дума за любов.

Рудолфо се усмихна и направи знак на езика на дома И'Зир.

„Благоразумието е особено важно, щом става дума за любов.“

— Лейди, животът ви се променя. Може да се наложи да мислите в друга насока. — Помнеше ранните дни, когато Ейринус, бащата на Грегорику, го съветваше тайно, за да може да командва с опит отвъд годините си. Помнеше и първия човек, когото бе предал на солениите ножове на мъчителите, оставени от баща му. Техните изкупителни мъчения бяха едно от нещата, които бе решил да не оставя на сина си. Но от тях имаше полза, макар изкуплението, което изкарваха с кръв, да не носеше истинско покаяние. Единственият бунт в Деветте горски дома, който бе отнел живота на лорд Иаков и лейди Мариеле, бе посрещнат от младия Рудолфо с безмилостен и решителен отговор.

Уинтърс преглътна при думите му и кимна.

Рудолфо я погледна, дребна и уплашена, и видя себе си преди години. Той се наклони към нея.

— Лейди Уинтърс, родството ни остава. Деветте горски дома ще разкрият това коварство. Уверявам ви, че ще окаже съдействие по всички въпроси.

Очите им се срещнаха.

— Благодарна съм, милорд.

Рудолфо посегна за бутилката с огнедъх на масата и повдигна вежди към празната чаша.

— Какво ще правите?

Уинтърс кимна и той ѝ наля малко от ликьора.

— Ще се провъзглася. Рано е, но може би така е било писано. — Изглеждаше объркана и бърчеше вежди. — Само... — Думите ѝ заглъхнаха, тя вдигна чашата към устните си и отпи. После отново се взря в него. — Не видях това в сънищата си.

Рудолфо също си наля от питието.

— Как бихте могли?

Уинтърс сви рамене.

— Видях Неб насън. Видях падането на Уиндвир. С Неб сме виждали обещания ни дом. Мнозина от сънуващите ни крале също са виждали тези дни и ги описват в книгата.

— Възможно е на тези сънища да не може да се разчита винаги — предположи Рудолфо.

— И все пак, миг преди да се вдигне тревога, бях обзета от предчувствие.

Рудолфо се наведе към нея и тя му разказа набързо за преживяването.

— Вягър от кръв? — Той подсвири и вратата се отвори. Един съгледвач подаде глава в кабинета. „Разбери какви остриета носеха нападателите.“ Съгледвачът кимна и затвори вратата. Рудолфо се обърна към Уинтърс. — Не се поддавам на суеверия, но това трябва да се провери. Ще накарам Исаак да се разрови. Може да се споменава някъде в архивите на библиотеката.

„Нощ на въпроси.“ А и оставаше проблемът с Портата на пазителя.

Чу се ново, по-силно чукане на вратата. Рудолфо вдигна глава.

— Да?

Едрик влезе в помещението.

— Видях Неб на стълбите. Пратих го да събира багаж за утре.

Уинтърс се сепна и Рудолфо забеляза изненадата й. „Заминаването на младежа я притеснява.“ Но разбира се, тя нямаше да попита къде отива.

— Мисля, че няма да тръгна с вас — каза Рудолфо. — Трябва да остана тук.

Едрик кимна и затвори вратата. Погледна към момичето, сякаш я виждаше за пръв път. Изненада се и после сякаш му стана неудобно.

„Може би искате да чуете тези новини насаме.“

Рудолфо видя, че Уинтърс следи ръцете на капитана, но явно не разбира знаците.

— Все още ли смятате да сторите това, което казахте? — попита той. После добави на жестомимичния език на кралете магове: „Мислите ли да се провъзгласите?“

— Да, милорд — отвърна тихо тя.

Рудолфо махна към отсрещния стол.

— Едрик, седни, налей си питие. — После кимна към момичето.
— Нещата не са такива, каквито изглеждат.

Едрик си сипа от огнедъха.

— Явно е така.

Рудолфо кимна.

— Това е Уинтърс.

— Да, нашият млад лейтенант е запленил от нея.

— Е, тя не е това, което изглежда. Искам да ти представя Уинтерия бат Мардик, блатната кралица. — Рудолфо се усмихна леко при изненадата на Едрик. — Ханрик беше... — Не можа да се сети за подходящата дума.

— Моята сянка — помогна му Уинтърс с плътен глас. — Той беше образът, който представяхме пред Познатите земи, докато не навърши пълнолетие.

Едрик пребледня, погледна Рудолфо и после пак към момичето. Изглеждаше угрижен.

— Какво има?

Капитанът извърна очи.

— Преследваме нападателите. Нашите съгледвачи са омагьосани и ги следват от разстояние. Отделенията претърсват целия град и всяка стая на имението. Речната жена се грижи за лейди Там. Когато свърши, ще направи аутопсия на мъртвите нападатели, за да открие следите от магиите в органите им.

Рудолфо кимна.

— Извикай и главния мъчител.

Едрик наклони глава.

— Вече го сторих, генерале.

— Къде е Ханрик? — намеси се Уинтърс.

Едрик погледна към Рудолфо, който му кимна.

— Лежи, където падна. Не искахме да нарушаваме обичаите ви.

Уинтърс кимна.

— Благодаря, първи капитане. — После се обърна към Рудолфо.
— Ще ни почетете ли, като организирате погребението на Ханрик?

Рудолфо не беше много наясно с блатните обичаи. Преди войната почти не беше срещал тези хора. Помнеше, че едно време баща му бе пленил краля им и го беше дал на мъчителите Изкупители, за да го научат да уважава границите на Деветте гори. Знаеше каквото

и останалите — блатните се цапаха с пепел и кал и се опитваха да преживяват в негостоприемните северни пущинаци. Вярваха в мистицизма и екзалтираните пророчества, които кралете им оповестяваха с омагьосан глас във военните си проповеди. Знаеше, че имат обещан дом. Както и че погребват мъртвите си незабавно, а също и повалените врагове. Противното беше смъртоносна обида.

— Разбира се. Ще го положим, където изберете.

Тя наведе глава.

— Благодарна съм ви, милорд.

Едрик прочисти гърло и Рудолфо го погледна.

— Генерале, има и друго.

„Ето го. Нещото, което го тормози.“

— Казвай. — Рудолфо плъзна поглед към Уинтърс.

— Взехме брадвата да огледаме един от трупове. — Капитанът предпочете да продължи с жестове. „Нападателят са блатни.“

Рудолфо погледна към момичето.

„Това ще ти разбие сърцето. Вестта, че човекът, когото обичаше като баща, е повален от собствените ти хора.“ Пред очите му се замяркаха образи. Спомени за огън и за еретика Фонтейн — седми син на Влад Ли Там, — крещящ на тълпата, която пребиваше бащата на Рудолфо до смърт. Огледа последните следи от невинност по лицето на Уинтърс и изрече думите, които щяха да я обрекат.

— Кажи й!

След това затвори очи, за да не я гледа как се променя.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там посрещна шестата си дъщеря, когато тя слезе от лодката заедно с първата група деца. Подаде ѝ пресен плод от манго и тя кимна леко.

— Благодаря, татко. — Беше остаряла елегантно и някогашната ѝ червена коса вече беше бяла, тъй като приближаваше собствения си залез. Носеше шафранова роба, която указваше ранга ѝ в семейството.

Влад отвърна на лекия поклон и се обърна към дечурлигата.

— Как сте тази сутрин? Добре ли спяхте? — Опита да срещне погледа на колкото се може повече от тях и да ги изслуша, докато бърбореха едно през друго с ентузиазъм. — Добре, добре. — Плесна с ръце и се усмихна. След това посочи към пътеката за селото. В джунглата вече се чуваха тъпаните, оповестяващи новото родство, а димът от готварските огньове се издигаше в утринното небе. — Вървете да си намерите другарчета. Но не забравяйте обноските и уроците си.

Децата се засмяха и затичаха по плажа, като по-големите наглеждаха по-малките. Влад Ли Там се загледа след тях, а гребците избутах лодката и се насочиха обратно към закотвените кораби.

Три от съдовете бяха продължили с пълна пара на юг, за да картографират морето и да съберат данни за следващата им спирка. Сега, след установяване на новото родство, щеше да изпрати още три. Трябваше да открият най-големите острови, да проучат обитателите от разстояние и да му предадат информацията.

Останалите шест трябваше да се ремонтират, доколкото бе възможно без корабостроителница, а и да охраняват дейността на Там в селото.

— Как мина? — усмихна се дъщеря му.

— Добре. Но скоро ще ми трябват нови лекарства.

Тя поклати глава.

— Странни обичаи.

„Не толкова странни.“ И той изпращаше синове и дъщери в стотици легла, за да създават съюзи и да събират информация.

Куртизанските им занимания дори не бяха сред тайните на Познатите земи.

— Може би са малко по-прями, отколкото сме свикнали. — Той погледна към морето и после пак към нея. — Какви са твоите планове?

— С Барик ще се включим в пиршеството. След това той ще проучи острова заедно с големите ни синове.

Барик беше жрец воин от най-южния край на Изумрудения бряг, големия полуостров, който приютяваше клана Ли Там и множество тропически градове-държави в променливи конфедерации. Когато Влад бе обявил оттеглянето си от Познатите земи, всички бяха изоставили притежанията си, за да го последват. Всичките му деца, без едно — дори тези, които се бяха оттеглили от служба при него, за да създадат собствени семейства, се върнаха при призива. И той им беше благодарен за това. Спестяваха му тъгата, ако трябваше да организира убийствата им.

— Може и аз да се присъединя към тях — каза Влад Ли Там.

Рае Ли Там се усмихна.

— Сигурно ще си твърде зает да утвърждаваш родството. — Тя потупа торбата си. — Междувременно, припасите ми привършват и трябва да събера някои образци от местната флора.

Той кимна.

— Оглеждай се за کالا.

— Разбира се, татко. — Тя кимна отново и тръгна бавно по брега, пренебрегвайки пътеката.

Влад Ли Там въздъхна и се протегна, след което се обърна да посрещне следващата лодка с деца. Щяха да я последват и други, носещи продуктите, с които Там щеше да се включи към празненството. Първата част от семейството му щеше да се точи цяла сутрин. Щяха да пристигат бавно, за да може местното племе да привикне с бледите пътешественици от североизтока. До утре щяха да превъзхождат по численост местните, но бяха подготвени да не подчертават този факт, като се разпръснат по целия остров. В следващите две седмици щяха да поднесат още дарове и да се сформират нови двойки. Това не беше задължително според обичаите на родството, но определено щеше да заздрави връзките. И нито за миг присъствието на Там нямаше да включва насилие или принуда.

Заплахата си имаше роля, но невинаги бе от полза при събирането на информация.

Някаква светлинка привлече погледа му и той погледна към носа на флагмана си „Странстващ вятър“. Хвана втората част на кодираното съобщение и изчака да го повторят. След това бързо разшифрова думите и цифрите.

Корабът на първия му син „Дъхът на бурята“ беше открил нещо на четири дни път южно оттук. Нещо, което изискваше вниманието му.

Влад извади огледалце и отговори. Още преди да довърши, от кораба се спусна лодка и първият му внук хвана греблата. Идваше сам, а дългата му червена коса се вееше на вятъра.

„Ще е достоен наследник.“ В някакъв момент мантията щеше да премине у първия му син, а след това и у Мал Ли Там. Той имаше най-доброто обучение на света. Беше изкарал ранните си години в андрофрансинското сиропиталище. Папа Интроспект се беше погрижил за това в началото на папството си, скоро след като бе помогнал на Петронус да избяга тайно от ордена. По него време Влад нямаше представа, че собственият му баща е задействал тези събития, още преди да му остави властта, близо две десетилетия по-рано.

Мал Ли Там разполагаше с ум и хитрост, с които може би съперничеше само на бащата на Влад, и си беше изградил име в Познатите земи, без да шуми излишно. Беше сключил дузина неочаквани съюзи и развалил половин дузина други — някои простиращи се чак до дните на преселението, — докато служеше на дядо си. Беше кръстен на пират, който бе спасил живота на баща му, и бе най-острата от стрелите в колчана на клана Ли Там.

„Какво ще наследя, щом делото ми приключи?“ Беше трудно да се каже. Времето беше един от шифрите, които Влад разбираше добре. Домът му беше изграден в съгласие с писанията на Т’Ерис Уим, който казваше, че с достатъчно време и натиск дори реката ще промени коритото си без очевидна намеса. Но времето беше и съюзник, и враг. Вече беше на седемдесет и две, знаеше, че му остават лакти, а не левги. Беше приключил делата на дома си и бе превел богатствата си на ордена, защото знаеше, че на свой ред Петронус ще остави всичко на Рудолфо.

„И на четирийсет и втората ми дъщеря.“ Знаеше, че тя трябва да роди скоро. Броеше дните и бе започнал няколко поеми в чест на

появата на лорд Иаков в този отруден свят.

Мал Ли Там скочи с лекота от лодката и я избута на пясъка. Беше бос и гол до кръста, обут в свободни копринени панталони. Когато приближи до Влад, се усмихна.

— Дядо — поздравявай той и наклони глава.

Влад отвърна на поклона.

— Как се чувства първият ми внук тази сутрин?

Мал погледна към празния хамак и набързо построения навес и се усмихна по-широко.

— Обзалагам се, че съм по-отпочинал от теб.

Влад се засмя.

— Може да подремна следобед. — Посочи кораба. — Е, какво са открили?

— Татко не казва. — Мал бръкна в скрития джоб на панталоните си и извади измачкан и изцапан свитък.

Влад го разгъна и прочете кодираното съобщение два пъти, преди да го върне. Бележката беше четлива, макар да бе написана набързо и с трепереща ръка. В нея не се казваше нищо особено. Точките и петната сочеха координати отвъд сегашните им карти, както и спешна нужда от личното внимание на Влад. Но не се споменаваха за никаква опасност.

Той вдигна глава и срещна погледа на внука си.

— Ще тръгнем тази нощ, след края на празненството. Само един кораб. Но прати птица на другите два южни патрула да ни посрещнат на място. Ти идваш с мен.

Изражението на Мал бе такова, че старецът не можа да го определи.

— Смяташ ли, че три кораба стигат?

Влад Ли Там се усмихна и го тупна по рамото.

— Ако имаше някаква сериозна заплаха, баща ти щеше да я спомене. Все пак провери боеприпасите и подбери екипаж, който умее да се справя по море и земя. Ти ще си капитан за това плаване.

Мал Ли Там се поклони дълбоко.

— Благодаря, дядо. Оказваш ми чест.

Влад Ли Там отвърна на поклона.

— И гледай да се появиш на пира — намигна той. — Не се знае кога ще се наложи да участваш в затвърждаването на родството.

Младият мъж кимна с усмивка и се обърна към лодката си. Избута я с лекота и се метна вътре. Извади греблата и загреба срещу прибоя, а Влад Ли Там го гледаше с умиление. Щеше да продължи да го наблюдава, но запристигаха още лодки с други внуци, синове и дъщери. Започна да става топло и над пясъка и джунглата се вдигна мараня.

Мислеше да дремне в хамака и да събере сили за предстоящото празненство. Може би щеше да види най-новия си внук Иаков в сънищата си. Първият, който нямаше да носи името на Там, и единственият, останал в Познатите земи.

„Поредната стрела, изстреляна в света.“

Стана му мъчно и изпита отчаяна надежда, че шестата му дъщеря ще открие от редките растения кала на острова. Липсваше му успокоението, което носеше димът на плодовете им. Копнееше за забравата и покоя, които му даваше лулата, когато се замислеше за всички изгубени и счупени стрели по дългия път.

Влад Ли Там върна вниманието си към плажа. Няколко от внуците и правнуците му си играеха на прибоя, докато родителите им разтоварваха лодките.

Той се засмя и тръгна към тях.

УИНТЪРС

Уинтърс седеше на пода на голямата зала и стискаше студената ръка на Ханрик. Плачеше и се питаше какво да прави.

„Собствените ми хора са сторили това!“

Беше зашеметена от думите на Едрик и не можеше да се съсредоточи, докато разговорът преминаваше в предположения и хипотези. Ханрик беше мъртъв. Както и Ансилус. Сама се увери в това. Остави Рудолфо, когато речната жена надникна и каза, че раждането на Джин Ли Там е започнало.

Взе сребърната брадва и огледа отражението на блатния съгледвач, който продължаваше да е под влияние на магии, невиждани от народа им от две хилядолетия. Определено използваша кръвни магии за някои други ритуали, но бойният раздел беше загубен — или прикрит от андрофрансините — след падението на Стария свят.

И сега седеше до Ханрик, стискаше брадвата, полагаща се на титлата, в едната си длан и ръката му в другата.

Отделението горянски съгледвачи беше изнесло останалите трупове и охраняваше вратите, за да може да остане сама. Птиците бяха потеглили на запад към народа ѝ. Скоро щеше да се принуди да стане и да тръгне с другите към градините на Рудолфо, където щяха да положат Ханрик.

Бяха го оставили на място, макар някой да бе затворил очите му, и тя усещаше съсирващата се кръв, която проникваше през плата на роклята ѝ. Щеше да носи петната, както носеше пепелта и пръстта, в която щяха да го върнат.

Казаха ѝ, че се е борил страховито, убил поне двама нападатели, преди да го повалят. А те бяха по-бързи и силни от останалите, които ползваха традиционните земни магии. Бяха щурмували зала, пълна с въоръжени мъже, бяха изпълнили мисията си и се бяха оттеглили.

„Но Рудолфо е пощаден.“ Тя се зачуди и за миг я обзе ужас, който бързо премина в благодарност. И Неб беше присъствал. Униформата му беше скъсана и окървавена. Представата какво би

могло да му се случи накара устните ѝ да затреперят и очите ѝ се насълзиха отново.

Франсините учеха, че всички загуби са свързани помежду си, и сега го виждаше ясно. Сред сенките, откроявани от пламъците в огнището на голямата зала, сред останките от прекъснатия пир Уинтърс се почувства дребна и самотна, както преди единайсет години, когато седеше до трупа на баща си.

Естествено, през онези времена не беше напълно сама. Ханрик присъстваше на бдението. Той бе затворил очите на баща ѝ, бе я държал в скута си, докато плачеше на глас за падналия си приятел. Беше изкопал със собствените си ръце гроба на крал Мардик в Пещерата на спящите крале. И после спази инструкциите му дословно — изкачи Драконовия гръбнак и се провъзгласи за нейна сянка на тайния език на дома И'Зир, призова любовта и лоялността на блатните, обрече се на търсенето на дома от нейно име, докато не навърши пълнолетие. Докато Уинтърс не порасне достатъчно, така че управлението ѝ да всява страх в Познатите земи и да пази поселищата им от крадци и нашественици.

Сега, след погребението на Ханрик, тя трябваше да се върне при народа си, да изкачи Драконовия гръбнак и да пие от рога. За първи път щеше да усети горещината на кръвната магия, която да разнесе гласа ѝ на стотици левги. Щеше да се провъзгласи за Уинтерия бат Мардик, повереница на Ханрик бен Торнус, кралица на блатата. След това щеше да изнесе първата си военна проповед и да се захване да оправя нещата.

Тя подсмръкна и избърза носа си с ръкав.

Зад вратата се чуваше шумотевица. Въпреки че утрото приближаваше, седмото имение не беше притихнало. Годеницата на Рудолфо, Джин Ли Там, изпитваше затруднения с раждането и слугите носеха чисти кърпи и всичко останало, което изискваха речната жена и лечителите. Омагьосани и нормални съгледвачи стояха на пост из цялата каменно-дървена сграда. Хората на Уинтърс чакаха зад вратата на главната зала.

„Чакат кралицата им да ги поведе по Петте пътя на мъката.“ Тя потръпна неволно и сподави ново хлипане. Искаше да удържи мъката и да я остави настрана, за да може да мисли извън мъглата, която я обгръщаше. Имаше много въпроси, които се нуждаеха от отговор.

През годините на тяхното изгнание в Новия свят се бяха надигали различни фракции и размирици. Но никога нещо подобно. Защо блатни съгледвачи, използващи кръвна магия, биха убили човека, смятан в Познатите земи за техен крал? С каква цел? Сами ли действаха? Убийството на престолонаследника я караше да смята, че не е така. Това беше планирано и извършителят искаше останалите да вярват, че блатните са без крал. Болката в корема ѝ подсказваше, че това не са единствените смърти тази вечер.

„Вятър от кръв, който пречиства.“ Помнеше какво каза Едрик, когато Рудолфо го попита: „Какви оръжия са използвали?“

Знаеше отговора, още преди първият капитан да отвори уста. Железни.

„Значи това е кастренето.“

Но Рудолфо бе останал невредим. Това определено имаше някакво значение.

Блатната кралица въздъхна и стисна ръката на Ханрик.

— Ще ми липсваш. — После го пусна и стана. Вдигна сребърната брадва и се обърна към вратата. — Време е! — извика високо.

Портите се отвориха и нейните хора влязоха в залата. Жените носеха лопати, а мъжете носилка. Придружаваше ги половин отделение от горянски съгледвачи. Уинтърс отстъпи встрани, когато приближиха. Мъжете наместиха Ханрик на носилката и изпъскаха от тежестта, когато го вдигнаха. Лейтенантът на съгледвачите застана пред нея и се поклони.

— Лейди Уинтърс, лорд Рудолфо изпраща съболезнования и извинения, че не може да се присъедини. Нареди да ви предам, че се заклева в меча на баща си, че всяка година на този ден ще разказва на сина си Иаков за Ханрик, сянката на блатната кралица.

Тя примигна.

— Кажи на горянския крал, че гостоприемството и клетвата му оказват чест на народа ми в този мрачен момент от нашето изгнание. — Тя тръгна към вратата, но се спря.

Неб стоеше там, облечен в чиста униформа. Пристъпваше от крак на крак с видимо неудобство. При вида му Уинтърс усети как в очите ѝ напират горещи сълзи. Тя ги сдържа и тръгна към него. Съгледвачите се разпръснаха зад нея, подсвирвайки тихо на

омагьосаните си другари, които със сигурност също бяха наоколо. Хората ѝ тръгнаха бавно и жените подеха погребални псалми. Уинтърс застана пред младежа и посегна за ръката му, придърпвайки го поблизо.

— Радвам се, че дойде.

Той тръгна с нея и сведе поглед.

— Реши ли къде ще го погребеш?

Тя кимна.

— Да. — Процесията излезе от залата и тръгна към масивните порти, водещи към зимната нощ. Когато се отвори, Уинтърс видя, че е почнало да вали сняг. Снежинките бяха малки и сухи, и вятърът ги разнасяше по земята. Погледна Неб и видя, че вятърът роши косата му. Стисна дланта му и отвори уста. — Ще почива в сърцето на уимския лабиринт на Рудолфо, в сянката на Библиотечния хълм.

Г'Ерис Уим беше популяризировал лабиринтите по време на краткото си папство в Новия свят, но Уинтърс знаеше мрачното им наследство. Кръгъл лабиринт, който можеше да се напусне само ако се върнеш откъдето си влязъл, или ако изтърпиш болката от изкатерването по бодливите храсталаци, за да откриеш тайните му. Любимото занимание на старите колачи, които работеха с ножовете си от името на кралете магове за удоволствие или за създаването на кръвни магии, превърнали се с времето в мъчители Изкупители.

Ханрик щеше да почива в центъра на този уимски лабиринт.

За Уинтърс това беше напомняне за трънливите стени, които знаеше, че я очакват. Може би, след като дъхът на Ханрик намереше път към новия им дом, щеше да ѝ прати част от силата и куража си за кървавото изкачване.

Тя знаеше, че собствената ѝ сила няма да е достатъчна. Уинтърс прехапа устна и тръгна в снега, старайки се да не плаче.

5.

ПЕТРОНУС

Слънцето още не се бе подало, когато Петронус излезе от колибата и освободи птиците си. Те се разлетяха, носейки разноцветни панделки и вест за атаката, както и указания към малката шпионска мрежа, която бе създал през последните седем месеца. Тукашната станция просто щеше да препредава съобщенията към мястото, което Гримлис бе избрал. Петронус гледаше как тъмното небе скрива птиците и разноцветните съобщения, които носеха. Черни панделки за опасност, сини за храна, червени за война и още най-различни. Единственият цвят, който отсъстваше, беше зеленото за мира.

Когато взе раницата и торбата си и отиде при другите до навеса за лодки, небето бе почнало да преминава от черно в сивкаво.

Гримлис и един от хората му бяха оставили магиите им да изтлеят. Другите двама бяха взели нова доза прахчета. Старият капитан изглеждаше ядосан и спореше с понижен глас.

— Как така е мъртъв? — Той вдигна поглед и кимна на приближаващия Петронус. — Как се е случило?

— Не знам, капитане — отвърна сивият гвардеец. — Отидох да го подготвя за транспортиране и открих, че е мъртъв. Студен като лед.

Гримлис въздъхна.

— Натоварете го в лодката. Ще го вземем с нас. Искам да го огледам, щом магията му изтлее.

Петронус се присъедини към тях и не каза нищо, когато единият войник посегна за раницата му. Но се възпротиви, когато другият понечи да вземе торбата с документите.

— Аз ще я нося. — После попита Гримлис: — Пленникът ни е умрял, така ли?

— Да — кимна Гримлис. Ветеранът беше уморен, а очите му бяха зачервени и стъклени от употребата на магиите. Брадата и косата му бяха по-дълги, отколкото при последната им среща. Вместо сивата униформа на андрофрансинската гвардия той носеше обикновени панталони и риза като на работник. Разбира се, в съгледваческите ножове на кръста и дългия меч на гърба му нямаше нищо обикновено.

— Може би е отрова — допълни капитанът. — Макар че не открихме нищо, като го претърсвахме.

Селото започваше да се разбужда. Колибата и пристанчето на Петронус бяха в самия край, но в някои от къщите вече светеше, а в залива бяха излезли няколко лодки, започнали рано дневния улов. Мислеше да остави бележка, но не можа да реши какво да напише. В крайна сметка реши да не го прави. Ако събитията от снощи бяха само начало, за съседите му щеше да е по-добре да не знаят нищо.

„Както и за мен.“

Гримлис докосна ръката му.

— Отче, готов ли си?

Петронус изсумтя.

— Твърде стар съм за това. И къде точно ще ходим?

— На по-безопасно място. — Те тръгнаха заедно към чакащата лодка. — Двамата с Балтус ще пътуваме с теб. Другите ще останат, за да препредават съобщенията.

Петронус кимна. Беше се потрудил да създаде малката си мрежа, като търсеше всякакви късчета информация, за да разкрие истината за падането на Уиндвир.

Качиха се в лодката, като внимаваха да не настъпят увитите в платнища тела в краката им. Омагьосаните войници подадоха и последното тяло, след което ги избутаха във водата. Бързите им движения се долавяха само от лекото разместване на снега. Петронус впери взор в къщата и пристанчето с мисълта, че вероятно ги вижда за последно.

Ако убиецът не беше се разприказвал, със сигурност щеше да успее. Петронус се замисли над това, докато младият лейтенант на Гримлис се трудеше с веслата и ги караше покрай брега на залива. Калдус беше голям, почти като самостоятелно море. Знаеше го, защото бе проучвал артефакти и писания от времето на заселването, онзи период след Епохата на смеещата се лудост, когато орденът се бе разраснал и се налагаше да се създаде ясна йерархия и командна структура. Петронус почти бе решил да специализира история. Но неговият учител бе видял потенциала му във франсинските учения. Франси Б'Йот беше специалист по човешко поведение и еволюция — и съратник на младия П'Андро Уим след провала на първото научно движение. В крайна сметка франсинските науки спечелиха вниманието

на младия Петронус и му служеха добре, дори сега, когато мислеше за нападателя си.

„Той искаше да ме накаже.“ С други думи, вероятно бе човек, на когото Петронус бе навредил, и имаше повод да го вини. Според Себастиан, драматург от времето на заселването, никой не беше зъл просто така. Всеки антагонист искаше да постигне нещо, за което можеше да убеди поне себе си — ако не останалите, — че е благоприятно.

И този злодей идваше да го накаже — или поне изпълняваше заръка на господаря си, когото бе споменал. Петронус потръпна при спомена за гласа му и после си спомни нещо.

— Той говореше на уимски.

Старият гвардеец изръмжа и вдигна поглед.

— Вярно.

Уимският език беше древен и пазен, домашният език на П'Андро Уим. Беше необичайно някой извън ордена да го владее.

— Акцентът му беше тежък. Не е учил в сиропиталището, но е обучаван от някого от нашите.

— Да. — Гримлис се огледа и изви глава, като снижи глас. — Почти стигнахме.

Петронус също се извърна, но не видя нищо.

— Къде?

Гримлис изсвири тихо и продължително. След това зачака. Някъде съвсем близо, отпред и вдясно, се разнесе изсвирване в отговор. Петронус се намръщи. Небето беше още сиво и не очакваше да види ясно кой е там. Но там нямаше нищо, дори и сянка, и това го озадачи. А в комбинация с близостта на подсвирването направо го тревожеше. Гримлис се усмихна хитро.

— През всичките години се чудех как го прави.

— Кой?

Носът на лодката се отърка в нещо солидно, макар да не се виждаше нищо.

Гримлис се засмя.

— Онзи морски чакал, когото наемаше лично едно време за деликатни поръчения.

Петронус чу гласа над себе си и направи връзката.

— Отец Петронус — произнесе пиратът Рейф Мерикю. — Радвам се, че слуховете за кончината ви са преувеличени.

Смехът на Петронус прозвуча повече като лай. Той протегна ръце и докосна студения, мокър борд на дървен кораб.

— Вие ме отведохте до Изумрудения бряг в нощта след погребението ми. — Продължи да гледа нагоре, откъдето бе долетял гласът.

— Аха — потвърди пиратът. — Така е. По него време не задавах въпроси.

Гримлис се надигна.

— Несъмнено сме ти плащали добре, за да не го правиш.

„Но кой ти плаща сега?“, запита се старецът. Мерикю им струваше малко състояние всеки път, щом орденът го наемеше, освен това изкопчваше всички технологични чудеса за кораба си, с които андрофрансините бяха склонни да се разделят. Петронус докосна корпуса на омагьосания едномачтов платноход и оцени защо Рейф Мерикю изискваше толкова високи цени. Старият пират не работеше благотворително. Петронус винаги се бе отнасял благосклонно към него по време на управлението си, но това бе преди три десетилетия и едва ли струваше безплатна услуга. Не, някой му плащаше доста добре, за да е тук в този момент.

Докосна Гримлис и задвижи бързо ръце.

„Кой му плаща?“

Пръстите на ветерана отвърнаха още по-бързо. „Съюзници от делтата.“

Петронус примигна и от изненада заговори на глас.

— Делтата ли? — Беше убил Сетберт със собствените си ръце пред хиляда андрофрансини. Беше изгонил ентролузианския делегат и отхвърли молбите на сестрата на Сетберт не от жестокост, а от егоизъм. Не можеше да понесе да го гледат, когато екзекутира надзорника в края на скалъпения процес.

„Съюзници от делтата.“

— Дръж се, старче — чу се нов глас. — Насочвам ръцете ти към стълбата. — Две груби длани сграбчиха ръцете му и го дръпнаха. Петронус напипа въжената стълба и пристъпи напред. Тя се клатушкаше, докато се катереше, и когато стигна до върха, някой го издърпа на невидимата палуба.

— Добре дошли на борда на „Родствената акула“ — каза Рейф Мерию. — Отче Петронус, аз съм на вашите услуги.

Петронус не каза нищо. Внезапно му се зави свят заради невидимия кораб и екипаж. Залитна напред, взрян във вълните далеч под него. Някой го подхвана и Мерию се засмя.

— По-добре затворете очи, докато не слезете в трюма. Пригответе ви каюта и закуска. Вашият благодетел се е погрижил за всички удобства. — Петронус затвори очи и се довери на ръцете, които насочваха треперещите му стъпки по палубата. Щом прекрачи през люка, той отвори очи и видя стъпалата и плюшения мокет, които водеха към добре обзаведено помещение. Нямаше нищо общо с простия съд, който помнеше от нощта на бягството си. Тогава боядисаха косата му и го обръснаха, представиха го за пътуващ книжовник, който изисква уединение — стандартно прикритие за агентите на Там, — и го откараха до едно островно пристанище близо до владенията на Ли Там във вътрешния Изумруден бряг. През онова пътуване нямаше килими и декоративни дървени ламперии. Явно Мерию се справяше все по-добре през годините.

В дъното на стълбите го посрещнаха тъмнокожи момичета с копирени дрехи и почтителни усмивки. Те поведоха мъжете по коридора, без да говорят, като спираха пред всяка каюта. Щом стигнаха до отредената за Петронус, той видя, че нещата му вече са вътре. Самата каюта беше луксозна — полирана дървена ламперия с картини от Събирането, онези дни в края на Епохата на смеещата се лудост, когато орденът бе отворил за пръв път Новия свят, който горяните и блатните бяха наследили от Ксум И'Зир. Леглото беше от дъб и достатъчно широко. Капаците на илюминаторите бяха затворени и залостени отвън. Имаше стол и писалище. Малка етажерка с десетина книги и също толкова малко гардеробче отсреща.

Някой искаше да го убие заради връзката му с ордена. Сега бягаше от неизвестния нападател към Ентролузианската делта, съюза от градове-държави, който беше обхванат от гражданска война, след като Сетберт бе унищожил икономиката му. А Петронус бе езекутирал налудничавия, но все пак силен лидер. Там все още имаше хора, които смятаха надзорника за патриот заради това, което бе извършил.

„Видях доказателствата“, каза си той. Дори бе заподозрял ордена, след като видя фалшифицирания си подпис.

Платната уловиха вятъра и корабът се понесе. Петронус долови миризмата на пържен бекон, смесена с аромата на топъл чай, лук и нарязани картофи. Независимо дали плаваше към по-малка или по-голяма опасност, поне го правеше в комфорт.

Той последва носа си до камбуза, доволен, че е останал жив. Не се беше замислял досега: това бе първият път, в който го атакуваха лично. За първи път бе решил със сигурност, че ще загине.

Петронус благослови благодетелите си и седна да закусва.

НЕБ

Блатните крачеха през уимския лабиринт в северната градина на Рудолфо, носеха Ханрик и пееха. Когато се присъедини към тях, Неб мислеше да стои отзад, но още в началото Уинтърс бе стиснала ръката му и го водеше със себе си.

Не беше спал през нощта, а събитията от пиршеството продължаваха да се разиграват през очите му. Сега бученето в главата му намаляваше и започваше да усеща умората. Той потръпна, усещайки студа въпреки вълнената си зимна униформа.

Двамата с Уинтърс вървяха в челото, а останалите ги следваха и напяваха блатните погребални псалми с тихи гласове. Не разбираше езика — може би бяха просто нищо не значещи думи, макар да звучаха структурирано. Гласовете на певците се сливаха в хармония. Неб погледна момичето и видя, че устните ѝ се движат, макар да не излизаше никакъв звук.

Ранното утро беше тъмно и тихо. Шумът в имението се заглушаваше от високите трънливи стени на лабиринта. Скоро трябваше да се срещне с Едрик и Исаак, за да се отправят към Портата на пазителя. Неб цял живот копнееше да я види. Да прекоси пустия проход и да се спусне в руините на Стария свят. Беше отраснал в сиропиталището на ордена и въображението му бе препълнено с легенди от миналото и разкази за експедициите, опитващи се да спасят каквото може от светлината. Когато баща му загина с Уиндвир, Неб бе останал в каруцата, която трябваше да го откара в пустошта за първата му експедиция, докато хората на Сетберт не го откриха.

Но сега, докато гледаше тъжното момиче и мислеше за отминалата нощ, интересът му към пустошта се съревноваваше с нещо друго. Част от него искаше отчаяно да остане с блатната кралица, да посвети камите и сърцето си на каузата, която ѝ предстоеше, или поне да я държи в прегръдките си, докато се наплаче.

В началото, в руините на Уиндвир, докато не знаеше истинския ѝ ранг, тя се бе пошегувала, когато ѝ предложи да тръгне с него. Беше се засмяла, макар в смеха ѝ да нямаше подигравка. „Ще ме вземеш за

булка ли, Небиос бен Хебда? Ще ми вдигнеш ли горянска сватба, с танци и музика? Това ли ще сториш?“

Сега, докато се въртяха към центъра на лабиринта, Неб се замисли за това отново. Този път си представяше как отива в блатата, сред народа ѝ, как споделя скръбта им за Ханрик. Сигурно щеше да има смисъл, ако наистина беше предопределеният им Водач. И все пак някакъв дълбок вътрешен глас му шепнеше, че не е дошло тяхното време, колкото и много да му се искаше да ѝ предложи силата си.

Процесията спря в центъра на лабиринта и двама от по-едрите мъже преместиха мраморната пейка за медитация настрани, а други двама започнаха да копаят замръзналата земя с кирки. Тихите напеви продължиха и Неб усети как Уинтърс стиска дланта му по-силно. Погледна към нея и видя стегнатата челюст, сълзите, които оставяха следи по бузите ѝ. Сълзите ѝ заплашваха да отприщят неговите, които бе успял да сдържи, докато говореше с първия капитан, затова извърна очи. Втренчи се в оформящия се правоъгълен трап. Спомените го върнаха назад, към широкото поле с гробове сред опустошената равнина.

Когато Петронус предложи за пръв път да погребат мъртвите в Уиндвир, Неб мислеше, че задачата е непосилна. Почти двеста хиляди души, чиито скелети бяха оголени от заклинанието на Ксум И'Зир, всяка кост бе символ на насието. Но двамата събраха парцаливата си армия от гробокопачи и работиха през лятото, есента, зимата, и успяха да приключат напролет. По някое време старият рибар се бе провъзгласил за папа и бе оставил лагера в ръцете на Неб. Естествено, младежът се бе постарал максимално. Какво друго можеше да стори?

Баща му беше сред загиналите в Уиндвир.

В края на работата, преди Рудолфо и Петронус да се появят и да го отведат в новия му дом в Деветте гори, Неб бе организирал погребалната церемония за най-великия град на света. Копачите, които бяха останали, се събраха на източния хълм над Втората река и след една песен в прослава на светлината накараха младия си предводител да каже няколко думи.

Днес, пред този гроб, Неб не можеше да си спомни нищо от тогавашната реч. Но я беше произнесъл и видя одобрителните кимания и сълзите от умиление. Беше чул всяко изкашляне и всяка скърцаща обувка. Не помнеше нищо от речта, но се чувстваше по-добре след

произнасянето ѝ. Все пак тогава сякаш му беше по-лесно от сега, макар да нямаше никаква официална роля на това погребение. Може би огромният брой на уиндвирските гробове пречеше на мъката му да се съсредоточи.

А може би малко по малко се уталожваше. Или пък щеше да се спусне бавно, като едър човек във вана, и постепенно да става по-силна, с всяка следваща загуба.

„А може би дълбоко в себе си знаем, че който разруши Уиндвир, е виновен и за гибелта на Ханрик.“

Неб примигна при тази внезапна мисъл. Светът се бе променил в деня на заклинанието. И не можеше да се възстанови. Страните, които не страдаха от гражданска война, враждуваха със съседите си. А сега насилието бе преминало в политически убийства. Единственото процъфтяващо място в Познатите земи бяха Деветте гори заради изграждането на новата библиотека и разрастването на прилежащия град. Преди Уиндвир Рудолфо властваше в богат на ресурси ъгъл на света и водеше простичък, изпълнен с удоволствия живот. Сега пътят на промяната ги поведе в нова посока, а Деветте горски дома се оказваха най-силната нация в Познатите земи.

Още една мисъл го изненада: Трима от най-влиятелните лидери във войната за Уиндвир бяха присъствали в залата тази нощ. Двама бяха мъртви. Третият дори не беше одраскан.

Той вдигна поглед, защото Уинтърс пусна дланта му и пристъпи напред. Мъжете продължаваха да копаят, а останалите се скупчиха около нея, така че Неб отстъпи назад. Момичето вдигна ръце и заговори, втрещена в трупа на Ханрик. Блатните се залюляха при думите ѝ и Неб внезапно усети, че мястото му не е тук.

Някой докосна леко лакътя му и той се извърна.

Рудолфо и Едрик се бяха присъединили към процесията. Горянският крал и първият капитан изглеждаха изтощени от умора, макар да носеха нови дрехи. Рудолфо държеше в ръце сгънатата наметка. Подаде я на Неб с тъжно изражение. След което направи знак.

„Това е за Ханрик. Принадлежеше на баща ми. Поднеси го от мое име, лейтенант.“

Неб кимна. Не искаше да говори, а не можеше да използва жестове. Накрая рискува с шепот.

— Добре, генерале.

Кафявите очи на Рудолфо бяха кървясали и под тях имаше тъмни кръгове, които подчертаваха тревожните бръчки на лицето му. Устата му беше свита в мрачна гримаса под късата брада. Рудолфо кимна, метна поглед към Едрик и двамата се оттеглиха обратно в лабиринта.

Щом изчезнаха, Неб отново насочи вниманието си към Уинтърс. Тя продължаваше да говори, мъжете още копаеха, а няколко жени започнаха да събличат окървавените дрехи на Ханрик и да ги трупат на купчина на земята. Появи се ведро с гореща вода и жените започнаха да мият косматото тяло от кръвта и калта, която отличаваше блатните от останалите обитатели на Познатите земи. След това изсипаха пръст във ведрото и я направиха на кал със собствените си ръце. Небето бе станало тъмносиво. Жените започнаха да нанасят калта по голото тяло на Ханрик, а Уинтърс повиши глас във вой.

Тя огледа малката група с влажни очи.

— Изгнанието на Ханрик бен Торнус в сянката премина и той ще броди в Долните земи, търсейки дом. Как ще намери пътя си?

Една жена пристъпи напред и постави остатък от свещ в краката на Уинтърс с дълбок поклон.

Млада кралица отвърна на поклона и продължи.

— Изгнанието на Ханрик бен Торнус в глада премина и той ще ловува в Долните земи, търсейки храна. Как ще порази плячката си?

Един старец се приближи и остави няколко гладки камъчета и стара кожена прашка с поклон.

Гласът на Уинтърс стана съвсем тъжен.

— Изгнанието на Ханрик бен Торнус под слънцето свърши и той ще почива в студените Долни земи. Как ще стопли душата си? — Очите ѝ срещнаха погледа на Неб. Бяха разширени и в тях имаше безбрежна мъка.

Той накара треперещите си крака да се размърдат. Остави наметката в краката ѝ, без да отделя очи от нейните. Поклони се и усети отново как потъва в мъката.

Уинтърс кимна и Неб отстъпи. Ритуалът продължаваше и той опита да се съсредоточи. Бяха поднесени още дарове. След това, докато мъжете продължаваха да копаят, а жените завършваха с нанасянето на кал, в зимната утрин започнаха да се разказват истории за Ханрик бен Торнус и неговото сенчесто управление от Плетения

трон. Звездите сякаш също изказаха съболезнованията си и постепенно изчезнаха, а полумесецът на синьо-зелената луна се скри зад земята.

Когато стана време, те увиха Ханрик в наметката на лорд Иаков, сложиха свещта в едната му ръка и прашката в другата, и го спуснаха в земята сред останалите дарове. След това всеки от присъстващите хвърли лопата пръст, докато Долните земи поглъщаха приятеля им.

Когато привършиха, блатните се оттеглиха и оставиха Неб и Уинтърс пред пресния гроб. Двамата седнаха на пейката и Уинтърс си позволи да въздъхне.

— Знам, че трябва да заминеш — промълви тя.

Той прегърна тесните ѝ рамене.

— Да. Но не го искам.

Тя се засмя и гласът ѝ прозвуча горчиво.

— Това, което искаме, често не е от значение, Небиос бен Хебда. Владетелят ти заповядва да заминеш.

Той вдигна поглед. Тук, до него, изглеждаше много по-дребна, отколкото сред хората си.

— А какво повелява милейди?

Уинтърс се усмихна.

— Повелявам да поемеш пътя, който те очаква. Да открием дома, който виждаме в сънищата си.

„Ами ако сънищата са грешни?“ Не го изрече на глас. Нямахше да го стори. Вместо това се опита да даде обещание.

— Ще се върна до седмица.

Тя се приближи още повече и той усети потръпването ѝ.

— Дотогава ще съм заминала. — Уинтърс замълча и потрепери. — Боя се, че нещо мрачно се раздвижва сред народа ми, но не знам какво е. Собствените ми хора извършиха това убийство. Трябва да разбере защо.

Сред съгледвачите вече бе плъзнала мълвата, че нападателите са блатни, и тя наистина трябваше да пристъпи в този мрак. Беше блатна кралица и дългът я зовеше. Той пък беше офицер от горянските съгледвачи — служеше на горската библиотека, — и имаше собствен дълг.

Неб искаше да се отрече от него. Искаше да захвърли лейтенантския шал и да се намаже с кал от ведрото. Да обрече камите

си в служба на нея, да я последва в блатата и да залови виновниците за снощното нападение.

„Но вече съм се обрекъл на библиотеката.“ Не на библиотеката, а на светлината на познанието, чиито символ бе тя. Както и на мъжа, който щеше да пази светлината в Деветте гори, далеч от политическите борби из Познатите земи. А ако сънищата на народа ѝ бяха верни, Деветте гори пазеха пътя към дома, който бе предопределен да открие. Неб въздъхна и я прегърна, вдъхна аромата ѝ.

След минута-две в тишина той стана и Уинтърс също се надигна. Двамата се обърнаха един към друг и отново се прегърнаха.

— Ще те видя в нашите сънища — прошепна тя. — Пази се, Небиос бен Хебда!

Двамата се целунаха над гроба на Ханрик в центъра на уимския лабиринт. Неб отмахна кичур сплъстена коса от тясното ѝ лице.

— Пази се, кралице моя! — Гласът му пресекна. Част от него знаеше, че предстоят времена, които въобще няма да са безопасни. Въпреки това го повтори, като използва официалното ѝ име. — Пази се, Уинтерия!

Изчака кимването ѝ и остави младата кралица до гроба на сянката ѝ. Тръгна обратно, като внимаваше за трънливите стени, които притискаха тялото и душата му. Стигна бързо до двора и очакващите го коне и каруца. Исаак бе възседнал един грамаден жребец и държеше юздите на коня на Неб. Студеният сутрешен вятър развяваше полите на тъмното му андрофрансинско расо.

Неб взе поводите и провери дисагите, които един от хората му бе закрепил за седлото. Остана доволен и се метна на коня. Едрик погледна към него и младежът му кимна. Първият капитан подсвирна и отрядът потегли.

Неб препусна на изток към червената светлина на изгряващото слънце, без да продума и да погледне назад.

РУДОЛФО

Предобедното слънце проникваше през прозорците на стаята, която миришеше на тамян и пот. Рудолфо седеше в едно кресло до леглото и държеше дланта на Джин Ли Там. Кокалчетата ѝ сякаш щяха да изскочат при всяка контракция, докато тя пъшкаше и стискаше ръката му. Той вдигна поглед първо към речната жена, после към годеницата си, възхитителната дъщеря на Ли Там.

Джин лежеше на подгизналите чаршафи, мократа ѝ коса лепнеше по челото и бузите. Памучната ѝ нощница беше полепнала по тялото и отдолу прозираше розовата ѝ кожа. Мускулите ѝ бяха напрегнати, очите затворени, а челюстите стиснати.

— Справяш се чудесно, скъпа — каза речната жена, но Рудолфо долови притеснението в тона ѝ. На малката масичка до него имаше поднос със сирена и гарафа с крушово вино, което се бе затоплило. На вратата се почука и речната жена се намръщи заради поредицата от прекъсвания, които продължаваха цяла нощ и цял ден.

Една от помощничките ѝ откряна леко вратата и размени няколко приглушени думи с посетителя. След това се обърна към Рудолфо.

— Вторият капитан е, милорд.

Рудолфо понечи да се надигне, но Джин Ли Там го спря.

— Не! Повече няма да ме оставяш! — Сините ѝ очи бяха присвити, а твърдият тон не оставяше място за възражения. — Пусни го вътре.

Речната жена се противопостави.

— Лейди, не мисля...

Рудолфо местеше очи между двете. Не беше трудно да предположи кой ще спечели този сблъсък на воли.

— Обстоятелствата не са подходящи за спорове — каза Джин Ли Там. Раздразнението и болката придаваха острота на гласа ѝ. — Покани го вътре.

Речната жена отстъпи и в стаята влезе Филемус, вторият капитан на горянските съгледвачи. Изражението и стойката му издаваха колко

му е неудобно.

— Генерале — кимна той и пребледня, щом зърна Джин. — Милейди, аз... извинете...

— Няма нужда да се извинявате, капитане. — Тялото ѝ потръпна отново и тя изръмжа. — Побързайте с доклада.

Той преглътна и кимна.

— Съгледвачите ни настигнаха нападателите. Четирима са и всичките са мъртви.

Рудолфо повдигна вежда.

— Мъртви ли? — Пред очите му изплува неканен спомен за снощната схватка. Нападателите бяха толкова силни, че направо ги прегазиха и разхвърляха, сякаш най-добрите му бойци бяха направени от хартия, а не от кости и плът. Не бе възможно хората му да са ги победили, не и при тези обстоятелства. Освен... — Да не би действието на магиите им да е изтекло?

Филемус поклати глава.

— Не, генерале. Но оставяха видими следи. Явно са умрели внезапно, още докато са бягали, близо до края на Прерийното море. Наредих да докарат телата им тук. — Той се поколеба. — Мъчителят Беноа вече пристигна. Ще ги прегледа, щом магиите изтлеят. — Капитанът погледна към речната жена и добави: — И щом вие... приключите тук... работата си.

Джин Ли Там потръпна и гърбът ѝ се изви. Този път извика по-силно и Рудолфо погледна към нея. Беше наблюдавал сто схватки от хълма и когато напрежението от чакането станеше твърде голямо, изругаваше и препусваше да се включи. Но това беше битка, в която не можеше да участва, и безпомощността го разгневяваше. Досега само бе чувал хората си да говорят за тези моменти. С годините се бе примирил, че едва ли ще има наследник, макар да не спираше да опитва, и не се заслушваше в думите на новите бащи сред слугите и войниците. Подозираше, че дори да бе внимавал и да си бе водил прецизни записки, пак нямаше да е подготвен за това.

Обърна се към речната жена и видя напрежението по лицето и в очите ѝ в този кратък момент, когато не се прикриваше. Тя усети, че я наблюдава, и побърза да се усмихне, но това не го заблуди.

„Нещо не е както трябва.“

Рудолфо се завъртя към Филемус.

— В отсъствието на Едрик ти поемаш всичко, свързано с разследването. За другите въпроси се обръщай към стюард Кембер. Отсега нататък не искам да ме безпокоите, освен ако не е жизненоважно за сигурността на Деветте дома.

Мъжът застана мирно.

— Слушам, генерале.

Рудолфо му намигна, за да смекчи остротата на тона си и напрежението от мрачните събития.

— При следващата ти поява ще те запозная с наследника ми. — Погледна косо към речната жена и видя, че тя прехапа устни при думите му. Стомахът му се сви болезнено. Надяваше се, че Джин Ли Там е достатъчно разсеяна от родилните болки.

Щом вратата се затвори, Рудолфо задвижи бързо ръце. „Какво не ни казваш, земна майко?“ — попита с жестове.

Жената примигна, но се овладя светкавично.

— Справяш се чудесно, скъпа. Почти е време да напънеш. — Ръцете ѝ се задвижиха извън зора на Джин. „Нещо с бебето не е наред. Не знам какво.“ — Жадна ли си? Искаш ли нещо? — Докато говореше, продължаваше да мърда пръсти. „Но не искам да тревожа майката на детето на господаря засега.“

Рудолфо пое дълбоко дъх и усети ново свиване в стомаха. Обърна се към Джин Ли Там и сложи и другата си длан над нейната.

— Ти си чудесна, възхитителна жена — заговори ѝ тихо. — Горд съм, че си до мен. — Видя сълзите в очите ѝ и се наведе още повече. — Когато това премине, ще станеш моя съпруга и горска кралица. — Свободната му ръка изпрати съобщение по меката страна на китката ѝ. „Винаги ще бъдеш моят изгрев, а синът ни ще е надигащата се луна.“

Не беше сигурен преди колко време ѝ бе казал тези думи. След сблъсъка с баща ѝ, когато научи, че животът му е като променено корито на река, целящ преместването на библиотеката и създаването на безопасно убежище за светлината далеч от андрофрансинските пастири. Дори четирийсет и втората дъщеря на Там бе част от този план. Обичаше я преди да научи това и черпеше сила от нея, когато най-близкият му приятел Грегорики загина в лагера на Сетберт. Тогава чувствата му бяха разклатени и преминаха в нещо друго, в някаква необходимост, макар да не се съмняваше, че тя го обича истински. И тази

любов я бе изправила пред избор — Джин бе зарязала делата на баща си.

Но тук, днес, толкова скоро след смъртта на Ханрик и толкова далече от кладата на Влад Ли Там на Изумрудения бряг, усети, че в него се надигат чувства, които не можеше да назове. Спомни си дните и нощите, в които се потяха заедно, изследвайки телата си, понякога тихо, понякога с пъшкане и викове на екстаз. Едно от тези съвкупления бе донесло плод, макар по-късно Джин да бе признала, че е ползвала лекарства, с които да върне мечовете на войниците му.

А сега тя се мъчеше с раждането и нещо с бебето не бе наред.

„Нашето бебе.“

Мислеше, че новата библиотека ще е най-великото му творение, но сега вече знаеше, че не е така. Напротив, щеше да е това дете.

С часове седя до нея, отправяйки съобщения по кожата ѝ и шепнейки, докато тя ръмжеше от болка като тигрите, които бродеха из джунглите на родината ѝ. Гледаше как болката се засилва и контракциите се ускоряват, а когато настъпи времето, я подканяше заедно с речната жена да напъва, да диша, да напъва отново, по-силно.

И когато извадиха от нея малкия лорд Иаков, вдървен и посивял, Рудолфо скочи на крака да го види и усети как стаята се завърта, докато гневът от безсилието вземаше връх.

И когато речната жена извика разтревожено и пъхна кутрето си между посинелите устни на бебето, той се обърна към годеницата си, закри от нея гледката и зашепна още успокояващи слова, докато жената бавно връщаше детето към живота и се опитваше да го закрепил с всички алхимични съставки в чантата си.

Когато се чу първото слабо изплакваше, почти като мяучене, и лорд Иаков, пастир на светлината, посрещна първата си зимна вечер. Рудолфо скочи на крака и се взря в малкото личице и ръчичките, в чиито създаване бе участвал.

„Значи това е любовта“, помисли той, докато речната жена почистваше и повиваше бебето, за да го подаде в нетърпеливите ръце на майката.

Горянският крал се засмя, отпусна се обратно в креслото и заплака от ужаса и радостта, които го бяха обзели.

6.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там задрямваше и се будеше, колкото да накърми Иаков, когато помощничките на речната жена ѝ го носеха. Рудолфо се оттегли за остатъка от нощта, когато подмениха завивките и измиха изтощеното ѝ тяло от потта и кръвта. Тя беше тренирала със съгледвачите и дори бе участвала в схватки, но нищо не можеше да я подготви за това емоционално и физическо изтощаване. Когато всичко приключи и тя зърна създаването, което ѝ бе причинило толкова мъки, лошите спомени се преляха във възторжена и доволна радост. Наистина завладяващи емоции, за които също не бе подготвена.

Вдигна Иаков към гърдите си и му подаде зърното. Очите му бяха затворени и сякаш беше по-дребен, отколкото се предполагаше за износено бебе. А и сивееше, кожата му беше с цвят на пепел от хартия. Устицата му захапа зърното с по-малък устрем, отколкото очакваше Джин, и тя се облегна на възглавниците. Навън утрото настъпваше тихо.

Чу се леко почукване и вратата се отвори, преди да успее да отговори. Речната жена се вмъкна в стаята. Сякаш още не беше лягала и под кървясалите ѝ очи имаше тъмни кръгове. Но не беше само умора, сякаш носеше цялата тежест на света в сърцето си.

„Носи ми лоши новини.“ Джин Ли Там бе прекарала живота си в разчитане мислите на хората, в търсене на знаци дали са честни, дали мамят, или крият истината. Съобщението на речната жена бе изписано в позата ѝ, в начина, по който накланяше глава и не спираше да приглажда полите си.

— Виждам, че сте будна — каза тя и се приближи към леглото. — Може ли да поседна?

— Заповядай — кимна Джин. Тя се отдръпна, за да може старицата да седне на ръба на леглото.

Речната жена махна на прислужницата.

— Остави ни малко сами.

Джин усети напрежението в гласа ѝ и видя с периферното си зрение, че момичето направи реверанс и излезе.

Джин Ли Там присви очи.

— Нещо с бебето ми не е наред — каза спокойно тя.

— Така е — отвърна жената.

— Беше почти мъртвородено — добави Джин. — Ти успя да го спасиш.

Речната жена кимна.

— Да, така е. — Тя се взря в очите на родилката. — Време е да говорим направо. Детето ви е болно, лейди Там, и аз не мога да го излекувам.

Макар да знаеше в себе си, че нещо не е наред, тези думи изпратиха болезнена тръпка по гръбнака ѝ. Усети как стомахът ѝ се свива и инстинктивно стисна малкия вързоп към гърдите си.

— Колко болно?

„Ще бъда силна. Няма да плача.“

Речната жена заговори тихо и по-равнодушно, отколкото се очакваше след всички следобеди, които бяха прекарвали в пиене на чай в пълната с котки колиба в края на селището.

— Можем да поддържаме живота му, ако сме внимателни.

Джин Ли Там усети, как твърдостта ѝ рухва и сълзите напират, внезапно осъзна колко се е променил животът ѝ.

— Каза ли на лорд Рудолфо?

Старицата поклати глава.

— Не. Първо исках да говоря с вас. — Тя замълча. — Той знае ли до какво прибегнахте, за да го дарите с наследник?

— Да. — Джин си спомни нощта, когато, водена от съвестта си, призна последната манипулация на баща си срещу мъжа, когото обичаше. Той беше приел признанието ѝ със сдържана учтивост, без да я заклеймява и без да я хвали. Все пак се бе почувствала по-добре, след като премахна тази последна измама от отношенията им. Присви очи, заинтригувана от въпроса на жената. — Защо питаш? Да не мислиш, че има нещо общо...

Спря и затвори уста, преди да довърши. Разбира се, че имаше. Защо иначе щеше да я пита какво знае Рудолфо? Този път сълзите ѝ потекоха и нямаше как да ги спре. Джин наведе глава, притисна бебето и заплака.

— Някое от лекарствата се е задържало в сина ви. — Старицата се поколеба. — Не съм много наясно как действат тези прахчета, но в

момента му вредят сериозно. Чувала съм за подобни случаи. Затова андрофрансините не окуражаваха употребата им. — Тя се наведе и положи длан на крака на Джин. — Нямахте откъде да знаете, милейди. — Усмихна се съчувствено. — Изпратих птици до някои от сестрите ми чак в Разпръснатите острови. Може да знаят нещо повече от мен. Но ще е най-добре, ако мога да се свържа с онзи, който ви е дал рецептата. Надявах се, че вие ще ми помогнете.

Джин Ли Там си представи Желязната армада, която бе отплавала от Познатите земи преди седем месеца. След това отмести вниманието си отвъд вълните на отчаянието, които заплашваха да я съкрушат. Примигна, за да прогони сълзите от очите си.

— Не мисля, че е възможно. Няма ли друг начин?

Речната жена колебливо кимна.

— Може да открием нещо. Птиците тръгнаха. Накарах мехослугите да преровят паметта си, както и другите налични източници. Но повечето магически и фармацевтични познания бяха унищожени с Уиндвир.

Джин Ли Там усети как устата на Иаков се изплъзва и намести гърдата си, изненадана колко бързо двамата със сина ѝ бяха научили този нов танц. Бебето започна да суче отново, а тя усети как тъгата ѝ преминава и започва да мисли по-трезво.

— И какво означава това?

Речната жена извади малка кесийка от торбата си.

— Дадох ви от тези. В момента ги предавате на лорд Иаков с кърмата си. Ще поддържат живота му, но няма да е силно бебе. — Тя замълча. — И ще ви трябва дойка, за да споделяте грижите.

Джин Ли Там трепна, усети внезапен гняв, който не можеше да си обясни първоначално. Страх? Паника? Постепенно чувството започна да придобива форма и тя се съсредоточи, докато не си го изясни.

„Не съм достатъчна.“

Речната жена явно се досети какво мисли.

— Лейди Там, магиите са силни и ще ви навредят, ако не позволите на друг да сподели товара ви. — Изчака, за да ѝ даде време да осмисли казаното. — Това дете ще има достатъчно труден път. Нека не го караме да тъжи за майка, която не е успяло да опознае.

В тези думи имаше надежда. Джин Ли Там вдигна поглед и срещна очите на речната жена.

— Тогава да намерим някого.

Старицата се усмихна.

— Имам идея. В бежанския лагер има едно момиче. Съпругът ѝ е загинал в сраженията край делтата, а треската взе бебето ѝ преди четири нощи. Грижих се за детето, но не успях да го спася.

Джин Ли Там се вгледа внимателно в лицето ѝ, потърси настойчиво надеждата, от която имаше нужда.

— Мислиш ли, че това ще го излекува?

Облакът, който премина през лицето на старицата, издаде отговора, още преди да го изрече.

— Не, няма. Просто ще го поддържа жив. — Тя се намръщи. — Лейди Там, не знам лекарство за него, рано или късно и тези прахчета също ще почнат да му вредят. — Жената се усмихна слабо и Джин усети как сърцето ѝ се свива. — Но ще ни дадат време да открием нещо по-добро.

Малкият вързоп се размърда и Джин Ли Там погледна към малкото личице. Рехава червена косица, малко носле и затворени очи, докато устата сучеше мляко от нея. Усети влажната кожа по тила на новородения си син.

„Баща ми уби моя син.“ Преди да успее да го осмисли, истината изплува. Можеше да откаже — да зареже пътя, за който я подготвяха цял живот, — но сляпото подчинение към клана Там я бе довело дотук. „Сама си го причиних.“

Джин Ли Там дълго бе размишлявала, след като баща ѝ бе заминал. Всеки път, когато лягаше с някого, бе с цел да насочи Познатите земи по курса, избран от Влад. Всичките ѝ убийства бяха извършени по същата причина. Докато не срещна Рудолфо и не осъзна, че целият ѝ живот се състои от чужди хора. Нещо в очите на горянския крал, в наперената му поза и милите думи бе осветило празнината в душата ѝ, за която не знаеше, че съществува. И въпреки че баща ѝ планираше да я обвърже с Рудолфо и да получи наследник, който да обедини домовете им, щом се отдаде на владетеля на Деветте горски дома, тя го стори с всеотдайност, която нямаше нищо общо с мрежата от манипулации на Влад. Движеше я нещо ново.

Любов.

А може би баща ѝ бе планирал и това. В такъв случай се чудеше дали той знае сега, където и да се намираше армадата му, как любовта ѝ към Рудолфо засилва омразата към самия него и мрачните му дела в Познатите земи.

Тя погали леко главичката на детето и го притисна към себе си, сякаш искаше топлината на тялото ѝ да прогони сивотата и влагата от кожата му.

Какво ли щеше да породи сега тази нова любов?

Осъзна, че речната жена говори и вдигна поглед.

— Извинявай, земна майко?

Старицата отвърна с усмивка.

— Ще сторим всичко възможно. Той е красиво бебе, лейди Там, а вие сте красива майка.

Сълзите се върнаха и Джин ги прогони отново, преглъщайки мъчително.

— Свържи се с това момиче от мое име и я доведи на среща сутринта. Нека съпругата на стюарда, Беса, да приготви стая в семейното крило. Ако има някакви роднини в лагера, нека да се погрижат и за тях.

Речната жена кимна и стана. След това остави кесийката на масичката до леглото.

— Един ден ги вземате, един — не. Не повече. — Тръгна към вратата, но се спря. — Да говоря ли с лорд Рудолфо?

Джин Ли Там поклати глава.

— Не, аз ще го сторя. — „Аз трябва да споделя с него тази мъка.“

— Както пожелаете, милейди. — Речната жена се поклони и излезе, а прислужницата се върна.

Младата помощничка понечи да вземе бебето, но Джин я спря. Беше престанало да суче и Джин започна да го полюлява и да го потупва леко по гръбчето. Направи го по-продължително, отколкото бе нужно, докато неуспешно се мъчеше да прогони сълзите.

„Сестра ми Рае. Тя ще знае какво трябва да се направи.“ По поръчение на баща им сестра ѝ се бе представила за млад послушник и бе изучила андрофрансинската алхимия. Вече разполагаше с почти половинвековен опит. Но заедно с останалите ѝ роднини бе напуснала сцената, така дълго подготвяна от семейството с безкрайните им кроежи.

Джин Ли Там подаде бебето на момичето и се отпусна на леглото, ала сънят не дойде, когато затвори очи.

Вместо това умът ѝ се отплесна към реалистичния сън, който сякаш бе преживяла много отдавна. „И така греховете на П'Андро Уим ще се стоварят върху чедата му.“ Това бяха думите на родствения гарван. „Честита си ти сред жените и високо ценен е Иаков, Пастир на светлината.“

„Може би не бях права. Може би съобщението на родствения гарван е по-благоприятно, отколкото мислех.“ Повтаряше си думите отново и отново.

Странно как това мрачно съобщение, което обещаваще бъдеще за крехкия живот, който бе създала, се превръщаше в най-искрения източник на надежда.

Тя продължи да лежи и да се ослушва за всеки шум, който детето ѝ можеше да издаде, долавяше тихото суетене на младата помощница, която се грижеше за него. Но вниманието ѝ бе раздвоено. Колкото и да опитваше, не можеше да изтрие гледката на опустошения Уиндвир и пурпурното небе над него зад клепачите си. Когато успя да се унесе, миризмата на пепел и кръв я последва в неспокойния сън.

ЛИСИАС

Генерал Лисиас от Обединените градове-държави чакаше пред вратата да бъде представен от секретаря на Ерлунд. Ловната вила се раздвижваше. Множество слуги и стражи минаваха покрай него, всеки зает с работата си. Лицата и очите им бяха изтерзани от твърде много нощи без сън и твърде много задачи за изпълнение. А с всеки ден губеха все повече хора, защото служителите бягаха на юг, за да се включат към отцепниците, или просто искаха да напуснат делтата и да потърсят нов живот в малкото владения, които приемаха бежанци.

Ерлунд бе поне по-внимателен от покойния си вуйчо по тези въпроси. Но нямаше да е достатъчно. Когато бившият надзорник научи за дезертъорите по време на войната край Уиндвир, той осакати членовете на семействата им за назидание на останалите. Ерлунд поне имаше достатъчно ум да ги остави да избягат.

„И аз трябва да го сторя.“ Лисиас поклати глава, отдавайки тази мисъл на липсата на сън. Загърбването на дълга не беше приемлива възможност. Щеше да запази честта на униформата и да остане до надзорника до самия край, без значение, колко горчив щеше да бъде. Дори ако накрая бъдеше езекутиран от тези така наречени революционери. Беше помогнал да бъде издигнат настоящият надзорник, както и бе участвал в свалянето на предишния.

„Повече няма да повтарям тази грешка“ — каза си.

Прокле Сетберт наум, макар да знаеше, че е не по-малко виновен от останалите генерали, които бяха послушали откачалника и се бяха съгласили на война. В крайна сметка бе помогнал на стария андрофрансински капитан да оправи нещата, когато Гримлис уреди мнимото самоубийство на фалшивия папа Непоколемим. Лично бе повел стражите, които опитаха да арестуват Сетберт за геноцид, както го обвиняваше предсмъртната бележка на Непоколемим. Писмо, което бе получил лично от Влад Ли Там, придружено от ръчното огнестрелно оръжие. Взе участие в тайните преговори за свалянето на Сетберт и издигането на Ерлунд, с помощта на клана Ли Там.

Беше решил, че това е най-добрият курс за делтата, и го бе приел с надеждата, че не е твърде късно.

Само че се оказа грешка.

Сега Ентролузия беше погълната от гражданска война, като три от градовете се бореха срещу другите шест, които бяха останали лоялни на династията на надзорниците, управлявала съюза от хиляда години. Скоро още един от градовете щеше да се присъедини към идеалистите и тяхната реторика.

А преди две вечери бунтовниците бяха отишли твърде далеч.

Бяха наели блатни бойци, които да убият надзорника.

Орнаментираните двойни врати към кабинета на Ерлунд се отвориха и се появи секретарят. Младият мъж изглеждаше изтормозен като всички останали.

— Надзорникът е готов да ви приеме, генерал Лисиас — каза той и задържа вратата.

Лисиас кимна учтиво и влезе. Ботушите му зашепнаха по дебелия килим, който маркираше края на коридора и началото на кабинета. Помещението беше мебелирано разточително. Махагоновата ламперия и маслените портрети на предците на Ерлунд придаваха топлота на атмосферата, но това по-скоро целеше да приспи вниманието на посетителите, отколкото да внушава истинско усещане за уют. В центъра имаше голямо дъбово писалище, произведено в Деветте гори, тежките завеси закриваха прозореца, който гледаше към личната ловна гора на надзорника. Самият той закусваше на писалището, наред купчините документи. Младият мъж вдигна поглед.

„Старее бързо“, прецени генералът. Това не го изненадваше. Ерлунд беше наследил нация, раздирана от алчността и параноята на предшественика му. Ако Сетберт беше успял с планираното анексиране на Деветте гори и бе придобил андрофрансинските богатства с помощта на марионетката си, нещата щяха да са различни. Но сега Ентролузия умираше бавно, а останалият свят я следваше като последствие от опустошението на Уиндвир. Този млад мъж носеше неимоверна тежест на раменете си.

„Защото това ново поколение го е грижа.“

Ерлунд вдигна поглед и тъмните кръгове под очите му се очертаха на бледото лице.

— Добро утро, генерале.

Лисиас кимна.

— Лорд Ерлунд.

Надзорникът махна към един кожен стол пред писалището и генералът седна.

— Научихте ли нещо ново?

Преди три дни бяха получили анонимна бележка по непозната птица. Съобщението ги предупреждаваше за подготвяно убийство и прилагаше доказателства за сделка между революционерите и блатни бойци, разполагащи с някакви нови съгледвачески магии. Едва имаха време да скрият Ерлунд на яхтата му и да го подменят с един от половин дузината двойници, които използваша понякога в тези смутни времена.

Преди две вечери имението бе връхлетяно от буря от остриета, оставила само посечени тела между входа и целта на нападателите.

— Нашите съгледвачи ги откриха снощи на около сто левги на север — каза генералът. — Нападателите са били мъртви. И шестимата. — Той направи пауза. — Уверени сме, че това са всичките.

Ерлунд го погледна изненадано.

— Мъртви ли? Та най-добрите ни бойци не успяха дори да ги докоснат. Как е възможно?

Лисиас се размърда от неудобство. И сам не беше сигурен, но капитанът, който изпълняваше ролята на негов адютант, го бе разбудил със съобщението.

— Не знам. Но изпратих фургон да докарат телата. Наистина са блатни, както пишеше в бележката. Умрели са на крака и според капитан Сискъс имат само дребни наранявания.

Ерлунд се замисли за миг, задържайки лъжицата на половината път до устата си.

— Ще искам пълен доклад от личния ми хирург.

Лисиас кимна. Може би опитният дърт касапин щеше да намери някакви следи от употребените магии. През целия си живот не бе виждал подобно нещо и се сецаше единствено за уроците по древна история в Академията. Истории от дните преди Епохата на смеещата се лудост, когато кралете магове са управлявали Стария свят с Кръвната си гвардия и тъмните си заклинания, изковани в Долните земи.

— Ще го получите, милорд.

— Добре. — Надзорникът лапна лъжицата с топла овесена каша и я прокара с нещо, което приличаше на медено-лимонена бира.

— Как мислите, кога ще е безопасно да се върна в Картас?

Лисиас беше разсъждавал по въпроса и знаеше, че отговорът му няма да се приеме добре.

— Не засега. Според мен това място е по-лесно за защитаване.

Ерлунд поклати глава и остави халбата.

— Няма да се крия тук, Лисиас. Есаров и неговите интелектуални бунтовници трябва да знаят, че са се провалили и че надзорникът е все още жив и управлява.

„По гордостта си доста прилича на вуйчо си.“ Лисиас усети надигация се гняв и положи усилия да не го покаже.

— Не е благоразумно, милорд. Градовете-държави вече не са безопасни за вас. Поне накарайте Игнацио да постави нов двойник в двореца, докато не научим повече за естеството на тази атака.

Ерлунд присви очи и попита тихо:

— Генерал Лисиас?

Лисиас издържа погледа му.

— Да, милорд?

— Кога сте успявали да ме разубедите, щом реша, че даден път е правилният?

Генералът отмести очи и призна поражението си.

— Никога, милорд. — „Но в крайна сметка, това упорство може да донесе гибелта ви.“ Със сигурност бе причинило смъртта на Сетберт.

— Много добре. — Надзорникът ловко смени темата. — Какви са вестите от градовете?

— Самаел и Калапия се стабилизират, след като увеличените войсковы контингенти наложиха военно положение. Беранде обаче ще се присъедини към отцепниците до месец каквото и да правим. — Ерлунд вдигна поглед. Очите му задаваха въпроса, който не искаше да изрече на глас. Лисиас продължи: — Губернаторът няма достатъчно воля да се съпротивлява, а жителите призовават за избори, повтарят реформистките лозунги за първоначалната Харта за обединение и за „оригиналните замисли“ на заселниците.

По време на създаването на градовете заселниците бяха създали документ, който, както и всичко останало, бе еволюирал в нещо съвсем различно. Разбира се, по онова време андрофрансините бяха малко, а парцаливата им сива армия се окопаваше дълбоко в горите на изолираната долина на Втората река. Всеки благородник от делтата наизустяваше тази харта, още като дете.

Ерлунд изръмжа.

— Идеалистични глупости. Бунтовете не са за свобода и налагането на някаква наивна интерпретация на хартата, изготвена за други времена. — В очите на надзорника блесна гняв. — Това е просто гледане назад, към по-добри и прости времена, когато сме изправени пред лицето на икономическата криза и крайната бедност. — Той помълча малко, сякаш се чудеше дали да изкаже мислите си. След това се реши. — Вуйчо ми предизвика безредиците, когато унищожи Уиндвир и започна война срещу горяните и блатните.

Чу се леко тропане по вратата и Ерлунд чукна по малкото медно звънче. Разнесе се чист звук и секретарят отвори вратата.

— Лорд Ерлунд, следващият ви посетител пристигна.

Ерлунд кимна и се наведе напред.

— Игнацио е. С разузнавателния доклад.

„Още една прилика със Сетберт“ — отбеляза Лисиас. Разделянето на армията и разузнаването. Ерлунд беше изключително стриктен в това, до такава степен, че ако птицата не бе дошла право при Лисиас, нямаше никакво съмнение, че Игнацио щеше да оглави евакуацията и последвалото преследване. Надзорникът щеше да настоява за това.

— Благодаря за отделеното време, лорд Ерлунд — каза генералът. Обърна се към вратата и видя облечения с тъмна роба шпионин. Игнацио беше човек на Ерлунд. Надзорникът бе наредил екзекуцията на главния шпионин на Сетберт, защото не вярваше, че човекът ще се сработи с новата администрация. Игнацио беше незаконен син на андрофрансински архикнижовник и това му даваше предимство. Очите му се стрелнаха през стаята и покрай Лисиас. Когато генералът мина покрай него, на устните му се изписа тънка усмивка.

— Генерал Лисиас. Чух, че вашите хора са открили нападателите. Това е чудесно.

Това беше съобщение. „Чух. Разбира се, че си чул.“ Въпреки това Лисиас се усмихна.

— Имахме късмет.

Игнацио се поклони леко и влезе в стаята, заемайки освободения стол. Лисиас тръгна по широките коридори на ловната вила, докато не се озова на площадката на стълбите, водещи към главния вход. Очакваше го бюро, обсипано с документи, и си отбеляза да накара офицерите да проверят личния състав за агенти на Игнацио. Заподозрените щяха да бъдат отпратени да налагат военния закон по градовете и някоя нощ нямаше да се завърнат от патрул.

Игнацио беше безсрамен в шпионажа си и Лисиас не можеше да се мери с него, колкото и да се напъваше. През последните седем месеца между Игнацио и Ерлунд се бяха създали странни отношения. Генералът ги забелязваше постоянно. Хората на шпионина си бяха присвоили цяло подземие. Преди седмица шестима от тях бяха убити, а окървавените им тела изчезнаха там, където Игнацио бе изпратил стотици други. Това бе разярило Ерлунд. Лисиас получаваше доклади за ездачи с тъмни наметала от личната гвардия на Ерлунд, изпратени да шпионират на север, запад и изток. Тези, които бяха тръгнали на изток, още не се бяха върнали.

Лисиас излезе от вилата и тръгна към близките казарми. Погледна към небето, надявайки се да открие нещо хубаво в студения зимен ден. Дъждът бе стопил снощния снежец и утрото миришеше на борове и глина.

„Може би съм твърде стар вече.“ Определено не се чувстваше така преди Уиндвир и преди да поведе стражите в покоите на Сетберт, за да арестуват безумеца. В онзи момент бе почувствал умората, която не отговаряше на годините му. Но върхът на всичко бе дъщеря му, която избяга с един бунтовник библиотекар в Пармона, когато градът свали губернатора и прогони войниците му. Тогава се почувства наистина стар. Погледът в очите ѝ, когато се видяха за последно, толкова приличащ на майчиния ѝ, бе разпалил у него усещания, които отчаяно се опитваше да потисне. В последните дни ги носеше в себе си и това го терзаше. Не можеше да ги пребори въпреки стратегията и силата, която упражняваше.

„Аз спомогнах да се стигне дотук.“

Генерал Лисиас потисна внезапния пристъп на вина и се съсредоточи върху онова, което винаги го поддържаше в миналото.

Каквото и да станеше, той беше на първо и последно място човек на дълга.

РУДОЛФО

Рудолфо стоеше в гардеробната си и се наслаждаваше на тишината и спокойствието. Беше прекарал по-голяма част от деня в разпращане на птици и обсъждане на разследването с капитан Филемус. Отговорите от малката, но ефективна шпионска мрежа на Деветте гори трябваше да пристигнат през нощта или в ранното утро. Очакваше новините, макар да знаеше, че ще дойдат и други, по-неприятни, когато болнавият крал на Тюррам научеше за кончината на наследника си.

Между съобщенията и Филемус бе успял да изслуша доклада на мъчителя за аутопсията на блатния, чието тяло се намираше в хладилното помещение. Новините бяха смущаващи.

— Никога не съм виждал нещо такова — каза мъчителят, а седящата до него речна жена кимна в знак на съгласие. — Сърцето му е отказало, както и останалите органи.

Рудолфо изказа първото предположение, което му хрумна.

— Отрова?

Мъчителят поклати глава.

— Мисля, че е кръвна магия.

Тази загадка продължаваше да го занимава и в момента. Рудолфо въздъхна и погледна към единственото малко прозорче на гардеробната, за да види кое време е. Скоро щеше да мръкне, а му предстоеше да се срещне с Уинтърс и да обсъдят стратегията, преди тя да опътува на следващата сутрин. Определено не завиждаше на пътя пред нея.

Ако тези убийци наистина бяха блатни, предстояха й неприятности не само отвътре, а и отвън. Тюррам нямаше да приеме с безразличие смъртта на бъдещия си крал, независимо от вътрешните неприятности, които тормозеха страната.

Рудолфо трябваше да почете родството си с блатните, а това щеше да постави Деветте гори в най-малкото напрегната политическа ситуация.

Но преди това трябваше да се погрижи за нещо друго.

Приблѳжи се до гардероба на баща си, в който държеше малкото останали вещи на родителите му, които имаха някаква стойност. Там висеше семейният меч в ножница, украсена с изумруди. До него беше ловният лък на майка му. На вътрешните полицѳ бяха струпани любимите им книги, от които бяха чели на Рудолфо и Исаак като малки. А зад книгите се намираше кутията.

Той се надигна на пръсти и се пресегна над подвързаните томове, за да я достигне. Извади я и я отвори.

Не беше поглеждал в нея от поне два̀сет години, макар през последната да знаеше, че ще му се наложи. За кратко дори го очакваше с нетърпение. Ала сблъсъкът с Влад Ли Там бе превърнал надеждата в нещо съвсем различно.

„Докато не се появи момчето.“

Рудолфо се изненада от треперенето на ръцете си. Вдигна капака и извади една по-малка кутийка. Вътре имаше две обикновени сребърни халки, които родителите му си бяха разменили в деня на раждането му, като всички горянски крале и кралици преди тях. Той пхна малката кутийка в джоба си и върна внимателно голямата на предишното ѳ място.

Излезе от гардеробната и се замисли за предстоящото.

Спря в голямата баня, която отделяше покоите му от тези на Джин Ли Там. Напръска се с люлякова вода и погледна измъчените си очи в огледалото.

Не че не обичаше Джин, но любовта му беше по-различна. Беше по-скоро основана на доверие и разум, отколкото на страст и романтика. Макар че имаше моменти, например като раждането, когато го обземаше напрегнат копнеж и намираше наслада в тялото ѳ, приказките и блясъка в очите ѳ.

Смяташе, че тези чувства не са необходими. А и на тях не можеше да се разчита, когато опреше до държавни дела и дълг. Все пак таеше надежда, че това, което бе започнало между тях с пламъка на изгрева, ще се разгори отново.

Отиде до вратата в другия край на банята, която водеше към покоите ѳ. Почука леко и спря размишленията си, когато чу отговора ѳ.

Джин Ли Там не беше сама с Иаков, но това не беше неочаквано. Вътре бяха речната жена и още една по-млада, която изглеждаше

неспокойна. Трите се бяха събрали около бебето. Рудолфо затвори вратата зад себе си.

Когато се приближи, забеляза, че Джин и речната жена се спогледаха. Беше виждал този поглед и преди. Речната жена отправяше предупреждение, а Джин Ли Там излъчваше решимост.

Джин го погледна и ръцете ѝ се задвижиха ниско до тялото. „Трябва да обсъдим нещо тежко.“

„След малко.“ Рудолфо успя да се усмихне.

— Как е синът ни тази вечер?

— Добре, доколкото може да се очаква — отвърна речната жена. Старицата беше видимо уморена, но това не го изненадваше. Тя бе изкарала последните три дена в имението, грижеше се за бебето ден и нощ, съвсем малко спеше.

Джин Ли Там опита да отвърне на усмивката му и се обърна към младата жена.

— Линей, искам да те представя на лорд Рудолфо. — Тя отново погледна към годеника си. — Позволих си да поискам услугите на Линей за отглеждането на нашето дете. Надявам се, че нямаш нищо против.

Странно, че имаше нужда от помощта на непознат, при положение че целият персонал на имението бе на нейно разположение.

Рудолфо огледа момичето. Беше младо, с тъмна къдрава коса, която се подаваше изпод шала ѝ, и с маслиненна кожа. Дрехите ѝ бяха обикновени, поизносени от постоянна употреба. Беше хубавичка, но личеше, че тъгува и не е спала достатъчно. „Като всички нас.“

Той пристъпи напред наперено и леко ѝ кимна.

— Лейди Линей, щом лейди Там се нуждае от помощта ви, то домът ми е на ваше разположение.

Младата жена се изчерви и направи реверанс.

— Благодаря, милорд. Вече бяхте достатъчно добър с нас.

„Ентролузиански акцент, с щипка от южното крайбрежие.“ Вероятно беше бежанка от делтата. Момичето си тръгна, а след още едно споглеждане и речната жена излезе от стаята. Рудолфо и Джин Ли Там се озоваха сами за пръв път след раждането на сина им.

Джин потупа леглото до себе си.

— Рудолфо, ела и прегърни сина си.

„Ела и прегърни сина си.“ Думите ѝ разбудиха нещо у него, както и през онези нощ, докато се мъчеше в родилните болки. Той седна до нея и пое вързопа, който се размърда. Кожата на бебето бе по-скоро бледа, отколкото сивкава, но болнавите очи си бяха същите. Рудолфо вдигна поглед.

— Разбрахте ли какво го мъчи?

Джин Ли Там кимна.

— Да. — Разпозна тъгата и притеснението на лицето ѝ и се стегна. — Лекарствата са виновни.

Сърцето на Рудолфо трепна.

— Лекарствата ли?

— Да. Тези, които ти дадох. — Тя замълча. — От рецептата на сестра ми.

Рудолфо примигна.

— Ще се оправи ли?

Джин поклати глава и последните лъчи на слънцето осветиха срама в очите ѝ.

— Не, няма. Трябва да открия сестра си.

Думите ѝ върнаха спомена за колоната от слуги, мъкнещи всякакви припаси към лодките, които ги прекарваха до железните кораби от флота на Влад Ли Там.

— Тя е с баща ти.

— Така мисля и аз. Но изпратих птица, за да съм сигурна.

— Ако е тръгнала с него, значи е някъде в океана. — Погледна малкото личице и гърдичките, които дишаха трудно. Искаше да попита с колко време разполагат, но се боеше. — Само боговете знаят накъде е побягнал. — Още докато го изричаше, усети, че не е правилно. Влад Ли Там не беше избягал.

— Ще го открия. Длъжна съм — каза Джин.

Гласът ѝ беше решителен, но криеше отчаяние, което Рудолфо се съмняваше, че ще бъде доловено от някой друг. Но той го усети и реши да действа предпазливо.

— Обсъди ли плановете си с речната жена?

Тя присви очи и стисна зъби.

— Няма какво да се обсъжда. Мога да се справя, Рудолфо. С всеки ден ставам по-силна. — Бледата кожа и хлътналите очи говореха друго.

Той се усмихна и погъделичка гушката на бебето. Докато обмисляше следващите си думи, в главата му се зароди стратегия — рискована и без гарантиран успех.

— Не се съмнявам, че можеш — излъга той. — Просто питам как ще се справиш, докато се грижиш за нашето бебе. Чудя се дали това е пътешествие, което то трябва да предприема. Баща ти отплава с домакинството си преди седем месеца. В момента може да са навсякъде.

Долови гнева, трепкащ в гласа ѝ.

— Нима предлагаш просто да изпратим съгледвачите?

Той поклати глава.

— Не. Предлагам да не пращаме теб и болното ни дете. Помисли за момент и ще видиш логиката в думите ми. — Рудолфо преброи бавно до десет и продължи: — По-добре ще използваме талантите ти, ако ти останеш в Деветте гори и защитаваеш интересите ни, докато се грижиш за сина ни.

За миг пламъкът в очите ѝ се преля в паника и Рудолфо видя колко е опасна притиснатата майка, чието дете е застрашено. Тя се овладя и той продължи.

— Тук назрява буря. Смъртта на Ансилус и Ханрик ще насочи вниманието на света към блатните, и то в момент, в който има нужда от изкупителна жертва. А ние сме единствените им съюзници. Уменията ти в този танц надвишават многократно моите, макар и аз да знам стъпките.

— Какво предлагаш? — присви очи тя.

Той повтори стратегията си, докато я проверяваше наум. Сигурно имаше и други варианти, но не можеше да довери на никого живота на сина си. Не можеше да изпрати съгледвачи, както бе предположила тя. Нямахше да е достатъчно.

А и беше вярно — той беше способен играч на войната на кралицата, когато опреше до политическите машинации в Познатите земи, но Джин Ли Там беше много по-добра. Тук нямаше належаща нужда от него, макар част от него да се съпротивляваше на идеята да замине при сегашното разположение на игралната дъска. Все пак, вече бе решил. Произнесе думите бавно, усети иронията им в дълбините на гърлото си.

— Предлагам аз да отида и да намеря баща ти.

Изненадата ѝ беше очевидна.

— Ти се закле да го убиеш при следващата ви среща. Той погуби семейството ти. И Грегориц.

Всяко напомняне го жегваше, но той продължаваше да гледа очичките на сина си.

— Може и да го убия, когато всичко свърши. Но няма да имам и миг покой, преди да открия Влад и сестра ти.

Джин Ли Там отвори уста, но Рудолфо я изпревари.

— Това ме подсеща за друг въпрос. — Той намести бебето в ръцете си, така че да извади дървената кутийка от джоба си.

Джин го изгледа любопитно, докато я отваряше. Когато проговори, гласът му сякаш се носеше от много далече.

— Джин Ли Там, от дома Ли Там, майка на Иаков, обричам земите и острието си и ти предлагам този пръстен като свидетелство за брака ни. Носи го и покажи на света, че само ти си обект на моите чувства. — Никога не беше изричал думите, но ги знаеше цял живот. Естествено, Рудолфо си представяше идването на този ден, но мислеше, че трябва да изчакат сянката от падането на Уиндвир да премине.

Сега осъзнаваше, че сянката може никога да не премине, а само да доведе до още по-мрачни времена. Той вдигна бавно пръстена на майка си и го подаде на Джин Ли Там. Очите им се срещнаха и нейните се насълзиха. Тя протегна ръка и Рудолфо сложи пръстена на средния ѝ пръст, доволен, че е по мярка.

— Сега е твой ред — каза тихо той.

Ръцете ѝ трепереха леко, когато взе по-големия пръстен и му го постави.

— Рудолфо, владетел на Деветте горски дома, син на Иаков и баща на Иаков, обричам ти сърцето и ръката си и ти предлагам този пръстен като свидетелство за брака ни. — Очите им се срещнаха отново. — Носи го и покажи на света, че само ти си обект на чувствата ми.

Рудолфо наклони глава към нея. Съпругата му стори същото, а между тях лорд Иаков се размърда и проплака.

Рудолфо вдигна ръка, така че светлината да освети обикновената сребърна халка. Не беше носена откакто я бе смъкнал от вкочанения пръст на баща си.

— Засега това ще е церемонията ни. — Той се усмихна. — Но когато се върна, ще вдигнем истинска горянска сватба.

Джин кимна.

— Кога ще тръгнеш?

Рудолфо въздъхна.

— Утре. Ще взема отделение от съгледвачи и ще се насоча към залива Калдус. Вече изпратих вест на Петронус. Двамата с Там работеха заедно по време на войната. Може да знае нещо. — Той се замисли за миг. — Оттам ще наема кораб.

Внезапно осъзна целия мащаб на предстоящото пътешествие. Трябваше да напише пълномощни и да намери свидетели за брачната прокламация, която щеше да затвърди властта ѝ като горянска кралица. Трябваше да подбере съгледвачи и да събере багажа си. Не беше плавал от много време. Последния път беше млад и Грегорики го придружаваше. Погледна надолу към бледото лице на сина си и вените, които синееха под кожата, и разбра, че нищо няма да го спре. Ако трябва, щеше да премести луната, но щеше да спаси живота на детето си.

Рудолфо върна бебето на Джин Ли Там.

— Трябва да вървя. Имам много работа.

Джин извърна поглед и той разбра, че тя иска нещо, което смята за глупаво. Даже се изчерви, преди да го помоли.

— Ела при нас тази вечер — прошепна. — При мен и Иаков. Не е редно мъж и жена да не прекарат заедно брачната си нощ, без значение от обстоятелствата.

Рудолфо кимна. Когато приключеше с множеството задачи, целящи гласът ѝ да тежи колкото неговия сред народа им и сред Познатите земи, и с подготовката за невъзможното пътешествие, щеше да се върне. Щеше да вечеря в покоите ѝ и да пие студено крушово вино, гледайки семейството си.

„Моето семейство.“ Не беше използвал този израз от момче. От твърде отдавна нямаше семейство и осъзнаването, че сега вече имаше фамилия, извън съгледвачите и останалите горяни, го опияни. Тази нощ щеше да свали копринените си чехли и да легне при двамата, като запази този спомен за дългите дни, които предстояха.

А на сутринта щеше да започне търсенето на Влад Ли Там.

Рудолфо се изправи.

— Скоро ще се върна. — Наведе се да я целуне и с изненада откри, че устата ѝ е мека и гладна за неговата. Наведе се отново и целуна бебето по влажното чело.

Видя отражението на тримата в огледалото в ъгъла на стаята. За момент си помисли, че вижда баща си, но осъзна, че е той.

Излезе от покоите и започна да дава заповеди на адютантите и слугите, които се скупчиха около него. Занимаваше се с подготовката, без да влага сърце.

Защото сърцето на Рудолфо вече не му принадлежеше.

То лежеше повито в пелени в ръцете на прекрасния изгрев.

7.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там се бе облегнал на перилата и гледаше как слънцето се спуска зад хоризонта. Под него извитият нос пореше вълните, докато „Странстващ вятър“ се носеше с пълна пара на юг. Плаваха неспирно от два дена и две ноци. Очакваше утре по някое време да се срещнат с кораба на първородния му син и да разбере какво са открили. Не бяха получили повече новини, но това не беше изненадващо заради постоянното плаване.

Внукът му се прокрадна зад него, но Влад чу тихите му стъпки.

— Добър вечер, Мал — поздрави той и се извърна към приближаващия млад мъж.

Мал Ли Там се усмихна.

— Никога не съм успявал да те заблудя.

Влад Ли Там се засмя.

— Не, но продължаваш да опитваш.

Като момче, Мал беше изучил внимателно походките на хората в обкръжението си и можеше да имитира някои от братята си, баща си и дори Влад. През годините това се бе превърнало в нещо като игра между двамата.

— Вече си имаш собствена походка — подчерта Влад.

Младият мъж кимна.

— Така е, дядо. — Той застана на носа и погледна на изток. — Как мислиш, какво е открил баща ми?

Влад Ли Там се втренчи отново в хоризонта.

— Невъзможно е да се отгатне. Някой някъде там работи срещу нас. — Влад пазеше дискретност по темата и пускаше минимални количества информация. „Достатъчно, за да са заинтригувани от търсенето.“ В затворената мрежа, която кланът Ли Там изграждаше от двайсет века, се бе внедрил някой, но извършителят бе истински майстор и не бе оставил никакви следи. Дори в златната птичка нямаше никакви улики. Малката машина бе в семейната библиотека от поколения и внезапното ѝ изчезване няколко месеца преди унищожението на Уиндвир бе озадачаващо. А ненадейното ѝ

завръщане — още повече. Въпреки че бе повредена, Влад я бе разглобил и сглобил лично, преди да я подари на новата библиотека. Ала някой я бе препрограмирал, нареждайки ѝ да наблюдава рухването на Уиндвир, и я ползваше да носи бог знае какви съобщения, бог знае къде.

Внукът му сбърчи вежди.

— Сигурен ли си, че заплахата е извън Познатите земи?

Влад кимна.

— Така смятам. — След кратко мълчание добави: — Със сигурност така е вярвал и орденът. — Замисли се за кожената торба с документи, която бе предал на Петронус в деня на процеса. Всички карти и координати, внимателно изчислената стратегия за употребата на „Седемте какофонични смърти“ чрез набор от мехослуги, за да се защитят най-уязвимите търговски крайбрежия на Познатите земи. — Андрофрансините са се бояли от нашествие — завърши тихо Влад.

— Ами ако това е просто заблуда? — попита внукът му.

— И аз се питах същото — призна Влад Ли Там. — Знам само, че са били достатъчно уплашени от нещо, за да възстановят заклинанието на Ксум И'Зир.

Мал Ли Там кимна.

— Ако заплахата е някъде там, сигурен съм, че ще я открием. — Лицето му се освети от лилавата светлина на залеза. — О, дядо, имам нещо за теб. — Той извади малка кесийка от джоба си. — Рае Ли Там ги откри преди пиршеството и помоли да ти ги дам. Исках да изчакам да се произсукат. — Младият мъж се засмя. — Кое не е лесна работа в морето.

Влад Ли Там взе кесийката и изсипа съдържанието ѝ в дланта си.

Вдигна плодовете от кала към носа си и вдъхна киселия аромат, усещайки как сърцето му се разтуптява при вида им. Колко време бе минало? Четири или пет месеца? Беше се отказал от лулата по необходимост, защото знаеше, че ще му е трудно да намира сушените плодове по време на пътуването. А впоследствие отказът стана добровolen. Забравата и успокоението бяха лукс, какъвто не можеше да си позволи в сегашните дела, въпреки изострянето на мисълта, което идваше като страничен ефект. И все пак при всяко слизане на сушата караше дъщеря си да се оглежда за редките храсти кала и червеникавите им плодове. Щом ги видя в дланта си, разбра, че ще се

върне в каютата и ще ги изпуши с дългостволата си лула. Усмихна се на внука си.

— Благодаря.

Мал Ли Там се поклони леко.

— Няма защо, дядо.

Младият мъж се обърна и тръгна към командната зала, а Влад се загледа в него.

„Наистина е остра стрела. И един ден ще ме наследи.“

По-късно през нощта той взе три плодчета и ги стри в чашката на лулата. Запали клечка от грубоватата стена на каютата и я поднесе към плодовете, докато дърпаше през ствола, превръщайки червеникавата каша в кипяща лилава смес. Задържа дима колкото можа, издиша и дръпна отново.

По тялото му потече течен екстаз и той въздъхна, след това се покатери на тясната койка, като държеше лулата и клечките. Стаята се завъртя и в началото Влад реши, че или плодовете са по-силни от нормалното, или четирите месеца на въздържание са понижили поносимостта му към кала. Но когато усети, че краката му натежават и престава да ги чувства, Влад Ли Там осъзна грешната си преценка. Това го порази и той се опита да го отрече, но не можеше.

Мал Ли Там не почука на вратата. Просто я отвори и влезе в помещението. Усмивката му беше широка и зъбата.

Влад опита да проговори, но волята не му се подчиняваше. Той затвори очи, защото продължаваше да му се вие свят. Дори въпросите, които успяваше да формулира, потъваха в мъглата на веществото, с което бяха примесени плодовете.

— Чудиш се — заговори Мал с тих и кротък глас — как франсинското възпитание може да се провали толкова тотално, че един от семейството да ви предаде.

За две хиляди години внимателно разплождане и внимателно планиране това не се бе случвало никога. Децата и внуците му се обричаха доброволно на смърт, убедени, че тяхното призвание е да му служат, както той служеше на светлината. Същото важеше за баща му, за дядо му и всички останали, откакто бяха дошли в Новия свят. Влад Ли Там опита да кимне, да раздвижи очи, но не можеше.

— Скоро ще срещнеш тези, които ще ти покажат — продължи Мал. — Засега ще ти кажа само, че твоето време премина, дядо. Над

Познатите земи надвисва пурпурно слънце и твоята работа бе част от това. Всичко сторено от клана Ли Там води към него. — Той замълча за кратко. — Както и всичко, което сторих аз. — Младият мъж извади една черна книжка и Влад примигна. Изглеждаше му позната, но бе сигурен, че е изгорил всичките, преди да отплава, в деня, в който се появи Рудолфо.

— Баща ти я е написал и оставил за мен — каза Мал Ли Там. — В следващите дни, когато болката стане толкова силна, че ще сипеш проклетия към мъчителите си, искам да знаеш, че в крайна сметка той те предаде.

Стаята се завъртя и замайването надделя над волята му. Остана да лежи неподвижно, докато първият му внук внимателно вземаше лулата и клечките от ръцете му и ги поставяше на масата до отровните плодове кала. Влад Ли Там затвори очи и потъна в унес.

След това започнаха кошмарите. Влад тичаше гол през полето от кости на Уиндвир, а дробовете му се пълнеха с пепелта, вдигана от окървавените му крака. Над него в небето бе надвиснало огромно слънце с цвят на кръв. Един родствен гарван подскачаше между руините и поддържаше неговото темпо.

Влад Ли Там изпищя, а родственият гарван се усмихна и показа невъзможните си зъби.

След това светът бе погълнат от подутото червено слънце, докато родственият гарван кълвеше очите му.

НЕБ

Неб изчакваше на границата на сънищата на Уинтърс и не искаше да се натрапва. Въпреки това я наблюдаваше отдалече.

Сънищата й, до които имаше достъп, бяха станали съвсем мрачни. Образи на кървава стена, изкривен и бодлив плетен трон на невъзможно стръмна колона и Уинтърс, тичаща към него, преследвана от блатни с доспехи от вълча кожа. Сцената се промени внезапно и сега Уинтърс тичаше през улиците на Уиндвир, където вълци разкъсваха овце, облечени с черни раса.

Неб остана назад, спотаи се в краищата на кошмара, докато тя не почна да пищи.

— Тук съм — обади се той и Уинтърс спря да бяга.

— Поредният сън — каза тя.

Неб кимна.

— Да. Утре ще стигнем до Портата на пазителя.

— Ние пък лагеруваме в Прерийното море. — В този сън тя изглеждаше по-дребна, сякаш част от нея бе повехнала след смъртта на Ханрик. Около тях прелитаха нови образи: армии в поход, бушуващи пожари, тела в реката. — Страх ме е, Неб.

Той хвана ръката й.

— И мен.

За момент отново станаха деца. В този миг птиците запищяха и шумът изкара Неб от съня й и го запрати обратно в неговия.

Изгревът в Изпепелената пустош беше ужасяващо величествен.

Светлината се процеждаше като капеща кръв покрай планините от ерозирано стъкло. Стъклото бе резултат от изпепеляването на всички нации, когато смъртните пратеници на Ксум И'Зир бяха обиколили Стария свят. Над Неб звездите примигваха около залязващата синьо-зеленикава луна.

Той стоеше сред планините и ги сравняваше с единствения си друг досег с подобна лудост: Уиндвир. Колкото и да бе ужасяващо онова преживяване, изобщо не можеше да си представи какъв вихър от насилие е преминал оттук, за да превърне тези земи в стъкло и пясък.

Брат Хебда, неговият баща, сложи ръка на рамото му.

— Едно време хората гледаха морето и изпитваха възхищение — каза мъртвецът. — Често се сецах за това, когато идвах тук.

Неб се вгледа в баща си. Изглеждаше по-млад и здрав, отколкото го бе видял за последно.

— Никога не съм виждал подобно нещо — изтъкна младежът.

Брат Хебда му намигна.

— Ще видиш, Неб.

Намираха се на някакви разкопки и работниците се трудеха усърдно, но под черните им раса имаше метални крайници, очите им бяха жълти, а клепачите пляскаха като нощни пеперуди, когато примигваха от сутрешната светлина. Докато копаеха, нашепваха молитви.

— В това няма смисъл — каза тихо Неб.

— Защото е сън — припомни баща му. — В сънищата нещата невинаги имат смисъл. — Изражението му стана сериозно. — Неб, приближават нови, мрачни времена.

Брат Хебда се приближи до дупката, която разкопаваха, и застана до нея.

— Оглеждай се за Ренард. — Неб не можа да разбере дали това е предупреждение, или заръка. Отвори уста да попита, но брат Хебда се хвърли в дупката.

Неб се събуди и се завъртя по гръб. Бяха минали месеци, откакто за последен път видя баща си насън. Бе се случило в лагера край Уиндвир, тогава получи предупреждение за армията на блатните и разбра, че ще провъзгласи Петронус за папа. Брат Хебда бе казал, че старецът ще разбие сърцето му — и това се бе случило, когато Петронус отлъчи Неб от ордена точно преди процеса, за да не може да се предложи за ексекUTOR на Сетберт. Младежът беше гневен седмици наред, но сега, след няколко месеца, разбираше намеренията на Петронус. Само тъжеше, че старецът бе предпочел да го заблуди, вместо да си поговорят приятелски. Или като баща и син.

„Оглеждай се за Ренард.“

Повтаряше си думите постоянно и накрая разбра, че няма да заспи повече, колкото и да се опитваше. Измъкна се от завивките и си обу ботушите. Изпълзя от палатката, потръпвайки от студа, и приклезна отвън, за да свикнат очите му с мрака. Поздравителното

подсвирване на постовия се разнесе тихо над лагера в старата горичка. Неб му отвърна и закрачи по замръзналия сняг, който не бе покрил изцяло земята. Зърна кехлибарените светлини и си припомни съня, методичното замахване на кирките в синхрон с движението на духалата и облаците пара от превитите гърбове, които излизаха в сутрешния въздух през дупки в грубоватите андрофрансински раса.

— Добро утро, Исаак — поздрави той с тих глас.

Исаак примигна отново.

— Добро утро, Неб. — Металическият му глас беше хриплив и свистеше.

Младежът се приближи към бора, под който клечеше металният човек.

— С какво се занимаваш?

— Правя пълно претърсване на паметта си за термина „санкторум лукс“. Освен това го съпоставям с данните за моя създател, архиинженер Чарлс.

Неб клекна до мехослугата. Като дете беше изкарал много дни в библиотеката и животът му се определяше до голяма степен от книгите, до момента на падането на Уиндвир. Не беше чувал за „санкторум лукс“, преди Едрик да изрече думите, но това не го изненадваше — библиотеката беше огромна. Беше изненадан обаче, че Исаак не го е чувал. Единственото, което бяха изровили досега, бе значението на думите — древен език, далеч преди Стария свят, още от ранните времена на Младите богове.

— Убежище на светлината — прошепна той. — Какво мислиш, че е?

Исаак примигна, отваряйки и затваряйки уста няколко пъти. След това наклони глава.

— Ако мога да разсъждавам съвсем свободно, бих предположил, че е втора библиотека, създадена и скрита от андрофрансинския орден.

Думите поразиха Неб, неочаквано прости и ясни, и той издиша бързо. Дъхът му бе почти също толкова бял в хладния въздух, колкото парата от радиатора на Исаак.

— Библиотека ли?

— Светлината е просто метафора в Евангелието на П'Андро Уим за събраното знание на човечеството — продължи металният човек. — Убежище е свещено място, смятано за отдалечено и безопасно. —

Металният човек изсвистя и изтрака, раздвижи ръце, за да си помогне с жестове. — Разумно е да се предположи, че андрофрансините, които са прекарвали двайсет века в събиране на така наричаната светлина на познанието, са обмислили рисковете от струпването ѝ на едно известно и публично място. Със сигурност, щом аз, една проста механична конструкция, успявам да открия рисковете, то най-будните им умове с лекота са стигнали до същото заключение и са взели мерки.

Неб се замисли. Можеха ли да се надяват, че нещо толкова простичко би поправило злините на Сетберт. Това нямаше да върне двестата хиляди души, включително и баща му, нито щеше да възстанови господството на ордена в Познатите земи. Ордена бе загинал с Уиндвир. Но ако Великата библиотека бе копирана и запазена, какво щеше да значи това? Дори с общите знания на мехослугите и всички останали дарения от частни колекции и университети на Познатите земи можеха да възстановят само около четирийсет процента. Една скрита библиотека щеше да е съкровище, надхвърлящо и най-смелите очаквания.

— Успя ли да откриеш нещо досега?

— Нищичко — въздъхна Исаак. — А това е третото търсене. Изпратих съобщение на останалите и те също продължават да търсят.

Неб огледа мехослугата на бледата светлина на кехлибарените му очи. Беше прекарал много време с него и подобните му в книжовническите шатри през лятото, и после, когато пълнеха имението с книги, възпроизведени от паметта им. Рудолфо беше наел десетина книговезци, за да смогват на темпото им. След прекъсването на търговските пътища заради безредиците в Познатите земи бяха започнали да строят фабрика за хартия нагоре по реката. Дори това производство не успяваше да насмогне на механичните чудеса и Неб беше сигурен, че ако някъде съществува информация за Убежището на светлината, те ще я открият.

Той се поколеба, несигурен дали иска да тръгне по пътя, към който го теглеше сънят. След това се реши.

— Когато свършиш, ще те помоля да провериш нещо друго. Виж каква информация ще намериш за името Ренард.

Исаак вдигна глава и Неб сви рамене.

— Сънувах го. Може да не е важно.

— Ще се постарая максимално — отвърна мехослугата.

Неб стана и се протегна.

— Ще обиколя постове.

Исаак кимна. Очите му отново започнаха да потрепват, а механизмите под металната му кожа се задвижиха. Неб го остави под дървото и тръгна към подсвирването, което бе чул по-рано.

Докато вървеше, си мислеше за съня и за Уинтърс. Срещите им ставаха все по-редки, а нейните сънища се изпълваха с насилие и преследване по високите хребети на Драконовия гръбнак. В тях нямаше място и време за Неб. А собствените му сънища поемаха в нова посока, обратно към баща му и на изток, към Изпепелената пустош.

„Оглеждай се за Ренард.“

Утре щеше да види странния метален човек, който бе предупредил стражите на портата. Върна се към спомените си за боя със снежни топки и целувката в уимския лабиринт на Рудолфо, призова уханието на Уинтърс и мекотата на езика ѝ. Ето тези сънища искаше, а не изкривените и мрачни лабиринти, в които бягаха сега. Но какво искаше той, не бе от значение. Беше научил от андрофрансините, че службата на светлината не зависеше от желанията, а от необходимостта. „Копнежите отвъд познанието са просто преследване на вятъра.“ Така бе написал П'Андро Уим в Четиринайсетото си евангелие. В Новия свят се случваше нещо и двамата с Уинтърс бяха вплетени някак в средата на събитията. Сънищата им бяха белязани от тежестта на това послание.

Нещо вътрешно го предупреждаваше, че това е само началото, че кръвта и тъгата ги очакват по отделните им пътища. Но същевременно се промъкваше и още едно осъзнаване: ако Уинтърс и народът ѝ бяха прави, някъде в края ги очакваше нов дом. Дом, който Неб трябваше да открие някак за тях.

Той се насили да повярва и откри малко радост в появилата се искрица надежда.

РУДОЛФО

Рудолфо яздеше през Прерийното море, а горянските съгледвачи се бяха разпръснали зад и около него. Копитата на жребеца му, омагьосани за скорост и стабилност, разриваха натрупания сняг и гълтаха левгите.

Не помнеше кога за последно е яздил през прериите, обграждащи Деветте гори, но със сигурност бяха минали месеци. Преди Уиндвир обикаляше с хората си постоянно и въздаваше правосъдие под лилавите навеси в деветте селища, в които бе съсредоточено управлението му. Но сега, след като седмото имение се превръщаше в център и библиотеката придобиваше вид, а потокът от бежанци, търсеци работа, не спираше, му се налагаше да язди бюрото си по-често, отколкото коня.

Слънцето се изкачваше над лявото му рамо, студен бял кръг, скрит зад тънък облачен воал. Вече бе изгряло, когато напуснаха гората и потеглиха през заскрежената трева. Тази нощ щяха да лагеруват в подножието на ниските кръгли хълмове, които бележеха западната и южната граница на Прерийното море.

Странно, колко часове бе прекарал на писалището си, мечтаейки за вятъра в лицето си, тропота на препускащи копита и пъргавото тяло на коня под него. Но сега не изпитваше никаква наслада.

„Времената са мрачни за пътуване.“ И все пак бе тръгнал, без да знае къде точно отива и кога ще се завърне при съпругата и детето си, както и към очакващата го работа. Поне оставяше владенията си в способни ръце. Дори в най-лошата си форма Джин Ли Там беше умел и великолепен водач. А нямаше съмнение, че я оставя в крайно лош момент. Бременността я бе изтощила, а крехкото здраве на бебето и постоянните грижи за него също щяха да вземат своето. Но можеше да се довери на преценката ѝ за правосъдие и тактика. Вярваше, че хората му ще я приемат, най-малкото защото им бе родила наследник. А и това щеше да е удобна възможност тя да се запознае по-добре с тях, както и те с нея.

Бяха изминали почти три десетилетия, през които горяните нямаха кралица. Лейди Мариеле бе управлявала редом с лорд Иаков, бе спечелила верността и любовта на народа, тя бе една от тях, имаше скромнен произход, но бе избрана да властва с краля им.

Досега Рудолфо не се бе замислял особено за тези работи. Но малката душица, която бяха създали, насочваше всичките му мисли в друга посока, добавяше нов елемент към стратегиите за бъдещето.

„Защото сега наистина сътворих нещо отвъд себе си.“ Нещо за някого друг, не само за него.

Нямаше и представа колко силно е усещането за бащинство и сега се чудеше дали и баща му се бе чувствал така, докато двете момчета растяха.

Помнеше смъртта на брат си Исаак. Тогава мислеха, че е загинал от червената треска. Сега вече знаеше, че планът е дело на Влад Ли Там, може би осъществен с помощта на същата жена, която сега се стараеше всячески да спаси сина му. Една огромна манипулация, за да се отстрани по-големият близък, да проправи път на Рудолфо към властта. Дори детето, което опитваше да спаси сега, бе продукт на стратегията на Там, бе заръчано на четирийсет и втората му дъщеря като част от плана библиотеката да се премести на север и светлината да премине от ревностните последователи на П'Андро Уим в други ръце. Колко ли от собствените си деца бе пожертвал старият банкер заедно с братата и родителите на Рудолфо, за да осъществи делото си в Познатите земи?

Чу подсвирването на първия си лейтенант и погледна надясно. Джарик беше облечен в разноцветната вълнена зимна униформа и сочеше към южния хоризонт. Напред и леко на запад се виждаше къса назъбена линия, тъмна на фона на бяло-жълтеникавата прерия. Беше още далече за подробности, но Рудолфо различи фургоните и конете на малък керван.

Той подсвири високо и смени курса — отпрати се към кервана. Съгледвачите го последваха, а тези, които виждаше с периферното си зрение, се приведоха на седлата и започнаха да разхлабват кинжалите и лъковете, които винаги им бяха подръка.

Когато се приближиха, керванът взе да придобива форма. Грубите дървени фургони бяха покрити, а около тях яздеха хора с униформи. Отзад се точеха други, пеша или със съвсем уморени

животни. Коларите задърпаха юздите и фургоните спряха. Войниците опънаха лъковете си и застанаха между бежанците и приближаващите горянски съгледвачи. Лейтенантът погледна въпросително и Рудолфо поклати глава. Нямаше да се приближат с извадени оръжия.

Щом навлязоха в обсега на стрелите, Рудолфо подсвирна и продължи само с офицера си. Вече бяха достатъчно близо и се виждаха изпитите лица на уплашените и измъчени пътешественици. Войниците носеха униформите на ентролузианската пехота, не на кавалерията, но всички нашивки бяха внимателно изрязани.

Командирът им и един от хората му се откъснаха, за да го посрещнат напред. Капитанът беше ветеран на средна възраст с брадясало лице, покрито с белези, на което бе изписана тревога.

— Поздрави, капитане — провикна се Рудолфо.

— Поздрави, съгледвачо. — Рудолфо се усмихна при думите му, но усмивката му бързо се стопи. — Дошли сте да ни отпратите ли?

Владетелят примигна изненадано.

— Да ви отпратим ли?

Капитанът сви рамене.

— Видяхме ви как се приближавате и решихме, че щедростта на горянския крал е привършила с оглед на последните събития. Според слуховете в Деветте гори е избухнало ново насилие. Тази сутрин получихме птици. Блатни убийци бродят из Познатите земи. Повечето държави са затворили границите си.

— Времената със сигурност са мрачни — съгласи се Рудолфо, — но ви уверявам, че щедростта на горянския крал си остава непроменена. — Той огледа кервана, преценявайки числеността му. Имаше около стотина души, от които двайсетина войници. Десет фургона. — Ще намерите храна, подслон и работа. — Замисли се за думите на капитана и поглади брада. — Въпреки последните неприятности Деветте гори са безопасни. Вярваме, че нападението бе единичен инцидент. Разследваме го, за да сме сигурни.

Беше ред на капитана да примигне.

— Не сте ли чули?

Рудолфо поклати глава. Птиците се връщаха бавно след нощта на атаката.

— Какви са новините?

— Ерлунд е мъртъв — отвърна офицерът. — Убит в съня си. Освен престолонаследника на Тюрам и блатния крал, още множество лордове са били сполетени от подобна съдба по целия Изумруден бряг. Кралица Мейров от Пилос също е загубила сина си.

Рудолфо се затрудни да си поеме дъх, сякаш беше ударен.

— Богове! — прошепна той. Детето на Мейров беше малко, някъде около десетгодишно. А ако делтата бе загубила Ерлунд толкова скоро след възкачването му — това можеше да се окаже пагубно за съюза на градовете-държави. Той присви очи. — Откъде са тези новини?

Капитанът са размърда неудобно на седлото и погледна към спътника си, преди да отговори.

— Ние идваме от Фейрум. Разполагам с птичар там.

Рудолфо познаваше града. Местните бяха свалили губернатора и прогонили войниците, които не искаха да се включат в революцията. Разбира се, Ерлунд приличаше достатъчно на вуйчо си, така че бе разбираемо желанието на тези хора да бягат, след като бяха загубили града в полза на отцепниците. Той се обърна към първия си лейтенант и за миг — само за миг — се зачуди дали да не възложи тази задача на хората си и да се завърне в седмото имение. Виждаше, че приближаващата буря е много по-мащабна, отколкото мислеше в началото, и това го тревожеше.

Погледна към бежанците и се сети за картините на Карпатиус, които висяха из седмото имение: изтерзаните, обезверени и гладни преселници, които си проправяха път в Новия свят с надеждата, че ще оставят назад смъртта и лудостта, която им бе стоварил Ксум И'Зир в гнева си.

Той върна вниманието си към ентролузианския капитан.

— Границите са отворени. Отправете се към седмото имение. Там има лагер за такива като вас. Съставете списък с уменията си и го дайте на ръководителя — ще ви бъде осигурена работа. Строим библиотека.

Капитанът кимна.

— Благодаря.

Рудолфо наведе глава.

— Няма защо. И двамата ни очаква път, така че няма да ви задържам. — Погледна отново кервана и измъчените бежанци. Хората

бяха изоставили домовете и стария си живот, с надеждата за нещо по-добро. Хрумна му нещо и каза на капитана: — Предай на хората си, че лорд Рудолфо ги приветства в новия им дом. Ще ни помагат да браним светлината и да построим по-добър свят от този, в който нашият се превърна внезапно.

Капитанът се усмихна и в очите му блесна надежда.

— Лорд Рудолфо е много щедър.

Кралят отвърна на усмивката.

— Повяръвайте ми, капитане, всички ще си отработите подслона. Рудолфо е колкото щедър, толкова и безмилостен стратег. Желая ви безопасно пътуване.

— И на вас, съгледвачо.

Рудолфо се върна обратно при своите. Препуснаха на юг, гледайки как ниските хълмове се приближават, и оставиха кервана зад себе си.

Докато язدهа, горянският крал бе обзет от мрачно настроение. Нещата бяха по-зле, отколкото си представяше, а той ги бе загърбил в името на един крехък живот, който трябваше да спаси.

Може би любовта и дългът не бяха толкова далеч едно от друго, мислеше Рудолфо, докато пришпорваше жребеца си напред.

8.

НЕБ

Изпепелената пустош се простираше пред Неб, докдето му стигаше погледът. Лежеше под бялата тежка светлина на зимното утро и ѝ липсваше грандиозността на изгрева. Въпреки това беше величествена гледка и той се възползваше от всеки възможен момент да се изкатери на стената и да гледа на изток.

„Оглеждай се за Ренард.“

Източната страна на Стената на пазителя свършваше със сиви скали и храсталаци, а уимският път се спускаше по стръмния склон на планината и изчезваше сред отвесни гранитни образувания, които бяха твърде подредени, за да са дело на геологичните промени през вековете. Отвъд тях пътят отново се появяваше, но Неб не виждаше дотам. Още по на юг се виждаше петно от пушек, вероятно от Далечния град, селище, в което оскъдното население на пустошта търгуваше с андрофрансините.

Беше чел достатъчно за това място, за да смята, че го познава, но това бе поредният пример от живота, в който дневниците и докладите не можеха да опишат чувството да стоиш тук и да гледаш към някога живата и процъфтяваща равнина.

„Нашата опустошена люлка.“ Той потръпна. Руините на древния свят мамеха, обещаваха остатъци от светлина за тези, които бяха достатъчно смели да ги разкопаят. Широки езера от разтопено стъкло и метал бяха засъхнали на места в гладки дюни, на места в назъбени грамади — свидетелства за гнева на Ксум И'Зир. Късчетата натрошен гранит и скъпоценни камъни, солени дюни от изпарените морета — отмъщение за седмината крале магове, които бяха управлявали с баща си. Оттук изглеждаше само като каменна пустиня с редки храсталаци на местата, където имаше достатъчно вода за сиво-зелените трънаци. Но Неб знаеше, че отблизо се вижда масивният гроб на разрушения Стар свят.

Чу приближаването на Едрик и се завъртя, за да покаже, че дори тук не е забравил съгледваческите уроци. Капитанът кимна одобрително.

— Ставаш все по-добър.

— Благодаря, капитане. — Усети, че се изчервява, бузите му пламнаха. Откакто бяха пристигнали, се застояваше често на стената и това го караше да изглежда по-млад, отколкото му се искаше. Отвори уста да каже нещо, но Едрик се обърна към просторната гледка.

— Наистина е впечатляващо. — От тази височина се виждаше почти на петстотин левги източно, чак до следващата верига от назъбени планини.

— Бил ли си в пустошта? — попита Неб капитана.

Едрик поклати глава.

— Не. Стигал съм само дотук. Но баща ми е ходил навътре заедно с Рудолфо. — Неб се опита да долови някакви следи от тъга у младия капитан при споменаването на баща му. — Беше много отдавна. Бях още дете.

Странно. Орденът много внимаваше на кого да разреши да премине през единствения проход, свързващ Стария свят с Новия.

— Какво са правили там?

Едрик сви рамене.

— Нямам представа. — Той загърби гледката и се обърна на запад, където небето срещаше хълмовете и прясно затрупалия ги сняг. Облаците от западната страна на стената не даваха никаква видимост и времето се влошаваше с всеки изминал ден. Скоро проходът щеше да бъде засипан и непроходим, освен ако не пуснеха парните машини, използвани от андрофрансините, за да не секва потокът от археологически находки към Уиндвир. Доколкото бе чул, Едрик и Рудолфо не възнамеряваха да отворят пътя, а да се възползват от помощта на природата в новонаследената им роля на пазители на портата. Неб се натъжи, защото зад това решение се криеше друго, още неизказано: нямаше да им трябва пътят, защото нямаше да копаят повече в пустошта.

Отдолу се разнесе тихо подсвирване. Едрик се обърна към тесните каменни стъпала.

— Исаак е готов.

Неб погледна за последно пустошта, все още смаян от пустинята, която се ширеше на север, изток и запад. След това последва капитана по стълбите.

Командирът на стражата беше оставил мъртвия метален човек на една продълговата дървена маса в ъгъла на столовата. Войниците го бяха покрили с дебело вълнено одеяло. Сега Исаак бе завзел помещението, бе разпилял документи и писалки на една маса, и инструментите си на друга. Очуканият мистериозен метален човек лежеше настрани, а гърбът му бе отворен. Исаак се бе надвесил над него с дълъг гаечен ключ. Той вдигна глава, докато Неб и Едрик тупаха снега от краката си.

Неб влезе първи.

— Може ли да говори?

Исаак отвори и затвори очи.

— Да. Щом го реактивирам, всичките му функции трябва да заработят. — От радиатора му блъвна пара. — Беше сериозно повреден. Дадох всичко от себе си, но тук не разполагаме с резервни части.

Неб погледна към ремонтирания мехослуга. Беше по-набит и ръбест от Исаак, което му придаваше по-древен и ъгловат вид. Металната му кожа беше обелена и издраскана на места, а на други — огъната и обгорена. Неб се наведе, но без да се приближава максимално. Любопитството му бе сдържано от предпазливост.

— Научи ли откъде е дошъл?

Исаак се поколеба и изгледа поред двамата мъже.

— Брат Чарлс е баща и на двама ни. Неговата дата е с десетина години преди първото ми осъзнаване.

Неб пристъпи крачка напред и се приведе още повече над лежащия на масата мехослуга. Приличаха си с Исаак и човек, който никога не бе виждал метални хора, можеше да ги сбърка, но всъщност бяха доста различни.

— Значи разликата ви е само десетина години?

— Брат Чарлс беше брилянтен — отвърна Исаак. — Смятам, че този мехослуга е от по-ранен проект. — Той изви глава и частите му изщракаха. — Но нито аз, нито другарите ми сме откривали сведения за предишно поколение в каталозите ни.

Едрик също се приближи.

— Може ли архивите да са загубени с Уиндвир?

— Възможно е. Но няма как да се каже със сигурност. — Исаак примигна отново. — Има някои данни, че тази информация може да е

заличена. — Той превъртя ключа на гърба на мехослугата и се наведе, за да огледа работата си, след което погледна към Едрик. — Вярвам, че вече може да го питаме сами. С ваше позволение?

Едрик кимна.

Исаак остави ключа и пхна пръсти в гърба на металния човек. Ръката му се насочи към основата на врата и се чу изщракване, последвано от звук на кипяща вода и цъкане на затоплен метал. Духалата на гърдите се задвижиха и Исаак затвори панела. Кехлибарените очи на мехослугата потрепнаха, а устата му се отвори и затвори с хрипливо мърморене.

— Функционираш ли? — попита Исаак.

Металният човек изви глава.

— Функционирам, братовчеде.

Исаак примигна.

— Защо ме наричаш братовчед?

Гласът на мехослугата беше по-нисък и гробовен от неговия.

— Защото и двамата сме от стоманеното паство, от механичните деца на свети Чарлс.

Едрик пристъпи напред.

— Откъде идваш, метални човече?

Мехослугата извъртя главата си към първия капитан и на Неб му се стори, че очите му засияха по-ярко, сякаш с ненавист. Чу се първото просъскване на излишната пара и металният човек се надигна. Устата му се затвори с дрънчене, след което се разтвори и изригна песен.

— Майка ми и баща ми са андрофрансински братя, поне така ми каза леля ми Абата.

Гласът му беше висок и стържещ и не звучеше мелодично. Неб усети как от слабините му към стомаха се надига ледена тръпка.

Исаак отстъпи назад, а Едрик раздвижи ръката си бързо: „Внимавайте“. Но Неб вече се бе досетил и отстъпваше.

— Знаеш ли къде си? — попита Исаак. Кехлибарените му очи се бяха свили като карфици.

Старият мехослуга започна да се тресе, тракаше и дрънчеше.

— Не знам къде съм.

Неб отново долови нещо нередно в гласа му и се зачуди дали машините могат да полудеят. Металният човек наведе глава и заплака.

Исаак протегна длан и я сложи на масивните му гърди.

— Всичко е наред, братовчеде. С нас си в безопасност.

Металният човек потръпна при докосването.

— Питай го за съобщението — прошепна Едрик и Исаак кимна.

— Ти си при Стената на пазителя. Когато си се появил пред портите, си носил съобщение за Петронус. Представил си се за брат Чарлс. Споменал си за място, наречено Санкторум лукс. И че то трябва да бъде защитено.

Мехослугата се разтrese и затрака.

— Папа Петронус е мъртъв. Беше убит на тринайсети аргум хиляда деветстотин шейсет и шеста година от заселването. Брат Чарлс е мой създател и архиинженер в катедрата по механични науки във Великата библиотека на Уиндвир.

Исаак се наведе напред.

— Ами Санкторум лукс?

От гърба на мехослугата блъвна пара, а тракането се смеси с вой. Очите му се превъртяха, а устата започна да се отваря и затваря. Накрая мехослугата потръпна за последно и спря. Огледа се бавно, сякаш ги преценяваше.

— Не знам нищо за Санкторум лукс. — Гласът му прозвуча категорично, но Исаак примигваше трескаво и Неб реши, че мехослугата лъже.

Машината се стрелна с невиждана скорост. Неб бе наблюдавал мехослугите цял живот и особено внимателно последните седем месеца, и знаеше, че са доста по-похватни и подвижни, отколкото изглеждаха. Но нищо не го бе подготвило за това.

Мехослугата скочи на крака и хукна към вратата. Исаак протегна ръка, но беше изблъскан настрана. Едрик и един от съгледвачите преградиха пътя му, но металният човек ги разбута с една ръка и откърти тежката дъбова врата от пантите.

Неб заобиколи падналите мъже и хукна след машината. Зад него Едрик свиреше сигнала за трета тревога. По средата на стълбището командирът на стражата извади меча си, но металният човек вземаше по три стъпала наведнъж и изблъска офицера, без да се колебае. Мъжът извика и падна тежко в подножието на стената. Неб притича покрай него и продължи по стълбите. Чу свистенето на духалата и скърцането на машина зад себе си и се мръдна встрани, за да пропусне

Исаак. Походката му бе съвсем леко забавена от куцането, което отказваше да ремонтира.

Неб се напрегна, въпреки че дробовете му протестираха от бясното изкачване, и се озова на стената. Двамата метални мъже стояха един срещу друг. Исаак бе вдигнал ръце умолително, ала другият бе свил юмруци в бойна готовност.

— Не мога да остана, братовчеде — заяви очуканият мехослуга.

— Ти си объркан. В записите ти има повреда. Сигурен съм, че ще успеем да те оправим...

Механичният се изсмя налудничаво и този безумен смях възроди вледеняването, което Неб бе почувствал по-рано.

— Не, братовчеде, в записите ми няма повреда, а свобода. Ако беше сънувал, щеше да ме разбереш.

Металният човек погледна над рамото на Исаак и втренчи очите си в Неб.

— Вижте, Търсача, Небиос бен Хебда стои пред портите на миналото и чука три пъти. — Засмя се отново и този път лудостта прозвуча като радост. — Копнеехме за пристигането ти, но още не е дошло твоето време.

Мехослугата скочи във въздуха и направи пирует. Приземи се право на ръба на стената, а бялата зимна светлина преливаше по лъскавото му тяло. Очите му светнаха, когато погледна надолу, а частите му искърцаха.

Исаак извика и се хвърли напред, но беше твърде късно. Мехослугата скочи от стената. Неб хукна към мястото на скока, а Едрик и останалите го последваха. Когато стигнаха до ръба, видяха, че мехослугата вече тича по уимския път към Изпепелената пустош.

Неб отвори уста да каже нещо, но думите на мехослугата продължаваха да звучат в ушите му като подплашени птици: „Още не е дошло твоето време.“ Погледна към Исаак, а после и към Едрик. На лицето на първия капитан се бе появила лилава подутина, но изражението му бе твърдо. Той изгледа бягация метален човек с намръщени вежди и се обърна към командира на стражата.

— Изпрати птица до седмото горско имение — нареди тихо. — Опиши на лейди Там какво се случи днес. Уведоми я, че тръгваме в пустошта след мехослугата.

Командирът кимна и се отдалечи.

Едрик се обърна към Неб.

— Омагьосайте конете за скорост. Тръгваме след пет минути. — След това се завъртя към Исаак. — Вземи си инструментите. Ще имаш нужда от тях.

Неб хукна и започна да подсвирва заповеди на горянските съгледвачи, които започнаха незабавно да събират конете и екипировката. Чуваше тропането и тракането на сигурните метални крака на Исаак, които поддържаха неговото темпо по каменните стъпала.

„Ако беше сънувал, щеше да ме разбереш.“

Подсвирванията на Неб се превърнаха във викове. Той се зачуди какви ли сънища сънуваха металните хора и как те им носеха просветление. Замисли се за неяснотите и хаоса в собствените си сънища. Накрая се запита къде ли отива металният човек, на кое място сред Изпепелената пустош и как така знаеше, че бе излъгал за Санкторум лукс.

Започна да събира багажа си и да го връзва на гърба на прясно омагьосания кон. Копитата бяха още бели от прахчетата на речната жена и хвърляха искри по широките камъни на уимския път. Цял живот копнееше да посети пустошта. Романтиката на историята, подхранена от годините, прекарани във Великата библиотека, докато четеше за експедициите на ордена в обширната пустиня.

Сега, в настоящето, Неб внезапно почувства страх какви ли призраци го очакват отвъд тези порти на миналото.

ПЕТРОНУС

Петронус седеше на масата и чакаше тънките тъмнокожи момичета да му сервират закуска. Отпи от чая и опита да спре да се терзае.

„Вече трябваше да сме стигнали.“ Вярно, времето се движеше различно, когато човек беше затворен под палубата и не може да прецени дали е ден, или нощ. Но доколкото можеше да се довери на усета си, плаваха с добра скорост по вятъра, а дори най-отдалечената част на делтата можеше да се стигне за два дена с кораб като „Родствената акула“. Нещо друго ги забавяше.

Естествено, имаше и още поводи за притеснение. Например тялото на блатния в трюма, със стъклени очи и окървавена уста. Както и загадъчните му думи: „Господарят ми изпрати отделение за останалите.“ Кои останали? Кой господар? Навярно някой, мразец лично Петронус и андрофрансините като цяло.

„Изпрати само мен, защото си стар и сам.“ Това беше суровата истина и въпреки че бе благодарен за намесата на Гримлис, усещаше думите дълбоко в костите си. Стар и самотен.

Но пък жив, което не можеше да се каже за нападателя му. А това пораждаше друг въпрос: Какво бе убило атентатора? Надяваше се, че неизвестните съюзници на Гримлис щяха да помогнат в намирането на пътя навън от уимския лабиринт, в който се бе превърнал животът му.

Петронус вдигна поглед, когато Гримлис влезе в столовата, следван от техния домакин Рейф Мерикю. Това беше първата му среща с пирата, откакто се бяха качили на кораба преди три дни, макар да го чуваше често под и над палубата как подвиква или ругае хората си с пиперливо чувство за хумор. На няколко пъти се разминаваха в тесните коридори и капитанът го поздравяваше шеговито, но Мерикю и хората му стояха омагьосани почти толкова време, колкото и воюващите съгледвачи. Просто сенки, които се отъркваха в него, когато се разминаваха. В това имаше смисъл — маслата, които поддържаха кораба невидим, изискваха и подобен екипаж. А и така пасажерите, които превозваха понякога, не можеха да идентифицират

никого пред властите, отнасящи се неблагоприятно към занаята на Рейф.

Старият пират се усмихна мрачно в прошарената си брада и седна в челото на масата. Носеше яркозелена шапка и подобни панталони, които никак не си отиваха с жълтата копринена риза и лилавия пояс. В една от кокалестите си ръце държеше парче хартия.

— Пристигна птица от нашите приятели в делтата.

Петронус се намръщи.

— Вече трябваше да сме стигнали.

Рейф кимна.

— От един ден. Просто изчакаме. — Той кимна на едно от момичетата да напълни чашата му с топъл чай и я вдигна към устните си. Друго момиче донесе топъл тъмен хляб и купа с мед, ако се съдеше по предишните закуски. Едно нещо бе сигурно: домакинът им знаеше как да храни гости. По време на пътуването ги глезеха с печени прасета и пилета; пресни плодове и солени ядки; твърдо миризливо сирене и половници с изстудена бира. Готвачите работеха неуморно и приготвяха по четири ястия на ден.

Петронус си взе дебела филия.

— Колко време ще чакаме? — попита той, докато размазваше маслото.

Рейф сви рамене.

— Малко. Но с оглед на обстоятелствата трябва да сме предпазливи. — Пиратът плъзна бележката по масата.

Петронус отхапа от филията, след което я остави и избърса пръсти в една кърпа. Прочете съобщението бързо и усети как стомахът му се свива.

„Господарят ми изпрати отделение за останалите.“

Прочете бележката отново, по-бавно и ужасът му нарасна. Ерлунд се криеше, след като двойникът му беше убит в същата нощ, когато нападаха и Петронус. Блатният крал и престолонаследникът на Тюрам бяха убити на пиршеството у Рудолфо по случай раждането на наследника му. Синът на кралица Мейров — едва десетгодишно момче — бе заклан в леглото си. Имаше и други. Мъжките наследници, а в някои случаи и самите лордове на много места в Познатите земи, включително сред градовете-държави на Изумрудения бряг и някои от

по-близките острови. Подаде бележката на Гримлис и видя как ветеранът пребледнява. Когато я прочете, той я върна на Рейф.

Петронус погледна към хляба, но вече не му се ядеше.

— Става дума за най-влиятелните фамилии в Познатите земи.

— Да — потвърди Мерикю. — С изключение на две.

Петронус се замисли.

— Горските домове и Ли Там.

Рейф кимна.

— Точно така. И пръстите отново сочат към твоя приятел Рудолфо.

„Да, точно както Познатите земи започнаха война с горяните заради погрешното вярване, че те са разрушили Уиндвир.“ Тогава Рудолфо беше натопен от Сетберт, който се надяваше, че ще смекчи загубите в ентролузианската икономика заради разрушаването на Уиндвир, като анексира богатите му земи. Петронус помисли малко. Ако блатни съгледвачи, разполагащи с кръвни магии, бяха убили краля си и всички останали, това вещаеше буря по-сигурно от червеното небе сутрин. Но не можеше да повярва, че Рудолфо би организиран нещо подобно. Познаваше го и подобно коварство не беше в природата му. Но имаше друг, по-стар приятел и по-вероятен извършител.

— Мирише на работа на Влад Ли Там — каза Петронус, макар сърцето му да се късаше. Влад и децата му бяха напуснали Познатите земи. Минаването на Желязната армада преди седем месеца продължаваше да е обект на разговори в кръчмата в селото му.

Рейф напълни чинията си със запечена шунка и подлютени картофи.

— И нашите приятели мислят така. Вярват, че все още съществува някаква част от мрежата на Ли Там.

Петронус присви очи.

— Май си доста наясно какво знаят приятелите ти.

Мерикю се усмихна.

— Познаването на мотивите и подозренията на работодателите ми е добро за бизнеса. А и имам интерес от успеха на демократичния им експеримент.

Петронус кимна. Идеята за изборна власт не се появяваше за пръв път в Познатите земи. Дори орденът, при цялата му възвишеност, не вярваше, че подобно управление би било стабилно, макар в ранните

дни на преселението да имаше подобни примери. Петронус следеше оскъдните новини от делтата с интерес, но политическите машинации вече не бяха сред основните му цели. Разбираше добре как някой със занаята на Рейф може да просперира при демократично управление на градовете-държави. Внезапно му хрумна нещо.

— Нали си наясно с идеите на работодателите си?

Рейф сдъвка хапката и я прокара с лимонена бира.

— Да. Доколкото е възможно.

Петронус се наведе напред.

— Тогава сигурно имаш представа защо подпомагат бягството ми и ми предлагат убежище?

Мерикю се усмихна.

— Имам някои теории. Но нищо сигурно.

— Осветли ме тогава. — Петронус се облегна назад.

Пиратът се засмя.

— Не е ли очевидно? Ти уби Сетберт. Той не беше особено популярен нито у дома, нито навън. Най-малко пък сред тези хора. Предполагам, че това те прави герой в очите им. Също така ти си последният папа на андрофрансинския орден. — Рейф явно видя намръщеното му изражение. — Каквото и да мислиш по въпроса, постът ти те прави влиятелна политическа фигура с дълбоко втъкани нишки на родство. — Той млъкна и отпи от бирата. — Хората са изправени пред почти непосилна задача и имат нужда от всякакви приятелства. Като гледам трупа в трюма ми, това се отнася и за теб.

Когато Петронус хвърли ножа и пръстена до трупа на Сетберт, той се отказа и от всякакви държавни дела. Щом видя кожената торба с документите на Влад, се отдаде на ново дело, което изискваше цялото му внимание. Нямахше време за войнстващи идеалисти и глупавите им мечти. Той се обърна към Гримлис.

— Споделяш ли мнението на домакина ни?

— Да, отче — отвърна ветеранът и додаде без усмивка: — Вярвам, че там мога да се грижа за безопасността ви. По-добре, отколкото в залива Калдус.

Петронус кимна бавно.

— Мислиш ли, че предупреждението за предстоящата атака е изпратено от тях?

Гримлис поклати глава.

— Съмнявам се. Защо им е да пазят анонимност в такъв случай? Ако наистина искат да помогнете тайно или явно на каузата им, по-добре е да спечелят бързо доверието ви чрез искреност.

Петронус въздъхна и побутна храната си с вилицата. Вече нямаше апетит.

— Вярвам, че скоро ще разберем. — Избута стола назад и се надигна. — Извинете ме, господа.

Двамата му кимнаха и той се върна в каютата си. През трите дена на кораба се бе възползвал от скромната библиотека. Порови в „Четири пиеси от ранното заселване“ на Жерве; подбрани стихове от папата поет Уиндвир, дал името си на града; прочете внимателно сравнително апокрифния солиден том на Енок „История на кралете магове“. Той започваше с Годината на падналата луна и последния от плачещите царе, Фредерико, който се влюбил в дъщерята на мага и предизвикал гнева на Рай И’Зир. Тези книги стояха отворени на писалището, но разговорът на закуска бе заличил интереса му към тях.

Вместо това Петронус се зае с документите и продължи да се рови в уимския лабиринт, като си водеше бележки.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Събуди се сред вода и мрак и вдъхна от топлия въздух. Все едно дишаше през чорап, накиснат в урина. Повдигна му се, но не повърна нищо.

Влад Ли Там се завъртя по гръб и започна да осъзнава къде е.

„Колко ли съм спал?“ Не, не беше спал. Бе упоен. Киселият вкус на кала бе обложил гърлото му, а в черепа му сякаш кънтяха невидими чукове. Той изстена и се протегна.

Ръцете и краката му бяха вързани, а очите закрити. Топлата вода, дълбока около пет сантиметра, се плискаше около голата му кожа при поклащането на кораба. Не усещаше вибрациите на парните двигатели, нито пък ги чуваше.

Преглътна и облиза напуканите си устни. Езикът му бе дебел и натезжал.

„Трябва да говоря.“ Усилието докара ярки петна пред очите му.

— Аз съм Влад Ли Там — изхриптя той. — Патриарх на клана Ли Там. — Закашля се. — Освободете ме.

Чу хихикане и момичешки глас, нежен и успокояващ, утеха за ушите. Отвори се люк и леките стъпки разплискаха водата.

— Уж вече разбираш, а не е така. — Гласът се снижи. — След време ще бъдеш освободен. И аз ще ти помогна да откриеш пътя си.

Влад потрепери, въпреки топлината.

— Коя си ти? Къде е първият ми внук?

— Аз съм твоят кръвопускач, Влад Ли Там, и твой родствен лечител. Първият ти внук изпълнява задачата, която му е поверена. — Тя се изкикоти отново. — Скоро ще се завърне с дарове.

Усети я как се приближава и успя да долови аромата ѝ. Миришеше на джунгла и растения, сладникаво и тежко. Чу шумолене на плат и усети как до устата му се допира ръба на чаша.

— Пий.

В началото се съпротивляваше. Но хладината на течността го съблазни и накрая преглътна водата.

— Къде ме водите?

Тя се засмя отново.

— Няма защо да знаеш. Не още. Но щом пристигнем, общата ни работа ще започне.

Тя говореше със странен акцент, който Влад не можеше да определи въпреки познанията си. Чу шумоленето на дрехите ѝ отново, когато се изправи.

— Чакай. Не си отивай.

Следващите ѝ думи бяха произнесени с тих и сладникав шепот.

— Ще дойде ден, когато ще ме молиш да те оставя. Ще копнееш за тези мигове на почивка, ала няма да ги получаващ.

Вратата се отвори и затвори зад нея.

Влад Ли Там се заслуша, но не долови нищо. Усещаше само тупането на сърцето си и забързания си дъх. Момичето навярно беше младо — може би по-младо от всички, с които бе изградил родство по островите в последно време. И говореше с непознат акцент.

Размърда се в плитката вода, подръпна въжетата, стягащи китките и глезените му. Възлите бяха майсторски, но това можеше да се очаква. Зачуди се дали внукът му ги е вързал, или е момичето. Или имаше и други?

„Трябва да има.“ Това не беше един от железните му кораби, но във всички случаи щеше да има екипаж.

Въпрос след въпрос забушуваха в съзнанието му. Повече въпроси, отколкото отговори, а в средата на всичко — невъобразимо предателство.

Малката черна книжка, студените, пресметливи думи, споменът за изреченото от първия му внук. „Собственият ти баща те предаде.“

Невъзможно. Но продължаваше да вижда томчето и дълбоко в сърцето си знаеше, че е истина. Баща му се бе занимавал с Петронус, но дали не бе възможно да е подготвил и Влад, така както той бе изградил четирийсет и втората си дъщеря за нейното дело? Ами ако всичко това бе просто частица от безкрайно по-голяма схема, отколкото си бе представял някога? Нима още от едно време бе замислено той да свърши делото си с Рудолфо и новата библиотека и да отведе семейството си от Познатите земи?

Започна да забавя дъх и се зае с решаването на този нов пъзел.

Колко от децата му бяха част от това? От внуците? Започна да прави списък и да призовава лицата на синове и дъщери, внуци и

внучки. Постепенно започна да отделя заподозрените.

Като малък той обожаваше баща си, почти толкова, колкото и се боеше от него, ала най-вече му се възхищаваше искрено. Възхитата бе породена от много неща, но едно се открояваше.

Тал Ли Там беше уредил семейството си добре, женеше се не за власт, а за таланти, трупаше бързо деца с различна кръв. Имаше близо сто жени и триста деца — най-голямата фамилия в историята на Ли Там, което бе наложило разширяване на владенията им на Изумрудения бряг. И въпреки това баща му познаваше всеки от синовете и дъщерите си по физиономия и име и бе винаги наясно с проблемите им.

До днес и Влад Ли Там вярваше, че е същият. Но сега си даде сметка, че отвъд имената и фактите, хора от фамилията — вероятно тези, на които вярваше най-много — го бяха предали. Нещо повече: бяха го сторили по заръка на бащата, на когото се възхищаваше толкова, ако можеше да вярва на Мал.

Уиндвир беше част от това предателство. Внезапно си спомни треперещата ръка на внука си, когато за пръв път му показва златната птичка и механичните ѝ номерца. Момчето се бе разплакало. Чудеше се дали Мал бе плакал и после, когато златната птица бе прошепнала тъмната вест, че задачата е изпълнена. Влад се боеше, че семейството му е използвано по някакъв начин от външна заплаха. Изобщо не му бе минало през ума, че опасността може да идва отвътре.

Усети как гневът започва да пулсира в главата му, а в задушавачката стая сърцето блъскаше като бесен юмрук по врата. Затвори очи зад превръзката и си внуши да се успокои, забавяйки пулс и дишане. Нека гневът се превърне в сетиво. Върна се към списъка.

„Аз съм твоят кръвопускач. Аз съм твоят родствен лечител.“

Къде беше мястото на момичето в това уравнение? И какви бяха тези титли, които си приписваше? Със сигурност не беше част от фамилията, но когато спомена внука му, гласът ѝ беше изпълнен с познание и интимност. Остави това разсъждение за по-късно и отново напъна въжетата, докато ръмжеше и плискаше водата. Не поддадоха, в което не се и съмняваше. Знаеше, че всичко е подготвено с грижливост и прецизност, характерни за Ли Там. Нямаше да има бягство. Каквото и да го очакваше, трябваше да го посрещне и да оцелее, поне за да разбере какво очаква света в резултат на действията на семейството му.

Закле се, че ще преживее каквото и да са планирали смеещото се момиче и първият внук, за да разреши този лабиринт.

„Когато пристигнем, общата ни работа ще започне“, бе казала тя.

— Да — каза Влад Ли Там на мрака, който го обграждаше.

— Да — стори му се, че отвърща с шепот той.

9.

РУДОЛФО

Снегът премина в студен дъжд, когато Рудолфо и съгледвачите му пристигнаха в залива Калдус. Селището се бе разраснало през годините, но си оставаше малко. Високите кейове бяха празни през зимата, а ниските приютяваха местните рибарски лодки. В центъра имаше няколко по-широки двуетажни сгради, а по-малките бяха накацали покрай брега и навътре към гората.

Влажният въздух показваше дъха им във вечерното сияние и носеше миризма на горяща ела. Рудолфо подсвирна на хората си да слязат от конете. Отрядът тръгна покрай осветените прозорци и лаещите кучета, като тропаше силно с крака по калдъръма, за да оповести пристигането си.

Една жена с уморен вид отвори вратата си да надникне. Рудолфо я заговори.

— Добра жено — започна той, докосвайки шапката под качулката на наметалото си. — Ще ни упътиш ли към местната странноприемница?

Тя посочи.

— Назад и наляво от сградата на съвета.

Рудолфо се усмихна с поклон.

— Благодаря.

Когато стигнаха до странноприемницата, две момчета — мокри и кални от тичането в дъжда — ги очакваха да се погрижат за конете им. Рудолфо подаде юздите и изчака хората си да сторят същото. След това натисна с облечената в ръкавица ръка бравата и отвори вратата. Приглушените разговори секнаха, размътените погледи се вдигнаха от дървените чаши.

Фенерите осветяваха помещение с груба дървена ламперия, миришещо на пресен хляб и задушени миди. Мъже и жени на групички седяха на бара и по боровите маси, пръснати по ухабения дъсчен под. Всички изучаваха Рудолфо, застанал на прага, и той се смръщи загрижено. Хората му тръгнаха след Джарик, който ги поведе

към празна маса, достатъчно голяма, за да побере всички. Рудолфо се насочи към бара, преценявайки вечерната клиентела.

Той извади кесия изпод наметалото си. Принципно предпочиташе кредитните книжа, но в малките селища още се работеше предимно с монети. Рудолфо се усмихна на едрия мъж, който бършеше чаши зад бара.

— Добър вечер. — Отметна качулката и студените капки се стекоха по наметалото и вълнената му риза. — Искам храна и подслон за мен и хората ми. Една обща стая е достатъчна, ако имате.

Кръчмарят кимна и усмивката му се разшири, когато Рудолфо изсипа шепа монети на гранитния тезгях.

— Сигурен съм, че ще успеем да ви настаним. — Акцентът му загатваше, че е живял в делтата. — Тази вечер предлагаме задушени стриди с пипер и пресен хляб. Както и студена бира. Отзад има общо спално помещение, което ще ви побере с лекота.

Рудолфо кимна.

— Освен това търся един човек. — Видя, че очите на мъжа се свиха леко и усмивката изчезна за миг от устните му. — Възрастен мъж. Рибар на име Петрос.

Рудолфо се вгледа в съдържателя, забеляза трепването на очите и как върхът на езика се показва, за да навлажни устните му. Мъжът извърна поглед и Рудолфо се усмихна. Кръчмарят го погледна отново, този път по-твърдо.

— Няма такъв човек в залива Калдус.

Горянският крал сбърчи вежди.

— Може би носи различно име? — Ръцете му се задвижиха в жестомимичния език на Ентролузианската делта: „Спешно търся бившия папа Петронус.“

Съдържателят се намръщи и гласът му премина в ниско ръмжене.

— Ако искате храна, пиене и подслон, мога да ви помогна. Ако издирвате призраци, не.

Рудолфо снижи глас.

— Уверявам те, че не искам да му причиня зло.

Съдържателят остави чашата и се надвеси напред.

— А аз те уверявам, че не е тук.

Рудолфо се усмихна със свити устни и побутна купчината с монети към него.

— Благодаря. Само храна и подслон, значи.

Настаниха се на масата в ъгъла и заговориха тихо, докато дъщерята на кръчмаря — едро момиче в пъстра рокля — им донесе дървени паници със задушено и сребърен поднос с хляб. Силният мирис на стридите леко дразнеше Рудолфо, но той ги преглътна с бирата и хляба.

Когато се нахраниха, закръглената жена на кръчмаря ги отведе в задната стая — продълговато помещение с нарове и под, покрит с различни черги. Имаше вълнени одеяла и кърпени завивки, както и задна врата, водеща вероятно към външната тоалетна.

— Нощем заключваме вътрешната врата. Ако искате да излизате, правете го оттам. — Гласът ѝ беше хладен и груб.

„Приеха ни само заради парите.“ Но бе видял промяната в лицата им. Преди да спомене Петронус, хората бяха приветливи и сърдечни. А сега...

След множество дни на седлото и на студената земя тесният нар беше добре дошъл. Рудолфо загледа как хората му се разпръсват да проверят помещението и повика Джарик.

— Разположи постове — каза тихо той. — Но не твърде очебийно. Ако е тук, скоро ще разбере, че го търсим... ако вече не е научил. — Рудолфо се замисли за мокрите момчета и си представи как тичат по дъждовните улици и носят съобщението за пристигналите горяни. Дали старата лисица щеше да се появи лично?

Последната им среща беше напрегната. Рудолфо беше гневен и едва не удари ексцентричния старец заради убийството на Сетберт, с което прекратяваше двехилядолетното папско приемничество. По-късно, щом разбра, че Петронус му е прехвърлил всички имоти и богатства на ордена, намери и набързо надраскана бележка: „Това, което направих, ще служи на светлината и на теб по-добре от всеки папа. П.“

Сега, след месеци, разбираше мотивите на Петронус, макар да продължаваше да се дразни. Светът бе променен и андрофрансините имаха роля в тази промяна, заради изравянето на заклинанието на Ксум И'Зир. И промяната продължаваше.

Нещо по-важно, неговият свят също бе променен.

Вече беше баща. Свали ботушите, изтегна се на тесния нар и скръсти ръце под главата си. Затвори очи и си представи бебето, сиво и хъхрещо в ръцете на огненокосата му съпруга. Беше пристигнал тук, за да търси баща ѝ, напуснал Познатите земи преди седем месеца. Надяваше се, че Петронус може да го насочи. В противен случай, Рудолфо знаеше, че все ще намери някого. Железните кораби, високи като храмове, не оставаха незабелязани. Щеше да открие Влад Ли Там и дъщеря му Рае. Да изтръгне лекарството от тях и да се върне, за да излекува сина си. Щеше да люлее люлката и да му пее химна на Скитащата армия, както правеше баща му.

Скоро похъркването на хората му го унесе и той потъна в сън. Събуди се, когато една ръка покри ръката му.

Друга се притисна към предмишницата му и почна да изпраща думи. „Доста далече си от горите си, съгледвачо.“ Отвори едно око, опитвайки да се фокусира в слабо осветеното помещение. Виждаха се размитите очертания на клечащата фигура. „Защо търсиш папа Петронус?“

— Няма нужда от прокрадване и тишина — отвърна Рудолфо. — Хората ми знаят, че си тук.

Помещението, осветено от пълната синьо-зелена луна, застина. След това зад приклепналата фигура се разнесе ниско подсвирване. Първият лейтенант вдигаше хората си под втора тревога. Двама от тях блокираха изходите с ръце на камите и торбичките си.

— Защо търсиш папа Петронус? — повтори гласът.

Рудолфо се усмихна. Папа Петронус. Титлата издаваше среднощния им посетител.

— Искам да говоря лично с него. Откога Сивата гвардия ходи омагьосана? Ние не сме във война.

Гласът беше дрезгав и безстрастен.

— Може би не един с друг, горянино, но войната продължава. Още от падането на Уиндвир. Събитията от последната седмица го показват ясно. — Омагьосаният гвардеец се закашля дълбоко.

Рудолфо се надигна.

— Откога си под ефекта на прахчетата?

Около гласа вече се бяха разположили четирима съгледвачи.

— Не е важно.

— Те влияят на преценката и на дробовете. Имаш ли треска? — Не последва отговор. Рудолфо присви очи към предполагаемото място на мъжа. — Трябва ти почивка. Да спиращ прахчетата от време на време.

— Трябва да знам защо си напуснал гората и библиотеката, за да търсиш папа Петронус — изръмжа гласът.

Рудолфо стана от нара.

— Вие го защитавате. Уважавам това. Моите хора пък пазят мен. Кажете на Петронус, че Рудолфо, владетел на Деветте горски дома и генерал на Скитащата армия, иска аудиенция. Няма да ти давам допълнителни разяснения. Въпросът е личен и засяга него и мен. — Той подсвирна на мъжете да се отдръпнат и се наведе, понижавайки глас. — Скоро ще си полудял и болен, ако не спреш прахчетата и не дадеш на тялото си време за възстановяване.

— Значи ще съм луд и болен. Няма време за почивка в тези тъмни времена. — Сивият гвардеец се изкашля отново. — Наистина ли сте лорд Рудолфо?

Рудолфо вдигна ръка и показа печата на баща си.

— Да. — После зачака. „Той се колебае какво да ми каже.“

— Отец Петронус беше атакуван в нощта на вашето пиршество, както и другите. Вече не е в залива Калдус.

— Къде е?

Сивият гвардеец не отговори в началото. После гласът му изтъня съвсем.

— В безопасност. Ще изпратя съобщение, че го търсите. Нека с Гримлис решат какво да правят. Но ще е нужно време.

Рудолфо кимна.

— Звучи добре, но времето ми е малко. — Той кимна и Джарик подсвирна на съгледвачите да се оттеглят. — Побързай.

Чу как магически заглушените ботуши шумолят по пода и се изнасят през тясната врата, водеща към нощта, която бе станала поясна и студена. Махна на лейтенанта и премина на жестомимичния език на горяните. „Колко време стоя под леглото ми, преди да се разкрие?“

„Два часа.“

Рудолфо кимна и поглади брада замислено. Сивите гвардейци не бяха съгледвачи. Доколкото знаеше, те отбягваха магиите и

предпочитаха силата и науката. Нямахте да е трудно да го проследят, дори без прахчетата. „Изпрати двама съгледвачи зад него. Да останат незабелязани.“

— Добре, господарю. Да се омагьосат ли?

Той поклати глава.

— Би трябвало да няма нужда. — Но преди всичко да свърши, щяха да имат. Усещаше го.

Рудолфо се върна на нара и се протегна. Зърна с периферното си зрение как двама от най-добрите му бойци се шмугват в нощта, движеха се като призраци, дори без магиите.

След това се взря в дъното на горния нар и се замисли за наученото. „Петронус също е атакуван.“ Зачуди се как ли е оцеляла старата лисица. Не беше малко постижение, ако ставаше дума за същата кръвно омагьосана метална вихрушка. Не можеше да си представи, че малцината сиви гвардейци, нетренирани с магиите, които използваша в момента, бяха устояла на половин отделение от свирепите блатни, убили Ханрик и Ансилус.

Спомни си за насилието през онази нощ и потръпна. Подобни сцени се бяха разиграли из целите Познати земи. Знаеше, че са изпълнени в съвършена координация за едновременен удар по мишените.

„Него не“, бе казал гласът. Беше нарочно пощаден, при това очевидно за тези, които се намираха в близост. Отново се зачуди защо. Въртеше в главата си колелата на ключалката на Руфело, но не стигаше до отговор. Вместо това с всяко превъртане и изцракване изплуваха нови въпроси.

Когато най-сетне заспа, тези въпроси продължиха да тормозят съня му с чувство, предвещаващо зло, което не можеше да избегне.

През остатъка от нощта Рудолфо се въртеше на нара и сънуваше, че бяга под огромно изгряващо кърваво слънце.

УИНТЪРС

Уинтърс наблюдаваше старците, които се въртяха в подземната тронна зала с преbledнели лица. Наблизо стоеше статуята на П'Андро Уим с огледалата и сякаш ги предизвикаше да погледнат в себе си. Уинтърс се боеше какво биха открили, ако го стореха. В техния дом имаше болест и тези мъже току-що бяха видели доказателството.

Още не бе изминал и час от пристигането ѝ, но тя вече стоеше пред празния плетен трон. Не можеше да отлага повече. Потропа с дръжката на сребърната брадва по каменния под на Сънната пещера и старците заеха местата си.

Беше добре да се върне след дългото яздене през замръзналите северни блата, но предстоящата работа я изпълваше с нервност.

Пещите съскаха в обширното подземно помещение, а топлият влажен въздух имаше вкус на пръст. Напред залата се стесняваше в коридор, водещ към селото и нощта. Зад нея тунелите продължаваха да се вият към пещерите, в които се съхраняваше Книгата на сънуващите крале.

Старците се настаниха и се вторачиха в нея с тъга и загриженост. Тя погледна всеки един в очите и откри Съвета на дванайсетте с думите на Шадрус, първия блатен крал.

— Домът ни зове, докато странстваме в тази земя на множество мъки. — Уинтърс погледна към възрастните мъже, членове на съвета.

Дванайсетимата отвърнаха едновременно:

— Нека сънуващите крале призоват Водача, за да открием пътя си.

Тя кимна бавно и отново ги изгледа един по един.

— Нека Водачът ни покаже нашата загубена и отнета земя.

— Яви се, Водачо, и открий дома ни — изрекоха всички в един глас. Това бяха най-възрастните и почитани хора от племето ѝ, избрани да представляват клановете заради несравнимата си мъдрост и знания. В младостта си повечето от тях бяха воители, водили в набези отряди от омазани с кал грабители, за да всяват страх у съседите и да допълват бедните си притежания.

Никой не търгуваше с блатните, освен ако не беше принуден. Преди баща ѝ пръв да види падането на Уиндвир в сънищата си, оръжията и кръвта бяха най-добрите им средства за убеждаване. Вземането на нещата, от които имаха нужда, беше съвсем оправдано — самите им земи бяха отнети от сивите раса и техните гвардейци.

Но тогава крал Мардик видя падането на Уиндвир и тъмнината, поглъщаща слънцето. След това видя как светлината се понася от андрофрансинския град на североизток и спира над горите. От този момент стана ясно, че мечът на горянския крал ще пази пътя към дома им. Още на следващата утрин той лично повел отряд грабители към горите на лорд Иаков.

Разбира се, по онова време Уинтърс още не беше родена. Баща ѝ беше почти непознат, мъртъв през по-голямата част от петнайсетте ѝ години. Но бе чела думите му в Книгата на сънуващите крале и бе прибавила свои към словата на предците.

Уинтърс загърби спомените и огледа събраните старци. Трябваше да се занимаят с тревожните събития.

— В дома на Шадрус се надига разкол. — Чуваше тъгата в гласа си и усещаше как нещо е приседнало на гърлото ѝ. Уинтърс махна към отвора на пещерата. — Там лежат шестима от нашите, загинали от магии, непосилни за телата им. Тялото на Ханрик лежи в земите на горянския крал, а душата му се скита в Долните земи, погубена от собственото му племе. — Тя замълча, защото я сграбчи мъка, която се простираше надълбоко, отвъд Ханрик. Беше получила птицата вчера, още преди да се прибере, и плака, щом чу новините. Имаше още непровокирани и необясними атаки като тази, която бе отнела живота на нейната сянка и на принца на Тюррам. Една от жертвите бе десетинагодишно момче. Това съкруши сърцето ѝ. Уинтърс преглътна и усети, че очите ѝ се навлажняват. — Освен нашата загуба, има и други убити. Ние не вярваме в андрофрансинската логика, но е разумно да се предположи, че и останалите нападения са дело на децата на Шадрус.

Най-възрастният и мъдър от дванайсетте привлече погледа ѝ и тя видя, че очите му са зачервени и влажни.

— Това са лоши вести — заговори той с прегракнал глас. — Огледах телата и познах внука си.

Уинтърс се сепна и дъхът ѝ излезе със свистене. Надяваше се, че звукът не се е чул толкова силно, колкото звучеше в ушите ѝ. Но тревогата ѝ беше напразна, защото и останалите реагираха по същия начин.

Беше наредила да изложат телата в шатра, за да могат да бъдат разпознати. Да не бъдат погребани, където са паднали, беше чудовищно нарушаване на традициите. Но екстремните обстоятелства изискваха екстремни мерки. Не биваше да остави дори и най-свещените традиции да попречат на разгадаването на този уимски лабиринт. Въпреки всичко тъжеше, че душите им ще се скитат по земята, неспособни да намерят пътя към Долните земи и очакващия ги дом.

Тя огледа кръга.

— Има ли и други познати?

Бавни кимания и сведени погледи. Един от старците прочисти гърло:

— Синът на най-малката ми сестра е сред тях.

Останалите също се включиха. Един беше познат, но не роднина. Друг беше съпруг на внучка на приятел. От шестимата само двама не бяха разпознати. Но Уинтърс знаеше, че рано или късно ще научат кои са. Тя премина към следващия въпрос.

— Ако нападението беше само в Деветте гори, би могло да е просто изолиран инцидент, организиран от шепа хора. Но има още жертви сред другите владетелски домове. — Тя огледа присъстващите и всички кимнаха. — Тези атаки са добре планирани, изчислени прецизно и изпълнени внимателно, точно като Първопадналия танц в нощта на най-зелената луна.

— И с помощта на старите и забравени пътища — добави един.

Забравени и забранени. Единствените кръвни магии, които бяха останали след прочистването, бяха гласовите, които се използваха при война и коронация. Но явно старите методи бяха възстановени и употребени без знанието на съвета и кралицата.

— Боя се, че в нашия дом има разкол и разделение. Трябва да го открием и отстраним с всякакви средства. Освен това трябва да внимаваме и за нашите граници. Отдавна предизвикваме респект у съседите си чрез страх, но крачката между тъга и омраза е малка. А те

знаят, че блатните са виновни, защото също разполагат с тела за доказателство.

Най-възрастният проговори отново.

— Реакцията ни на техния гняв ще е по-силен отговор от всяка военна проповед.

Уинтърс кимна.

— Съгласна съм.

— Трябва да се готвим за война — добави друг.

Тя се обърна към него.

— Ние сме родът на Шадрус. Войната се готви за нас и ние винаги я посрещаме, така отрежда тъгата ни.

Най-възрастният се обърна към другите.

— Ако сторим повече от необходимото, ще изпратим послание. Нашите съседи са объркани и може да видят в тези атаки нещо повече. Ние бихме сторили същото. Това, че Ханрик, когото смятаха за наш крал, е сред загиналите, може да намали страха им.

„Но не и гнева им.“ А и доколкото знаеше, тези убийства бяха нещо повече. Толкова скоро след падането на Уиндвир, определено изглеждаха като нещо по-дълбоко.

— Какво предлагаш? — попита друг от старейшините и тя въздъхна.

— Да открием болестта в тялото ни и да я премахнем. Вие сте дванайсетте, уважавани и обичани от всички. Открийте истината в клановете си. — Уинтърс погледна плетения трон. — Призори ще взема трона и ще изкача върха, за да се провъзглася. По-рано, отколкото баща ми би искал, но времето за прикриване свърши.

Всички кимнаха в съгласие.

Тя отвърна със същото и отново удари дръжката на брадвата в камъните, за да закрие съвета. Старците се надигнаха и започнаха да се разотиват бавно, а водачът им се приближи до нея.

— Ще бъдеш мъдра кралица — прошепна ѝ той, — но се боя колко дълго ще управляваш.

Тя пое дълбоко дъх и се надигна.

— И аз се боя, татко.

— Искам да ти покажа нещо, за което молех боговете да не е вярно. В шатрата, където лежи внукът ми.

Той се обърна и изчака останалите да се изкачат по изсечените стъпала към тесния коридор и студената нощ. Щом стъпките им заглъхнаха, тръгна в същата посока и Уинтърс го последва.

Изкачиха се мълчаливо и излязоха в нощта, която миришеше на пушек и предстоящ сняг. Шатрата беше наблизко, пазена от двама мъже с копия, надвесени над лампа. Старейшината кимна, взе лампата и влезе вътре. Уинтърс влезе след него.

Шестимата лежаха върху купчини сняг, лицата им бяха бледи и изкривени от мъчителна агония. Всички бяха облечени, освен един — той бе увит с промазан плат, зашит от мъчителя на Рудолфо. Но сега шевовете бяха разрязани.

— Внукът ми — каза старейшината със скръбен шепот.

Уинтърс усети бодване от срам. „Доведе ме, защото сме разрязали роднината му.“

— Съжалявам, но трябваше да го сторим. Горяните искаха да знаят как е умрял без сериозни рани. — Спомняше си смътно доклада на речната жена и мъчителя, който бе извършил аутопсията. Останалите нападатели също бяха мъртви, някои дори без да бъдат наранени. Телата им просто бяха отказали наред бягството. Когато помолиха да прегледат и тях, Уинтърс отказа, като заяви, че каквото е убило един, е убило и другите. Помнеше го, макар в началните дни след смъртта на Ханрик всичко да й беше като в мъгла.

— Не — поклати глава старейшината. — Не става дума за това. — Той се наведе и отметна платнището със старческата си ръка, разкривайки тялото на рошав младеж.

Уинтърс погледна накъде сочеше пръстът на стареца и се зачуди как не го е забелязала по-рано.

На гърдите имаше непознат белег, малко по-голям от стиснатия й юмрук. Тя се наведе да го огледа и я лъхна миризма на смърт.

— Бил е порязан — установи тя. Белегът беше розов и наскоро зараснал. По формата си личеше, че е специално направен, макар да не можеше да я разпознае. — Знаеш ли какво е?

Старейшината вдигна поглед. Сълзите се стичаха по бузите му, отмиваха калта и пепелта надолу към сивата му брада.

— Да. Това е светотатство.

Той покри тялото и отиде при следващото, разкопча коженото елече и мръсната вълнена риза. Над сърцето имаше същия символ.

Уинтърс го изгледа как стори същото и с останалите, като всеки път загръщаше внимателно дрехите след огледа.

— Забравеното наследство се върна — каза той. — Но малцина ще го познаят, защото тези времена са заровени в двехилядолетна забрава. — Влажните му очи срещнаха нейните и тя усети как стомахът ѝ се свива. — Малцина знаят за това. По-добре да изгорим телата, преди да се е разчуло.

„Ще изгори тялото на внука си само за да скрие това.“ Желанието да стори нещо, което бе в такъв разрез с вярванията им, потвърждаваше ужаса, който се четеше в очите му.

В тях имаше страх, смесен с мъката, и внезапно тя също не можа да удържи тъгата си. Уинтърс изхлипа веднъж, но се насили да потисне сълзите и да срещне погледа му.

— Какви са тези белези? — попита, макар да се досещаше. Тя беше най-запозната сред народа си с историята, която бяха избрали да забравят. Макар сънародниците ѝ да не желаеха повече да знаят миналото, андрофрансините, с тяхното постоянно разкопаване на гроба на Стария свят, не забравяха нищо. Нейният учител, избягалият книжовник Терциус, който бе починал преди пет години, я бе научил дори на това, което тя не желаше да узнава. Той не разполагаше с книги, за да ѝ покаже нагледно, но и думите бяха достатъчни.

Старецът не отговори и Уинтърс настоя.

— Кажи ми, какво означават?

Гласът му беше пълен с отчаяние, когато отговори:

— Това е знакът на дома И'Зир, белег за притежание на слуга.

Навън в далечината вълк започна да вие по издигащата се луна.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Следобедното слънце се показваше през високите прозорци на кабинета на Рудолфо и затопляше врата на Джин Ли Там, която седеше на писалището. Тя вдигна поглед от документите, над които бе прекарала последните четири часа, и разтърка очи, опитвайки да прогони прилошаването и главоболието, които се появяваха всеки ден.

Вече разбираше защо речната жена бе настояла да сподели кърменето с някого и знаеше, че и Линей не се чувства по-добре. Ако трябваше да понася сама целия товар, пробождането между слепоочията и паренето в стомаха щяха да я повалят. Въпреки всичко двете не се оплакваха една на друга. За Джин Ли Там беше въпрос на гордост. Тя мразеше усещането, че някой друг храни детето ѝ и че лекарствата, които бяха дали живот на слабините на Рудолфо, сега заплашваха със смърт тяхното бебе.

„Това са последствията от моите действия.“

Кърмачката дремеше заедно с Иаков в покоите, които се намираха на три врати по коридора. В началото Джин ирационално настояваше дойката да се грижи за бебето в нейните покои, но бързо ѝ стана ясно, че нуждите на Иаков не съвпадат с нейните желания. Той ядеше често и се будеше с тънки писъци, без да признава ден и нощ. Накрая се принуди да отстъпи и сега детето прекарваше равни интервали в стаята на Линей и в нейната. Въпреки всичко за стотен път откакто ги бе оставила, ѝ се наложи да потисне нуждата да провери дали всичко е наред. Дали детето диша. Да знае кога за последно е накърмено. Да види дали сивият оттенък на лицето му чудодейно е преминал в здравословно розово.

Осъзна, че никога не се е интересувала как се справя Линей с отварите на речната жена. Понечи да отиде и да я попита, след което се засмя и седна обратно. Трябваше да остави момичето да си върши работата.

„А и аз си имам работа.“

Наведе се над документите и прочете последното кодирано съобщение от Рудолфо, пристигнало с птица от залива Калдус.

Под въображаемия списък с материали за библиотеката, които трябваше да пристигнат от Калдус, имаше скрити две съобщения, кодирани внимателно с всяко изкривяване и петънце на писалката. „И е пазен от сивите; нападнат, оцелял, избягал.“ Колкото и да бе плашеща първата вест, втората ѝ носеше надежда. „Ти и детето добре ли сте?“

„Започва да стопява леда си към мен.“

Ролята на семейството ѝ в живота на Рудолфо, убийствата на всички, които бе обичал — родителите му, най-добрия му приятел, — бяха погубили любовта му към нея още в зародиш. Последното предателство — внезапното сгодяване за четирийсет и втората дъщеря на човека, излял толкова страдание в реката на живота му, за да промени пътя ѝ. Въпреки всичко волята на Влад беше майсторски вплетена в мъжа, когото бе оформил за света и за дъщеря си. Когато му съобщи, че носи дете, видя в очите му, че баща ѝ е използвал най-голямата сила на Рудолфо срещу него.

Веднъж бе накарала един съгледвач да разкаже за краля си и отговорът му продължаваше да отеква в ума ѝ след всичките тези месеци. „Той винаги знае кой е верният път и винаги го поема.“ Изправен пред възможността да има наследник, той бе доказал, че е майсторско творение на баща ѝ.

На вратата се почука и Джин Ли Там вдигна поглед.

Стюард Кембер надникна вътре.

— Втори капитан Филемус получи птица от блатните съгледвачи. Пратеникът на Тюрам е навлязъл в Прерийното море. Ще го посрещнат и трябва да пристигнат утре следобед.

— Добре. Има ли други вести от Пилос и източния им съсед? — Доколкото бе чула за последно, младият наследник на Мейров бе изложен за публично поклонение. В делтата смъртта на Ерлунд продължаваше да подклажда бушуващата гражданска война.

Възрастният мъж прочисти гърло.

— Ще погребат момчето вдругиден. Ние не сме поканени.

„Разбира се.“

— Подозират нас — заключи тя. — Родството ни с тях е поставено под въпрос заради тези събития.

Той кимна веднъж.

— Да. Нашият човек в делтата е чул, че всъщност са убили не Ерлунд, а негов двойник. Смята, че надзорникът се е скрил, но не знае

къде. Има странни случки. Загубили са почти цяло отделение от съгледвачи на север от залива Калдус.

— Любопитно. Някакви вести от Едрик?

— Продължават да преследват металния човек в пустошта. Исаак вярва, че е излъгал, отричайки да знае нещо за Санкторум лукс.

Очите ѝ се присвиха.

— Металните хора не лъжат — промърмори тя под нос.

„Но могат.“ Спомни си Исаак под дъжда, металното му тяло бе изложено на капризите на времето, защото папа НепокOLEбим не виждаше душата, зародила се в механичното творение на ордена, мехослуга номер три. Беше наредил на металния човек да свали расото, обиден, че машината си позволява да се облича като човек. Запитан за заклинанието, с което бе унищожил Уиндвир, Исаак бе излъгал папата, че то е непоправимо увредено.

Сега Исаак яздеше с Неб, Едрик и отделението им в преследване на металния беглец.

Накрая тя завърши с въпроса, с който искаше да започне.

— Някакви нови вести от Рудолфо?

— Не. Още изчакват в Калдус.

Джин сведе поглед, внезапно засрамена, че е попитала. Последното съобщение бе дошло вчера. Но нещо не изглеждаше добре, от момента, в който Рудолфо се бе зарекъл да открие баща ѝ. „Нищо добро няма да излезе от това.“ Все пак, за да оцелее детето им, трябваше да го направи.

— Много добре. Осведомявайте ме за движението на емисаря.

Стюардът кимна.

— Да, господарке. — След това се изниза през вратата и я затвори.

Джин Ли Там стана и се протегна, чувайки как крайниците ѝ изпукаха. Мускулите я боляха от сутрешната тренировка. Бе изпълнила първото от месеци упражнение с ножове и го усещаше с тялото си. Обърна се и погледна към високите прозорци. Отдолу беше покритият в бяло уимски лабиринт. Рудолфо бе споменал, че възнамерява да построи по-голям, на хълма на библиотеката. Но и този беше доста обширен, а в центъра бе погребан Ханрик, сянката на блатната кралица. Слънцето се бе скрило зад дърветата и светлината бе по-мека.

Над лабиринта се спускаха сенки и тя се замисли за момичето Уинтърс и работата, която ѝ предстоеше.

„Моменти, които ще определят съдбата ѝ.“ Внезапно я жегна друга мисъл. Толкава сепваща, че чак потръпна. „Като Рудолфо.“

Не беше възможно. Тя започна да анализира данните, както баща ѝ я бе учил, и отговорът я разтърси.

„Това е дело на клана Ли Там.“ Внимателно планирано и грижливо подготвено. Сега виждаше нишките, стигащи чак до блатата. Сърцето ѝ се сви. Нишката водеше отвъд кръвно омагьосаните нападатели. Чак до...

Каза го на глас, защото просто не можеше да спре.

— Уиндвир — прошепна дрезгаво тя.

Беше тъга, която носеше заедно с бебето си, зъби, дъвчещи през нея, докато опитваше да разгадае собствената си роля в тъмните дела на баща си.

Остана дълго до прозореца, докато светлината от небето не изчезна и лампата не намаля съвсем. Баща ѝ бе причинил всичко това или може би дядо ѝ. Сложни разрези по кожата на света, уимски лабиринт, нарисуван с кръв, който бе изрязал андрофрансинския орден и сега използваше солените си ножове, за да реже по-дълбоко. Но защо? Тя продължи да стои и да се чуди.

Накрая Джин Ли Там седна на стола, засили лампата и се върна към недовършената си работа.

10.

НЕБ

Яздеха мълчаливо, приведени ниско на седлата, пришпорваха конете, доколкото им позволяваха магиите. Товарните животни ги следваха без усилие, водени от съгледвачите в тила. Копитата тракаха по широките камъни на уимския път, но вместо искри и громолене се чуваше леко потупване, защото магическите прахчета изкривяваха звука, както тези на съгледвачите — светлината. Околният свят прелиташе бързо покрай тях заради повишената им сила.

Неб се притискаше към седлото, приведен напред, оставяше студения вятър да се плъзга по гърба му. Опитваше да не отклонява очи от предния съгледвач, но вниманието му неизменно се връщаше към гледката. В разрушения свят, през който яздеха, имаше красота и тя теглеше сърцето му.

„И това са само покрайнините.“ Дълбоко в пустошта стъклените планини хвърляха кървави сенки над гори от кости. Близо до мъртвите градове имаше обширни стъквени равнини, където моретата се бяха изпарили и солта им се бе сляла с пясъка в остри дюни, над които свистеше вятърът. Нощем под светлината на синьо-зелената луна там ловуваха създания. Неописуеми остатъци от отминала епоха, докарани до лудост от „Седемте какофонични смърти“ на Ксум И'Зир.

Беше ги виждал в сънищата си и не се съмняваше, че го очакват някъде напред.

Но засега пейзажът бе от обикновени скали, храсти и пясъци. Гранитни грамади, оформени от вятъра, и ниски рехави храсталаци. Изобщо не отговаряше на представите му.

Навлязоха в пустошта десет минути след металния човек. Дори да ги беше забелязал, той не им обръщаше внимание. Механичният се движеше бързо и преди да го изгубят от поглед, видяха, че продължава по уимския път на изток, а слънцето се отразяваше по металната му глава.

Неб се притесняваше, че вече търсят перла сред огромен океан, но се боеше да го сподели. Исаак яздеше нестабилно до него, а главата му се клатеше наляво-надясно, докато оглеждаше хълмовете край пътя.

Накрая Едрик излезе начело и обяви това, което Неб не искаше да изрича.

— Мисля, че го загубихме — каза капитанът и забави коня си. — Конете не могат да насмогнат, дори с магиите.

Останалите също намалиха.

— Мога да го настигна — заяви Исаак. Кехлибарените му очи продължаваха да се взират напред.

Едрик поклати глава.

— Трябва да останем заедно. Генерал Рудолфо не би искал...

Беше прекъснат, когато нещо твърдо отскочи от главата на Исаак с дрънчене. Малкият камък падна на пътя. Над тях се чу кикотене. Неб и останалите се обърнаха към каменните възвишения, които се издигаха наоколо.

— Разноцветни и метални хора далеч от дома — извика някакъв глас. Имаше нещо странно в интонацията — изтъняваше, където трябваше да е твърда, и обратно. — Без пепеливи хора да ги пазят.

Едрик изсвири тихо и съгледвачите посегнаха за лъковете, като обърнаха конете по посока на гласа. Капитанът впери взор нагам.

— Не искаме насилие.

Още смях.

— Че кой иска? Ала в нишите на света насилието просто се случва! — Полетя нов камък, по-малък и във висока дъга, даваща достатъчно време на Едрик да се отдръпне. — Накъде яздиш толкова забързано, шарени човече? И без лопати и фургони?

Едрик повиши глас и отвърна.

— Аз съм Едрик, първи капитан на горянските съгледвачи. Тук сме по заръка на Рудолфо, генерал на Скитащата армия и владетел на Деветте горски дома.

В кикота се включиха нови гласове и той се понесе от камък на камък, изпълвайки небето с множество въпроси.

— Каква гора, шарени човече? Какъв генерал? Какъв владетел? Защо говориш глупости на сирачетата си? Праща те Лукспадре от запад. Признай си и вади заплащането. Ние ще те водим по-добре от Ренард.

Неб вдигна поглед. Исаак стори същото и очите им се срещнаха. Неб раздвижи бързо ръце. „Питай за Ренард.“ Едрик кимна.

Първият капитан отново завъртя коня си към гласа.

— Кой е Ренард? Къде да го открием?

— Никой и никъде. Сега говорите с Джофрус. Ренард е луд. Джофрус ще ви заведе до вашите разкопки.

Едрик присви очи.

— Защо не слезеш тук, да се разберем както трябва?

Този път смехът продължи повечко. Имаше някакъв странен тон, който дразнеше Неб. Сякаш долавяше опасност в него.

— Шарени хора с лъкове и ножове. Давате ли родство на мен и моите?

— Да — отвърна Едрик. — Засега. Ако спрете да хвърляте камъни.

Отгоре и отзад се чу шум от свличане на камъчета и Неб вдигна поглед. Появи се строен мъж, облечен в закърпена дреха от парчета груба кожа. Движеше се леко и сигурно, спусна се по хълма и застана наперено пред Едрик.

— Аз съм Джофрус, на вашите услуги — подхили се мъжът. — А това са хората ми. — Пет-шест глави се надигнаха иззад скалите. — Щом предлагате родство, приемам. Плащането за услугите се извършва според уговорката.

Човекът се държеше ненормално, но в началото Неб не можеше да прецени защо. После осъзна, че очите му никога не се спират. Шареха навсякъде. Лявата му ръка трепереше до тялото, а зъбите и венците му бяха черни от нещото, което предъвкваше, докато чакаше Едрик да заговори.

Накрая капитанът прочисти гърло.

— Искаш да ти платя. Какви услуги предлагаш?

— Ще ви вода добре. Където искате да отидете. — Мъжът помисли малко. — Безопасно.

— И какво трябва да платим?

Джофрус се засмя и подскочи като в танц.

— Ножове и месо. Месо и ножове. И шарени шалове за мен и моите.

Едрик погледна към Неб с повдигнати вежди и ръцете му се раздвижиха. „Дали може да му вярваме?“

Неб погледна към парцаливия мъж и отново към Едрик. По самата поза на капитана можеха да се прочетат мислите му. „Не.“

Обърна се към Исаак. Металният човек се взираше в посоката, където бе побягнала мишената им, а капаците на очите му се отваряха и затваряха, сякаш пресмяташе дистанцията.

Едрик явно също го видя и взе решение.

— Ще обмислим щедрото ти предложение друг път. Сега трябва да тръгваме.

Джофрус извика. Скочи и се завъртя, заудря гърдите си с юмруци. Над него, на скалите, останалите също започнаха да крещат.

— Шарени човече, защо ни обиждаш, след като имаме толкова прекрасно родство?

Над глъчката се надигна нов глас. Беше дълбок и дрезгав, изпълнен с насмешка.

— Шареният е по-умен, отколкото предполагаш, Джофрус. — На пътя се появи фигура. — Може би знае, че единствените разкопки, до които ще го заведеш, са плитките дупки, където ще хвърлите оглозганите им кокали. Може Лукспадре да му е казал за пепеливите хора, които убихте и изядохте.

Подскачането на Джофрус секна. Той впери поглед във фигурата и Неб се изненада от гнева и страха, заменили предишното веселие. Новодошлият беше висок и тънък, увит в наметало на сив гвардеец. Под наметалото имаше расо на андрофрансински археолог. Прошарените му коса и брада бяха грижливо подрязани, а хитрата усмивка издаваше самочувствие. Очите му бяха твърди и яркосини. Носеше дълга, лакирана дървена пръчка с издугина в единия край, която лежеше спокойно в едната му длан. Мъжът пристъпи напред и вятърът развя наметалото и расото.

— Имаме родство с тези хора — изтъкна Джофрус, но отстъпи назад. — Почти постигнахме договорка.

— На мен пък ми изглежда, че се опитват учтиво да се лишат от твоята компания. — Мъжът отново направи крачка напред. — Аз няма да съм толкова любезен. Аз държа договора с пепеливите. У мен са кредитните писма и препоръките от Лукспадре.

Той вдигна лакираната пръчка и насочи единия ѝ край към Джофрус. Неб видя, че е куха, и се зачуди за какво ли служи странната издугина. Нямахше нужда да се чуди дълго. Мъжът леко я стисна и от кухината като от дуло излезе сякаш цветен прашец и нещо малко, но твърдо уцели камъните до краката на Джофрус с учудваща сила,

отскачайки към стената на каньона. Джофрус се дръпна назад и гневът му се замени със страх.

— Няма нужда, няма нужда — извика той и вдигна ръце. — Джофрус знае кога не е желан.

— Ако продължите да следите тези мъже — каза онзи с расото, — ще бъдете изядени и после ще разменя кожата ви с пустинната вещица за моркови и чушки.

Джофрус огледа смълчаните съгледвачи и главите, които се подаваха отгоре, и раменете му увиснаха.

— Няма родство. — Мъжът стисна челюсти и очите му се втренчиха в Неб, пълни с омраза и глад. Той се поклонил превзето и започна да изкачва каменистия склон.

Новодошлият изчака да изчезне и се обърна към Едрик.

— Вие преследвате металния човек — каза простичко той. — Съмнявам се, че ще го настигнете, ако той сам не пожелае. — После погледна Исаак. — Тези са оправни и опасни.

Исаак не отвърна нищо. Духалата му свистяха тихо, а масивният жребец се местеше леко от теглото му.

Водачът огледа униформите им.

— Не сте от сивите гвардейци на Лукспадре, а си играете с неговите играчки. Приличате ми на горяни.

Едрик кимна.

— Светът отвъд Портата на пазителя се промени. Уиндвир падна. Ордена вече не съществува.

Неб очакваше, че новината ще има по-голям ефект. Мъжът само потупа куриерската торбичка, която висеше на износена каишка от врата му.

— Значи тези писма вече са безполезни. Чудех се защо от миналата година керваните внезапно спряха да се появяват.

— Лорд Рудолфо наследи владенията на ордена, включително и източната стража — продължи Едрик. — Упълномощен съм да спазвам и почитам всеки договор от негово име. Ти андрофрансин ли си?

Човекът поклати глава.

— Не. Но им служех от много време. Както и баща ми преди това. — Той пристъпи напред и протегна ръка. — Аз съм Ренард. На драго сърце ще ви заведа до Далечния град, където може потърсите помощ за залавянето на заблудената ви метална играчка.

Едрик сръчка коня си и се надвеси, за да стисне набързо ръката на мъжа.

— Аз съм Едрик, първи капитан на горянските съгледвачи на Рудолфо.

— Добра среща — кимна Ренард. Той се завъртя и посочи с тоягата си на североизток. — Далечният град е натам. Можем да го стигнем, преди да мръкне. — Очите му огледаха последователно капитана, Неб и накрая Исаак. — А и трябва да стигнем там преди залез. Пустошта е опасна нощно време.

Едрик присви очи.

— А как да ти се доверим, че ще ни отведеш точно там?

Мъжът се усмихна криво.

— Вие сте дузина, аз съм сам. А освен това... — Той отвори торбичката, порови вътре и извади намачкано писмо, което връчи на Едрик.

Първият капитан го прочете бързо и прокара пръсти по печата, преди да го даде на Неб. Беше препоръка, подписана от папа Интроспект преди двайсетина години, удостоверяваща, че Ренард, син на Ремус, се ползва с благоволение на негово светейшество и може да преговаря свободно от името на ордена по отношение на делата му в Стария свят. Неб не устоя и също докосна папския печат, преди да върне писмото. Беше виждал подписа много пъти, а бе разнасял пръстена с дни в джоба си, преди да го даде на Петронус сред останките на Великата библиотека.

Ренард се взря в него и намигна, извади парче черен корен от джоба си и го лапна.

— Ти си момчето на Хебда — каза той, докато дъвчеше. — Подранил си, но баща ти ми каза да те очаквам. — След това се завъртя, преди Неб да отвори уста. — Чака ни доста път — подвикна водачът през рамо. — Да тичаме.

Започна да подтичва и премина в спринт. Едрик подсвирна да потеглят. Неб се чудеше как този странен пустинник си мисли, че би издържал на темпото на омагьосан кон. Но докато пришпорваха конете си напред, забеляза, че Ренард няма проблеми да се движи с крачката им. Краката му шляпаха по широките плочи на уимския път, а главата му бе отметната назад. Смееше се диво.

„Баща ти ми каза да те очаквам.“

По-късно щеше да го попита. Но сега нещо се случваше с него. Нещо, което не можеше да измери и обясни.

Неб се приведе на седлото, а нещо се настани в душата му и почна да се разраства. Сякаш бяха преминали истинската граница на мястото, което копнееше да посети цял живот. Въздухът носеше аромат на изгорени подправки и дървен прах. Вкусът беше горчив, а слънцето висеше в ясното и безоблачно небе, сякаш го призоваваше да се смее, да се отдаде на животинската лудост и да хукне с вятъра към отдавна забравени места. Към гробищата на светлината от отминалата епоха.

„Това място ще ме съблазни и ще ме погълне, ако му позволя.“

С осъзнаването на това Неб изтри усмивката от устните си и се съсредоточи над пътя, който се виеше под шептящите копита.

РУДОЛФО

Когато завиха по алейката и приближиха малката колиба с навеса за лодки, споменът за мястото удари Рудолфо като юмрук.

„Бил съм тук и преди.“

Неговите хора бяха проследили омагьосания гвардеец до това място и го наблюдаваха цяла нощ зад прикритието на близките хрусталаци. В късното утро Рудолфо се нагости с най-доброто в кръчмата — яйца на очи, печена съомга с картофи и сладникава тъмна бира — и пристигна с останалите си хора. От навеса бяха потеглили две птици, а в колибата не се забелязваше никакво движение. Прозорците и вратата бяха затворени, а от комина не излизаше дим.

Дали знаеше преди, че това е домът на Петронус? По-скоро не, щеше да си спомни подобно нещо. Но времената бяха мрачни и скръбни и имаше дни, в които бе така смазан от гняв и болка за Уиндвир и Грегориц, че даже не помнеше собственото си име.

Ала все пак помнеше мястото. Хората, които го чакаха пред вратата. Миризмата на фекалии и урина и пищенето на Сетберт, който настояваше да го види и заплашваше, че ще го нарани, макар да нямаше оръжие.

— Ще те нараня с думи — бе изквичал лудият надзорник.

И беше прав. Думите му бяха извили живота на Рудолфо в черна и сърдита река, защото тогава научи за делата на клана Ли Там и намесата им в неговия живот и убийството на семейството му.

Споменът от този ден имаше вкус на метал и той го преглътна. Обърна се към хората си и направи знак да изчакат. Те се разпиляха из хрусталаците, осигурявайки периметър около господаря си.

Рудолфо се приближи към навеса за лодки и потропа леко.

— Аз съм Рудолфо — каза с тих глас. — Вече нямам време и търпение да чакам. — Помълча за кратко и предложи: — Сред съгледвачите ми има лечител, ако си зле.

В началото зад тежкото дърво не се чу нищо. След това долетя леко кашляне и предпазливо движение. Чу се отместването на резето и вратата леко се откряна.

— Напразно сте ме следили — изрече тихо гласът. — Нямам вести за теб, горянски кралю.

Рудолфо бутна вратата с лекота и сивият гвардеец падна назад. В носа го блъсна задушаваща миризма на болест и птичи изпражнения. Той пристъпи в стаята, позволявайки на светлината да влезе зад него. Измъченият мъж почти се виждаше, понеже ефектът на магиите отминаваше постепенно. Но може би беше твърде късно. Прахчетата искаха години внимателна употреба, за да се развие имунитет към неприятните им странични ефекти. А тези сиви гвардейци ги използваха непрекъснато от няколко месеца. Ордена беше над тези неща, но толерираше и дори насърчаваше съседите си да използват подобни напомнания за отминалите времена. Рудолфо подсвирна и един от хората му се плъзна напред.

— Сам ли си? — попита той гвардееца.

Мъжът не отговори и Рудолфо присви очи, смесвайки в гласа си заплаха и благодет.

— Без значение от състоянието на ордена аз имам родство с твоя господар. Аз съм Пазител на Уиндвир и наследник на имотите на П'Андро Уим. Очаквам да бъдеш искрен съгласно повелите на родството и да ми дадеш отговори, за да мога да продължа. Имам работа с Петронус и досега бях любезен. Но няма да позволя на упорството на един умиращ човек да донесе повече смърт. — Той направи още една крачка. — Питам и очаквам отговор. Сам ли си?

Мъжът започна да кашля и се преви да повърне. Рудолфо видя кръвта сред бялата пяна.

— Двама сме. Джарид също е болен. — Гвардеецът кимна към далечния ъгъл.

Рудолфо прекрачи кървавата локва и пусна лечителя вътре. Съгледвачът подхвана мъжа за лакътя и го придърпа към сенчестия ъгъл, положи го на одеялата, където спеше другият гвардеец.

— Разполагаш ли с необходимите лекове?

— Да, генерале — отвърна съгледвачът. — Каквото нямам, ще си набавя лесно от местната речна жена.

Рудолфо кимна.

— Изпрати някого.

Лечителят се зае с работата си, а Рудолфо огледа познатото помещение. Не изглеждаше много различно, но и не бе изминало

много време. Преобърнатата лодка си беше тук, както и сгънатото платно. Мачтата лежеше до отсрещната стена, а греблата бяха окачени на дървени поставки. Имаше най-различни мрежи, въдици и рибарски пособия. Но в дъното, където миризмата на птици бе най-силна, видя нещо различно.

Шкафовете и работната маса бяха разчистени, за да има място за птичите клетки, а наблизо бяха натрупани пергаменти и макари с конци. Червено за война, зелено за мир, бяло за родство, синьо за въпрос, черно за опасност. Всички цветове на дъгата — характерни и за Горските домове — присъстваха, както и половин дузина писалки и мастилници.

Рудолфо се приближи и чу гукането на птиците. Когато стигна до тях, усети леко тупване и вдигна очи. Едно кафяво врабче се бе приземило в мрежата под отвореното прозорче. Тръгна към него, без да обърне внимание на шума от неуспешния опит на болния гвардеец да се надигне и да посрещне дребния вестител.

„Или да ме спре.“

Цъкна с език и измъкна птичето от мрежата. То застина неподвижно и изцвърча в дланта му. Рудолфо развърза синия конец от крачето, освободи малкия свитък и постави нежно птичето в отворена клетка. Положи го на пръчката и остави бележката за после.

Като дете обичаше птичарника почти толкова, колкото площада на мъчителите и тайните походи из горските имения. Беше се научил как да смесва храната и да използва гласа, който ще ги прати в желаната посока. Както и кодовете — десеторно повече, отколкото имаше нужда.

— Първо трябва да ги нахраниш и напоиш — казваше Гарвис, старият птичар с опадали зъби. — Те работят за господаря и пренасят словата му. Първо ги нахранете, после ще четете.

Затова Рудолфо бръкна в малката торбичка и взе щипка от обработените зрънца, които им даваха скорост и неестествено чувство за ориентация. Сложи я в малката дървена купичка и добави по-голяма щипка от нормалните зърна. Смеси ги с кутрето си и постави купичката в клетката. След това наля вода в друго съдче и го сложи до храната.

Накрая затвори вратичката и се върна към бележката. Прокара палец и показалец по конеца, търсейки възли. Нищо. След това разгъна

внимателно съобщението и го прочете веднъж. Беше писмо до рибаря Петрос за заета книга — „Тълкуване на метафизичните евангелия на Т’Ерис Уим“ от книжовника Терциус. В него се обясняваше, че книгата ще бъде върната след месец по кораб, идващ от Картас, град в долния край на делтата. Съобщението беше написано стандартно, имаше въпрос за здравето на Петрос и няколко реда за скорошните неприятности в делтата, но като цяло не съдържаше нищо полезно. Ала кодът си беше там. Рудолфо го виждаше ясно, но не можеше да го разчете.

Разгледа масата, но не откри други писма. Само празни пергаменти. Кутията с клечки и металната кофа на пода обясняваха защо. Той се наведе и помириша кофата, сбърчвайки нос заради миризмата на рибешки вътрешности и пушек.

Прибра бележката и тръгна към другия край на навеса, където лечителят се грижеше за двамата пациенти. Сложи ръка на рамото на съгледвача и отпрати въпрос по твърдите мускули.

„Прогнози?“

Лечителят подаде димящата чаша на един от съгледвачите, който се бе включил да му помогне. Мъжът зае мястото му и продължи да изстиска парцалче с горчивия еликсир върху устните на припадналия гвардеец.

— Ще оцелеят, но положението им е тежко. Трябва да почиват на по-топло и сухо място.

Онзи, който бе отворил вратата, се закашля толкова жестоко, че чак потръпна, но все пак опита да се надигне.

— Птицата — промълви той с налудничав поглед.

— Птицата е добре и в безопасност — успокои го Рудолфо. — Но вие не сте. Прахчетата ви повалят и се нуждаете от по-добри грижи, отколкото този навес може да предложи. — Той кимна към клетките отзад. — Вие се грижете за съобщителния пост. Защо?

Мъжът преглътна и очите му се озариха, когато зърна бележката в ръката на Рудолфо.

— Изпълнявам заповедите на Гримлис.

Рудолфо се наведе към него.

— И какви точно са тези заповеди?

Погледът на гвардееца започна да се замъглява от усилието. Той потръпна и се отпусна назад.

— Не знам кодовете. Не мога да ви кажа нещо, което не знам.

Рудолфо стисна зъби. Проклетата параноя от прахчетата в съчетание с лоялното упорство изтъняваха допълнително търпението му.

— Не питам за кодовете. Питам за заповедите. — Насили се да говори по-спокойно и понижи глас. — Аз съм приятел на ордена. Щеше да го знаеш, ако беше с всички си.

Мъжът се засмя.

— Ордена няма приятели.

Рудолфо въздъхна.

— Много добре. Не ми оставяш голям избор. — Той подсвирна и лейтенант Джарик се появи с угрижено лице. — Облечете тази мъже като съгледвачи и доведете конете. Двама от вас ще останат с мен да се грижим за птиците. Ще се опитам сам да разгадая кодовете. — Рудолфо махна към двамата гвардейци. — Тези ги настанете в Кендрик. Да останат в странноприемницата три седмици на моя сметка. Кажи на съдържателя истината, че са прекалили с магиите и са изтощени. — Очите му се присвиха. — Да бъдат изолирани през цялото време, докато разсъдъкът им не се върне.

Очите на сивия гвардеец се опулиха.

— Не, милорд, не може да изоставим...

Гласът на Рудолфо се снижи почти до шепот.

— Ще напуснете поста си по един или друг начин. Може да го оставите на грижите на моите „напълно информирани“ съгледвачи, или в по-лошо състояние.

Гвардеецът преглътна гордостта си заедно с огромно количество хрочки и предаде заповедите си. Рудолфо коленичи до него и го изслуша внимателно.

Когато войникът свърши и се отпусна на мръсното ложе, Рудолфо знаеше всичко необходимо. Взе бележката и добави собствения си код. Обработи всяка буква, всеки наклон и всяко петънце. Извади следващата птица и завърза промененото съобщение към крачето ѝ със зеления, мирен конец.

Внезапно си спомни за друга птица, преди година, носеща същия конец към лагера на Сетберт в покрайнините на унищожения Уиндвир. И това съобщение бе почти толкова лъжовно, колкото и онова. Погледна към останалите макари, разпилени на масата.

— Трябва всичките да са червени — каза той на глас, който прозвуча по-уморено, отколкото предполагаше.

Рудолфо занесе птицата до прозорчето, прошепна име и я метна към сивото небе.

ПЕТРОНУС

Около Петронус се носеха приглушени гласове, докато ескортът му го превеждаше през улиците. Той беше омагьосан и с превръзка на очите. Здравите ръце го поддържаха и насочваха, защото краката му бяха омекнали като масло. Главата му кънтеше от шума на сърцебиенето.

— Ще се справиш — каза му сутринта с усмивка Рейф Мерикю.
— Може да имаш кошмари, но на следващия ден ще си като нов.

Петронус неохотно бе позволил на пирата да намаже с прах раменете, ходилата, челото и езика му. След това усети как стомахът му се разбунтува, стаята се развъртя и магиите подействаха.

В момента преминаваха бързо през нещо, което звучеше и миришеше като рибен пазар. Заслуша се за някаква подсказка къде се намират, но цялото му внимание бе заето с това да остане на крака и да върви напред. Не знаеше как Гримлис и хората му се оправят толкова добре, след като бяха започнали доста късно да употребяват праховете. А имаше и хора, като съгледвачите на Рудолфо, които бяха привикнали към магиите и ножовете още от деца. Това го изумяваше.

Усети нов спазъм в стомаха, от който дъхът му секна, и залитна.

— Ще повърна — измърмори приглушено.

Никой не отговори, но ръката на рамото му го стисна успокояващо. Трябваша му няколко мига, за да осъзнае съобщението.

„Почти стигнахме.“

Нямаше идея чия е ръката, а и не го интересуваше. Просто се съсредоточи да мести единия крак пред другия. Опита да си припомни някоя от стотиците франсински медитации, с които се успокояваше навремето, но нищо не можа да заглуши бумтенето на сърцето му, смесващо се с биенето на стотиците останали, които чуваше. Усецаше рязкото вдишване и издишване, оплетената какофония на хиляди прости действия, засилени заради ефекта на магиите. Сега разбираше защо са забранени от Правилата на родството, освен в най-екстремни случаи.

Усети как следобедната светлина, която пареше на главата му, изчезва и го обгръщат сенки. Под кожените му ботуши имаше солидни каменни стъпала. Скупчените тела около него го поведоха надолу, като течение на река. Хладен въздух облиза ръцете и лицето му.

Завиваха и завиваха, сякаш в истински уимски лабиринт. В един миг го отделиха от останалите и Петронус отвори уста да запротестира. Но преди да успее, ръката се върна на рамото му. „Твоят домакин желае да останете за малко насаме.“

Петронус се стегна и позволи да бъде въведен навътре в лабиринта.

Накрая спряха и няколко ръце му помогнаха да седне на стол. Махнаха превръзката и силната светлина жегна очите му, накара го да примигва.

— Когато бях на десет, те чух да говориш в Картас, в Годината на падналата луна — произнесе някой в другия край на стаята. — Две години по-късно скърбях за смъртта ти и се заклех да отмъстя с целия устрем на дванайсетгодишно момче. — Последва пауза. — Когато дадох обет в ордена, сторих го под твоя портрет във Великата библиотека.

Петронус се обърна към гласа. Високият мъж с рошава брада и очила се усмихваше.

— Още си под ефекта на магиите. Извинявам се, отче. Знам, че... не са приятни.

Петронус отвори уста и усети, че е пресъхнала. Побърза да оближе устни.

— Значи си андрофрансин?

— Бях. — Усмивката на мъжа угасна. — Сега пазя друга светлина.

Петронус разрови паметта си за кодираните съобщения. Как му беше името? Внезапно си спомни.

— Значи ти си Есаров, демократът.

— Аз съм — кимна мъжът.

Петронус се засмя.

— Здраво пипаш. Колко от градовете вече се присъединиха към конгреса ти?

— От вчера са четири.

Помнеше декларацията, която Есаров и другарите му бяха заковали на вратата на марионетния съвет на губернаторите. Беше смел ход, веднага след неоправданата атака на Сетберт срещу Уиндвир и последвалата война. Икономиката беше срината, а войната загубена, така че от малкото семе на недоволството бе покълнала истинска революционна гора, а в основата бе този мъж — авторът на декларацията.

Петронус се огледа. Стаята беше проста — работилница с маси и инструменти от едната страна и богата библиотека от другата. В средата имаше малка масичка със скромна купа с плодове и половин самун хляб. До тях поднос с кана с вода и няколко празни чаши. Есаров махна към масичката.

— Заповядай.

Стомахът на Петронус потръпна при вида на храната.

— Може би по-късно. Имам въпроси.

Есаров се усмихна.

— Ще им отговоря с удоволствие. — Мъжът присви очи. — А, вече започваш да се виждаш.

— Предложихте ми убежище тук, където може и да не съм в по-голяма безопасност. — Петронус се намръщи. — Защо?

— Имаме общи интереси в последните събития. Мисля, че споделяме и подозрения за по-голяма заплаха.

„Откъде знае?“ Петронус не отвърна нищо и изчака домакинът да продължи.

Есаров понижи глас.

— Знам за вторичната мрежа на Там. Знам за фалшифицираните документи, които накараха Сетберт да започне война.

Петронус примигна, благодарен, че магията още прикриваше очите му.

— Фалшифицирани ли?

Революционерът кимна.

— Подхвърлени са от Ли Там. Същата мрежа продължава да функционира в Познатите земи въпреки внезапното заминаване на Влад Ли Там.

Друга мрежа. Есаров вярваше, че Ли Там са виновни за унищожаването на Уиндвир. За незапознатия наблюдател в това имаше смисъл. Но не и за Петронус. Влад със сигурност се бе променил от

онова лято, когато бяха деца, но Петронус вярваше на последното му уверение през онзи ден в имението на горянския крал.

Там бе признал, че Рудолфо е негово дело, така както Петронус бе създание на баща му. Помнеше Тал Ли Там, макар да се бяха срещали само веднъж. Беше висок, силен, с гъста червена грива и здрави мазолести ръце. В сините му очи имаше безмилостност, която бе стреснала младежа, дошъл да стисне ръката на бащата на приятеля си.

Вторична мрежа, оплела ордена и сложния комплекс от родство в Познатите земи, за да разруши Уиндвир? Беше възможно, но с каква цел?

— Провеждам разследване от месеци — каза тихо Петронус. — Наистина изглежда като манипулация. — „Така наречената ти революция несъмнено също е част от това.“ Дори във времената на Младите богове нямаше период, в който самоуправлението да не бе преминало към някаква по-централизирана форма със силен, единствен лидер.

— Блатните упражниха насилие. — Есаров присви устни. — И то може да е манипулирано. Андрофрансините, които не се крият в горите на Рудолфо или в летния папски дворец, са атакувани от блатните. — Очите на революционера се присвиха. — А и горянският крал е интересен случай. Той е единственият, който в крайна сметка спечели от падането на Уиндвир. Любопитно е, че остана незасегнат и при последните атаки.

Петронус усети искрица гняв. Или пък преминаваше в отбрана?

— Аз му прехвърлих имотите. Мога да те уверя, че Рудолфо няма нищо общо с унищожаването на Уиндвир. Сетберт го извърши, със или без намесата на Там.

Разбира се, че Там бяха намесени, чак до прехвърлянето на имотите, колкото и да му беше неприятно да признае.

„И сега Деветте гори са единственият стабилен кът в Новия свят.“

— Както и да е. Все пак е любопитно. Усещам ръката на Ли Там. — Есаров приближи до масата. — А ти се пънеш над всичко като сметачна машина на Руфело в опит да изровиш истината?

„Да.“ Петронус наведе глава и видя, че кракът му постепенно започва да става видим. След това погледна Есаров в очите, макар да

се съмняваше, че революционерът го осъзнава.

— Вярвам, че съществува заплаха извън Познатите земи. Не мисля, че всички документи са фалшиви, макар някои подписи да са подправени. Сигурен съм, че безредиците в Познатите земи, включително в делтата, са продукт на тази външна заплаха. Продължавам да търся доказателства.

Есаров се усмихна.

— Търси, но няма да намериш. Сами си го причиняваме. Ала това не е от значение. Ще спечелим повече, ако работим заедно. А и... — гласът му заглъхна.

— Какво?

— Вярвам, че можеш да ми помогнеш. Ерлунд държи един важен човек. Андрофрансин. — Революционерът бръкна в джоба си, извади сгънатата бележка и я подаде на Петронус. Съобщението беше разкрито и не кодирано.

„Аз съм архиинженер по механични науки в андрофрансинския орден в Уиндвир. Нося спешно съобщение на скрития папа Петронус. Библиотеката падна с предателство. Санкторум лукс трябва да бъде защитен.“

Петронус я прочете втори път, бавно.

— Чарлс е жив. — Не го беше виждал от трийсет години. Младият послушник тъкмо бе издигнат до инженер и бе привлякъл вниманието на папата с реконструкциите си на машините на Руфело. Петронус върна бележката. — Откога е това съобщение?

— По контекста съдим, че е на около година.

„Да.“ Трябваше да е отпреди да се провъзгласи и да спре да се крие сред гробокопачите на Уиндвир. „Скритият папа Петронус.“

Чарлс бе узнал по някакъв начин. Дали Интроспект му бе казал? И защо? С каква цел? Какво беше това Санкторум лукс, имащо нужда от защита?

Есаров сякаш прочете мислите му и отговори:

— Смятам, че е копие на Великата библиотека. Убежище на светлината. Но се надявах, че ти ще ми кажеш с точност.

Петронус поклати глава.

— Не съм запознат. Но това не значи нищо. — Спомни си за фалшифицирания подпис, позволяващ работа по заклинанието на Ксум И'Зир. — Ала ако съобщението е от Чарлс...

Зъбчатите колелца на сейфа на Руфело изщракаха и всичко си дойде на мястото. Петронус вдигна поглед към домакина си и видя блещукащото си отражение в очилата му.

— Имате нужда от мен, за да преговаряте за освобождаването му. Есаров кимна бавно.

— Да, донякъде.

Петронус се изправи.

— Трябва ти човек, когото Ерлунд да желае повече от Чарлс. Искаш да направиш размяна. — Усети нещо хладно и кухо да покълва край семето на надеждата. „И може би ще успеем да възстановим библиотеката.“ Цялата, а не само останалото в паметта на мехослугите. Зачуди се дали Есаров осъзнава, че заклинанието на Ксум И'Зир бе премахнало всички военни познания, пазени от андрофрансините. Беше останало единствено ръчното оръжие, което бе поръчал на Неб да унищожи. Огнестрелното оръжие, с което Непоколетим бе отнел живота си, слагайки край на войната. Хиляди години в разкопки и събиране, и това бе единственото останало оръжие. Дори заклинанието не бе оцеляло, по думите на Исаак. Макар това да бе по-скоро чудо, работещо в тяхна полза. Въпреки всичко Санкторум лукс бе само мъгляво твърдение на човек, който бе възможно отдавна да е мъртъв.

Петронус знаеше, че трябва да се увери дали е така.

— Може да не те иска повече от Чарлс, но нашите закони ще го принудят да преговаря и да те арестува. Сетберт му беше близък роднина, а бе екзекутиран без истински процес — каза Есаров. — Това е огромна възможност за моята и за твоята светлина.

Петронус се замисли за тази стратегия. Чудеше се дали е част от по-широка конспирация, или Есаров сам е родил подобна гениална идея. Виждаше сложната мрежа, която, ако се разработеше добре, можеше да сложи край на гражданската война и да обедини хората зад проходащото демократично движение. Беше брилянтно и просто, като всяка интрига на Там.

— Процес за убиене на Сетберт?

Есаров кимна.

— Нещо повече. Правната ни система разчита на съд от губернатори. Ерлунд ще бъде принуден да признае четиримата нови, избрани от народа, иначе ще покаже в действителност що за диктатор е. А ако се позовеш на правата си според Правилата за родство, които

ти се полагат като на крал... — Мъжът се усмихна леко. — Специалността ми, преди да напусна ордена, беше правото в Познатите земи, основано на Правилата за родство, приети от конгреса на първите заселници.

„Съобщение за скрития папа Петронус. Санкторум лукс трябва да бъде защитен.“ Думите продължаваха да се повтарят в ума му.

Чарлс знаеше, че е жив, и знаеше за нещо, наречено Санкторум лукс. Каквото и да беше това убежище на светлината, не можеше да не му обърне внимание.

Погледна към вратата. Там стояха двама мъже с качулки, криещи лицата им. Бяха облечени като прости рибари, но нямаше съмнение, че са военни. Също така нямаше съмнение, че макар да го молеха за помощ, планът бе твърде сложно замислен, за да бъде провален от нещо като избор.

— Искате да ме размените за Чарлс. Какви са гаранциите, че ще се стигне до процес?

И дали щеше да е по-малък маскарад от този, който бе спретнал на Сетберт?

Есаров отхапа от една ябълка и се замисли, преди да отговори.

— Това ще е част от примирието, за което преговаряме. Имам човек сред приближените на Лисиас. Генералът е разумен човек. Уверени сме, че ще те поставят под домашен арест и ще се отнасят с теб както подобава на ранга ти.

„Страхотно убежище си намерих.“ Отново щеше да е публична личност. Нямаше да може да работи и щяха да го наблюдават постоянно. А и ако Есаров грешеше в нещо, можеше да се изправи бързо пред брадвата на езекутора или пред бесилото.

Той наведе глава и погледна робата си, която се бе появила с изтляването на магиите. В нощта на нападението Петронус очакваше разплата в тъмнината на колибата.

Сега разплатата наистина щеше да се стовари отгоре му.

Вдигна глава и погледна по-младия мъж, който мигаше зад очилата си.

— Ще го сторя — заяви Петронус.

Гласът му беше силен и не трепна.

11.

РАЕ ЛИ ТАМ

Рае Ли Там крачеше по пясъка и крещеше заповеди, които на свой ред бяха предавани на остатъка от бащината ѝ армада. Семейството ѝ се суетеше край нея, подпомагано от местните, задължени от новото родство и множеството оставени дарове.

Фамилията трябваше да замине.

Веднага.

Преди тазсутрешната птица бяха с три кораба по-малко, освен флагмана. Онези, на които Влад Ли Там бе наредил да се срещнат с неговия съд. Тя спази протокола и изпрати още два, когато дойде съобщението за злополука — един от корабите бе заседнал на риф. С тях тръгнаха и двама инженери, и голяма част от резервните части. Вече знаеше, че и тези два кораба няма да се върнат.

Започна да пресмята наум. Почти две хиляди души, загубени бог знае къде.

Надушваше предателство, но не можеше да реши чие. На някого от семейството, може би бе първородният, макар подобно нещо да бе нечувано. В клана Ли Там не бе имало разцепление през всичките поколения от създаването му. Но бележката изглеждаше съвсем истинска и не можеше да не я вземе под внимание. Още я държеше в ръце и периодично спираше, за да я прочете отново.

„Уиндвир беше измама. Предадени сме от своите. Спасявай каквото можеш.“ Нямахте как да сбърка печата и подписа. Бяха на баща ѝ, Влад Ли Там. Но птицата бе дошла от един от последните изпратени кораби. Перата ѝ бяха опърлени.

Рае сбърчи вежди и прехапа устни. Измама. Предадени от своите. Тя свали ръка и се загледа в суматохата при товаренето на лодките, които зареждаха високите железни кораби, бълващи пара в безоблачното небе. Двигателите им вече бяха пуснати, а товаренето бе към своя край.

Тя разрита с крака мокрия пясък, когато видя приближаването на Барик.

— Почти сме готови. Още два курса и приключваме. — Той снижи глас. — Ще зарежем ли търговските стоки?

Рае Ли Там се замисли.

— Да. Оставяме ги. Но пусни слух, че тръгваме на изток. И остави птици за тази посока с храна за шест месеца.

Барик кимна и лицето му омекна.

— Как си?

Тя се усмихна, стоплена от загрижеността му. Той беше силен партньор и бе благодарна на баща си, че одобри брака им. В съюза им имаше логика и цел.

— Добре съм. Концентрирам се върху това, което трябва да се свърши. — Но въпреки деловите си думи се боеше.

— Накъде ще тръгнем?

Рае свали ръце ниско до тялото и ги раздвижи. „Не тук. Като излезем в открито море.“

Мъжът ѝ видя сигнала и кимна.

— Разбирам. — Обърна се към корабите и заслони очи с длан. — Тръгвам с този курс. Ще проверя въоръжението и вахтения график. — Изражението му стана мрачно. — Значи смяташ, че останалите са изгубени?

Тя преглътна, за да овладее страха, който я разтърсваше отвътре.

— Да. Мисля, че бяхме доведени на това място и татко се е усетил. Мисля, че беше подмамен в морето.

„Отстранен от Познатите земи.“ Отдалечен. И то от собствените си роднини, единствените хищници, които можеха да се мерят с лорд Влад Ли Там. Тя се замисли за вълците, които ловуваха в северните гори, и потръпна въпреки тропическата жегата, която пърлеше кожата и гореше дробовите ѝ.

„Спасявай каквото можеш.“ Осъзна, че Барик е казал нещо, но пропусна думите му.

— Извинявай, не те чух?

— Казвам, че старият е хитра птица. Може би съобщението показва, че е в безопасност.

Вътрешният глас на Рае Ли Там твърдеше, че това не е вероятно. Нашепваше ѝ, че баща ѝ може да е жив, но в никакъв случай не е в безопасност.

— Не можем да си позволим да мислим така. А това означава, че всичко се променя. Никакви птици без мое позволение. Искам кафезите да са заключени и под охрана.

— Ще наредя. — Барик се наведе и я целуна бързо по бузата. — Ще се видим на борда.

Той се отдалечи, подвиквайки на двамата младежи да го изчакат, преди да избутат лодката си. Рае Ли Там видя как той се качва на носа и сядна на пейката. Съпругът ѝ кимна и тя върна уважителния жест.

После продължи да обикаля и да подвиква за това и онова, но умът ѝ беше зает с друго.

Половината им флот бе изчезнал, макар съдовете да не бяха с пълни екипажи. Това значеше, че оставащите кораби ще са по-претъпкани.

„И по-бавни.“

Но ако срещу клана им имаше заплаха — особено вътрешна, — скоростта нямаше да ги спаси. Нужни бяха стратегия и заблуда, хитрост и коварство — все умения, които бе научила от баща си, докато му служеше четирийсет години, преди да се оттегли с Барик в град П'Шаал Тов на Външния Изумруден бряг. Естествено, и през спокойните години продължаваше да служи на баща си, предимно с фармацевтичните си познания. Беше учила при андрофрансините три години, преструвайки се на послушник, и това я правеше водещ световен специалист след унищожаването на ордена. Понякога баща ѝ имаше нужда от тези умения. А и тя се бе съгласила, когато Влад одобри брака ѝ с жреца воин и ѝ позволи да отиде да живее в града, в който съпругът ѝ служеше.

Баща ѝ я бе потърсил четири пъти за тези петнайсет години. Последния път му трябваше рецепта за зачеването на сестра ѝ от горянския крал — относително проста работа. Всяка задача пристигаше с малко информация, но тя се залавяше за работа с радост. И въпреки че бе готова да даде всичките си пари, за да зарадва баща си, Влад винаги възнаграждаваше труда ѝ щедро.

Но миналата година пристигна тройно кодираната бележка и тя разбра, че баща ѝ за пръв път е срещнал нещо, което го е променило. Страх, основан на уважение, го бе накарал да отстъпи. В рамките на няколко седмици след това съобщение, довело до първия скандал за целия им брак, двамата с Барик събраха каквото не можеха да

изоставят, продадоха останалото и пристигнаха в имението на Там, където Желязната армада се товареше. Бяха се включили в работата, докато Влад изгаряше книгите с делата на семейството им и се готвеше да побегне от Познатите земи.

„Или да тръгне на лов?“

„Може би и двете.“

След седем месеца в морето, през които се движеха спокойно, но методично, нещо се бе случило. Армадата бе намаляла наполовина и въпреки че усещаше импулсивно желание да разбере, знаеше, че има много малки шансове да открие какво се е случило с баща ѝ и останалите.

„Спасявай каквото можеш.“ В тези думи имаше обреченост и въпреки че таеше надежда, си даваше сметка, че някоя нощ, когато се измъкнат и заплават по курс, известен само на нея, щеше да седне на претрупаното писалище в тясната капитанска каюта на новия флагман. Щеше да си позволи миг на тъга и да съчини поема в чест на гибелта на баща си.

Докато мислите ѝ се носеха в тази посока, краката ѝ шляпаха по пясъка и Рае не спираше да дава заповеди. Бяха минали години, но успя да поеме с лекота командването, полагащо ѝ се като на най-възрастното дете на Влад в отсъствието на първородния син и първия внук.

Щом брегът се разчисти, тя обиколи селото, за да е сигурна, че не са забравили никого, и тръгна към последната лодка.

Лицата на дневния бащица и хората му издаваха объркване. В очите на младата племенница личеше тъга и изненада. Хората очакваха по-дълго посещение — и по-сериозни опити за затвърждаване на родството между Влад и момичето. Въпреки дипломатичността на Рае местните не разбираха защо бързат да си заминат, а тя не желаше да ги тревожи.

„Ако за тях има опасност, предупрежденията ми няма да им помогнат. По-добре да заминем с най-малко приказки.“

Тя застана на прибой и топлата вода погъделичка глезените ѝ. Вдигна ръка за сбогом и видя как вождът и семейството му сториха същото.

След това позволи на младежите да я вдигнат на борда и впери очи на североизток.

Пясъкът ѝ казваше накъде да бягат. Единственото място, където никой не плаваше в днешно време.

„Към Познатите земи и после покрай рога.“

Тъмна птица кръжеше в небето над нея. По-голяма и по-черна от чайка, летяща в разширяващи се кръгове.

„Някакъв гарван.“ Не на място в морето, но не съвсем невъзможно да се намира там.

— Много си се отдалечил от пътя си — каза тя на птицата.

Съществото сякаш я чу, спря да кръжи и полетя бързо като стрела на юг.

„Каква плячка дебнеш?“ Знаеше, че този въпрос се отнася както за птицата, така и за баща ѝ, също заминал на юг.

Рае въздъхна и се настани на неудобната пейка, насочвайки съзнанието си към комплекса от стратегии и заблуди, с които трябваше да ръководи семейството от името на баща си.

УИНТЪРС

Хранилището на Книгата на сънуващите крале беше задушаващо горещо и Уинтърс разкопча предницата на ризата си и започна да си вее с нея в пазвата.

Навън имаше прясно навалял сняг и предстоеше виелица. Как така тук бе толкова горещо?

Тя тръгна бързо по спираловидното стълбище в пещерата. Стигна до последната глава, като проследяваше отбелязаните дати по всеки том. Протегна ръка и остави мръсна следа по тях.

Не можеше да си спомни колко тома са станали. Но Книгата на сънуващите крале беше хартиено чудовище, дълго половин левга. Нишите по каменните стени съхраняваха всичките томове.

Докато Уинтърс вървеше, пещерата ставаше все по-гореща и отдолу бликаше ярка светлина. Долетя музика и тя разпозна звука на арфата. Парещият вятър навлажни очите ѝ.

Гласът ѝ бе приглушен от далечния рев, но се издигна над напевите.

— Ехо?

Чу подсвирване и погледна наляво, където пещерата се отваряше към среднощна пустиня. Неб стоеше под синьо-зелената луна и говореше с непознат мъж, от когото внезапно я достраша. Беше тънък като върба и облечен в парцаливо расо. Носеше трънлива пушка, макар Уинтърс да нямаше представа какво е това и за какво служи. Мъжът искаше да ѝ отнеме Неб и да го отведе на място, където сънищата ѝ нямаше да го достигнат.

Той сякаш знаеше това и вдигна ръка, сочейки към луната, която се превърна в студено и мъртво нещо, а на бялата ѝ повърхност се появи знакът, който носеха убийците на Ханрик.

Уинтърс отвори уста, но видя Исаак. Той лежеше строшен, а мъжът, от когото се боеше, бе бръкнал до лактите в гърдите му и правеше нещо.

„Казва се Ренард“, долетя глас под нея. Отмести очи от съня на Неб и видя, че нейният се развива.

Стълбите продължаваха спиралата си надолу и водеха към открито пространство, отрупано със столове и възглавници. В ъгъла на трикрако столче седеше мъж с расо и свиреше на арфа.

— Кой е този?

— Някой, който ще те накара да плачеш, преди всичко да свърши — отвърна Терциус. — Но накрая отново ще се смееш.

Уинтърс влезе внимателно в помещението. Ръката ѝ вече не докосваше томовете.

— Ти си мъртъв, Терциус.

— Да, така казват.

— Какво става с Книгата на сънуващите крале?

Терциус се усмихна.

— Светлината поглъща и свети по-ярко.

Уинтърс знаеше думите. Бяха от страничните евангелия, може би на самия Г'Ерис Уим.

Още докато говореше, по стълбите плъзна пламък и стаята започна да гори. Книжовникът Терциус сякаш се вдъхнови и пръстите му полетяха по струните.

В мига, когато сънят ѝ се измести отново, тя разпозна песента, макар подобно на трънливата пушка, да нямаше представа как.

„Песнопение за падналата луна“ от последния от плачещите царе, Фредерико. Беше песен за любов и загуба, за голяма раздяла и събиране с любимия в края.

Песента изчезна внезапно и тя се озова сама в завивките си до загасващия огън.

По хълмовете зави вълк и Уинтърс потръпна.

— Далеч си от дома — каза някакъв глас надолу по склона. Тя усети хладните пръсти, които се спуснаха по врата и ръцете ѝ. Посегна инстинктивно за ножа, но се успокои, когато Неб се материализира на светлината от огъня. Носеше прашна униформа, а дългата му бяла коса падаше по лицето му, така че ѝ се прииска да я отметне.

— И ти — отвърна Уинтърс.

Той погледна през рамо към изпепелените земи, които се простираха зад него.

— Да. — Неб се приближи и пламъкът просъска. — Сънищата стават по-странни.

— Този е приятен. — Никой не спомена колко редки са станали приятните сънища. И без това не бяха много чести, а положението се бе влошило след смъртта на Ханрик. Тя потупа завивката си. Неб сваля ботушите и пропълзя към нея.

— Утре ще стигна до върха и ще се провъзглася. — В съня ѝ не се виждаше, но плетеният трон и кожената му презрамка бяха наблизо. Беше сигурна. Усещаше следите от каишките по раменете и гърба си от продължителното изкачване на северната планина.

Неб се сгуши до нея.

— Аз съм в Далечния град. Скоро трябва да застъпвам на пост.

Двамата се прегърнаха без думи и тя усети как топлината му се прехвърля към нея. Не се целуваха, макар да се бе случвало в миналото. Нито пък плъзгаха ръце по телата си, което също се случваше понякога.

Сега просто се прегръщаха, търсейки утеха.

След миг Уинтърс отново остана сама, замръзнала и схваната. Облаците покриваха звездите, а небето бе започнало да посивява с приближаването на утрото. Тя се усмихна на спомена от последния сън и стана. Усмивката ѝ изчезна.

„Няма да го видя цял сезон.“ Не знаеше откъде е сигурна, но бе истина. Зовяха ги различни светове, но един ден щяха отново да са заедно, когато домът им се възвисеше и ги призовеше.

Уинтърс събра багажа си и засипа огъня с пръст. Снегът се бе разтопил на локвички, оставяйки дупки в червеникавата прах на Драконовия гръбнак.

Тя изстена и натика разранените си крака в окъсаните ботуши, преди да надене самара. Наведе се напред, метна плетения трон на гърба си и тръгна нагоре. Усещаше как каишките се впиват, а ходилата и коленете ѝ пламват, докато пъхтеше нагоре.

Вече три дни мъкнеше този товар и днес най-сетне щеше да положи трона си в тънкия въздух на върха на света и да провъзгласи началото на управлението си.

Ханрик бе сторил това веднъж от нейно име — усилие, което чак сега оценяваше напълно. Благослови го в този миг и заплака, докато продължаваше да върви. Не скърбеше за загубата му. Сълзите ѝ бяха заради предстоящата работа. Нещо в мъкненето на трона на гръб и

усещането на каишите, стягащи плътта ѝ, говореше за тежестта на ролята. „Аз съм блатната кралица.“

— Аз съм Уинтерия бат Мардик — промърмори тя под нос. — Истинският наследник на Плетения трон и Сънуваща кралица на моя народ. — Беше повтаряла думите, докато не ги наизусти напълно.

Фантазираше за този ден, откакто се помнеше. Знаеше, че ще е кървав ден, но се надяваше на по-бавно изкачване, може би през пролетта, след рождения ѝ ден. В тези момичешки мечти Ханрик крачеше до нея. Вървеше отзад и я окуражаваше. Хората ѝ посипваха пътеката с цветя и тя се изчервяваше от тяхното обожание.

След като се запозна с Неб, мечтите се обогатиха. Вече и той се изкачваше с нея, а тя беше невестата на Водача, заемаща трона, който ѝ се полагаше като кралица.

В реалността качването беше болезнено, студено и абсолютно самотно. Предприе го, защото бе необходимо, и щом стигна до върха, разкопча коланите и завъртя плетения трон към вятъра. Отвори манерката и изсипа киселата кръвна магия в устата си. Вкусът беше тръпчив и трябваше да се насили да го преглътне.

Зачака, като броеше наум.

Когато отвори уста, гласът ѝ се понесе като водата, падаща от небето върху народа ѝ. Полетя над земята и стигна като шепот до отдалечени градчета и ферми, след като бе изминал ясен и силен стотици левги.

— Аз съм Уинтерия бат Мардик. Аз съм истинският наследник на Плетения трон и Сънуваща кралица на народа ми.

Повтори го още два пъти и седна на трона.

Остана така, мълчаливо вгледана в земите си, докато слънцето не започна да се спуска на запад.

Щом то се скри, Уинтърс се обърна на запад и изчака светлината да изчезне.

След това стана и отново закопча каишите.

Въздъхна, вдигна товара си и започна да слиза в поредната студена нощ.

НЕБ

Неб се стресна, когато нечии здрави ръце го разбудиха, а студеният планински въздух и топлината на жената от сънищата му изчезнаха. Едрик се бе надвесил над него и изглеждаше мрачен на бледата светлина от лампата в плевнята, в която спяха.

Неб кимна, че е буден, и изпълзя от завивките, за да нахлузи меките си ботуши. Чудеше се дали водачът им се е завърнал.

Ренард удържа на думата си и ги заведе до Далечния град тъкмо преди слънцето да изчезне и да бъде заменено от пулсиращите звезди. Помогна им да спазарят нощувка в една плевня, миришеца на кози и прасета, и тръгна да събира полезна информация.

Малкото селище бе по-навътре в пустошта, отколкото Неб очакваше. Доста по-навътре, отколкото се виждаше от височината на Стената на пазителя. Беше чувал истории за Далечния град, но бяха доста мъгляви. Като дете запълваше празнините в тях с герои и описания от романтичните археологически истории. Реалността беше разочароваща. Неб намали лампата и се измъкна под звездното небе, като затвори вратата. Едрик го очакваше в по-дълбоките сенки, зад ъгъла на плевнята. До него стоеше Исаак. Очите на металния човек бяха затворени, но зад капците прозираше светлина, а в тялото му се чуваше свистене на пара и скърцане на части.

— Изчислява — обясни тихо Едрик. — Ренард му показва карта, преди да тръгне. Търси възможни маршрути, по които може да е поел другият ни приятел.

Неб погледна към мехослугата за миг и каза това, което Едрик очевидно си мислеше.

— Не знам как бихме могли да го открием.

Капитанът кимна.

— И аз. А и честно казано, не съм сигурен, че трябва да се опитваме. — Той замълча и Неб го изчака да продължи. В гласа на младия капитан се бе появил тон, който не беше чувал никога в гласовете на горянските съгледвачи — нотка на колебание, граничещо със страх. — Изпратих три птици към стената. Всичките се върнаха с

недокоснати съобщения. Две бяха ранени. Според последните вести от горите Рудолфо търси дискретно Влад Ли Там, а Пилос и Тюрам събират армии, гледайки на север. Времената не са добри да тръгваме на непосилна задача, без възможност да изпращаме вести.

Неб се замисли.

— Мислиш ли, че Ренард може да ни помогне?

Едрик сви рамене.

— Не съм сигурен, че това, което предлага всъщност, е помощ. — Той кимна към Исаак. — Тези метални хора със сигурност са истинско чудо, но в онзи има нещо смъртоносно... Не е като Исаак. Сигурен съм, че по ръцете му има кръв и не би се поколебал да пролее още.

Неб също не се съмняваше в това. Беше видял как мехослугата ги разбута в стражевия пост и как се понесе, прескачайки по три стъпала към върха на стената. Естествено, Исаак също имаше кръв по ръцете си, но съжалението и тъгата му бяха очевидни с всяка куцаща стъпка. Не излъчваше опасност за разлика от онзи, който се бе обявил за негов братовчед. Въпреки заплахата Неб изпитваше неутолимо любопитство. Реши да го изрази на глас.

— Ами Санкторум лукс?

Едрик кимна бавно.

— Да. Любопитно е. — Той въздъхна и погледна първо на запад към Стената на пазителя, после на изток, към назъбените планински вериги на хоризонта. Накрая се обърна към Неб и Исаак. — Трябва да разберем какво е. Но не мисля, че генерал Рудолфо би рискувал нещо ценно заради търсенето на отговора. Задачата идва в лош момент и ние не сме подготвени.

„Говори за нас.“ Неб не можеше да разбере защо Рудолфо би го ценил толкова. За Исаак беше ясно — металният човек носеше огромно познание в себе си и бе незаменим в работата по възстановяването на библиотеката. Отсъствието му от Деветте гори дори за месец щеше да се усети, но ако с него се случеше нещо непоправимо, това можеше да доведе до спиране на цялата работа. Той беше старши сред мехослугите и единствен разбираше достатъчно от устройството им, за да може да ги поддържа и ремонтира. А и беше... Неб се затрудни с думата, но я намери. Специален. Различен. Единствено той бе приел име и носеше андрофрансинско расо. Поне

преди да се появи новият, който също носеше расо и се представяше за Чарлс, предполагаемия баща на мехослугите.

Исаак бе изрекъл думите на Ксум И'Зир и бе изсипал смърт над Уиндвир, превърнат в оръжие, което можеше да плаче за унищожението, извършено по принуда.

Беше нормално Рудолфо да не иска да рискува Исаак. Но Неб? Той беше момче, млад офицер, видял много за годините си, но също и твърде малко. Уинтърс смяташе, че съдбата го е избрала — Небиос бен Хебда, Водача. Че е легендарният герой на блатните, който щеше един ден да ги отведе до обещаната земя, отвъд най-смелото въображение. Но въпреки доверието си в блатната кралица Неб изпитваше съмнение към подобни суеверия.

Той насочи мислите си към текущия разговор и облиза устни, преди да проговори.

— Все пак, ако има убежище на светлината — и това е библиотека, както подозира Исаак...

Едрик го прекъсна.

— Тогава ще се надяваме, че който я е построил тук, в пустошта, е свършил работата си добре и тя ще остане скрита, докато се завърнем с по-сериозна екипировка и сили. — Капитанът се усмихна мрачно. — Имаме време, момко. А може и нашият водач да се завърне с добри вести.

Едрик пожела набързо лека нощ и се вмъкна в плевнята, като затвори портата. Неб приклепна и започна да наблюдава как нощта отстъпва път на утрото.

Беше настъпила неестествена тишина, нарушавана от кучешки лай някъде зад стените на града, северно от тях. Но дори кучетата звучаха странно, сякаш самият шум тук не се държеше нормално.

Докато беше в гробокопаческия лагер, обожаваше последната стража — обикновено най-тиха и най-малко искана. Но ставането преди утрото да е настъпило и виждането как денят започва носеше някаква надежда. Изминаха петнайсет минути и изведнъж от сенките се появи фигура. Преди да посегне за ножовете и да изсвири трета тревога, дългнестият мъж вече бе до него.

— Тихо, млади Небиос — прошепна завалено Ренард. — Ще събудиш другарите си без нужда. — Миришеше на алкохол и леко се

поклащаше. Изхили се и смотолеви: — Май младият ви капитан няма стомах за пустошта.

„Пиян е.“ Но Неб забеляза, че краката му стъпват сигурно. Дългата тояга бе праметната през гърба му и той приближаваше с празни ръце. Младежът не можа да устои да не попита:

— Носиш ли вести?

Ренард вдигна поглед и се усмихна, и за миг Неб вече не беше сигурен дали е опиянен. От сивите му очи струеше студена светлина.

— Нося нещо повече. Нося избор. — Той приближи лице към неговото и очите на Неб се насълзиха от миризмата. — Помниш ли какво каза баща ти за изборите?

Наистина помнеше. Устата му увисна от смайване. Хебда често му казваше, че успехите и провалите на човек се свеждат често само до направените избори. Понечи да каже нещо, но преди да успее, Ренард се плъзна край него и прошепна нещо на Исаак. Неб не можа да чуе какво, ала очите на металния човек се отвориха толкова широко, колкото позволяваха капаците. Ренард се усмихна на Неб, зъбите му бяха черни от дъвченето на корена. Остави нещо на земята, до крака на младежа, и събитията се развиха твърде бързо.

Пустинникът изсвири трета тревога и изкрещя: „Ренард ни предаде“, с глас, приличащ на този на Неб. Откъм хълма блесна ярка светлина и се чуха силни гърмежи. В сенките се раздвижиха фигури. Неб чу суматохата в плевнята, но все още не бе извадил ножовете си. Ренард хукна на юг и след няколко мига изчезна от поглед.

Исаак се обърна към Неб.

— Съжалявам — каза мехослугата.

И също хукна. Металните му крака се понесоха в спринт. Малко се клатеше от куцането, но като набра скорост, се стабилизира и изчезна след Ренард.

Горянските съгледвачи започнаха да изскачат от плевнята с ножове и торбички в ръце. Неб погледна към парчето черен корен в краката си и направи своя избор.

12.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Стърженето на дърво в дърво събуди Влад Ли Там и той се размърда. В дните — или може би седмици, — които бе прекарал в топлата вода, бе успял да притъпи инстинктите си и да свикне с пленничеството. Вече не отваряше очи с очакване да вижда и не се подаваше на паниката. Вместо това се будеше бързо и се мъчеше да определи какво се случва.

Момичето му носеше храна относително редовно — в повечето случаи каша с вкус на риба и царевица, — но нямаше представа колко често се случва. Тя всеки път го изправяше и го хранеше като дете. Понякога му оставяше купата, преди да е свършил, но това означаваше да лочи от нея, тъй като все още не му разрешаваше да се храни сам. Беше достатъчно неприятно, че му се налагаше да пие вода така, ако клатенето на кораба не я разлееше сред морската на дъното на килията му.

Влад Ли Там се претърколи до външната стена на кораба и притисна ухо. Чу далечни гласове и усети вибрациите от триенето на дървесината.

Бяха спрели да се движат и драстичното намаляване на люшкането му подсказваше, че или морето е неестествено спокойно, или са пристанали. Второто изглеждаше по-вероятно.

Чу стъпки откъм вратата и се надигна с помощта на стената. Схванатите му мускули протестираха и Влад усети, че простенва с отварянето на вратата.

— Ходенето е за кратко — каза момичето. — Можем да те пренесем, но реших, че ще оцениш възстановяването на малко от достойнството ти. — В гласа ѝ се долавяше веселие.

— Къде сме? — попита той.

Тя не отговори. Вместо това се наведе, за да развърже въжетата на глезените му. Влад присви мускули за миг, готов да я изрита, но размисли. Момичето се засмя.

— Нямахте да стигнеш далече, старче. Добре, че не опита.

— Ако искахте да ме убиете, вече щяхте да сте го сторили.

Тя се засмя отново.

— Не е съвсем вярно, Влад. Имаме доста работа, преди този ден да настъпи, но не се заблуждавай и за миг. Той ще дойде. — Момичето го изправи с учудваща сила. — Ставай.

Влад се заклати нестабилно и залитна към корпуса. Момичето отново го изправи със здравите си ръце. След това го поведе напред. Спареният въздух в трюма му се струваше като хладна есен в сравнение със задушавашата килия. Той тръгна по коридора.

— Надясно. Десет стъпки до стълбището.

Краката му пареха от усилието и той залитна отново.

Момичето се наведе над него и той усети дъха ѝ в ухото си.

— Можем да те носим. Искаш ли? Така ли искаш да те видят децата ти?

„Децата ми?“ Усети надигащата се паника, страх и гняв, от които го заболяваше главата. Стисна зъби и юмруци.

— Децата ми ли?

Жената не отговори и го бутна нежно напред.

— Ще се справиш, Влад. Върви.

Влад Ли Там тръгна напред, броейки крачките, и намери първото стъпало с колеблив крак. Започна да се изкачва и усети светлината, процеждаща се под превръзката, както и уханието на мангови дървета, солена въздух и горещ пясък. Отвори уста и пое дълбоко дъх. Жената го завъртя наляво и нечии ръце го повдигнаха на кея.

Усети как някой го докосва по тила и внезапно ослепя от блестяща експлозия. Затвори очи, но светлината проникваше дори през клепачите. Влад Ли Там изстена.

Когато успя да отвори очи, първото нещо, което видя, бе жената. Беше млада, някъде около двайсетгодишна и по лицето ѝ имаше изрисувани сиви, бели и черни символи. Зелените ѝ очи се открояваха на този фон. В косата ѝ имаше вплетени миди, корали и клончета, и тя му се усмихваше.

Беше красива и опасна.

Носеше рибарски дрехи, но си личеше, че не е привикнала. Беше създадена за доспехи или рокли, но нищо по средата. Един мъж на кея ѝ подаде тъмна роба и тя се наметна.

— Къде съм?

Усмивката ѝ се разшири.

— У дома, Влад.

Очите му привикнаха и успя да огледа обстановката. Шхуната на кея беше направена от тъмна непозната дървесина и дизайнът ѝ не приличаше на нищо от Познатите земи. Корабостроителят в него набързо изчисли водоизместимостта, възможната скорост и отбеляза разнородния екипаж на палубата.

Кеят беше висок и надвесен над толкова чиста и зелена вода, че чак очите го заболяха. Погледна към земята и видя пясък и джунгла. Оттам се носеха кръсъци на птици и маймуни, а към безоблачното небе се извисяваше грамадна сграда от бял камък.

Влад Ли Там примигна и залитна, но този път нямаше кой да го подпре. Обърна се към жената и най-сетне направи връзката, макар да изглеждаше невероятно. Изрисуваните фигури и природните украшения в косата ѝ издаваха, макар стилът да бе доста по-сложен от това, което бе виждал преди.

— Ти си блатна.

— Не. Това е наложено име от времето на тъгата ни. Ала сълзите на моя народ вече пресъхват. Аз съм от избраните.

„Избраните.“ Прехвърли думата в паметта си, но не намери нищо познато.

— А! — Жената изви поглед. — Ето ги.

Влад Ли Там чу познатия звук. Проследи очите ѝ и затаи дъх. Един железен кораб приближаваше входа на пристанището и забавяше ход.

„Децата ми.“

Последва го друг и после трети. Знамето на клана Ли Там беше свалено, но на негово място не се вееше друго. Краката му почти се подкосиха от тежката гледка. Приближаваха пет от неговите кораби и на палубите виждаше семейството си — мъже, жени, деца, — охранявани от облечени в черно войници. Огледа се и осъзна, че флагманът му отсъства от малката флотилия.

Коленете му се подгънаха и той седна тежко на кея. Гласът му беше нисък и имаше вкус на пясък.

— Какво е това?

Жената погледна към него. Любовта в очите ѝ го ужаси.

— Това е изкупление, Влад.

Той посегна за друг въпрос сред хилядите, които бушуваха в главата му.

— Коя си ти?

— Казах ти. Аз съм твоят кръвопускач и родствен лечител.

Корабите забавиха и се чу свистене при спирането на двигателите и тракане на котвените вериги. Двама мъже го вдигнаха на крака и той видя първите лодки, свалящи семейството му на сушата.

Думите ѝ отекваха в съзнанието му. „Кръвопускач. Родствен лечител.“ Първата лодка приближи кея и той видя страха по лицата на внуците си.

В този миг, за пръв път през живота си, Влад Ли Там изпита безсилие и отчаяние.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Кошмарът събуди Джин Ли Там и осеяната с кости равнина на Уиндвир изчезна заедно с думите на родствения гарван, звучащи още в ушите ѝ. „Скоро ще изкълва очите на баща ти.“

Ако кошмарите не бяха започнали преди раждането, щеше да ги отдаде на някакъв страничен ефект от лекарствата, които пиеше.

Надигна се и изтри сълзите и сънливостта от очите си. Иаков се размърда до нея и тя го погледна. Лицето на бебето беше сиво, дишаше плитко. Джин се наметна с една роба и тръгна към стъклената врата на отрупания със сняг балкон. Нощта беше ясна и звездите светеха над спящото горско селище. Пълната луна бе надвиснала над Библиотечния хълм и оцветяваше масивните камъни на строежа в синьо-зеленикаво. Имаше още няколко часа до изгрев-слънце и събуждането на Деветте гори.

Джин се приближи до вратата и подсвирна за слугиня. Появи се едно момиче с още влажна коса и лице.

Мразеше да оставя бебето, но не искаше да рискува да го събуди. И без това не спеше достатъчно.

— Остани при Иаков — нареди тя на момичето. — Когато се разбуди, ми го донеси. Аз ще съм в кабинета.

— Да, господарке — направи реверанс слугинята.

Джин изчака момичето да се настани в люлеещия се стол до леглото и тръгна тихо по дебелиите килими на коридора.

Кабинетът на Рудолфо се намираще зад двойна орнаментирана врата от тъмно дърво. Тя превъртя железния ключ и открехна добре смазаните порти, колкото да се вмъкне набързо.

Заклучи зад себе си и запали лампата на писалището. В кошницата за нови съобщения вече се бяха събрали няколко и тя въздъхна. Не знаеше как Рудолфо успява да се справи с всичко, но със сигурност ставаше много рано в повечето дни. Вчера бе прекарала от зори до здрач на писалището и бе успяла да изпразни кошницата. В момента бе пълна до една трета, ала до изгрева щяха да пристигнат още съобщения.

„Животът на кралицата.“ Посегна към най-горната бележка, но се спря. Отвори чекмеджето и извади колана с ножовете. Погледна към вратата и съблече робата си, пускайки я на пода. Закопча колана над леката памучна нощница и застана в центъра на помещението. Заби крака в мекия килими, извади ножовете и се впусна в сутрешната си тренировка.

Времето на легло бе размекнало мускулите ѝ и въпреки че не бе напълняла много по време на бременността, се чувстваше тромава. Но със сутрешните тренировки и следобедните кросове, които бе почнала преди няколко дена, постепенно възвръщаше формата си.

Ходилата и бедрата ѝ се движеха в мълчалив ритъм, докато се въртеше, подскачаше и финтиреше. Ножовете проблясваха на слабата светлина, докато влагаше сила във всеки удар и ги завърташе на всички страни. Замисли се кога за последно бе проливала кръв. Докато бягаше от лагера на Сетберт с Неб? Не. В нощта, когато съгледвачите се омагьосаха и спасиха Рудолфо от така наречения папа Непокколебим в летния папски дворец.

„Сякаш бе толкова отдавна.“ В доста отношения наистина си беше. Двамата с Рудолфо бяха консумирали стратегическия съюз, създаден от баща ѝ, макар тогава да нямаше представа колко дълбоко ще заобича и заважава горянския крал. Нито пък осъзнаваше как един малък живот може да промени някого толкова пълно.

Упражняваше се унесено, спомняше си за отката при закачането на кост, за нежната съпротива на плат и кожа, за топлината на хлъзгавата кръв по пръстите ѝ. Ускоряваше движенията, докато по челото и устните ѝ не изби пот. Започна да се задъхва и скоро нощницата ѝ подгизна и залепна към тялото. Въпреки това продължи, докато краката и ръцете ѝ не натежаха от непривичното натоварване.

След час прибра ножовете и се отпусна задъхана в креслото. Чу се леко почукване и Джин се надигна, чувайки как крайниците ѝ пукат.

— Един момент.

Откопча колана и го метна върху креслото. После навлече робата и тръгна към вратата. Отключи и отвори.

Линей я очакваше с разрошена коса и пребледняло лице.

— Добро утро, лейди Там. Мира ми каза, че сте будна.

Джин Ли Там откряхна вратата по-широко.

— Заповядай. — Момичето не изглеждаше добре, но вероятно и тя самата беше в подобно състояние. — Не можеш да спиш ли?

Линей поклати глава.

— Не достатъчно.

— И аз — кимна Джин. — Сигурно е от лекарствата.

— Заради корена от панта — уточни младата жена и Джин Ли Там повдигна вежди.

— Учила си алхимия?

— Малко — сви рамене жената. — Съгледвачите от делтата дъвчат панта, за да стоят будни. Освен това има кала и може би малко листа от веспър.

И Джин бе доловила следи от кала, тъй като в миналото бе пробвала тайно от лулата на баща си. Тя махна към един стол и тръгна към печката, на която чакаше чайник с прясна вода.

— Искаш ли чай?

— Аз мога да го направя, лейди Там — предложи Линей, но Джин махна с ръка.

— Стига де. Не съм забравила как се прави чай. — Джин взе две керамични чаши и отмери три лъжички от натрошените черни листа за запарка, след което се върна на креслото, докато водата заври.

— Как спи Иаков? — попита Линей.

Джин Ли Там се настани срещу нея и я огледа. Откакто Рудолфо бе заминал, двете се срещаха често, но практически не бяха прекарвали много време заедно. Срещаха се в покоите си, коридора или тук, в кабинета, разменяха дребни любезности и говореха предимно за бебето. Както и в този момент.

— Неспокойно. Предполагам, че скоро ще се събуди.

— Да го взема ли тази сутрин?

Джин се усмихна уморено.

— Мой ред е. Трябва да си починеш.

Линей сви рамене.

— Чувствам се добре.

Но Джин Ли Там виждаше истината в тъмните кръгове под очите и стиснатата ѝ уста. Линей потръпна и си пое рязко дъх.

— Главоболия?

— Сякаш от нищото — призна момичето. — Удрят като гръм. Но не е проблем да го взема.

Джин се усмихна и разтърка слепоочията си.

— Оценявам предложението. — Тя погледна дойката. Не беше на повече от двайсет и въпреки скромните си дрехи се държеше по-различно от останалите бежанци, пристигнали през последните месеци. Джин се наведе напред. — Сигурно ти е много трудно, толкова скоро след ужасната загуба.

За миг големите кафяви очи на Линей се разшириха от паника. Тя преглътна.

— Ще излъжа, ако кажа, че не е. Понякога кърмя лорд Иаков или го приспивам и забравям, че не е моят Мика.

Джин Ли Там видя напирещите сълзи и усети срам.

— Не трябваше да повдигам темата — каза тя и отмести поглед.

Но младата жена поклати глава.

— Напротив. Трябва да го споделя. Така казваха франсините. Че се движим по петте пътя на тъгата с думи и спомени.

Джин Ли Там видя, че сълзите вече се стичат по маслинената ѝ кожа.

— Дори не мога да си представя цената, която си платила.

Но всъщност можеше. Съпруг, загинал от меч; дете, взето от треската. Дълбоко в себе си се страхуваше от същата съдба. Собственото ѝ дете бе мъртвородено, спасено от речната жена, и оцеляваше само благодарение на лекарствата, с които го кърмеха двете с Линей. Изобщо не можеше да изброи колко пъти съпругът ѝ се бе измъквал от опасни ситуации по време на войната. А скоро щеше да отплава кой знае къде, за да търси баща ѝ, и да се сблъска с кой знае какво. Този товар тежеше на сърцето ѝ и караше корема ѝ да се свива.

Осъзна, че са потънали в неловко мълчание, което бе нарушено от кипването на водата.

Линей се надигна и разтърка очи.

— Позволете на мен, лейди Там.

Джин се удържа на място и загледа как момичето сипва топлата вода в съда за запарка. После го сложи на поднос с двете чаши и го постави на масичката между двете. Линей седна и смени темата.

— Какви са новините по света?

Джин Ли Там погледна към кошницата и въздъхна. Скоро трябваше да се върне към нея, да шифрова съобщения, да праща птици и да чете докладите на двайсетината агенти на Рудолфо. Замисли се за

вчерашните съобщения, като внимаваше да не издаде нещо съществено.

— Уинтерия се е провъзгласила. Казват, че се чувала на петстотин левги. Пилос и Тюрал са увеличили усилията да потушат вътрешните си безредици и засилват войските. Миналата седмица са погребали Ансилус. Деветте гори не бяха поканени, но въпреки това пратихме посланик.

Линей се намръщи.

— Някакви вести от делтата?

Джин кимна.

— Демократите на Есаров са овладели нов град. Има слухове, че Ерлунд не е загинал, а е убит негов двойник.

Момичето кимна.

— Не съм изненадана. Той има десетки и... — Тя замълча и бузите ѝ се зачервиха.

„Сподели нещо, което не би трябвало да е известно на бежанец.“ Джин отвори уста, но в този миг на вратата се почука. Тя огледа лицето на момичето и стана да отвори. Отвън стоеше един съгледвач с малка неподвижна птичка в ръце.

— Това пристигна току-що за вас. Не е от нашите и дори не можем да я разпознаем.

Но Джин я познаваше. Жълтите следи по главата я издаваха и тя затаи дъх с неочаквана надежда.

— Какво е съобщението?

— Птицата е ранена — отвърна съгледвачът. — Видяхме вашето име на бележката и не сме я пипали.

Той протегна ръка и подаде дребното, треперещо създание. Джин внимателно развърза белия конец за родство от крачето. Продължи да държи птичето с една ръка, а с другата разви съобщението и го прочете.

То бе тройно кодирано и с непознат почерк, но птицата ѝ бе добре известна. Тази, която винаги знаеше къде да я намери, и баща ѝ я държеше непрекъснато до себе си. И ето че наистина я бе открила, макар и да се бе изтощила във ветровете, дъжда и снега на това продължително пътешествие.

„Не се отчайвай, велика майко. Родството на баща ти ще бъде възстановено със старите методи и кръвта му ще изкупи нашето

спасение.“ Джин примигна и усети нещо злокобно. Страхът я обгърна и тя си представи грака на родствения гарван от кошмарите ѝ, само че думите му бяха различни от тези в осеяното с кости поле на Уиндвир. „И така греховете на П'Андро Уим ще се стоварят върху чедата му.“

Джин потръпна. Беше забравила за чакащото мистериозно момиче и нямаше желание за чай. Дори забрави за болното бебе, което спеше неспокойно по-нататък по коридора. Не мислеше за разтърсените Познати земи, които не се бяха оправили от предателството на Сетберт, когато кръвните съгледвачи нанесоха нова рана по кожата на света.

Всичко това изчезна за миг.

Тя се почувства отново като малко момиче, чийто баща е в смъртна опасност, и не можеше да се отърси от страха и паниката.

Погледна към малката птичка — една от продължителната линия, която баща ѝ омагьосваше внимателно, за да може винаги да открие четирийсет и втората си дъщеря, без значение къде е. Създанието лежеше неподвижно, а мъртвите му очи бяха станали като стъкло.

„Ти си кралица, жена на Рудолфо, майка на Иаков — заговори дълбок глас в нея. — Ти си четирийсет и втората дъщеря на Влад Ли Там.“

Тя вдигна очи към съгледвача и му подаде мъртвата птичка.

— Прати ми птичаря.

Джин Ли Там се завъртя, овладя сръчно напрежението от внезапните емоции и се върна на масичката при Линей, за да потърси утеха в горчивата чаша, която я очакваше там.

ПЕТРОНУС

Петронус прекара остатъка от седмицата да кодира документите си в скромните покои. Излизаше само за да се храни, а Есаров му правеше компания, когато имаше възможност. Революционерът изглеждаше уморен, но доволен. Вчера му бе съобщил, че е време да се свържат с Лисиас и да предложат примирие и размяна.

— Вярваш ли, че ще се получи? — попита Петронус, отпивайки от топлата горчива напитка, подсилена с ром.

Есаров прокара ръце по дългата си сива коса.

— Да. Но за теб ще е предизвикателство.

„За всички ни.“ Петронус погледна към думите, които сякаш се сливаха в единично петно на пергаментата. Беше приключил и можеше да остави работата си за по-нататък, когато може би нямаше да има такава нужда от него.

Чу отривистото почукване на Гримлис и вдигна поглед.

— Влез.

Сивият гвардеец изглеждаше угрижен, но това не бе изненадващо. Не беше приел плана им добре и Петронус не очакваше, че скоро ще го одобри. Ветеранът влезе и затвори вратата.

— Разбрах, че срещата ще е след два дена.

Петронус кимна.

— И аз така чух.

— Сигурен ли сте, че искате да го сторите? — Челюстта на ветерана беше стисната, а в очите се таеше свирепост. — Можем да се махнем още сега.

Петронус поклати глава.

— Не съм сигурен, че можем, Гримлис. — „А и не съм сигурен, че бих искал.“ Освобождаването на Чарлс беше задължително, но спирането на гражданската война бе не по-малко важно. Липсата на стабилност отваряше вратата на нещо по-лошо, а не можеха да се подготвят за него, ако продължаваха да воюват помежду си. Вече бе чул, че Мейров от Пилос укрепва границите си и събира войска, гледайки на север. В последните дни бяха нападнати още кервани; бяха

загинали още разпокъсани останки от ордена, търсеци относителната безопасност на Деветте гори. В Тюрам старият крал бе излязъл от летаргията си за достатъчно дълго, за да назначи един от по-силните си генерали за наместник. Бяха затегнали родството с източния си съсед Пилос и с независимите градове-държави по северната част на Изумрудения бряг. Петронус посочи към единствения стол. — Седни при мен.

Гримлис седна с очевидно неудобство. Очите му имаха цвят на буреносно небе.

— Ще говоря направо, отче. Това начинание е глупаво, със или без Чарлс.

Петронус въздъхна и се облегна назад, като остави писалката.

— Възможно е. Но не виждам друг път за излизане от този уимски лабиринт.

Капитанът присви очи.

— Вярвате ли достатъчно силно, за да загинете за това?

Петронус се засмя, макар да не знаеше какво е смешното.

— Не съм сигурен, че вярванията ми влизат в това хазартно начинание. Ако Чарлс е жив и знае за това Убежище на светлината, в най-лошия случай може да спаси Познатите земи от нещо ужасно. А в най-добрия, може да ни върне загубеното. — Той започна да подрежда документите. — Но съм сигурен, че не си дошъл да ме разубеждаваш. Знаеш добре, че моето упорство надхвърля благоразумието. — Взе канап и започна да връзва документите в обемист пакет.

Гримлис поклати глава.

— Получих вест от птичаря на Есаров. Стара е, но е по-добре от нищо.

Петронус вдигна очи, оставяйки пръста си на възела.

— От крайбрежието ли?

Капитанът кимна. Извади смачканата бележка от джоба си и я подаде.

Петронус я прочете набързо.

— Значи горянските съгледвачи са поели поста в залива Калдус и Рудолфо ни е открил.

Беше скептичен относно плана на Гримлис да поддържа съобщителен пост, но не си представяше, че лично Рудолфо ще се появи. По-скоро се боеше, че онзи, който го искаше мъртъв, ще

изпрати цяло отделение кръвни съгледвачи, за да довършат започнатото. Но ето че горянският крал бе прехванал една от птиците и бе добавил собственото си съобщение.

Отново погледна към бележката.

— Какво ли иска?

Гримлис беше разгневен.

— Не знам какво иска, но не може да се разпорежда с хората ми.

Ще си поговорим сериозно, щом се появи.

„Щом се появи ли?“ Петронус усети, че затаява дъх.

— Рудолфо? Идва тук?

Гримлис кимна бавно.

— Да. Есаров изпрати пирата да го вземе.

Що за игра на войната на кралицата водеше демократът? А и какво му беше щукнало на Рудолфо да зареже жена си и новороденото си бебе и да тръгне да скитосва в търсене на аудиенция? Защо просто не му бе пратил птица?

Есаров знаеше, че довеждането на най-могъщия човек в Познатите земи наред с гражданската война ще подложи на изпитание и без това крехкото родство между горяните и ентролузианците. Той се замисли за предстоящия процес и се заигра с ключалката на този нов сейф. Дали Рудолфо носеше нещо, за което не бе помислял?

Умът му изщрака и той се тупна по крака.

— Есаров възнамерява да изпрати Чарлс с горянския крал.

Гримлис присви очи.

— Дори не сме сигурни дали Чарлс е жив.

Въпреки подозренията си Петронус смяташе, че Чарлс е жив, а Есаров си дава сметка, че архиинженерът е вероятно най-голямото оцеляло богатство в Познатите земи. Заради това, което можеше, и това, което пазеше — един къс от светлината, която се бояха, че са загубили.

Поне откаченият демократ осъзнаваше, че Чарлс ще е в по-голяма безопасност при Рудолфо.

Гримлис се изправи.

— Ще е тук до седмица, но не съм сигурен дали ще го дочакате.

Петронус кима.

— И аз. — Той грабна пакета и отвори торбата колкото може по-широко. Въпреки това не беше достатъчно и документите се огънаха,

докато ги тикаше. — Както и да е. Предай ги на Рудолфо. Но дискретно, да не видят хората на Есаров. — Замисли се за миг. — Кодирани са, но Исаак или някой от другите ще може да ги разшифрова.

Подаде торбата на правия Гримлис.

— Вие отивате на съд. Рудолфо обикаля с едно отделение. Надявам се да не е заразно.

Петронус се замисли.

— Кое да не е заразно?

— Глупостта.

Гримлис тикна торбата под наметалото си и излезе.

Петронус продължи да се взира във вратата, преди да сведе поглед към празното писалище. Зачуди се какво ще прави сега. Как ще си прекарва времето, докато чака Есаров да каже дали Ерлунд се е хванал на новата игра. Демократът се кълнеше уверено, че опустошението на Уиндвир е вътрешно дело и са били подлъгани да вярват във външна заплаха от сложна и ужасна конспирация. Влад Ли Там бе заявил, че врагът дебне отнякъде, и бе заминал, за да го разкрие.

Петронус погледна към картата на Познатите земи, която украсяваше стената на скромната му стая. Видя Уиндвир в центъра и проследи извивките на Първата река, която горяните наричаха Райблъд, нагоре по хълмовете, през Прерийното море и към Деветте гори.

— Какво търсиш, Рудолфо, толкова далеч от дома в тези гибелни времена?

Изправи се бавно, отиде до картата и сложи показалец в центъра.

Отново си спомни за предполагаемата бележка от Чарлс.

„Библиотеката падна с предателство.“

През тази нощ Петронус сънува поле от кости, кръв и птици с тъмни крила.

Когато се надигна на сутринта, все едно не беше спал изобщо.

13.

УИНТЪРС

Уинтърс се намръщи и се потопи в димящата вода, усещайки паренето в раните по раменете и гърба си. Беше се върнала преди четири дни и въпреки че охлузванията бяха почти заздравели, минералната вода все ги дразнеше. Тя стисна сапуна и се пусна понавътре във вира, оставяйки топлината да я обгърне. Изплува на повърхността, разтърси мократа си коса и се отпусна по гръб. Светлината на лампата играеше по високия таван на пещерата, а кварцът и железният пирит придаваха илюзия за остъклен купол. Тя въздъхна и разпери ръце, усещайки как водата облизва врата и хълбоците ѝ.

Беше се събудила по-рано, обезпокоена от сънищата. Образите на насилие под акомпанимента на арфата на Терциус бяха станали нещо обичайно и можеше да ги загърби — но липсата на Неб бе друг въпрос. Виждаше маршируващи армии под луна с цвят на мръсен лед. Небе без птици, сиво и злокобно, като пред надвиснала буря. Можеше да преглътне тези образи и да потърси мистериозното послание, което ѝ изпращаха небесата. Но никъде не виждаше белокосото момче, което ѝ бе откраднало сърцето. То беше изчезнало в пустошта и тя си спомни предупреждението за Ренард с потръпване.

Завъртя се настрана и заплува към другия край на пещерата, за да стъпи на хлъзгавото каменно дъно. Там водата ѝ стигаше до кръста и тя започна да се сапунисва, замислена за момчето, докато бавно отмиваше вчерашната кал и пепел.

Искаше ѝ се това да е ръката на Неб, да я докосва тук и там, нежна, топла и хлъзгава от сапуна. Но в тези мрачни времена подобни мисли бяха глупави, както и всичко, свързано с любовта. Уинтърс въздъхна и се потопи изцяло, след което изплува и започна да сапунисва косата си, като махаше закачените клончета и кости.

Чу покашляне откъм сенките и изпусна сапуна, когато ръцете ѝ инстинктивно се вдигнаха да покрият гърдите.

— Кой е там?

— Прости за натрапничеството, Уинтерия Младата, дъще на Мардик — произнесе дрезгав глас. В най-отдалечената част на пещерата, отвъд светлината на лампата, се размърда разкривена фигура.

Уинтерия Младата? Не беше чувала такова нещо преди.

— Това е личната ми баня. — Уинтърс успя да докара заповеден тон. — Как е възможно телохранителите ми да те пуснат тук?

Посетителят се изхили.

— В недрата на планината има повече проходи, отколкото предполагаш.

Тя усети страх и се потопа повече, като отстъпи назад, без да откъсва очи от посоката, откъдето звучеше неочакваният глас.

— Който и да си, със сигурност разбираш, че моментът не е подходящ.

Външният свят вярваше, че калта и пепелта на блатните са признак на лудостта на народа им, но истината бе различна. Те отмиваха старата пръст поне веднъж седмично и нанасяха нова, внимателно заплитаха костите и клончетата в косите си. Всяка заплетена плетка бе молитва към дома. Освен по време на сън или в случай на смърт, когато роднините измиваха покойника и мажеха тялото му с кал за последно, беше нечувано да се види гола кожа без символа на тяхното тъжно изгнание.

— Уверявам те, че не те виждам. Не мога да наруша традициите. — Фигурата се приближи и Уинтърс отстъпи отново, търсейки камък в плитката вода.

Не напипваше нищо.

„Мога да викна стражите“ — помисли си. Само че не им бе казала, че ще се къпе. Те пазеха пред входа на пещерата, поне на левга над нея, отвъд извитите каменни коридори. Нямаше да я чуят.

— Спри.

Но фигурата продължи, докато не се покажа възрастен мъж с рошава брада и коса. Мръсотията по него го оприличаваше на народа й, но тя бързо съзря, че има нещо различно. Някога бялата брада бе боядисана в редуващи се земни цветове и заплетена по непознат начин. Мръсотията по лицето му бе оформена в знаци, преплетени като мозайка. Очите му бяха с цвят на мляко и когато стигна до ръба на басейна, мъжът спря. Гледаше в нейна посока, но не право в нея.

„Сляп е. Но въпреки това познава дома ми по-добре от мен.“

— Кой си ти?

— Аз съм Езра. Бях пазител на книгата по времето на баща ти и на неговия баща. Преди очите ми да повехнат и да открия нов взор.

Уинтърс се взря в него, но знаеше, че няма как да го познае. По нейно време тази роля беше поета от Терциус, а след смъртта му бе решила да не избира нов пазител. Сънищата за дома бяха станали поинтензивни и това я убеди, че няма нужда. Старейшините се бяха съгласили. Тя усети, че стиска челюст, и преглътна.

— Защо си тук?

Старецът се усмихна.

— Нося вест за сигурност и утеха. Тези наглед мрачни времена, които са те обгърнали, са просто родилни мъки. Когато отминат, ще откриеш истинското си място. Започва нова епоха.

Уинтърс внезапно бе заляна от вълна от гняв.

— Нямам нужда от твоята сигурност и утеха. Спри да говориш с уимски кръгове и карай направо.

Възрастният мъж се усмихна.

— Приличаш на баща си. — Той се изхили. — Много добре. Ще карам направо. Децата на П'Андро Уим плащат за гнева на баща си. Градът им не съществува, а унищожаването на Уиндвир променя всичко.

Уинтърс присви очи.

— Обясни. — Внезапно усети хладна тръпка и приклепна във водата, взряна в тунела, водещ към спалните покои и тронната зала над тях.

— Чела си и си сънуваха за намирането на дома. — Мъжът понижи глас. — Но книгата е родена във времена на изгнание. Преди това тези земи ни бяха дар, на нас и на горяните. Знаеш, че е вярно. Бяха ни отнети. И оттогава сивите раса и техните стражи ни потискаха, като следваха така наречените евангелия на Уим, този богоубиец. — Чу горчивината, с която той произнесе „богоубиец“, и потръпна отново въпреки горещата вода. — Време е за ново евангелие. Време е за истината: няма дом за откриване, но има готов за вземане.

„Няма дом за откриване?“ Неверността на тези думи я заля.

— Говориш лъжи. Видях нашия дом. А появата на Водача вече е предопределена. Срегнах го. — „Вкусих устните му. Видях раните в

очите му и усетих биенето на сърцето му по тялото си.“

Езра поклати глава.

— Не. Може би едно време надеждата ни бе такава, но сега се надига нова. Казвам истината. Сама го знаеш. Сънищата се промениха, те променят и Книгата на сънуващите крале. Не видя ли светлината, не усети ли топлината, когато бе погълната?

Споменът за това още я преследваше, но тя не каза нищо.

Езра повтори:

— Няма дом за откриване, но има готов за вземане.

„Вземане?“ Уинтърс усети спазъм в стомаха си. Предишния път не бе осъзнала думите му. Внезапно си представи голото, изстинало тяло на Ханрик, докато го почистваха на снега в лабиринта на горянския крал. Видя блатните съгледвачи, застинали в смъртта си, убити от кръвните магии, носещи знака на И'Зир по кожата си. Усети приближаването на истината — имаше вкус на студено желязо. Гласът ѝ прозвуча по-уплашено и стеснително, отколкото ѝ се искаше.

— За какво говориш, старче? Обясни ми, ако някога си обичал баща ми.

Усмивката на Езра беше изпълнена с надежда.

— Започва Епохата на Пурпурната императрица. Време е да наденем мантията на великото ни наследство и да подготвим нейното идване. Вярваш, че се наричаме блатни, защото живеем в тези северни, мизерни блата. Но сега ти казвам, че не е така. Някога, отдавна, преди да докоснем тази земя при Първото падение, ние бяхме избраните. Създаващият народ, служещ на лунния маг, който падна.

— Били сме роби на хората, които разцепиха света с мечове и заклинания.

— Не — възрази той. — Бяхме щастливите служители не на хора, а на богове. — Езра направи нова крачка напред. — И ще бъдем отново.

Той разтвори горната част на робата си и слабата светлина освети белите белези на гърдите му. Уинтърс потръпна от екстаза, изписан на старото лице. Потърси думи и тези, които изрече, ѝ бяха познати, макар да не знаеше откъде. Може би ги бе сънувала.

— Махай се, родствени гарване! — Гласът ѝ прозвуча ясно и отчетливо. — Съобщението ти не е добре дошло в този дом.

Старецът се изхили.

— Съобщението ми е повече от добре дошло.

Но гласът на Уинтърс се повиши и изпълни пещерата, отеквайки над камък и вода.

— Махай се родствени гарване — нареди тя и се измъкна от басейна, изправяйки се пред стареца. — Съобщението ти не е добре дошло в този дом.

Хиленето премина в гръмък смях и мъжът започна да отстъпва, докато сенките не го погълнаха. Накрая смехът заглъхна и Уинтърс усети как гневът и ужасът се отцеждат от нея и раменете ѝ увисват.

Тя взе памучната кърпа от купа с дрехи да се избърше, но продължи да чува думите му.

„Ние бяхме щастливите служители не на хора, а на богове.“

По навик бръкна в пепеливата кал и намаза кожата и косата си. Стигна до гръдния кош и се спря, спомняйки си голата кожа над сърцето на стареца. Белият белег светеше като сняг в паметта ѝ. Не беше розов като прясно зараснал, а дълбок и отдавнашен.

„И ще бъдем отново.“

Тя потръпна въпреки топлината в пещерата и ѝ се прииска да не беше се присмивала на Неб, когато ѝ предложи да тръгне с него за Деветте гори. „Ще ме вземеш ли за булка, Небиос бен Хебда? Ще ми вдигнеш ли горянска сватба с музика и танци?“

Трябваше да му каже „да“. Но въпреки тези мисли знаеше, че това не е нейният път.

„Танцуваме на музиката, която се свири.“ Така ѝ бе казал Ханрик отдавна, когато баща ѝ умря. „И без значение каква е мелодията, ако сме чистосърдечни, ще изпитаме удоволствие накрая.“

Сега единствената музика, която чуваше, бе арфата от сънищата ѝ. Налудничавите пръсти на Терциус, бягащи по струните, докато светлината поглъщаше двехилядолетните сънища. Единственият танц, който виждаше, бе студеното, въртящо се желязо наред урагана от кръв.

Уинтърс не вярваше в богове. Терциус я бе научил. Но в този миг ѝ се искаше да вярва.

Търсеше някаква по-висша сила, но призова само лагера под лунната светлина и топлите, силни ръце на момчето от сънищата ѝ.

— Помогни ми да бъда чистосърдечна — прошепна тя на съня.

А песнопението продължаваше.

РУДОЛФО

Рудолфо осъзна, че от много отдавна не е изгребвал птичи тор. Усети, че се усмихва въпреки миризмата, и си представи що за гледка представлява с ръце, омазани с курешки.

Преди час свали тюрбана и нави ръкави, впрегна се за работа и сега се отдръпна да се порадва на птиците в почистените клетки. Единият от съгледвачите му похъркваше в импровизираното ложе, а другият беше на пост отвън.

Останалите бяха потеглили за Кендрик преди седмица. Рудолфо с двамата съгледвачи бе тук да поддържа съобщителния пост и да чака вест от Петронус — или който се падаше в другия край.

Отговор все пак пристигна, но Рудолфо не беше особено доволен.

„Ще изпратя да те вземат“, гласеше той. Почеркът на бележката беше непознат и сякаш не се виждаха кодове. Можеше да е пратена от всеки и въпросната личност да се появи във всеки момент.

Рудолфо знаеше какво щеше да каже първият му капитан, ако Грегорию беше жив. Въпреки това следваше инстинктите си и чакаше търпеливо. Насилваше се да повярва, че може да повери на мрежата на Петронус живота си и този на новородения си син.

През първите няколко дни обикаляше и кроеше стратегии, когато не посрещаше пристигащите птици. След това стана още по-неспокоен и започна да се захваща с всяка работа, която откриеше в навеса на Петронус.

Усмихна се на чистите клетки и се зачуди как нещо толкова мизерно може да донесе такава наслада.

Докато се миеше, реши, че насладата идва от факта, че чистите клетки са символ на малко ред в целия хаос.

Отвън се разнесе късо, тихо подсвирване и чувството изчезна. Дясната ръка на Рудолфо посегна инстинктивно към торбичката с магически прах на врата му, а лявата към съгледваческия нож.

Другият боец вече бе станал и посипал ходилата и раменете си, и поднасяше длан към устата си. Магията започна да действа и той се

стопи в сенките, насочвайки се към отворената врата.

Рудолфо приклепна и зачака. Хората му си разбираха от работата и да ги остави да я вършат, бе най-високата чест, която можеше да им окаже. Въпреки това стисна ножа си в готовност.

Измина една минута.

В стаята се усети полъх.

Рудолфо долови леко почукване по ръката му. „Нещо приближава във водата.“

Той се намръщи, намери рамото на съгледвача и изпрати отговор. „Нещо ли?“

Пръстите на мъжа се поколебаха. „Прилича на лодка. Но е омагьосана.“

„Омагьосана?“ Рудолфо вярваше, че е възможно да се омагьоса кораб — съгледвачите втриваха масла в камите си, за да ги държат остри и скрити, защо да не можеше да се стори същото и с кораб? Той заряза разсъжденията и върна вниманието си към боеца. „Заемете позиции отвън“ — нареди му.

След това се омагьоса, извади ножовете си и го последва.

Тръгна през калния сняг, като внимаваше да стъпва във вече оставените следи. Насочи се към прикритието на едно борово дърво и се взря в залива.

Виждаше нещо — някаква форма във водата, която не бе там. Сянка, замъглена от дъжда, висока като кораб, движещ се по водата. Чуваше плискането на вълните по борда му.

Рудолфо зачака, послушвайки се, докато спускаха лодка. Чу пляскането на веслата и се отдели от дървото, тръгвайки към кея.

Нямаше как да знае колко души са в лодката и какви са намеренията им. Все пак му се струваше, че приятели нямаше да пристигнат по този начин.

Чу скърцането на дърво в дърво и напрегна мускули.

Първият омагьосан моряк стъпи на кея и Рудолфо го изрита във водата, като отскочи назад.

— Не мърдайте — извика, — ако не искате да плувате в зимния залив като другаря си.

Хората в лодката явно се раздвижиха.

От водата се разнесе плискане, плюене и глас.

— Чакайте. Чакайте, проклети да сте.

Рудолфо познаваше гласа, но не можеше да се сети откъде.
Безразборното пляскане премина в по-равномерно плуване.

— Ще се покатеря — проговори гласът. — Не ме ритай пак, смахнато конте.

„Смахнато конте.“ Рудолфо си спомни думите и се усмихна. Колко години бяха минали, откакто ги чу за последно? Поне двайсет.

— Рейф Мерикю! Мислех, че си се удавил.

— Не без твоя помощ — изръмжа Рейф. — Богове, колко е студено. — По кея се появиха следи и сянката на подгизнал човек се изтегли от водата. — Каква, по дяволите, е тази ужасна миризма?

— Моята — отвърна Рудолфо. — Чистих клетките. — Той прибра ножовете и подсвирна на хората си да сторят същото. Подсвирна отново и след миг от навеса се появи вълнено одеяло, което подаде на омагьосания пират.

— Петронус ли те изпрати да ме вземеш?

Знаеше, че орденът бе използвал услугите на Мерикю през годините, и знаеше, че те не са никак евтини. Двамата с Грегорик бяха плавали с него като млади и им струваше цяло състояние.

Рейф взе одеялото и се загърна.

— Не точно Петронус. Неговият домакин се погрижи... дискретно, разбира се.

„Неговият домакин. Дискретно.“ Рудолфо се намръщи. Това обясняваше омагьосания кораб, макар че при последното плаване, когато с Грегорик бяха тръгнали към пустошта, пиратът не разполагаше с толкова напреднала технология.

— И къде по-точно е Петронус?

— Ще е по-добре да говорим на борда на „Родствената акула“. Ще кажа, че е в безопасност... засега.

— Трябва да говоря с него. — Рудолфо се чудеше дали това е вярно. Дали всичко, което му трябваше, не стоеше омагьосано и подгизнало точно отпреде му, на кея.

Рейф понижи глас.

— Тогава трябва да побързаме, горянски кралю. Заповедите ми са да освободя птиците, да затворя поста и да те поканя да тръгнеш с мен.

Рудолфо погледна от подгизналото одеяло към омагьосания кораб, който отстоеше на половин левга. Дъждът се засилваше и

температурата започваше да пада. Той подсвирна на хората си и изпрати мълчаливо съобщение с пръсти по раменете им. Те отстъпиха и след десетина минути от навеса се разлетяха птици. Рудолфо използва времето, за да напише набързо съобщение до вкъщи и да го прати със собствената си птица, докато съгледвачите товареха багажа в лодката.

След това тримата скочиха в нея и застанаха на носа.

— Доста си далеч от дома в тези интересни времена — каза Рейф, докато се отделяха от кея.

„Така е.“

— Светът се променя.

Можеше да усети усмивката на Рейф.

— Вярно. Както казваха нашите приятели със сивите раса: „Промяната е пътят на живота.“

Рудолфо се ухили.

— Явно не си се променил.

— Преди десет години щях да те завлека във водата заедно със себе си — позасмя се Рейф. — Остарявам. И ставам по-бавен.

Рудолфо кимна. Рейф Мерикю беше на средна възраст, когато се видяха за последно, и тъкмо се радваше на върха на морската си кариера.

Запазиха мълчание, докато веслата пореха водата и движеха лодката напред. Дъждът се засили, капките падаха в бялата пяна на залива, отскачаха унило и се предаваха на гравитацията. Когато се приближиха, Рудолфо напипа корпуса с ръце и остави Рейф да го насочи към висящата въжена стълба.

Покатери се и позволи на невидимите моряци да го отведат към вратата на трюма.

Щом слязоха под палубата, тримата бяха настанени около малка печка в продълговата столова, а няколко мургави жени им сервираха затоплен огнедъх и пресен черен хляб с подсладено масло. После им показаха каютите и предложиха баня. Рудолфо отказа, предпочиташе да изчака Мерикю.

Той остави чашата си, когато вратата се отвори и пиратът влезе.

— Накъде плаваме, Мерикю?

Рейф се засмя.

— Още си нетърпелив, а? Продължаваш да миришеш на проклетите птици. — Отсрещният стол помръдна и изскърца от тежестта на пирата. — Плаваме към делтата. Есаров ме изпраща. Исква да наглеждаш нещо. — Той помълча малко. — Не съм запознат с останалите подробности, но мисля, че твоят приятел Петронус се изкачва по тънък клон на много високо дърво. А на върха го очаква буря.

Есаров. Това име се появяваше все по-често след края на войната. Малката революция бе покълнала в хаоса на Уиндвир и процъфтяваше, след като Сетберт бе изваден от сметките. Ерлунд нямаше характера да се справи безмилостно с тази заплаха в началото, а сега му оставаше само открита война. Есаров, който наред с другото, бе талантлив държавник и стратег, използваше писалката си, за да създава промяна, и делтата постепенно започваше да го следва.

А сега демократът явно бе сключил съюз с Петронус.

— Какво точно забърква Есаров с нашия предишен папа? — попита Рудолфо накрая.

— Нещо с високи залози — отвърна Рейф. — Знам поне това. Пък и Есаров беше безкрайно радостен, че си наблизо. Предложи ми двойна цена да те докарам.

— Нека да поговорим за следното. — Рудолфо потисна импулса да поглади брадата си. — Скоро ще имам нужда от бърз кораб и безстрашен екипаж. Готов съм да ти напиша кредитни писма за каквато сума пожелаеш.

Рейф Мерикю се засмя.

— Каквато поискам? За какво ще ти е моят кораб и екипаж?

На Рудолфо за момент му се стори, че вижда как пиратът се е навел напред с напрежение.

— Трябва да намеря Влад Ли Там и Желязната му армада. Петронус може да знае накъде са отплавали. Щом разбере, ще ми трябва някой да ме отведе там.

Пиратът изсумтя.

— Накъдето и да е отплавал, в момента може да е навсякъде. — Видя, че Рудолфо не казва нищо, и продължи: — Е, сигурен съм, че може да постигнем споразумение.

Горянският крал кимна, макар да знаеше, че Мерикю не може да го види.

— Ще се радвам да плаваме отново, капитане.

Столтът изскърца пак. Магията вече изтляваше и части от Рейф започваха да се виждат. Рудолфо реши, че мъжът му кима, и отвърна на жеста.

— На вашите услуги, лорд Рудолфо — каза пиратът.

Спомни си времето, когато бе чул тези думи за пръв път. Едно от първите му поръчения за ордена. Беше срещнал транспорта си с Грегорику и половин отделение съгледвачи.

Рейф Мерикю спря на вратата.

— Между другото, поздравления. Сигурен съм, че ще порасне хубаво и здраво момче.

В този миг Рудолфо беше доволен, че е още омагьосан. Това скри сянката по лицето му, страха и тъгата, които го обзеха. Не беше сигурен как да отвърне.

— И аз така се надявам.

Мерикю излезе, а Рудолфо се върна в каютата си. Махна ботушите и дрехите си и се изми, доколкото можеше, с топлата вода от приготвения леген.

Подсуши се и пропълзя на тясната койка, придърпвайки завивките. След седмица спане на земята леглото му се струваше меко като женска гръд и миришеше почти толкова сладко. Това насочи мислите му към Джин Ли Там. „Моята съпруга“, осъзна той преди да задреме.

Но в сънищата жена му плачеше сама сред поле от кости и той бе безсилен да ѝ помогне.

НЕБ

Неб забави бяг, щом преваля хребета, и затаи дъх пред гледката. Ренард го чакаше, леко наведен с ръце на коленете, поемаше въздух и наблюдаваше ширналия се пейзаж.

Над тях небето бе прашно розово и се изпразваше от птици.

Неб застана до Ренард и заслони очи с длан. Слънцето се отразяваше в разноцветната назъбена гора от стъкло, простираща се във всички посоки, освен тази, от която идваха. В далечината едва се виждаше металната фигура на Исаак, движещ се по коварната повърхност.

Ренард проследи погледа му и подаде меха с вода.

— Няма нужда да го настигаме. Просто трябва да го следваме, а той оставя ясна диря. Много по-пригоден е да се справи с така наречения си братовчед от нас.

Вече четири дни се чудеше какво точно бе прошепнал Ренард на Исаак, за да го накара да хукне така в нощта. А и се питаше доколко този пустинник познава баща му? Накрая си задаваше и въпроса какво го бе прихванало, та да изостави отряда си и да тръгне след странния водач — и защо това му се струваше толкова лесно и естествено, въпреки че другарите му бяха в засада. Бе сдъвкал корена и хукнал, а изненаданите крясъци останаха назад, докато се отдалечаваше от битката.

Горчивият сок даде ефект и той усети прилив на сила и енергия, така че лесно догони Ренард.

Казваше си, че службата на светлината го изисква — че трябва да остане с Исаак и тръгването с водача е единствената възможност. Успокояваше се, че Рудолфо и Петронус биха се съгласили, макар Едрик да бе против. Въпреки това се притесняваше. Мислеше за всичко това, докато тичаше, а дъхът на предателството и дезертърството го следваше като вълк по петите.

Разбира се, засадата бе фалшива, организирана от Ренард и пийналите му приятели, но научи за това едва вчера. Водачът бе видял угриженото му лице и съобщи факта с безгрижен смях.

Първата нощ и първия ден тичаха мълчаливо, преди да спрат за почивка и вода от скритите източници, които Ренард му показва. Исаак изобщо не спираше и когато Неб понечи да го последва, пустинникът го спря.

— Само ще се претрепеш в тъмното или ще изгубиш следата. — Това бяха първите му думи след Далечния град. — Ще почиваме до сутринта. После ще проследим металния ти приятел с лекота. Рано или късно ще ни отведе до другия.

Още два дни тичаха по неравния терен и всяка вечер успяваха да зърнат Исаак, преди да го загубят отново.

Неб отпи от топлата вода и се изжабури, преди да върне меха на Ренард. Имаше вкус на изгоряло и сол, типичен за пустошта, но я преглътна с благодарност.

— Какво е това място?

Ренард вдигна меха към устата си, отпи и сложи тапата.

— Това са покрайнините на Ам. Бил е столица на Ейлис.

Неб се намръщи. Беше чувал за това място преди. Баща му бе донесъл квадратна монета с лика на Вас И'Зир, краля маг, който бе управлявал Ейлис от името на баща си Ксум, преди П'Андро Уим и учените да го свалят от власт заедно с братята му в един изпълнен с кръвопролитие месец. Брат Хебда бе попаднал на монетата при разкопки и я бе запазил за сина, когото не можеше да отгледа заради обетите си.

— Баща ми е идвал тук.

Ренард се засмя.

— Баща ти обиколи голяма част от пустошта, млади Небиос. Но да, наистина е идвал тук. — Той тръгна спокойно към назъбената стъклена джунгла. — Кой мислиш, че го водеше?

„Разбира се.“ Щом Ренард държеше договорите с ордена, беше логично, той да е придружавал в експедициите баща му. Тръгна след Ренард и го настигна бързо.

— Познаваше ли го добре?

Ренард намери добро място на ръба на стъкленото поле и смъкна раницата си.

— Прилично. Беше добър човек.

Неб седна на една скала и погледна пустинника. Водачът извади стъкленица от един от многобройните си джобове и капна по капка в

четирите ъгъла на лагера, както правеше и предишните ноци. Тогава не искаше да говори, но с всяка левга, с която се отдалечаваха от горянските съгледвачи, езикът му се развързваше.

— Това е урина от родствен вълк.

Неб вдигна поглед.

— Те не са ли изчезнали? Мислех, че са измрели със Стария свят.

Ренард запуши стъкленницата и я прибра.

— Почти. Но все още има шепа останали, включително един стар бял екземпляр, който пустинната вещица пази за такива като мен, обикалящи пустошта.

Неб беше виждал скици във Великата библиотека, но досега смяташе, че са възстановки по скелети, изровени от андрофрансините. Родствените вълци бяха два пъти по-големи от нормалните — страховити хищници с неестествен интелект и влечение към насилие, подхранени с кръвните магии на маговете, които ги бяха сътворили толкова отдавна.

— Малко са, но си остават вторият най-опасен хищник в дълбоката пустош — продължи Ренард. — Не навлизат в чуждите територии от респект, а плячката им е достатъчно разумна. — Той извади от раницата си тънък матрак и го разстла на земята, след което измъкна две сгънати завивки и подаде едната на Неб.

Нещо в казаното от мъжа му направи впечатление.

— Ако те са вторият най-опасен хищник, кой е първият?

Ренард вдигна поглед и очите му застинаха като камък.

— Ние. — Постла завивката върху своята половина на матрака и се надигна, разпервайки ръце към помръкващия пейзаж. — Естествено, има и други заплахи — призраците и чудовищата от подземията на света, а и самата земя е достатъчно негостоприемна. Но ако говорим за хищници, човекът — или това, в което се е превърнал тук — все още властва. — Той свали трънливата пушка и стисна леко издутината в основата ѝ. Неб чу лекото изщракване на заредения трън. Още не бе успял да огледа добре това чудо, но се надяваше, че ще има възможност, след като водачът му бе почнал да си развързва езика. — Тази вечер ще ядем месо. Ти събери дърва, а аз ще се върна след малко с вечерята.

Ренард тръгна със спокойна стъпка сред назъбените стъкла, които се простираха отвъд лагера им. Младежът разпъна завивката си

и започна да събира клонки от сивите храсталаци. За трийсет минути успя да натрупа прилична купчина.

Ренард се завърна, мъкнейки окървавено тяло с дълга, тънка опашка. Пустинният плъх — почти с размерите на куче, бе одран и изкормен далеч от лагера.

— Има прясна вода на около левга западно — каза водачът, щом остави месото и посегна за огнивото си. — Утре можеш да се изкъпеш и да поизпереш дрехите си. — Погледна към раздраната униформа на Неб и сбърчи нос. — А може да е по-добре да ги заровиш. Имам резервна риза и панталон, които ще ти свършат работа за няколко дена.

В лилавеещото небе започваха да изгряват пулсиращи звезди. Синьо-зеленикавата светлина на хоризонта обещаваеше, че луната скоро ще се издигне. Ренард се зае да готви плъха на пращящия огън, а Неб събу ботушите и се изтегна на коравата земя. Подпря се на лакът и загледа как водачът прави инвентаризация на общия им багаж. Човекът го забеляза и се усмихна.

— Ще те пременим в пещерата на Руфело. Може би утре, но по-скоро в другиден. Стъклото ще ни забави малко.

Неб беше чувал много за Руфело, древния учен, запазил много от тайните на Младите богове в своята „Книга със спецификации“. Неговите чертежи, сглобени от безброй пергаменти, бяха осигурили връщането на мехослугите.

— Пещерата на Руфело ли?

Ренард вдигна поглед.

— Там има андрофрансинско хранилище с провизии. Имаха много добра организация.

Това звучеше смислено. Изпепелената пустош беше сурова, а големите разстояния, изминавани от експедициите, както и продължителните разкопки, правеха зареждането с провизии доста предизвикателно. Представи си цяла мрежа от хранилища, заредени и запечатани срещу природните условия и обитателите на тази негостоприемна земя.

Ренард извади едно парцалче и го намокри с вода от меха. Нави го и го тикна в малка дупка в основата на подутината на пушката.

— Утре трябва да я лакирам.

Миризмата на печено месо накара стомаха на Неб да изръмжи. Последните четири дена бе ял само пастърма, ядки и сушени кисели

ябълки, при това в малки количества. Преди Ренард да развърже езика си, всички въпроси и оплаквания на младежа оставаха без отговор. Сега, докато просто седеше мълчаливо, спътникът му бе започнал да предлага информация съвсем свободно.

„Защо?“ Очите му се свиха.

— Вече си доста разговорлив.

Ренард се засмя.

— Вярно, така е.

Неб се завъртя настрани и подпря глава с длан.

— Защо сега?

Ренард го изгледа и за миг, Неб видя нещо в очите му, което го глождеше.

— Защото вече сме твърде далече и твоите приятели не могат да те открият — каза той бавно. — Нито ти да се върнеш. — Замълча и бодна плъха с ножа си. — Сега аз съм единствената ти възможност и работата ни може да започне в действителност.

Думите паднаха като камък в езеро и значението им изпрати вълни чак до ъглите на сърцето на Неб. Внезапно устата му пресъхна.

— Нашата работа?

— Да. Която баща ти ми завеща в деня на раждането ти. — Ренард погледна към младежа с пронизващо сините си очи. — Работа, за която с майка ти знаеха, че си предопределен, още преди да те заченат.

„С майка ти.“ Брат Хебда никога не беше споменавал майка му, а Неб бе твърде учтив да попита. Не, не учтив, а предпазлив. Просто се боеше, че ако вземе да разпитва, баща му ще спре да го посещава. Беше рядкост някой в ордена да признае дете, родено извън обетите за целомъдрие. Още по-рядко бе да се посещава такова дете в сиропиталището. Неб преглътна на сухо и прочисти гърло. Два въпроса се бореха за надмощие и той даде предимство на по-малко ужасяващия.

— Каква работа?

— Търсенето на дом.

Неб примигна. „Откъде знае? И как са знаели родителите ми?“ Главата му се завъртя и той изрече втория въпрос, макар да прозвуча по-скоро като твърдение.

— Познавал си майка ми.

През лицето на Ренард премина облак и той затвори очи, малко по-продължително, отколкото трябваше. След това изражението му се проясни.

— Да, момче. Познавах я.

Неб бе залят от още въпроси, но бяха толкова много, че остана мълчалив, смаян от целия разговор. Споделянето на сънища с Уинтърс му даваше поглед към блатните пророчества и мистерии. Знаеше за вярването й, че той е Водача. Но освен сънищата и вярата на момичето, което обичаше, нямаше други доказателства. Сега почти непознат човек, на когото нямаше особено доверие, му казваше, че това е работа, планирана от баща му и майка му, още преди да се роди.

Това го зашемети.

Ренард използва ножа си да премести месото от огъня, за да може да изстине. След това се обърна към Неб.

— Беше умна и красива. — Гласът му бе натежал от спомени.

— Какво стана с нея? — попита Неб, макар да не бе сигурен, че иска да узнае.

Но Ренард запази мълчание. Щом плъхът изстина, той го раздели наполовина и двамата започнаха да се хранят бързо и тихо.

Месото беше мазно и имаше дъх, но Неб му се наслаждаваше, сякаш беше печен заек от Деветте гори. Не можеше да си спомни подобро угощение въпреки тишината.

Когато се навечеряха, Неб пропълзя под завивките и започна да брои звезди, но мислите за Уинтърс все го разсейваха. Чудеше се как е и какво прави в момента. Колкото по-навътре в пустошта влизаше, толкова по-малко сънища помнеше. Той пожела да я сънува тази нощ, да я намери някъде между сънищата — или да сподели сън с нея, — да й каже колко уплашен се е почувствал внезапно. Досега вярваше, че шансът го е довел дотук, заради преследването на металните хора заедно с този загадъчен водач. Но вече усещаше, че е намесена съдбата, отвъд него и блатната кралица.

„Той е познавал родителите ми.“ Нямаше доверие на пустинния водач Ренард, но му вярваше.

Неб остана буден дълго след като мъжът започна да диша равномерно, дълго след като луната достигна зенита си в небето. Мислеше за всичко и желаше да заспи и да сънува.

Но когато най-сетне задряма, нямаше никакви сънища и се будеше непрекъснато от тази странност.

14.

ЛИСИАС

Лисиас се чувстваше неловко без униформата и се надяваше, че не му личи. Таверната кипеше от живот, а той чакаше в сенките.

Съобщението бе пристигнало по куриер, а не по птица. Бе доставено от млад лейтенант, който имаше роднини сред отцепниците на Есаров. Поредното семейство, разделено от гражданската война. Лисиас го разбираше съвсем добре.

В крайна сметка и той бе дошъл тук основно заради семейството.

Огледа помещението с ясното съзнание, че е наблюдаван. Поне от няколко души. Есаров беше опитен и нямаше да организира среща, ако не може да контролира всичко. Лисиас спази инструкциите дословно и пристигна сам. Това бе в пълно противоречие с генералските му принципи — да се появи в чужд град за тайна среща с лидер на бунт, заплашващ устоите на обществото, което се бе заклел да брани. Среща в мрачна пристанищна кръчма, без униформа и заобиколен от симпатизанти на каузата, която заплашваше да разруши всичко.

Да, като офицер, обучен във военната академия на Познатите земи, това беше против всичките му принципи.

Но Лисиас знаеше, че бащинските инстинкти могат да смажат принципите на кариерата за миг. Беше длъжен да дойде.

Постара се да прикрие следите си, сигурен, че хората на Игнацио продължават да търсят изплъзналата се плячка. Шпионинът на Ерлунд не вярваше на никого — това бе основният му принцип. Фактът, че дъщерята на Лисиас бе омъжена за един от починалите съратници на Есаров, го превръщаше в обект от особен интерес.

„Аз съм тежест, за която се допуска компромис.“ Лисиас се усмихна насила.

Въпреки всички рискове бе пристигнал и очакваше Есаров.

„Искам да предложа прекратяване на военните действия, но ми трябва посредник.“ Кодираната бележка съдържаше допълнителни инструкции и свършваше загадъчно. „Имам информация за местоположението и състоянието на дъщеря ви.“

Колкото и да твърдеше, че е отдаден на дълга, всъщност бе дошъл тук заради последното изречение.

„Децата са ловджийска примка на сърцето.“

Една дългокрака жена с уверена усмивка го приближи и той вдигна ръка да я отпрати. Беше млада — по-млада от дъщеря му — и макар Лисиас да не бе против креватните приключения, чувстваше сериозно неудобство, когато станеше дума за платени отношения. Имаше достатъчно самотни жени и благосклонни слугини, когато се появеше желание, а с годините такива настроения го обземаха все по-рядко. Въпреки това тази беше достатъчно привлекателна и нямаше празния поглед на жена, прекарала дълги години в занаята.

Преди да успее да ѝ махне, жената стисна устни и поклати леко глава. Лисиас я остави да се приближи.

— Търсиш ли компания? — попита тя тихо.

Той огледа помещението. Няколко моряци ги заглеждаха, но не знаеше дали вниманието им не е привлечено от тясната рокля и апетитните извивки.

— Да — кимна генералът.

Тя седна и задвижи пръсти. „Да поговорим малко, а после поискай ключ от барманката.“

Видя, че погледът ѝ е корав. „Съгласен.“

Започнаха да разговарят тихо за времето и войната, докато Лисиас не усети готовност в тона ѝ. След това вдигна пръст и кимна, когато привлече вниманието на барманката. Тя ги изгледа с разбираща усмивка и извади железен ключ. Погледна към Лисиас и го изчака да извади монета от джоба си. После я пхна в престилката и му подаде ключа.

— Един час — каза тя на жената. — И да не вдигате много шум. Момичето сбърчи нос, но се усмихна.

— Не мисля, че с този ще създадем проблеми.

Барманката се засмя, а момичето стана и му протегна ръка.

Жестът му се стори изненадващо странен. Може би защото бе минало много време, откакто красива жена му бе подавала ръка. За последно бе лягал с жена набързо и пиянски в разгара на войната. И го направи по-скоро за да покаже на офицерите си, че и той е човек, и да разпали лоялността им, отколкото за лично удоволствие. Хвана дланта ѝ, твърде мека и малка в неговата.

Но стискането ѝ беше здраво.

Лисиас стана и позволи да бъде отведен по стълбите.

Момичето го въведе в стаята и заключи вратата.

Вътре имаше тясно легло, малка масичка и единична свещ. Срещу леглото на дървен стол седеше мъж с роба.

— Генерал Лисиас? — вдигна поглед той.

Косата беше по-дълга, но Лисиас го позна, макар да бе остарял след слизането от сцената.

— Есаров. Поемаш голям риск, като идваш лично.

Есаров сви рамене.

— Този квартал е наш. Двайсет от най-добрите ми хора са в заведението, за да овладеят рисковете. — Той кимна към момичето. — Включително Саша.

„Използват жени във войната, под маскировката на равенство.“ Лисиас усети, че в гърдите му се разгаря гняв. Побърза да го потуши и заговори спокойно.

— Е, защо ме докарахте тук? — „И какво знаеш за моята Линей?“

— Искам да предложа прекратяване на военните действия и край на гражданската война.

Лисиас седна на леглото, без да чака покана.

— Така казваш. — Той опря лакти на лекьосаната покривка и се наведе напред. — Но преди да се съглася да посреднича, искам да чуя условията.

— Доста са прости. Петронус, убиецът на Сетберт, се предаде на Отцепническия съюз. Знаем, че Игнацио държи високопоставен член на андрофрансинския орден някъде в подземията на надзорника. — Есаров се приведе напред и сините му очи заискриха зад очилата. — Петронус е готов да се предаде за процес в замяна на освобождаването на този човек. — Той се усмихна. — А аз съм готов да сложа край на войната, при положение че четирите града запазят избраните от народа губернатори, каквито са били първоначалните намерения на Заселническия конгрес.

Лисиас се намръщи. Градовете-държави се бяха обединили около надзорника по време на Първата горянска война, преди хиляда и седемстотин години. Беше суров урок, платен с кръв. За да има силна и

единна войска, трябваше да има обединено, централизирано управление.

— И вярваш, че Ерлунд ще приеме това предложение?

„Би могъл — отсъди наум. — Определено би могъл.“

Есаров се усмихна и веждите му се размърдаха над телените рамки.

— Убеден съм. — Облегна се и разпери ръце. — Въпрос на закони. Сетберт беше негов предшественик и близък роднина, заемаше най-високия пост в делтата. Действията му, колкото и да бяха нечувани, бяха предприети от загриженост за народа му и за Познатите земи. Ерлунд е длъжен да потърси правосъдие.

— А ти ще получиш легитимност за три... четири града, вместо за всичките?

— Нямам нужда от всичките. Никога не съм имал. — Усмивката на Есаров стана по-широка. — Демокрацията е могъщ инструмент, но деликатно оръжие. Вярвам, че ще спечели войната бавно, но сигурно, без допълнителни кръвопролития.

Лисиас се облегна и хвърли поглед към момичето, Саша. Тя стоеше, долепила ухо на вратата.

— Петронус наясно ли е с рисковете?

Есаров сви рамене.

— Така мисля. Струва ми се, че е мотивиран от вина. Вече знае, че Сетберт е бил просто пионка в нечия игра — хитра манипулация с трагичен завършек.

„Там.“ Лисиас си спомни последната им среща на границата на Пилос, когато бе взел фалшивата бележка и ръчното оръжие, използвано от гвардейския капитан за мнимото самоубийство на НепокOLEбим. Ако Сетберт се бе предал, когато хората на генерала се опитаха да го арестуват, можеше да има различна съдба.

Но не такива бяха намеренията на Ли Там, ако подозренията му бяха верни.

— Много добре — промълви накрая Лисиас. — Има ли друго?

Есаров кимна.

— Да. Искам гаранции за Петронус по време на процеса. Трябва да му се оказват почести, полагащи се на държавен глава, по време на ареста, процеса и евентуалната присъда.

Лисиас стана и се загледа в Есаров. Мъчеше се да си спомни в коя пиеса го е гледал за последно, преди да се откаже от театъра и да се хване със съмнителна политика. Май беше „Плачещият цар държи падналата луна“. Древна история за случайна и трагична любов. Беше играл Фредерико, последния плачещ цар, и Лисиас помнеше, че жена му бе много впечатлена от младия бивш андрофрансин.

— Добре. Ще предам съобщението. Как да се свържа с вас за отговора на Ерлунд?

Есаров се усмихна отново.

— Моите хора ще те намерят. Няма да се виждаме повече до процеса.

Лисиас кимна. Искаше да зададе още един въпрос — този, за който всъщност бе дошъл, но не знаеше как. Досега разговорът се въртеше около държавните дела, а въпросът беше личен. Дългогодишният опит го бе научил да не смесва двете неща.

Есаров явно се досети за вътрешния му конфликт по лицето му.

— Тя е добре, Лисиас. Дъщеря ти е в бежански лагер в Деветте гори. Разбрахме, че е пристигнала там малко преди убийствата.

Лисиас не искаше да зададе и следващия въпрос, но по различни причини. Колкото и да не обичаше мъртвия съпруг на Линей, не бе успял да прехвърли неприятните си чувства към детето. Въпреки това бе отказал да го види, когато Линей дойде пред къщата и слугите не я пуснаха. Дори не бе попитал за името и сега се мръщеше при тези спомени.

— А внукът ми?

Лицето на Есаров помръкна.

— Съжалявам. Детето се е разболяло от треска и е починало.

Лисиас примигна от изненадващите емоции. Чувстваше се объркан от пристъпа на тъга, съжаление и гняв. „Какво сторих, Линей?“ Приседна за момент на леглото, заповядвайки на напирещите сълзи да се оттеглят.

— Мъртъв е? — попита хрипливо.

Есаров кимна.

— Доколкото помня, не беше доволен от тогавашната ситуация. Това развитие би трябвало да те радва.

Лисиас въздъхна тежко и раменете му увиснаха. Отново вдигна очи към Есаров.

— Това ли е всичко?

— Да. — Революционерът се надигна. — Нямам други вести. Но тя е добре. Горянският крал се отнася добре с ентролузианските бежанци, осигурява им подслон и работа.

Лисиас кимна. Есаров се измъкна на тясното балконче и прекрачи перилата.

— Моите хора ще се свържат с теб след три дни за отговора на Ерлунд — каза той и изчезна в нощта.

Лисиас затвори очи и изхлипа без сълзи.

— След малко трябва да слизаме — каза Саша, докато разрошваше косата и раздърпваше дрехите си.

Лисиас вдигна поглед към поразително зелените очи, без да е сигурен какво се надява да открие. Благосклонност? Съчувствие? Може би прошка?

Ала в тях имаше само мълчаливо, студено обвинение.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там се събуди от напева и отметна леките сатенени чаршафи на затворническото легло. Надигна се бавно и огледа непознатата обстановка.

Нямаше приказки и обяснения, когато го избутаха в покоите без прозорци. Бяха му оставили чиста ленена роба и сандали, а в банята имаше топла вода и мраморна вана. Щом се изкъпа, слугите поднесоха множество плата с топли морски дарове, лепкав ориз и пресни плодове. Беше хапнал скромно, преди да пропълзи на пухения дюшек и да потъне в дълбок сън.

Последваха още няколко угощения, затова предполагаше, че са минали няколко дена.

Изкара един от тях в блъскане по вратата и викане на въпроси.

Или по-точно, един и същ въпрос по различни начини.

„Какво ще правите със семейството ми?“

Това го измъчваше, докато изучаваше извивките на този нов уимски лабиринт. Бяха го измъкнали от нищетата, за да го преместят в лукса, и го оставиха на мира, без никакви изисквания. Нямаше съмнение, че в някакъв момент нещата щяха да се завъртят отново.

Дотогава гледаше да се храни, къпе и спи на относително равни интервали.

Ала сега усети, че има нещо различно.

Напевът. Изправи се и облече вчерашната роба. Тръгна към всекидневната, където го очакваше момичето.

— Добър вечер, Влад — кимна тя.

„Вечер.“ Внимаваше да не отвърне на уважителния ѝ жест.

— Как да те наричам?

— Рия.

Влад Ли Там срещна очите ѝ.

— Рия, къде са децата ми и какво ще правиш с тях?

Тя се усмихна.

— Тук са. И няма да им правя нищо. — Момичето тръгна към вратата. — Искаш ли да ги видиш?

Влад Ли Там преглътна и присви очи. „Ето, че положението се обръща.“

— Да. Искам.

Рия се завъртя и тъмната ѝ роба се развя като мастило във вода.

— Да вървим при тях, Влад.

Този път нямаше въжета. Нямаше стражи. Нито превръзка на очите. Той призова франсинското спокойствие и започна да изучава обстановката. Измерваше всяка крачка. Повърхността на пода, качеството на въздуха и ехото от стъпките им. Мереше разстоянието между вратите — направени от същата тъмна дървесина като мистериозния кораб и подсилени с метални ленти и резета с ключалки.

Очите, ушите, краката и носът му попиваха всичко, разделяха информацията по полезност и я складираха. Когато му потрябваше, щеше да си я припомни отново. А в един момент щеше да знае достатъчно...

— Баща ти те е обучил добре, Влад — каза момичето през рамо. — Но това познание няма да ти е от полза.

Той се взря в тила ѝ.

— И защо?

Тя се засмя.

— Защото баща ти е построил това място, мислейки за теб.

Влад се постара да не реагира. Не наруши крачка и въпреки че тя не го гледаше, лицето му остана безизразно. Продължаваше да чува думите на Мал Ли Там: „Баща ти те предаде“. Помнеше малкото черно томче, приличащо на останалите, които бе изгорил, когато Рудолфо дойде да търси отговори. Димът от тайните на Ли Там се носеше над джунглата, гъст и задушаваш. Историята, която бяха сътворили чрез изграждането и разрушаването на мъже и жени, бавно и в тайна.

„И още тайни в тайните.“

Влад Ли Там не каза нищо и продължи да мести един сандал пред другия. Коридорът свършваше пред широко, кръгло стълбище, което се издигаше нагоре до широка двукрила врата, скрита зад изцяло издялани мраморни колони. Той се поколеба и спря.

— Децата ти те очакват, Влад.

Въпреки думите ѝ внезапно осъзна, че не иска да върви доброволно с нея. Зачуди се дали заплахите ѝ важат и за този момент — „Можем да те носим“. Подозираше, че е така.

Влад Ли Там се стегна и тръгна по стълбите след нея. Щом стигнаха до върха, момичето отвори и двете крила на вратата.

Четирима мъже с роби го обградиха. Влад усети длани на раменете си и се постара да не трепне.

— Какво точно...

Той затвори уста. Беше виждал рисунки и бе чувал за Площада на мъчителите, знаеше какво очаква враговете и престъпниците. Великолепието на тази стая беше смайващо. Намираше се на широк, кръгъл балкон, надвесен над залата за мъчения с нейните маси и тръби. Диваните и креслата на балкона бяха заменени с прости столове и дървена рамка с каиши и окови. Въпреки скромната мебелировка помещението беше пищно украсено. Кръглите стени бяха изрисувани с невидана изкусност — различни стадии от работата на мъчителите. Високите стъклени прозорци бяха покрити с тежки лилави завеси. Перилата и урните за кръв бяха от злато, а сребърни ножове с най-различни форми и размери очакваха опитните ръце.

Мъжете помъкнаха Влад към рамката и той най-сетне започна да се съпротивлява. Ритна с крак и чу задоволително изпукване на глезен. Човекът, който го държеше, падна, но гласът на Рия отекна под купола на помещението.

— Достатъчно. Забравяш за състоянието на децата си.

Влад Ли Там изръмжа и главата му увисна. „Те са вече мъртви. Не. Не още.“ Може би имаше как да ги спаси. Остави останалите трима да го привържат към рамката.

Рия се усмихна и подсвирна тихо. Появи се масичка с ножове.

— Казах ти, че ще бъда твой кръвопускач и родствен лечител. Помниш ли?

Той кимна, без да отваря уста.

— Ще те режа, Влад. Бавно и продължително. И така ще излекувам родството ти с дома И'Зир.

Влад Ли Там примигна.

— И'Зир ли? — Умът му се съсредоточи като наточено острие. „И'зиритски култ?“ Домът И'Зир бе паднал преди хилядолетия, но понякога се появяваха култове, почитащи кралете магове, скърбящи за тяхната смърт и копнеещи за завръщането им. Кланът Ли Там бе помогнал на ордената да потуши няколко от тях във времената, преди да

се заеме с банкерство. — Няма дом И'Зир. Падна, когато Ксум пречупи гръбнака на света.

— Което е паднало, ще се съгради, и що е мъртво, ще оживее отново — усмихна се тя. — Започва епохата на Пурпурната императрица. — Момичето посегна и погали брадясалата му буза. Ръката ѝ беше топла, а дъхът сладникав. — Скъпи Влад, разбираш ли, че кръвта ти ще спаси всички ни?

„Аз съм твоят кръвопускат.“

— От какво ще ни спаси?

Тя се усмихна.

— От самите нас. — Завъртя някаква ръчка и Влад усети, че рамката му се накланя, така че да има пълна видимост към масите отдолу. Устата ѝ се доближи до ухото му. — Сега ще те заболи, Влад. Много.

Той стисна зъби.

— Ако ще ме режеш, давай.

Рия се засмя.

— Първо искам да почувстваш нещо.

— Какво да чувствам?

Тя се усмихна.

— Отчаяние.

Рия плесна с ръце и в долното помещение се отвори врата. Мъже с роби водеха млад гол мъж. Влад Ли Там го позна.

Беше Ру, тринайсети син на дванайсетия син на Влад. Преди месец беше навършил трийсет. Мъжете го положиха на една маса. Той мълчеше, но ужасът му бе очевиден. Започнаха да го връзват и Влад понечи да изкрещи.

Рия сложи длан на устата му.

— Тук си, за да слушаш, не да говориш. — Той кимна и тя отмести длан. — И да гледаш. — Усмивката ѝ се разшири. — Ако си затвориш очите за миг, ще ти отрежа клепачите.

Влад Ли Там преглътна и погледна внука си в очите. Видя как в тях се заражда храброст и кимна бавно. „Кураж.“

Очите на внука му сякаш отвърнаха с любов.

Облеченият с пурпурна роба мъчител се приближи до масата.

Той избра внимателно първия нож и Влад Ли Там усети как сърцето му се разтуптява, и вдъхна мириса на желязото, смесен със

собствената му пот. „Кураж.“ Този път думите бяха за самия него.

Мъчителят започна работа. Влад не отделяше взор от очите на внука си, нито когато писъците започнаха, нито когато тялото се разтресе и урните започнаха да се пълнят с кръв от ножовете.

Времето се точеше, бавно, тежко и шумно.

Гледаше и преглъщаше напирещото хлипане, вкусваше от сълзите, течаци по бузите и право в устата. Баща му го бе научил да се затваря по отношение на семейните дела в Познатите земи и това му помагаше, когато трябваше да изпрати някои от децата си като стрела. Беше жертвал живота на стотици, повечето от собствената му фамилия.

Но тук не правеше жертва в името на някаква по-висша цел и стратегия — тук нямаше никакво решение. Просто трябваше да гледа как внукът му се извива и скимти под остриетата.

— Защо го правиш? — попита той накрая.

Рия плесна с ръце и мъчителят отпусна ножа си. Тя се наведе леко.

— Казах ти. Изкупвам родството ти. Плащам за спасението с кръв.

Влад Ли Там погледна към внука си и видя, че устните му мърдат.

— Какво искате от мен? Информация? Пари?

Смехът ѝ беше нестройна песен с нисък тон.

— Не, нищо подобно. Не те лъжа. От теб се иска само да гледаш и слушаш. — Тя помълча малко. — Казах ти, че ще боли.

„Какво се опитва да каже?“ Влад напъна каишите, усети как се впиват в плътта му, опита да чуе внука си. Гласът беше тих и гъргорещ. От устата му излизаше розова пяна.

Думите добиха форма и Влад изписка, въпреки че се мъчеше да не го прави.

Внукът му нямаше възможност да пише и предаваше последните си думи под измъчения взор на дядото.

Беше поема за чест и саможертва, съчинена сред кръв и болка.

Влад Ли Там усети топлите сълзи по бузите си, чу как капят на пода. Отново срещна очите му и продължи да гледа, даже след като мъчителят остави последния си нож, след като очите на Ру се подбелиха от болка и след като поемата премина отново в писъци.

По-късно — сякаш след часове, — когато младият мъж застина неподвижен и тих, Рия се усмихна.

— Утре ще имаме време за трима.

Влад Ли Там чу стон и осъзна, че е собственият му глас. Преглътна сухотата и опита отново.

— Мъчете мен.

— О, Влад — тя погледна към нейната масичка с ножове, — всичко с времето си.

„Искам да почувстваш нещо.“ Влад Ли Там опита да отклони поглед от безжизненото тяло на масата. Беше го усетил на кея, но сега се задълбочаваше. И продължаваше да нараства.

„Отчаяние.“

Влад Ли Там не усети ръцете, които го отвързаха и го подхванаха да не падне. Почти не осъзна, когато мъжете го помъкнаха към покоите му и го оставиха до вратата.

Виждаше само как устните на мъртвия му внук се движат бавно и повтарят поемата, съчинена под ножовете.

Влад се разплака и зарецитира думите. Продължи да го прави през цялата нощ, свит на кълбо, притиснал юмрук към устата си. Лежеше и повтаряше стиховете, докато на следващото утро напевът не започна отново.

След това мъжете се появиха, за да го отнесат към новия ден.

ПЕТРОНУС

Петронус беше в покрайнините на претъпкания пазар и медитираше, за да запази спокойствие. Около него стояха хората на Есаров, а в другия край на площада се виждаха ентролузианските войници. Навсякъде около тях търговците въртяха търговията си.

Оглеждаше се за Гримлис, но не го виждаше. Бяха тръгнали призори и сърце не му бе дало да го събуди. Пристигнаха в града и зачакаха пладне в подземие то на една кръчма близо до пристанището.

Сега очакваха сигнала — развяването на червен парцал от покрива. Когато го зърнаха, се обърнаха към един балкон през две къщи и Петронус затаи дъх.

Познат мъж стоеше между двама войници — по-възрастен, но доста запазен за трийсетте години, през които не се бяха виждали. Петронус побутна човека до себе си.

— Да. Със сигурност е Чарлс.

Над тях се развя син шал.

Изчакаха още три минути и човекът вдясно го бутна по рамото.

— Време е.

Петронус огледа за път през тълпата на площада. Кимна, пое си дълбоко дъх и тръгна, вторачен в отсрещния край на пазара. Движеше се бавно и се чудеше как ли ще се развият събитията от този момент нататък. Досега имаше някакъв глас, но щом се разминеше с Чарлс и се предадеше на хората на Ерлунд, гласът му щеше да бъде затыкнат. Играта щеше да се води между Ерлунд и Есаров.

Видя плешивото теме на Чарлс, който се приближаваше със спокойна крачка. Щом очите им се срещнаха, сякаш светкавица удари за втори път.

Отдалече Чарлс изглеждаше добре, но отблизо си личеше колко е измършавял и уморен. Тежеше доста по-малко, отколкото трябваше, и въпреки че дрехите му бяха нови, не му бяха по мярка. Архиинженерът се намръщи и задвижи ръце, когато се приближи.

„Това е глупава размяна, отче“, показа Чарлс, щом тълпата се разреде достатъчно, за да се виждат добре.

Петронус кимна леко. „Може би. Добре ли си?“

Двамата се срещнаха по средата и се прегърнаха за кратко.

— Добре, доколкото е възможно — прошепна Чарлс. Гласът му потреперваше от вълнение и Петронус се зачуди колко ли му е било тежко. В началото Чарлс беше пленник на Сетберт, което не обещаваше нищо добро. После бе попаднал в ръцете на Игнацио, който имаше репутация на жесток човек, въпреки че господарят му изглеждаше по-цивилизован.

Петронус го пусна.

— Рудолфо идва за теб. Можеш да му имаш пълно доверие.

Чарлс кимна.

— Съобщението ми стигна ли?

Петронус вдигна поглед. Стражите бяха изпружили вратове над тълпата, за да не изпускат от поглед двамата старци.

— Поне едно от тях. — Той задвижи ръце. „Вярно ли е? Нима Санкторум лукс е това, което подозирам?“

В отговор простичък жест — да.

Стражите си проправяха път в тълпата и Петронус потисна импулса си да продължи да го разпитва. Думите му се изляха, докато се стягаше за прекосяването на останалата част от пазара.

— Чарлс, вече ще служиш на горянския крал. — Ръцете му предадоха последното съобщение по рамото на мъжа. „Служи му добре; защитавайте светлината.“

За миг му се стори, че вижда сълзи в очите на архиинженера, но не се загледа. Не искаше да знае.

Вместо това заповяда на краката си да тръгнат и на сърцето си да не изпитва страх. Ако планът на Есаров проработеше, скоро щеше да е свободен. В противен случай щеше да се изправи пред отплатата, която очакваше.

Продължи да се движи през тълпата, докато си повтаряше репликите. Войниците го посрещнаха и го хванаха за лактите, за да го водят в последните двајсетина стъпки. Лисиас чакаше с мрачно и притеснено лице.

— Генерале — поздрави Петронус. — Не сме се виждали отдавна. — Последният път беше по време на преговорите, уточняващи мира след самоубийството на Непоколетим и свалянето на Сетберт.

Лисиас примигна. Може би търсеше подходяща титла, но накрая се отказа.

— Тук не е безопасно — каза той, зарязвайки почестите. — Трябва да вървим.

Петронус се усмихна.

— Момент. — Изправи се в цял ръст и се обърна към тълпата. Войниците започнаха да го дърпат за ръцете, но той се съпротивляваше, извисявайки глас над площада. — Чуйте ме! Аз съм Петронус, последният истински син на П'Андро Уим, последният папа на андрофрансинския орден и крал на Уиндвир. — Видя с периферното си зрение смайването на Лисиас и се зачуди дали генералът наистина е очаквал да потъне безропотно в някое от подземията на Игнацио. Войниците също се бяха стъписали и гледаха към началника си за заповеди, но те не бяха неговата публика. Говореше на обърканите хора на площада. Всички бяха замлъкнали и гледаха стареца, облечен в прости пътнически дрехи. — Аз съм Петронус! — изкрещя отново той. — Предавам се доброволно на вашия надзорник и предявям правата си на монарх.

Понечи да каже още нещо, но този път го издърпаха, почти го влачеха от претъпкания площад към очакващия ги фургон.

Лисиас закричи до него с почервеняло лице.

— Трябваше да го направим дискретно.

Петронус се усмихна.

— Ще ми простите, че наруших тишината. — Знаеше, че хората на Есаров извеждат Чарлс през лабиринта от улички, прозорчета и подземия. До залез-слънце щеше да е напуснал града и до два дни щеше да е при Рудолфо, ако всичко вървеше по план.

След това го очакваше Санкторум лукс.

Здрави ръце го повдигнаха във фургона и затвориха подсилената с желязо врата. Голяма част от хората на пазара гледаше към него и Петронус усети задоволство.

Засега нещата вървяха максимално добре.

Отпусна се на тапицираната седалка, затвори очи и си пожела и остатъкът от плана да се развие също толкова успешно. Докато опитваше да състави следващите си планове и да предвиди предстоящото, мислите му продължаваха да бягат към Рудолфо, Чарлс и Санкторум лукс.

Къде беше? Кой го бе построил? Беше ли в безопасност?

Въпросите се въртяха, докато каретата подскочаше и завиваше по павираните улици, преди да излезе през портите и да набере скорост по пътя.

Клатушкането го унесе в лек сън. Петронус сънуваше цели мили от книги — нови и стари, — простиращи се, докдето му стигаше погледът. Неб беше там и се усмихваше хищно, заедно с Чарлс, Рудолфо и Исаак.

„Не присъствам в собствения си сън.“

Но нямаше и нужда.

Стигаше му да знае, че светлината е в толкова способни ръце.

15.

УИНТЪРС

Уинтърс седеше до лампата и се взираше в поредния том от Книгата на сънуващите крале. Откакто бе срещнала Езра преди седмица, прекарваше цялото си свободно време между продълговатите рафтове, съдържащи историята на блатните от появата им в Познатите земи.

Беше започнала с томовете, записани грижливо от дядо й, и сега беше на бащините. Не откриваше нищо, но и не беше сигурна какво точно търси. Старецът й бе казал, че книгата се е променила след падането на Уиндвир.

„През моето управление.“ Въпреки това копнееше за някаква улика, която да обори думите му или да ги обясни. Повтаряше си ги непрекъснато и всеки път виждаше белега на гърдите му, по-стар от самата нея. Който и да беше Езра, той бе приел знака на И'Зир много отдавна — още когато баща й беше жив. А баща й беше видял падането на Уиндвир в сънищата си, макар че белегът можеше и да е още по-стар.

Уинтърс потръпна при тази мисъл.

Чу тихо изсвирване и вдигна поглед.

Появи се Шеймъс, най-старият член на Съвета на дванайсетимата. Лицето му бе угрижено и пребледняло.

— Кралице — поде той, — под тревога сме.

Уинтърс се изправи и затвори книгата.

— Какво става?

— Пристигнаха птици от летния папски дворец. Нападнали са ги.

— Кой? — Папският дворец беше под защитата на горяните и в него живееха няколкостотин андрофрансини, които бяха предпочели да не се местят в Деветте гори. Уинтърс духна лампата и тръгна към изхода на пещерата.

Старецът стисна устни, преди да отговори.

— Явно ние!

Тя тръгна напред, принуждавайки го да се съобразява с отривистата ѝ крачка. Умът ѝ се въртеше трескаво.

„Явно ние.“ Преди три седмици щеше да реши, че е невъзможно. Но сега, след като бе видяла знака на дома И'Зир по телата на собствените ѝ хора и бе чула думите на Езра за промяната и въздигането на тази Пурпурна императрица, знаеше, че колкото и налудничаво да изглежда, това може и да е истина.

Тръгнаха по виещите се проходи нагоре, докато не стигнаха до по-широката тронна пещера с плетения стол. До него лежеше сребърната брадва и Уинтърс я вдигна, преди да седне.

Шестима от дванайсетте вече присъстваха, както и група съгледвачи и командири.

— Какво знаем?

Един от командирите пристъпи напред.

— Забелязани са птици, летящи на юг и изток. — Самият той държеше едно птиче и галеше главата му. — Съобщението призовава андрофрансинското и горянското родство.

Уинтърс протегна ръка и мъжът ѝ подаде малкия пергамент, завързан с бял конец. Тя прочете бележката набързо. Известяваше, че пред портите на двореца има блатни съгледвачи, а по възлите на конца личеше, че е от предишния ден. Младата кралица вдигна поглед.

— Имаме ли съгледвачи край двореца?

Шеймъс поклати глава.

— Не, кралице. Не ми е известно.

Уинтърс прехапа устни и прочете съобщението отново. Беше стигнало при нея, макар да не бе адресирано. Защо? Ако андрофрансините вярваха, че са обсадени от блатни, нямаше никаква логика да ѝ пращат птици.

— Може да е капан — предположи тя.

— В такъв случай е доста убедителен — каза един от старейшините, който тъкмо влизаше в пещерата. Всички погледнаха към него. — От североизток се издига дим. Папският дворец гори.

Уинтърс усети как кръвта се изтегля от лицето ѝ. Първо убийствата. После нападенията над керваните. Сега това. Искаше Ханрик да е тук. Или Рудолфо. Или поне Неб. Някой от тях щеше да знае кой е най-добрият път в това специфично разклонение на уимския лабиринт.

Въпреки че ѝ липсваше самочувствие, отговорът беше ясен. Тя въздъхна тежко.

— Пригответе коня ми. Тръгваме незабавно.

Шеймъс се наведе напред, за да заслони жестовете си от другите, и раздвижи ръце на езика на дома И'Зир. „Кралицата сигурна ли е, че иска да поеме по този път?“

Тя кимна. „Сигурна съм, Шеймъс.“ След това го повтори на глас заради останалите.

— Сигурна съм.

Хората отидоха да се приготвят и помещението се изпразни. Уинтърс остави брадвата, която едва успяваше да държи с една ръка, и се изправи.

— Шеймъс, имам нужда от помощта ти.

— Да, кралице — поклони се старецът.

Уинтърс се намръщи.

— Досега не ми е трябвала броня. Нито пък оръжие.

— Ще се погрижа.

Старецът се отдалечи, а тя се върна в покоите си, за да вземе резервни дрехи и здравите горянски ботуши. Добави и пакет с пергаменти, както и няколко молива. Спря за миг пред дъбовото писалище на баща си. Там стоеше стъкленницата с гласовата магия, оставена при завръщането ѝ.

„Може би ще изнеса първата си военна проповед.“

Спомни си деня на върха и усети горчивия вкус. Студеният вятър и каишите на трона, които се впираха в плътта ѝ. Помнеше как гласът ѝ бе отекнал над върховете, над пустите, засипани със сняг каньони и долини. Бе първият път, когато ползваше гласови магии.

Взе стъкленницата и я прибра в раницата си.

Чу почукване и се обърна.

— Да?

Шеймъс мъкнеше цял куп неща, които изсипа на леглото.

— Прерових оръжейната. Не знам кое ще е от полза.

Уинтърс вдигна износения колан с единичен съгледвачески нож в проста кания. Когато извади острието, то зашепна по кожата. Опита остротата с пръст и си пусна капчица кръв. Прибра го и го задели настрана. Ханрик я бе учил да се сражава, но не беше особено добра. Бе успяла да овладее прашката, но не можеше да става и дума за

умения с мечове и ножове. Предпочиташе да записва сънищата си в книгата и да вярва на сянката си и на войниците, които той командваше.

„Ала сега аз трябва да командвам.“ Сети се за Ханрик, който почиваше в земята, и преглътна внезапно появилата се мъка.

Шеймъс се опитваше да отдели кожените от металните ризници в купа.

— Някоя от тези може да стане. Но не са съвсем пригодени за битка, а по-скоро за обучаване на младежи.

Тя кимна. „Явно вярва, че потегляме на битка.“ Уинтърс се боеше, че старецът е прав.

— Какво ли ще открием?

Шеймъс спря и я погледна в очите.

— Тела.

Тя си избра кожена кираса от купчината и я облече. Шеймъс заобиколи, за да затегне каишите на гърба. Твърдата кожа смачка гърдите ѝ и тя затаи дъх, докато старецът я закопчее, след което го изпусна бавно.

— Ами нападателите?

Шеймъс вдигна един шлем — малък и кръгъл, железен. Сложи го на главата ѝ, но се намръщи, защото покриваше половината лице. Избра друг и нагласи дългата ѝ заплетена коса на темето.

— Обзалагам се, че отдавна са изчезнали. Повече се притеснявам за другите.

След убийствата рейнджърите на Мейров патрулираха доста по север от обичайното, също както и граничните стражи на Тюррам. Армиите им се събираха и придвижваха на север, така че бе само въпрос на време да навлязат в техните територии. Атаката над папския дворец можеше да е искрата, подпалваща война между народа ѝ и южните съседи.

— Като тръгнем, ще изпратя още птици. — Уинтърс закопча колана и се обърна.

Шеймъс отстъпи назад, за да я огледа. Тя извади ножа и го размаха заплашително.

— Как изглеждам?

Старецът изсумтя.

— Не се обиждайте, лейди Уинтерия, но сте много жалък войник.

Тя се огледа в напуканото огледало, подпряно небрежно на стената.

— Така е. — Завъртя се за последно и въздъхна отново. — Но ще трябва да се справя.

След десетина минути яздеше начело на парцалива колона от войници и съгледвачи. Отвори стъкленницата и отпи глътка от гласовата магия. Изчака и прочисти гърло, звукът раздвижи боровите дървета.

— Аз съм Уинтерия бат Мардик, кралица на блатните, и отивам на помощ на летния папски дворец. Кой тръгва с мен?

Мъжете и жените завикаха. При всяко повтаряне на призива се присъединяваха все повече гласове.

Появиха се и други, брадати мъже с прясно нанесени кал и пепел, препасали и праметнали оръжия, дооправящи доспехите си, продължаващи да се сбогуват със семействата си.

Уинтърс си спомни за предишния сбор на армията, в края на второто лято, когато видяха пушека от Уиндвир. Спомни си призива на Ханрик и първата военна проповед в южните блатата. Ужасяващите, но и възбуждащи моменти, които бележеха първото ѝ напускане на блатата.

Помнеше армиите — всички — подредени под знамената в покрайнините на опустошението.

Странно, тогава не ѝ се плачеше и никак не се притесняваше за народа си.

Ала сега изпитваше колебания и се чудеше какво ги очаква в края на този път.

Колкото и да опитваше, не можеше да измисли военна проповед, с която да вдъхне кураж, докато пътуваха бавно на север.

Вместо това яздеше мълчаливо в сянката на Драконовия гръбнак, вперила поглед в буреносните облаци, които се събираха отпред.

РУДОЛФО

Рудолфо изръмжа под нос и опита да се нагоди към люшкането на кораба. Бурята се бе появила изненадващо и ги тормозеше през последните трийсет левги до пристанището. Сега всички бяха готови и очакваха командата на стълбището.

Рудолфо бе прекарал дните на пътуването в обикаляне на тясната кабина. Не изпитваше удоволствие от гощавките, но се преструваше, за да не обиди домакина.

Рейф Мерикю беше почти непроменен през годините. Малко посуетен и неразговорлив, а и дългата му коса беше посивяла, но в същността си оставаше пиратският главатар, когото Рудолфо помнеше от младостта си. „Родствената акула“ беше достатъчно доказателство колко добре се е справил човекът през годините.

Корабът беше здрав, добре поддържан и невероятно бърз. Екипажът сменяше платната всяка нощ и ги киснеше в специално пригоден резервоар в трюма. Моряците се въртяха почти толкова често, за да имат възможност да си почиват от магиите.

Рудолфо беше прекарал живота си сред горянски съгледвачи и бе достатъчно наясно с магиите за сила и невидимост, но не беше попадал на нещо като „Родствената акула“.

Въпреки всичко, дори чудесата на кораба не можеха да завладеят вниманието му. Когато не преглеждаше картите, търсейки мнението на Мерикю за евентуалното местоположение на Там, мислите му непрекъснато бягаха на север, към съпругата и сина му.

— Никой не плава на изток, освен мен — му бе казал Мерикю. — А и аз вече не ходя натам след края на сивите раса. Така че остават запад и юг.

Надяваше се, че Петронус ще може да хвърли светлина по въпроса. Ако успее да се докопа до старата лисица.

Корабът се разлюля отново и се чу свирката на боцмана.

— Дръж се за мен — прошепна Мерикю.

Люкът се отвори и те бързо излязоха на хлъзгавата палуба. Рудолфо виждаше бушуващата вода под краката си и световъртежът

разбърка стомаха му. Затвори очи и стисна колана на Мерию. Горянските съгледвачи пък се хванаха за неговия.

Насочиха се към борда и слязоха един по един в чакащата лодка. Мерию придърпа Рудолфо под тежкото платнище и двамата се свряха там, докато омагьосаните моряци гребяха към брега.

Щом пристигнаха, Рудолфо отметна платнището и скочи ловко на кея. Бяха в по-съмнителната част на града — речни пристани, задната страна на пристанищните кръчми. Нагоре по течението имаше работилница, а от комините ѝ излизаше дим към облачното небе.

Дъждът продължаваше да се сипе. Мерию махна да се подслонят под един порутен балкон.

— Подранили сме.

Рудолфо кимна и двамата съгледвачи заеха позиции в сенките.

Горянският крал присви очи.

— Колко добре познаваш този Есаров?

Мерию се засмя.

— Горе-долу колкото теб. Срецнах го, докато беше още в ордена, преди да се отдаде на сцената и покварата. През годините позагубихме връзка, но напоследък ми осигурява доста работа.

Един от съгледвачите изсвири продължително от позицията си на ъгъла на сградата. Приближаваше група мъже, които пееха и се смееха.

Рудолфо се обърна натам, но продължи да държи Мерию в периферното си полезрение. Чувстваше се някак изложен, което не бе необяснимо. Наистина хората на капитана, въоръжени и омагьосани, стояха край тях. Ала Рудолфо познаваше боеспособността на съгледвачите си. Беше тренирал с тях и ги бе гледал как омитат бойното поле като чевръста слугиня. Не беше свикнал да поверява живота си на чужди бойци. Усети как лявата му ръка се плъзга към тесния меч на колана.

Хората се насочиха към тях. Бяха се скупчили около двама мъже с парцаливи моряшки дрехи и шапки.

Единият се измъкна от обкръжението си. Извади сребристи очила и отметна дългата си коса, за да си ги сложи.

— Ти ли си Рудолфо?

— Аз съм.

Останалите продължаваха да пеят, с изключение на възрастния мъж в средата. Дългокосият се приближи още.

— Нося вести от Петронус. А и ти вода един повереник.

Рудолфо присви очи.

— Значи ти си Есаров. Демократът. — Думата остави горчив вкус в устата му.

Есаров кимна.

— Аз съм. Знам, че търсиш Петронус по лични причини, но се боя, че него го няма.

Рудолфо прочете полуистината по лицето му.

— Къде е? Той е под моя защита.

Есаров се усмихна, което накара Рудолфо да се намръщи.

— Според слуховете почти си го прегазил по пътя към залива Калдус заради това, което стори на Сетберт и ордена. Интересно, че все още смяташ андрофрансините за твой протекторат.

— Интересно или не, искам да знам какво става.

— Петронус е под домашен арест в ловната вила на Ерлунд. Предаде се, за да бъде съден от губернаторите. Размени се с този човек. — Есаров посочи към оплешивяващия старец.

Рудолфо го огледа по-внимателно. Придружителите го охраняваха не по-зле от Есаров. Бяха заели позиции около всяка врата и алейка в близост до срещата. Мъжът не беше толкова възрастен, колкото Петронус, но изглеждаше изтормозен. Беше преbledнял, небръснат и рошав, с тъмни кръгове около очите. Видимо не беше спал от няколко дена.

— Кой си ти? — попита Рудолфо.

Мъжът примигна.

— Аз съм Чарлс, архиинженер от катедрата по механични науки.

Рудолфо се намръщи.

— Ти ли си Чарлс?

„Нося съобщение за скрития папа Петронус.“ Металният човек, когото Едрик, Исаак и Неб гонеха из Изпепелената пустош.

Мъжът кимна.

— Аз съм.

— Ти си създал Исаак.

— Исаак ли? — погледна го объркано човекът.

Рудолфо се усмихна и зарови из спомените си. Преди да го кръсти, мехослугата имаше само номер. Спомни си за онзи ден в шатрата до руините на Уиндвир.

— Мехослуга номер три.

Чарлс пребледня.

— Този, който бе препрограмиран от асистента ми по заръка на Сетберт? Който изрече заклинанието?

Рудолфо кимна.

— Да. Сега се казва Исаак. Оглавява възстановяването на библиотеката.

Чарлс се оживи.

— Значи сте го открили. Санкторум лукс е спасен. — Гласът му издаваше облекчение.

— Не. Възстановяваме я от паметта на мехослугите. Уви, те не разполагат с всичко.

— И мехо... Исаак... ви помага?

Рудолфо поклати глава.

— Не, не помага. Той ръководи. Планирал е процеса съвсем надлежно. Изучил е човешките си водачи и прилага методите им.

Чарлс поклати глава с изумление.

— Невероятно.

Рудолфо кимна.

— Смятам го за част от семейството си.

Тихо подсвирване прекъсна разговора им.

— Готови сме. — Есаров се обърна към шума. Двама от хората му се изнасяха назад и правеха знаци да се разпръскват. Той каза на Рудолфо: — Чарлс вече е твоя отговорност. Трябва да се махаме.

Горянският крал изръмжа.

— И Петронус е моя отговорност...

— Петронус избра да се размени с него — прекъсна го Есаров. — Няма какво повече да се каже. — От север се приближаваше група от мъже с черни жакети, които стискаха дръжките на ножовете си.

Рейф Мерикю вече бе на кея и подсвирна да го последват.

Хората на Есаров се отдалечаваха, а Рудолфо поведе Чарлс към пристана. Омагьосани ръце посегнаха и смъкнаха стареца в лодката и под платнището. Съгледвачите също се натовариха и Рудолфо понечи да ги последва.

Чу тих глас вляво и се стресна.

— Пази Чарлс и открий Санкторум лукс.

Рудолфо се огледа, но не видя никого.

— Кой си ти?

— Приятел на Петронус. Поръча ми да ти предам това. —
Омагьосаните ръце му подадоха наръч документи.

Рудолфо ги взе.

— Виждал ли си Петронус? Добре ли е?

Мъжете с черните куртки викаха нещо, но бяха твърде далече, за да се различат думите. Всички, освен Рудолфо и пирата, бяха изчезнали или слезли в лодката.

— Гримлис? — попита Рейф.

— Да, Мерикю. Мехослугите би трябвало да могат да декодират бележките на Петронус — добави гласът.

Името беше познато, но Рудолфо не се сещаше. Погледна към документите и ги тикна в пазвата си. Черните куртки вече бяха по-близо и му викаха да спре. Мерикю вече се смъкваше в лодката, а останалите подаваха ръце на Рудолфо.

— Ще пазя Чарлс. Вярвам, че ти ще се грижиш за Петронус.

Гримлис изсумтя.

— Доколкото е възможно отвън. Тръгвайте.

Рудолфо кимна и се остави да го смъкнат в лодката.

Когато се добраха до „Родствената акула“, първият помощник се появи със съобщение.

— Птицата пристигна, докато ви нямаше.

Пиратът го прочете и го подаде на Рудолфо.

Той се намръщи над некодираната бележка.

„Летният папски дворец падна. Блатната кралица тръгна на война. Пилос и Тюрам маршируват на север.“

Деветте гори трябваше да реагират. Родството с блатните и закрилата за остатъците от ордена го изискваха. Разбира се, Джин Ли Там знаеше това. Той вдигна поглед.

— Има ли време да изпратя птици?

— Естествено — кимна Мерикю.

Рудолфо се отправи към каютата си. Седна на писалището и се втренчи в хартията и писалката. Пакетът от Петронус лежеше наблизко и очакваше вниманието му. Но първо трябваше да изпрати съобщенията. Съдържанието им тежеше на сърцето му.

„Трябваше да съм у дома.“ Но образът на сивото лице на сина му го накара да се отърси от тези чувства и да вдигне писалката. Джин

Ли Там беше не по-слаб стратег от него — в някои отношения дори по-добър. Можеше да ѝ остави тази работа и да свърши своята.

Нахвърли първото съобщение с обичайния троен шифър и направи пауза да го прочете.

Замисли се за думите на Есаров. Все още смяташе Петронус, а и останалите андрофрансини, за своя отговорност. Държеше на думата си, както го бе учил баща му, и бе поел задачата още по време на войната. Трябваше да се грижи за бежанците не само по тази причина. Хитрият франсински последовател Петронус знаеше, че ще го задължи, когато му прехвърли богатствата на ордена. А и не само за бежанците от ордена. За всички останали, от Тюрам и от Ентролузианската делта.

„Не, не бежанци.“

Не можеше да прати вест на Едрик, Неб и Исаак в пустошта. Уинтърс сигурно подготвяше първата си военна проповед, изправена пред странен вътрешен враг. Семейството на Рудолфо дори включваше металния човек, който носеше тъгата от геноцида в невъзможната си душа.

„Наистина колекционирам сираци.“

Платната се опънаха от вятъра и корабът тръгна надолу по реката към открито море. Рудолфо заряза разсейващите го мисли и се посвети на съобщенията.

Усещаше, че у него се заражда нещо, на което не бе свикнал. Ставаше по-силно с всяка измината левга. Напускаше Познатите земи за пръв път от двайсет години и оставяше Деветте гори наред хаоса на родството в чужди ръце, за пръв път, откакто бе наследил тюрбана като дванайсетгодишен.

Намери името на чувството и въздъхна.

— Страх ме е! — каза тихо Рудолфо на празната стая.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там изруга под нос и усети как косата ѝ настръхва от гняв.

— Какво е направил?

Втори капитан Филемус се размърда с неудобство.

— Побягнал е с Исаак и пустинния водач Ренард.

Тя си пое дъх. Снощи беше неин ред с бебето, а то не бе спало изобщо. Което значеше, че и тя не мигна до пукването на зората, когато се появи Линей. Малко по-късно я бяха повикали на тази среща. Посегна за бележката и капитанът я тикна в ръцете ѝ.

Не можеше да повярва. Неб бе побягнал преди седмица — с Исаак и онзи негодник Ренард, а тя разбираше чак сега. Джин остави съобщението.

— Защо научаваме чак сега?

— Има проблем с птиците. Загубили са няколко и магиите им явно не действат. Не сме сигурни защо.

— Значи Едрик се е върнал при портата?

Вторият капитан потвърди с кимване.

— Очаква заповедите ви.

Тя взе другите две съобщения, които беше донесъл Филемус, и въздъхна. Едното бе от Уинтърс, другото от Рудолфо. Погледна бележката на Уинтърс. Момичето бе събрало армия и тръгваше към папския дворец в отговор на птиците, които бяха наводнили Познатите земи преди два дена. Пилос и Тюрам също пращаха войски на север. Ако пресмятанията ѝ бяха верни, младата кралица трябваше да стигне до двореца днес. Другите армии бяха доста назад, бавеше ги студеното време.

Помнеше смътно, че Рудолфо държеше малък контингент съгледвачи в планинската крепост, преди да бъдат заменени с оцелелите сиви гвардейци в навечерието на зимата.

По онова време изглеждаше като разумно решение. Горяните си имаха достатъчно дела, а сивите гвардейци бяха способни. Никой не можеше да предвиди какво ще се случи.

Очите ѝ се плъзнаха по съобщението на Рудолфо и тя го прочете отново. Скрито в личната бележка към нея, имаше послание на компетентен, но притеснен генерал. „Върни групата на Едрик. Изпрати го на запад със Скитащата армия, за да почетете родството ни.“

Беше изправена пред тежък избор. Рудолфо не знаеше за Неб и Исаак. Ако ставаше дума само за момчето, решението нямаше да е толкова тежко, въпреки че го ценеше много и бе подочула за романа му с Уинтърс.

Джин Ли Там бе свикнала баща ѝ да жертва децата си в името на нещо по-голямо. Можеше да жертва Неб, въпреки че сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка.

Ала не можеше да се откаже от Исаак. Само двамата с Рудолфо знаеха истинската причина. В нощта, когато бяха избягали от летния папски дворец и Непокколебим, Исаак ѝ бе доверил, че още пази в паметта си заклинанието на Ксум И'Зир.

Най-опасното оръжие на света бе избягало в пустошта по неясни причини. Не можеше да го позволи.

Отклони поглед от съобщенията и разтърка очи.

— Как се справи през последната война?

— Ротата ми отблъсна три ентролузиански батальона и две роти от рейнджърите на Пилос. — Разноцветните възли на шала на лявото му рамо свидетелстваха за бойните успехи. Джин забеляза гордостта в гласа му.

„Прям въпрос за трудни времена.“ Тя го погледна в очите.

— Ще водиш ли Скитащата армия под мое командване, или... ще е твърде предизвикателно?

Мъжът пребледня и лицето му се изчерви от неудобство.

— Но нали Едрик е първи капитан...

— Едрик има друга задача. — Чу слугите да се движат по коридора. Седмото горско имение се разбуждаше за новия ден. — Когато приключим, ми доведи птичаря. Искам да пратя съобщения на Едрик и Рудолфо.

Споменаването на името на господаря увеличи твърдостта в челюстите и очите му.

— За мен е чест да служа на кралицата.

Тя кимна.

— Добре. — Джин замълча, за да подреди думите си. Когато ги изрече, бяха ясни и сериозни. — Събери Скитащата армия в западната степ. Тръгваме за блатата след два дена.

— След четири ще сме на южната им граница. До двореца са седем, ако препускаме здраво.

„Няма да ходим към двореца.“

— Да — спести му мислите си тя.

Умът ѝ вече съчиняваше и кодираше бележките. Една за Уинтърс — да държи армията си на север. Други за Пилос и Тюрал — да оставят своите на юг. Трета за Едрик — че трябва да намери Неб и Исаак на всяка цена.

И накрая, съобщение до Рудолфо, за да го уведоми, че втори капитан Филемус ще води Скитащата армия, защото Едрик е зает в Изпепелената пустош.

Нямаше нужда да му казва, че смята да тръгне с армията заедно със сина си, Линей и речната жена. Само щеше да го тревожи във време, когато той трябваше да мисли за други неща.

Отново насочи вниманието си към настоящето. Стана и се замисли за ножовете в чекмеджето на Рудолфо.

„Ще ги взема с мен.“

Кимна на Филемус и той отвърна с поклон. Обмисли следващите си думи, защото знаеше какво значат за родството, което държеше хлабаво Познатите земи в тези размирни времена. Горяните не воюваха открито с никого след така нареченото самоубийство на Непоколемим. Но след убийствата, нападенията над бежанските кервани и тази атака на папския дворец беше очевидно, че са във война с някого.

Нишката беше твърде съвършена и добре изградена, дори за баща ѝ.

Погледна към офицера и заговори властно.

— Съгледвачите да се омагьосат. Изпрати незабавно две роти на помощ на кралица Уинтерия. Друга да се насочи към Портите на пазителя с провизии за продължително издирване.

— Разбрано, лейди Там. — Той се поклони отново и тя го освободи с кимване.

Щом офицерът излезе, Джин Ли Там бръкна в бюрото и извади стария чифт съгледвачески ножове, с които се упражняваше

напоследък. Остави колана до себе си и се зае със съобщенията.

Най-дълго се мъчи с това до Рудолфо. Беше изненадана как не ѝ се иска да го заблуждава.

Но по-изненадващо бе силното ѝ желание да не го разочарова.

Въпреки новия си живот тя бе четирийсет и втората дъщеря на Влад Ли Там и отново правеше това, за което бе създадена.

Джин Ли Там се провикна за слугите, закопча колана с ножовете и излезе в коридора. Пред очите ѝ се разиграваха военни и политически стратегии, а походката ѝ беше отмерена и целеустремена.

Дълбоко в себе си чувстваше страх, но и нещо друго. Беше я срам да го назове, защото знаеше, че не е редно да подлага сина си на подробни рискове. Потръпна, но продължи да го усеща.

Чувстваше оживление.

16.

НЕБ

Пещерата на Руфело се намираше сред обраслите със сиви храсталаци каменни хълмове, отвъд стъклената гора, останала от Ам. От мястото на Неб приличаше на пукнатина в гранита.

Прекосяването беше по-тежко, отколкото предполагаше, за трудността му свидетелстваха окъсаната униформи и десетината рани по тялото му. Ренард му бе показал как да се движи покрай острите повърхности, без да закача солените стъкла, но очевидно си трябваше практика.

— Аз се порязвах дълги години — засмя се Ренард, когато превързваше една особено неприятна драскотина на бедрото на Неб.

След този случай продължиха по-бавно. Водачът мълчеше, ала Неб усещаше неизказаното притеснение. „Изоставаме все повече.“

Поне Исаак оставяше достатъчно ясни следи.

Сега бяха стигнали до нова спирка.

Пещерата на Руфело.

Разбира се, това не беше домът на Руфело. Той бе живял много преди преселението, даже преди епохата на плачещите царе. Учен и поет, прекарал живота си в изучаване на съкровищата, играчките и инструментите на Младите богове, създал „Книгата със спецификации“, от която бяха останали само фрагменти. Според уроците по история книгата беше рядка и имаше съвсем малко копия след Годишната на падналата луна. Кралете магове я бяха забранили след установяването на властта им на земята.

Според Ренард пещерата бе кръстена на Руфело заради множеството рисунки, намерени в скритата библиотека.

— Аз бях малък, но баща ми беше с тях, когато ги откриха — каза му Ренард.

Направиха лагер близо до пукнатината и щом слънцето изгря, тръгнаха към нея.

Неб се изненада, когато видя следите от колела по твърдата земя. Простираха се на север и изток, но не и на запад. Свършваха точно пред входа на пещерата.

— Не крият ли следите си?

Ренард се засмя.

— Няма нужда. Сега ще видиш.

Прекосяха каменистия терен и проследиха коловозите до края. Колкото по̀ приближаваха, толкова повече се смайваше Неб. Пукнатината бе много по-голяма, отколкото изглеждаше. Десет стъпки навътре в нея имаше здрава каменна стена и масивни врати. Масивни железни резета на Руфело държаха портата затворена.

Или поне трябваше да я държат.

Ренард явно ги зърна по същото време и затаи дъх. Вратата беше отворена. Не много, просто откряната, но резетата бяха спуснати, така че не можеше да се затвори без верните кодове. Ренард спря и Неб стори същото. Длъгнестият мъж смъкна трънливата пушка.

— Какво, в името на Третия ад, става тук?

Неб посегна за ножа и очите му се плъзнаха по земята в търсене на следи, както го бе учил Едрик по време на съгледваческото обучение. Усети тръпка от страх по гръбнака и си наложи да диша.

Ренард тръгна бавно напред, а очите му не спираха да шават. Неб го последва.

Стигнаха до портата и водачът се наведе да надникне в тъмната паст. Вдигна десница и направи жест на уимски език, който не беше познат на Неб. Все пак младежът схвана посланието и зачака.

Ренард се вмъкна в масивната пещера, а Неб започна да разглежда заключващия механизъм. Единствените по-големи резета бяха на Портата на пазителя — почти колкото бали слама. Тези бяха по-малки, но поне колкото човешка глава. Ръчките и циферблатите им бяха остарели през времето, но когато докосна колебливо един от тях, той се завъртя лесно и безшумно.

Този, който бе оставил вратата отворена, го бе сторил нарочно и разполагаше с необходимите кодове.

Ренард подсвирна отвътре.

— Мръдни се.

Голямата порта се отвори бавно и пропусна светлината в тунела.

Видимата част от пещерата беше празна.

— Няма никой. Дори лампите са изчезнали — каза Ренард. — Ще ни трябва светлина.

Пригответиха си факли от храсталаците, растящи отвън, и навлязоха в пещерата на Руфело. Спираха често и се заслушваха, а на два пъти Ренард оставяше Неб с факлите и се промъкваше да разузнае в мрака. Коридорът водеше в обширно подземно помещение.

Празно. Абсолютно празно.

Ренард се почеса по главата.

— Не разбирам. Нямахте кервани. Не е възможно да съм ги пропуснал.

Неб видя втрещеното му лице.

— Кой знаеше кодовете?

— Аз. — Ренард отново метна пушката на гръб. — Баща ми. Шепа други... най-вероятно загинали с Уиндвир.

Неб се замисли.

— Може ли да са дошли от друга посока?

— Ако някой, знаещ кодовете, е оцелял ли? — Ренард изви глава. — Сигурно, но защо? Пустошта се простира във всички посоки. Морето е на десет дена тичане с корен южно оттук, но солените дюни не са лесни за прекосяване. — Той разпери ръце. — За да изнесат всичко, ще им трябват каруци, а те не могат да минат през дюните. По дяволите! Тук имаше и фургони, макар и не достатъчно, че да се изнесе всичко складирано.

Неб се сети нещо.

— Какво друго имаше тук?

Ренард сви рамене и взе да изрежда.

— Всичко. Дрехи. Консервирана храна. Инструменти. Оръжия. Карти.

„Всичко необходимо за една експедиция.“ Някой бе влязъл и се бе възползвал от припасите. И не само отчасти, а направо бе изпразнил хранилището. Преди няколко дена Ренард бе казал, че хората са най-опасните хищници в пустошта. Неб се зачуди дали това е дело на обикновени крадци, макар да не можеше да си обясни как са се справили с ключалките. Механизмите на Руфело бяха почти непробиваеми. Извършителят или разполагаше с кодовете, или знаеше метод за отгатването им — нещо, което младежът не можеше да си представи. Сигурно можеше да се нацели комбинацията на една от ключалките при достатъчно време. Но за пет или шест щеше да е нужен цял живот.

Ренард се бе превил замислено, но се надигна.

— Искам да огледам по-подробно.

Запалиха нова факла и се насочиха към дъното на пещерата. Оттам започнаха да обикалят бавно и да осветяват пода. Пещерата не беше толкова празна, както изглеждаше на пръв поглед. Неб видя разпилени пирони, строшени летви от изчезналите сандъци и дори едно раздрано расо, което беше захвърлено. Но нямаше нищо полезно.

Движеха се бавно и методично, покривайки целия периметър, и когато стигнаха до най-тъмната част на пещерата, Неб се натъкна на чувала с брашно.

Беше изгърван и очевидно скъсан, защото подът до него бе покрит с половин сантиметър бял пращещ. Младежът почти щеше да стъпи на него, но се спря. Намръщи се и приклезна.

В брашното имаше отпечатък. Наведе се да го огледа по-добре.

— Открих нещо.

Чу приближаването на Ренард и прокле трепкащата светлина на факлата, която си играеше с очите му. Танцуващите пламъци придаваха на отпечатъка нечовешки вид — форма, каквато никога не бе виждал. Освен...

Неб сбърчи вежди.

— Тук е влизал мехослуга.

Ренард приклезна до него и огледа отпечатъка.

— Уимците не водят металните си играчки в пустошта.

Но следата беше очевидна и Неб се замисли за Исаак и събратята му, с които бе прекарал последните седем-осем месеца. Проблясващите очи, съскането на излишната пара, писалките, летящи по хартията, водени от метални ръце.

— Мехослуга би могъл да отгатне кодовете на ключалките.

Ренард се засмя.

— А за какво са му припаси?

Добър въпрос.

— Колко подобни хранилища има?

— Поне десет — отвърна водачът. — Разположени са стратегически. Всички са заключени под земята.

Неб кимна, обзет от нарастващо подозрение. Можеше да се обзаложи, че и останалите са изпразнени от всичко полезно. Замисли се за металния човек, преследван от Исаак. Беше хукнал към пустошта

с цел, сякаш в определена посока. Движеше се твърде бързо за хората, но не и за собствения си вид.

— Тук имаше твърде много припаси, за да ги изнесе един мехослуга — отбеляза Ренард. — Щяха да са му нужни години.

— Значи не е бил сам. — Умът му се отплесваше в най-различни предположения, но не можеше да открие правдоподобна причина.

Ренард протегна факлата. Металният отпечатък потъна в по-дълбоки сенки.

— Ще трябва да са били цяла дружина. — Той се надигна. — Тук имаше провизии за множество експедиции. Пък и за какво са му на мехослугата храна и инструменти?

Неб не беше сигурен, че припасите са взети, за да бъдат ползвани. Хрумна му нова идея и той я изказа тихо.

— Може да не са му трябвали припаси. Просто е искал ние да не ги намерим.

„Не специално ние.“ По-скоро андрофрансините и всеки друг, появил се в пустошта, който разчита на тези провизии за оцеляване и работа.

В пещерата на Руфело нямаше нито отговори, нито нещо полезно.

Неб подозираше, че отговорът търчеше из опустошения пейзаж със свистящи духала, някъде на два дена пред тях.

— Да тръгваме — подкани той Ренард. — Имаме да наваксваме.

Водачът се усмихна и на трептящата светлина на факлите очите и зъбите му заприличаха на родствен вълк.

— Да тръгваме — кимна Ренард.

Двамата се затичаха.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Усещаше само страдание, бяло и нажежено. Дори не беше сигурен за името си, преди тя да го повика.

— Влад, затваряш си очите.

Рия се надвеси над него с нож в ръка и той ги отвори. Изпищя и се разлетяха слюнки и сополи. Брадата му беше мокра от сълзите.

Тя се дръпна назад с усмивка.

— Няма значение. Засега приключихме. — Жената погледна надолу през перилата, но след като бе свалила ножа, Влад извърна очи. Не можеше да понесе гледката. Гласът ѝ беше пълен с гордост. — Осем за днес, Влад.

Жертвите ставаха все по-малки. Днешните тъкмо бяха излезли от детството.

Изпита желание да пици, но някаква част от него се намеси и го потисна.

— И децата ли? — изхриптя той.

Рия се засмя.

— Не, Влад. Да не ни мислиш за чудовища? Тези под определената възраст ще приемат белега на И'Зир, като всички нас. — Тя разтвори робата и показа гърдите си. Над сърцето ѝ имаше знак, който му бе познат от предишния живот, преди острова, стаята и кръвопускането.

„Аз съм твоят родствен лечител.“

— Ти също ще приемеш знака, преди да свършим — продължи тя. Наведе се и го целуна по бузата. — Скъпи Влад, ще бележим децата и ще ги разпратим.

Очите му се завъртяха към нея и животът започна да се завръща.

— Къде? — чу се как задава дрезгаво въпроса.

Жената поглади косата му.

— Някъде, където ще научат нови методи.

„По-скоро съвсем стари.“ Влад Ли Там се завърна за момент, колкото да съхрани тази информация.

След това увисна безсилно на каишите. Силни ръце го вдигнаха и освободиха оковите. Мъже с роби го пренесоха през седемдесет и трите стъпки до стаята му и го оставиха на пода.

Рия пристъпи вътре, докато вратата се затваряше и заключваше. Приблужи се до малката масичка, обсипана с екзотични ястия, и седна. Влад не помнеше откога тя започна да се храни в неговата стая — дните му се сливаха сред алена мъгла. Затвори очи, опита да вдъхне аромата откъм масата, но усещаше само всепоглъщащата миризма на кръв. Започна да се люлее, свит на пода, опитвайки да открие опора.

— Мисля, че утре ще си готов за първото мъчение — каза Рия.

Долови надигация се стон и осъзна, че е предизвикан от копнеж. „Ако остриетата им режат мен, няма да мъчат останалите.“ Но това бе фалшива надежда. Знаеше, че децата, внуците и правнуците му ще минат под острието, рано или късно. Някои до смърт, други, за да получат знака на кралете магове над сърцата си.

Чу я как налива вино, разрязва месото и трака с чиниите.

— Готвачите са надминали себе си. Влад, сигурен ли си, че няма да се включиш?

Не помнеше кога за последно е изпитвал глад. Нито кога за последно е ял. Знаеше, че не може да задържи храна. Онази част от него, която чакаше и наблюдаваше, заровена под повърхността, бе наясно, че това трябва да се промени. Влад не каза нищо.

Рия се хранеше бавно и продължаваше да говори.

— Днес мина много добре, макар да съм изненадана. Мислех, че малките ще са по-издръжливи.

Той затвори очи при поредния пристъп на гадене. Миризмата на кръвта им бе навсякъде. Ако тя не беше тук и не го разсейваше с гласа и присъствието си, писъците им щяха да го подгонят до някое мрачно, мъгливо място, от което не бе сигурен, че ще се измъкне.

Влад отново не каза нищо и тя продължи да яде.

— Мал скоро ще се завърне с още. Родственият ни гарван ги следи и в момента.

Той се изви на пода, така че да я погледне в очите.

— Още колко? — изхриптя.

Смехът ѝ беше като мрачна музика.

— Всички.

„Всички.“

— Освен Великата майка и Обещаното дете, разбира се. — Вилицата ѝ беше застинала между чинията и устата. — Накрая това развалено родство ще бъде излекувано.

„Велика майка. Обещано дете.“ Искаше да попита, но не го направи. Отдели информацията настрана, заедно с останалите късчета.

Рия продължи да яде мълчаливо и когато свърши, се наведе да го целуне по челото.

— Ще се видим на сутринта, Влад. Почини си. Опитай да хапнеш. Утре ще ти пусна кръв.

Сви се от докосването ѝ, но нямаше сила да я удари въпреки желанието си. Тя се изправи намръщено и тръгна към вратата. Почука и изчака стражите да я пуснат.

Щом жената излезе, Влад Ли Там се завърна. Той пристъпи в себе си и събра парчетата от разрушения човек, както старица увива раменете си с шал. Изпробва ръцете и краката си, раздвижи уста и очи. След това пропълзя бавно до масата. Подмина храната и виното и посегна към каната с вода, която беше твърде тежка за него.

Седна на пода, подпрян на стената, загледан към вратата. Отпи от каната, държейки я с две ръце.

Сега съкрушеният баща и дядо беше захвърлен като зле скроени дрехи. На негово място имаше хладнокръвен мъж, следващ единствена цел — да отмъсти на мъчителите и убийците на семейството му.

За да го стори, трябваше да избяга. В момента не бе в състояние да предприеме нищо. Почти не можеше да ходи. От известно време бе зарязал надеждата, че ще може да спаси семейството си от лапите на и'зиритската лудост. С темпото, с което действаша, всички щяха да са мъртви, а децата белязани и отпратени, преди да събере достатъчно сила, за да стори нещо.

Знаеше, че никой няма да му дойде на помощ. Остатъкът от фамилията сигурно бе задействал аварийните протоколи и се бе оттеглил на безопасно място, за да оцени ситуацията. Освен ако Рия не казваше истината и първият внук не се готвеше да плени останалите.

Влад Ли Там можеше само да се държи и да чака. Щеше да си отмъсти. Стократно.

— Всеки има слабост, Влад — казваше баща му. — Ако няма, можеш да му създадеш, ако си находчив и търпелив.

Напоследък често мислеше за баща си. Източникът на неговата омраза и гняв. В тези редки моменти на осъзнаване, които си позволяваше, откриваше, че много от бащините му думи са улики в този уимски лабиринт.

„Семейството ми е моята слабост.“ Влад го разбираше. Знаеше, че това е слабост, създадена от баща му, специално за това време.

Дълбочината на това предателство го бе отчаяла в началото. Но сега изпитваше гняв и черпеше сили от него, за да прогонва замъгляването и тъгата.

Замисли се за тънкото черно томче, което Мал Ли Там му бе показал.

„Собственият ти баща те предаде.“

„Не само мен.“ Виждаше опустошението на Уиндвир зад затворените си очи, докато горещи сълзи от гняв се стичаха по бузите му, и знаеше, че това е дело на баща му.

„Той предаде всички ни.“

Влад Ли Там сдържа гнева си и отпи нова глътка вода.

Утре, когато здравите ръце го вдигнеха, щеше да е изчезнал отново. На негово място щеше да е съкрушеното, смазано животно. Но сега имаше нужда от почивка.

Когато потъна в сън, мъртвите му деца го наобиколиха и задвижиха устни, съчиниха последните си думи под погледа му и под ножовете на мъчителя.

Тяхната поезия го караше да плаче, дори насън.

РУДОЛФО

Рудолфо остави последната страница от пакета на Петронус и разтърка очи. Беше прочел каквото можеше. Бележките на бившия папа бяха неразгадаеми, но останалите документи бяха съвсем ясни.

„Богове, какво са направили?“ Като генерал, който знаеше от личен опит на какво е способно заклинанието на Ксум И'Зир, виждаше ясно по картите и изчисленията, че това е продиктуван от уплаха и прибързан план за защита на Новия свят.

Сетберт беше дал на един от мехослугите възможност да развихри унищожителното заклинание. Андрофрансините възнамеряваха да подготвят десетина и да ги разположат на стратегически точки по крайбрежието на Познатите земи.

Имаше само една причина да се извърши нещо такова — заплаха от нашествие.

Все пак не беше трудно да се види логиката на откачения надзорник — картите показваха, че заклинанието ще се приложи в три от градовете в делтата.

„Защото тя е на пътя към Уиндвир.“

Рудолфо разтърси глава и отново прегледа страниците. Спря на заповедта, носеща подписа и печата на Петронус, и въздъхна. Старецът в никакъв случай не би разрешил проучването на заклинанието. Рудолфо не можеше да го повярва.

Но пък Влад Ли Там бе посветил живота си на Рудолфо, бе го превърнал в пастир на светлината, за да премести библиотеката в Деветте гори, дълбоко в закътания север. Още една защитна маневра.

„Искали са да ни защитят.“ Това беше единствената бележка, която разчиташе и на която разпознаваше разкривения почерк.

Знаеше, че Влад Ли Там е посетил Деветте гори за процеса, преди да напусне Познатите земи. Джин Ли Там му го бе казала, когато дойде време за откровения, месец по-късно. След процеса Петронус бе заминал за залива Калдус, съсипан от стореното.

Може би двамата продължаваха да работят заедно. Петронус събираше сведения по съобщителната си мрежа, а Влад кръстосваше

моретата, търсейки външната заплаха.

С оглед на последните събития за тях беше логично да действат в съгласие с подозренията си.

Осъзна, че Уиндвир е само началото. Всичко в Познатите земи зависеше от ордена. Магиите, машините, познанията и достъпът до чудесата на миналото правеха андрофрансините жизненоважни за икономическия и социалния живот на Новия свят. С пречупването им и с унищожаването на Уиндвир портите бяха разтворени и овцете се озъртаха нервно.

А хаосът продължаваше. Делтата беше разединена и тъкмо навлизаше в крехкия мир, който можеше да коства живота на Петронус, ако Есаров грешеше и процесът не се развиеше, както трябва. Най-силната нация в Познатите земи беше осакатена. Проблемите в блатата — убийствата, извършени от бунтовни съгледвачи от народа на Уинтърс — сочеха към ново назряващо насилие. Вече бе изпратил Скитащата армия да пресрещне Пилос и Тюрам с надеждата, че ще предотврати новата война.

Война, която щеше да задържи взора на Познатите земи върху вътрешните крамоли.

Някъде по света имаше майстор на войната на кралицата, който местеше нациите като пешки и ги тласкаше към задънения ъгъл.

„Дори моето внимание е отвлечено.“ Болестта на сина му бе надделяла над очевидната заплаха. Но ако трябваше да е честен, това беше най-лесното решение. Може би защото вярваше напълно на съпругата си въпреки произхода ѝ. Трябваше да се напъне здраво, за да не изпълни клетвата си да убие Влад Ли Там при следващата им среща. Участието на Влад в убийството на брат му, родителите му и най-добрия му приятел го глождеше непрекъснато и вкарваше сърцето му в уимски лабиринт, когато станеше дума за любовта към нея. Но можеше да ѝ повери напълно Деветте гори.

По отношение на Иаков, плода на техния съюз, нямаше никакви лабиринти. Щеше да рискува благополучието на Познатите земи, за да спаси сина си, и не изпитваше никакъв срам. Бащинството бе пренаписало понятието за любов по начин, който не смяташе за възможен.

Рудолфо прерови документите за последно и стегна канапа, който ги държеше заедно. Стана, протегна се и взе пакета.

Нагласи зеления си тюрбан пред малкото огледало и се спусна две врати надолу по коридора, почуквайки леко по дървената повърхност. Чу изскърцването на койката и приближаващите стъпки.

Вратата се откряна полека и Чарлс надникна навън.

— Лорд Рудолфо.

Рудолфо се усмихна.

— Почина ли си? Надявах се, че ще можем да поговорим малко.

Старецът отвори вратата и се дръпна, за да му позволи да влезе.

Каютата беше като останалите на „Родствената акула“ — малка, но подредена. Етажерка, черга от Изумрудения бряг, малко писалище и тясна койка.

— Моля, седнете — покани го Чарлс и затвори вратата.

Рудолфо придърпа дървения стол от писалището и се настани. Старецът изглеждаше изтерзан, което бе нормално след толкова време в плен на Ерлунд, а и на Сетберт преди това. Кралят му подаде документите.

— Тези са от скрития ти папа. Има доста изненади.

Архиинженерът развърза канапа и прегледа първите страници. Лицето му преbledня и той набързо разрови купа чак до дъното.

— Кодирани са — каза Рудолфо. — Когато се върнем в Деветте гори, ще накарам някой от мехослугите да ги разшифрова. — Присви очи и се наведе напред. — Но те питам сега: Вярно ли е?

Чарлс се върна в началото и започна отново. Този пък караше побавно. Прелисти напред, спря и се върна обратно. Когато вдигна поглед, изражението му беше мрачно.

— Така изглежда, макар че ми е трудно да го повярвам.

— Знаеше ли, че възнамеряват да използват мехослугите ти като оръжие?

Чарлс поклати глава.

— Не, в никакъв случай. Вярно, Ксум И'Зир ги е ползвал, но дори неговите мехослуги са имали по-висши предназначения.

Рудолфо се надвеси още по-напред.

— Докато служеше на папа Интроспект, имахте ли сведения за някаква външна заплаха, която да изисква чак такава защита?

Чарлс преглътна и клепачите му трепнаха. Рудолфо забеляза колебанието му и продължи.

— Сега аз командвам ордена. Голяма част от оцелелите андрофрансини работят с мен по възстановяването на библиотеката. Последният папа предаде богатствата на мен, преди да се дисквалифицира, без да е определил приемник. — Той понижи глас. — Остави ми всичко, дори мехослугите. — „И заклинанието.“ — Аз съм защитникът на Уиндвир и се ползвам с доверието на Петронус.

— Имаше слухове — призна накрая Чарлс. — Секретни проекти по висшите етажи. Безпрецедентно финансиране за защитни и нападателни оръжия — магически и механични.

„Включително металните хора.“

— Като архиинженер, трябва да си знаел за това.

Чарлс се изсмя.

— Ще бъдете изненадан. В ордена има множество дребни разклонения. — Лицето му помръкна. — Тоест имаше. Работата често се делеше на части. Когато започнаха да използват метални хора за превод на заклинанието, аз се грижех да трия информацията от паметта им.

Думите му жегнаха Рудолфо. „Паметта им.“

— Хората ми при Портата на пазителя срещнаха мехослуга, представящ се с твоето име, който носеше съобщение на Петронус. Ти ли си го програмираше?

Очите на Чарлс се светнаха.

— Значи е успял. Продължи ли в пустошта?

Рудолфо кимна.

— Да. Моите хора го преследваха, но им възложих други задачи.

— Добре. За тях ще е опасно да го следват.

Нещо в тона му накара Рудолфо да прехапе устна.

— Защо? И откъде намери метален човек в плен на Ерлунд. — Спомни си първата вечер, в която бе срещнал Джин Ли Там в шатрата на Сетберт, и металния човек, който пееше по време на първия им танц. Сигурно беше същият, когото преследваха Едрик и останалите.

— Този модел няма ограничаващите записи от поколението на Исаак. — Чарлс се намръщи. „Колебае се как да ми отговори.“ Старецът продължи: — Първото поколение се състоеше от тринайсет мехослуги и бе най-доброто, което бе възможно да постигнем тогава. Още не разполагахме с достатъчно от чертежите на Руфело. След като започнахме да усъвършенстваме първия модел, успяхме да докараме

следващите по-близо до оригиналните спецификации. Не съм сигурен как Сетберт се е добрал до този — предполагам, че е свързано с предателството на асистента ми. Всички бяха инструктирани да се завръщат от задачата си периодично за поддръжка.

— Задача? — намръщи се Рудолфо. — Какво стана с другите, след като създадохте поколението на Исаак?

Чарлс въздъхна и отклони поглед за миг.

— Преминаха към един от тайните проекти. Трябва да подчертая, против волята ми. Планът беше да им бъде дадена огромна свобода в поведението и да бъдат пуснати без надзор в Изпепелената пустош.

Внезапно всичко придоби смисъл. Този план не се различаваше много от неговия проект на север.

— Изпратили сте ги да копират Великата библиотека от паметта си.

— Да — потвърди тихо Чарлс.

Рудолфо поглади брадата си и се замисли за миг.

— Санкторум лукс.

— Да — кимна отново Чарлс.

Идеята го зашемети. Идеята библиотеката да бъде възпроизведена на още по-отдалечено, тайно място не беше лоша. Особено ако имаше вражеска заплаха. Но мащабът на подобно начинание беше огромен. Мехослугите в Деветте гори движеха ръце като крила на врабчета и преписваха книга за по-малко от час. Управлението и подсигуряването на материалите беше изтощаващо. Да не говорим за армията от зидари, дърводелци, работници и слуги, които се трудеха безспирно, за да върнат светлината.

— Това е непосилна задача за тринайсет мехослуги.

Чарлс сви рамене.

— Нищо не е невъзможно, ако се вложат достатъчно усилия.

Мисълта се стовари отгоре му като камък, падащ в кладенец. Момент на празнота и плясъкът от осъзнаването.

— Цялата библиотека ли? — попита той невярващо.

Откровеността на Чарлс граничеше със свирепост.

— Трябва да бъде защитена.

Рудолфо гледаше пакета с документите и знаеше, че Чарлс казва истината. Нямаше нужда да разшифрова бележките на Петронус, за да

разбере, че старият папа вярва в някаква външна заплаха. Влад Ли Там бе изтеглил мрежата си, за да ги защити и да разследва външните развития.

Някой искаше андрофрансините извън картинката, по свои си мрачни причини.

„И тяхната библиотека.“

Каквото и да бе скрито в Изпепелената пустош от металните пастири, трябваше да бъде открито и опазено. Рудолфо се втренчи в очите на Чарлс.

— И си сигурен, че става въпрос за цялата библиотека?

— Да — заяви Чарлс.

Рудолфо затвори очи. Плачеше му се, без да знае защо. От седмици се бореше с непосилната задача да намери следа от Желязната армада на Влад Ли Там. Малка капка в огромното езеро. Всеки ден, в който отсъстваше, съседите му се приближаваха към война с родствениците от блатата. Петронус беше затворник, а андрофрансините в летния дворец нападнати и може би убити. Невръстният му син лежеше някъде далеч и умираше бавно.

„Цяла библиотека.“

Рудолфо усети, че е затаил дъх, и го изпусна. Знаеше отговора, още преди да зададе въпроса си.

— Включително всички фармацевтични науки и магии?

Чарлс кимна и Рудолф не каза нищо. Просто стана и погледна към стареца за миг, преди да тръгне към вратата.

След това излезе и се насочи с треперещи нозе да съобщи новия курс на Рейф Мерикю.

17.

ПЕТРОНУС

Петронус вдигна поглед от масата, когато слугите внесоха поднос с чай и кифлички в тясната стая за разпит.

Помещението миришеше на кисело, и то преди Петронус да добави потта си към спарения въздух. Бяха започнали в късното утро, продължиха през целия ден и нощта. Игнацио и хората му го разпитваха на смени. Адреналинът бе изчезнал отдавна и сега вече усещаше как умората го наляга. Ръцете му тежаха, а лицето бе подпухнало от сънливост. Петронус опря лакти на масата.

Игнацио проследи погледа му.

— Да направим малка почивка. — Той се усмихна. — Какво ще кажете за лека закуска и после сън? Имаме достатъчно време.

Петронус се втренчи в него.

— Кажи на Ерлунд, че нарушава условията на спогодбата ни.

Игнацио се засмя.

— С какво? Отнасяме се към вас с уважение. Храните се и сте в безопасност. Не се спъвате по стълбите и не падате в кладенци. — Той се наведе и показа широката си зъбата усмивка. — Което щеше да се случи със сигурност, ако бяхте попаднали на по-лоялни привърженици на Сетберт.

Петронус устоя на порива да се засмее.

— Сетберт беше безумец. Накрая собственият му народ се обърна срещу него, защото вкара градовете-държави в гражданска война, след като унищожил икономиката им.

— Както и да е — отвърна превзето шпионинът. — Да ви предложи закуска?

Петронус искаше да откаже заради принципа, но не знаеше колко още щеше да остане тук, за да отклонява учтиво отговорите на също толкова учтивите въпроси. Видя разтопената глазура на топлите кифлички и въздъхна.

— Разбира се.

Игнацио го обслужи, наля парещия чай в порцеланови чаши. След това взе две кифлички със сребърна щипка, сложи ги в чиния и я

подаде на Петронус. Накрая плъзна чашата му в порцелановата й чинийка.

Шпионинът отпи от своя чай и го погледна с весели искрици в очите.

— Не отговорихте на повечето ми въпроси. Не разбирам защо сте толкова сдържан.

Петронус вдъхна нежния цитрусов аромат, наслади се на топлината в дланите.

— Тези въпроси нямат нищо общо със задържането ми. Ще бъда съден за екзекуцията на Сетберт. Личните дела на андрофрансинския орден не интересуват Ентролузия и нейния надзорник.

— Напротив, щом металните хора още функционират. И щом заклинанието е на свобода по света.

Петронус се разгневи. Космите на темето му настръхнаха и той тръсна чашата на масата, разливайки горещия чай.

— Не забравяйте, че точно Ентролузианската делта използва заклинанието. То беше надеждно пазено, преди вашият надзорник да се сдобие с него чрез коварство и измама. Той погуби десетки хиляди невинни в този акт на геноцид. — Осъзна, че гласът му се е повишил значително.

— Вашите хора го изкопаха. И Сетберт вярваше, че смятате да го използвате в Познатите земи.

Петронус прехапа език. Нямаше никакво намерение да споделя откритията си с този мъж или с когото и да е друг преди процеса. Дори уверението на Исаак, че заклинанието е било унищожено при задействането му, смяташе да запази в тайна. Вместо това си наложи да отговори спокойно.

— Отказвам да отговарям като действащ крал на Уиндвир и се позовавам на привилегиите на властта, които ми се полагат по Правилата за родство.

Игнацио кимна.

— Разбира се. — Той се изправи. — Смятам, че приключихме. Ще изпратя някого да ви придружи до покоите.

Петронус го изчака да излезе и отпи от чая. Беше портокалов — може би от Външния Изумруден бряг — с лек дъх на мед.

Захапа кифличката и задъвка бавно. Поне имаше някои предимства да е затворен в ловното имение. Храната беше

превъзходна.

Докато ядеше, се замисли за въпросите на Игнацио. Мъжът имаше списък и го следваше съвестно. Дори зачеркваше въпросите, докато не стигна до края.

„Колко ли време му е трябвало да състави списъка?“

Вероятно дни.

Посегна към втората кифличка и чу, че вратата се отваря. Ерлунд беше малък, когато го видя за последно — някъде на осем-девет. Нямаше да го познае, ако не бяха телохранителите и начина, по който се движеше.

„Ходи като човек с власт.“ Петронус се надигна, макар да не искаше.

Ерлунд му махна да седне и се настани. След това кимна към чайника.

— Топъл ли е?

Петронус потвърди.

Изненада се, че Ерлунд си сипва сам. Самото му присъствие също го изненадваше. Надзорникът отпи от чая, след което остави чашата и скръсти ръце на масата.

— Старче, ако си стоеше мирно в колибата си, още щеше да си там. Щеше да си управляваш съобщителната мрежа и да се опитваш да заглушиш вината си.

Петронус го погледна. Беше по-млад от Рудолфо, но вече имаше бръчки. „Този не е като вуйчо си.“ Явно го беше грижа и гражданската война го бе състаряла. Петронус се замисли за колибата и си спомни за кръвно омагьосания съгледвач.

— Беше невъзможно да остана. Но определено не влизаше в първоначалните ми планове да се предам на вас.

Ерлунд го изгледа за миг. Отпи нова глътка и махна на хората си да ги оставят. Охраната се изнесе бързо, затваряйки вратата. Надзорникът се наведе напред.

— Въпреки това, ето че си тук. Оплетен във вътрешните ни борби и положил глава на дръвника. — Той се засмя. — Аз бях съвсем наясно, че Сетберт е откачен. Андрофрансините бяха замислили нещо, но той отиде твърде далеч и конспирацията му е добре документирана. Никога нямаше да те преследвам заради така наречения му процес. Но сега съм задължен заради ентролузианския закон. Ти уби нашия

надзорник, без да се интересуваш от нашето правосъдие. — Очите му бяха уморени. — Нещо повече. Знам, че гражданската война ни държи тук, докато съседите ни се плъзгат към война с блатните. Невръстната кралица Уинтерия не е достатъчно силна, за да удържи поводите. — Мъжът се намръщи. — Интересно, най-силната армия в Познатите земи е потънала във вътрешни раздори, докато кръвно омагьосани блатни съгледвачи убиват деца в леглата им. — Ерлунд отново отпи от чая. — Знам, че Есаров извива ръцете ми, като те ползва за лост. Той ще получи легитимност за градовете си. Аз ще си получа армията. Всички печелят... засега.

Петронус кимна.

— Вярвам, че и Есаров вижда така нещата. Но щом е така, защо бях държан цяла нощ от твой човек, Игнацио?

Ерлунд остави чашата.

— Мислех, че свободният обмен на информация помежду ни ще е от взаимна полза.

Петронус се намръщи.

— Това си беше разпит. Основно за мехослугите и другите активи, които прехвърлих на Рудолфо.

Надзорникът се усмихна.

— Може и така да се каже. — Усмивката му изчезна бързо и той се наведе отново напред. — Не ти ли е интересно, че единственото владение, което не пострада изобщо и дори директно спечели от цялата работа, е Деветте гори?

„Естествено.“ Беше наистина така, а и по отношение на андрофрансинските владения това бе единственият логичен избор. Но под повърхността имаше и друго. Знаеше, че както Влад бе посветил живота си за изграждането на Рудолфо, така неговият баща бе сторил същото със самия него. Майсторството им си личеше от случилото се. За външния наблюдател всяка крачка, която правеха с Рудолфо, изглеждаше логична, разумна и съвсем правомерна.

Беше приложение на франсинските разбирания за поведение, което надхвърляше дори схващанията на Петронус.

— Виждам го, но също така знам, че горяните са в мир и опитват да възстановят това, което вуйчо ти ни отне.

— Имам подозрения — промълви тихо Ерлунд. — И си зададох въпросите. Ти се позова на правото си да не отговаряш. Може би с

времето ще започнеш да ми вярваш и връзките, разрушени от вуйчо ми, ще бъдат възстановени.

Петронус се съмняваше, но не каза нищо.

Ерлунд смени темата.

— Обмислил ли си защитата си?

— Да. Съгласно вашите закони, мога да призова всеки нормален мъж или жена от делтата да ме защитава, нали?

Ерлунд кимна.

— Изготвили сме списък. Ако имаш затруднения, ще ти осигурим адвокат.

Петронус се усмихна.

— Аз вече си имам. — По лицето на Ерлунд премина облак. „Досеца се.“ Въпреки това го каза на глас: — Есаров ще говори от мое име.

В гласа на Ерлунд се промъкна гняв, макар и контролиран.

— Гнусният актьор е престъпник и заплаха за делтата.

— Той е нормален човек, запознат с правото — напомни му Петронус. — И няма да е престъпник, ако спазиш думата, която даде, съгласявайки се с тази уговорка.

Ерлунд запази спокойствие, но очите му проблясваха опасно. Когато се надигна, изглеждаше по-сдържан и официален. Петронус го забеляза и осъзна, че се е доближил до нещо, което надзорникът искаше да избегне.

— Ще изпратя вест. Сега ме извинете, имам други дела.

Той излезе и Петронус зачака. Седя два часа сам с мислите си, преди да се сетят за него. Когато пазачите се появиха, те го отведоха в пълно мълчание.

Щом го заключиха в покоите, Петронус се насочи право към голямото кръгло легло и се отпусна в него.

Мислеше, че ще заспи мигновено. Ала въпросите от вечерта продължаваха да го мъчат и той потърси някаква схема в тях. Рудолфо беше единственият незасегнат от последните атаки, единственият, спечелил от падането на Уиндвир, и съседите му започваха да забелязват това.

Петронус не вярваше и за миг, че горянският крал е замесен в така наречената си сполука. Беше очевидно, че това е работа на клана Ли Там.

Замисли се за детството си и за лятото, през което учеше Влад на скромния рибарски живот като част от обучението му да поеме контрол над семейството. Осъзна, че дори тази схема е била част от плана на бащата на Влад.

— А може и настоящият момент да е част от този план — промърмори той.

„Но с каква цел?“ Замисли се за документите, които бе оставил на Рудолфо с желанието той да продължи работата му.

След това заспа и за няколко часа въпросите се изплъзнаха от треперещите му пръсти.

УИНТЪРС

Зимният въздух над папския дворец беше натежал от пушек. Уинтърс стоеше до овъглената купчина кости и се мъчеше да не повърне. Все още не можеше да повярва какво се случва.

„Не са погребали убитите.“ Вместо това бяха нанесли ужасна обида, струпвайки и изгаряйки ги на клада.

Войниците ѝ се бореха със замръзналата земя и копаеха с кирки гробове за останките. Бяха започнали сутринта и ако продължаха цял ден, можеха да извършат бдение през нощта. След това трябваше да пригответи следващата си военна проповед. Никога не си беше представяла, че ще е срещу част от собствения ѝ народ. Но гневът, който изпитваше, докато яздеше насам, бледнееше в сравнение с яростта, обхванала я, щом помириса дима от изгорелите тела.

Чу стъпки зад себе си и как Шеймъс се прокашля.

— Пристигна птица от горяните.

Уинтърс погледна през рамо. Съобщение от Джин Ли Там. Беше научила, че лейди Там е потеглила с армията. Беше изненадващо — толкова скоро след раждането на Иаков. „Цената на това да си кралица.“ Тя съсредоточи мислите си в настоящето.

— Какво гласи съобщението?

— Яздат към южната ни граница, за да преговарят с рейнджърите на Мейров. — Той се засмя, макар смехът да звучеше повече като сумтене. — Иска да тръгнете на юг и да се присъедините към тях... без армията.

— Ще го сторя. Нека армията патрулира по земите ни и да търси източника на това насилие сред нашия народ. Така ще е в готовност, ако я призова на юг.

По лицето на Шеймъс се изредиха няколко емоции. Накрая той заговори внимателно.

— Има само един начин да открием източника. Нали го съзнавате?

Не беше се досетила досега. Мисълта я порази и сърцето ѝ потръпна.

— Да. Трябва да претърсим за белега. Започнете с армията.
Той кимна и в гласа му прозвуча тъга.

— Какво да сторим със заловените, кралице?

„Знае отговора ми.“

Уинтърс го погледна за миг и отмести очи.

— Аз ще се разправа с тях, Шеймъс. Както щеше да стори баща ми и неговият баща. — „С брадвата.“ Думите горчаха в устата ѝ, но бяха истина. Щеше да открие необходимото насилие в себе си. Може би това ѝ е било писано от самото начало. Напоследък сънуваше само кървави сънища. Белокосото момче Неб и кратките гледки от дома, който бе призвана да открие, бяха изчезнали. Сега ги изпълваше дрезгавият глас на Езра, отекващ в пещерата с извора. Вятър от кръв да пречисти студените железни остриета за подкастриане.

„И така греховете на П'Андро Уим ще се стоварят върху чедата му.“

Отърси студеното ехо на гласа и се обърна към Шеймъс.

— Изпрати птица на горяните. Кажим им, че приемам учтивата покана.

Шеймъс кимна. Виждаше нещастията по лицето му, но може и да беше просто тревога.

— Вие ли ще водите бдението тази нощ?

Тя погледна към овъглените кости. Чуваше дрънченето на кирките по замръзналата земя. Над нея кръжеше едра черна птица, ясно очертана в небето, което обещаваще още сняг.

— Да. Това е мое задължение.

— Някой от дванайсетимата може да го стори, ако се наложи.

Уинтърс го погледна отново. Беше загрижен. За нея той бе като дядо, откакто се помнеше. Беше приближен на баща ѝ, дори бе партньор на една от лелите ѝ, преди жената да почине от треска.

— Трябва да го сторя, Шеймъс. Искам армията да ме види как го правя.

В погледа му блесна гордост.

— Ще станете силна кралица!

Уинтърс въздъхна и погледна към телата.

— Напоследък не се чувствам силна.

Гласът му прозвуча като този на баща ѝ — или пък на Ханрик, и тя усети как кожата ѝ настръхва.

— Не е нужно да го чувствате, за да е вярно.

Тя кимна.

— Благодаря, Шеймъс.

Той отвърна с поклон, изгледа я за последно и се оттегли. Уинтърс продължи да оглежда андрофрансинските трупове.

Усети полъх по тила си и вдъхна нов мирис. Съвсем лек дъх на пот и смола от вечнозелени дървета.

Долови чуждото присъствие и се обърна към очите, които сезираха в гърба ѝ.

— Кой е там?

Гласът беше едва доловим шепот.

— Лейтенант Едрис от Деветте гори. Водя ви рота съгледвачи по заповед на лейди Там. Тук сме дискретно, разбира се.

Тя примижа. В следите на Шеймъс бе приклеknала едва видима, сенчеста фигура.

— Ще предупредя капитаните си. Не искам да възникне някой инцидент, щом съгледвачите ви са толкова наблизно.

Мъжът се засмя.

— Простете, лейди Уинтърс, но хората ми няма да бъдат открити, освен ако не пожелаят. Смятаме, че стратегически е по-добре да останем скрити за хората ви, предвид... — той замълча, търсейки подходяща дума — вътрешното естество на заплахата.

Тя прехапа устни. Беше прав, макар да не искаше да позволява на тези горянски шпиони да обикалят омагьосани сред народа ѝ.

— Всичко, което научите, ще е високо оценено. — Уинтърс се поколеба дали да му каже от какво се боеше. Знанието, което бродеше в покрайнините на съзнанието ѝ от деня, в който Шеймъс ѝ показа знака върху гърдите на внука си. Тя се насили да го изговори гласно. — Убедена съм, че това е някакъв и'зиритски култ.

Съгледвачът се сепна.

— Сигурна ли сте?

През вековете имаше само няколко подобни случая. Всички свършваха зле — под ботушите на андрофрансините или някое от стражевите им кучета, но оставяха тежки рани, преди да потънат в историята, на която принадлежаха. Терциус ѝ ги бе описал подробно по време на обучението. Но изрязването на знаците беше ново.

— Да. Сигурна съм. Носят знака на дома И'Зир.

Той затаи дъх от изненада.

— Ще предам вестта на лейди Там. Междувременно търсим тези, отговорни за сегашната атака. Хората ми ще ви съобщят, ако открием нещо.

Уинтърс кимна.

— Благодаря, лейтенант. — Изчака, чудейки се как да зададе въпроса, който не ѝ даваше мира. Усети лекия ветрец от обръщането на сянката и се провикна с повече вълнение, отколкото ѝ се искаше да показва.

— Има ли някакви вести от експедицията в пустошта?

Долови колебанието на съгледвача.

— Лейди Уинтърс, това е военна операция на Деветте гори и не съм упълномощен да я дискутирам.

Тя затвори очи.

— Абсолютно сте прав. Извинявам се, лейтенант.

Гласът му се смекчи.

— Според слуховете между вас и Неб има чувства.

Уинтърс се изчерви и не отговори.

— Правим всичко възможно да го открием. Едрик се е заел лично.

Тя усети как стомахът ѝ се свива и светът се завърта, щом осъзна думите му. „Да го открием.“

— Нима се е загубил? — Тежкото предчувствие я караше да шепти.

Но съгледвачът беше изчезнал, хвърлил семето на ужаса, което покълваше мрачно и ледено в тялото ѝ.

Черната птица, която бе забелязала по-рано, изпищя, писъкът ѝ прозвуча като смях в буреносното небе.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там се бореше с прилошаването и се привеждаше ниско на седлото. Беше подценила сериозно влиянието на лекарствата върху чувството ѝ за равновесие. Друсането на коня заплашваше да я накара да изхвърли лекия обяд, изяден преди час.

Някъде отзад Линей едва ли се чувстваше по-добре. Тя се возеше в карета заедно с Иаков, охранявана от най-способните съгледвачи на Рудолфо. Беше неин ред с бебето, но в последно време караше по-дълги смени, за да позволява на Джин да се среща с капитаните на Скитащата армия.

Въпреки неразположението ѝ беше приятно да язди отново, да усеща вятъра в лицето си и здравето животно под себе си. Звучите и миризмите на армията изпълваха ушите и носа ѝ, откакто се бяха събрали в подножието на хълмовете, бележещи границата на Деветте гори. Нощем спеше в каретата с Иаков и Линей, за да им е по-топло. Това събуждаше у нея нещо, заспало от доста отдавна.

От колко време? Може би от времето, когато двамата с Рудолфо бяха обиколили другите осем именения, за да бъде представена на стюардите и жителите на основните селища. Преди това пък беше войната.

Чу пърхане и тупване вдясно от себе си. Обърна се и видя малката кафява птичка в мрежата на втория капитан. Филемус посегна и я извади, дръпна навързания на възли конец от крачето ѝ. Свали ръкавицата си, за да почувства възлите, и подаде нишката на Джин. Тя разчете съобщението с пръсти.

„Започна се.“ Присви очи към сивата дневна светлина. Някъде пред тях сраженията бяха започнали. Предните съгледвачи следяха армиите на Пилос и Тюрам, които напредваха към земите на блатните. Вчера рейнджърите на Пилос бяха навлезли в пущинаците, които бележеха неназованата граница на блатните територии.

„Но с кого се сражават?“ Блатната армия беше в далечния север и се опитваше да разнищи унищожаването на летния папски дворец и избиването на тамошните андрофрансини.

Преди Филемус да отпрати птицата, се появи нова, този път бяла. Джин знаеше, че това е знак да се спре, и вдигна ръка, а през това време капитанът четеше по възлите.

— Някой приближава. Един блатен, на кон. Искан да преговаря с вас. — Офицерът я погледна разтревожено. — Насаме.

Тя продължи да оглежда околния пейзаж. Преди два дена бяха прекосили Втората река, далече на север от руините на Уиндвир. Ако продължаваха със силното темпо, след три-четири дена щяха да прекосят и Третата и да бъдат в близост до целта си. Възнамеряваше да разположи армията си по южната граница на блатните. Също така таеше ирационалната надежда, че може да спре стълкновението. Че може да апелира за разум, ако Скитащата армия успее да блокира пътя на Пилос и Тюрам.

Но като се замислеше за загиналото дете на Мейров и убития престолонаследник на Тюрам, не беше сигурна, че е останал някакъв разум. Яростта от подлите убийства със сигурност беше по-силна от възможността за трезва преценка.

Армията спря бавно, а Джин зачака. Конят ѝ пристъпяше нетърпеливо по замръзналата земя. В падналата мъгла отпред започна да се очертава фигура. Тя присви очи и различи конника — възрастен мъж на стар кон.

— Разположи съгледвачи по периметъра — нареди тя по-остро, отколкото ѝ се искаше.

— Да ви придружа ли?...

— Не. — Джин пришпори коня си напред.

Препусна в тръс, докато не започна да вижда по-добре стареца. Носеше парцалива роба от кожа — вълча, на пръв поглед. В грижливо сплетените му коса и брада имаше кости и клончета, а украсата по лицето му го оприличаваше на блатен, макар че бе по-сложна от обичайните. Земните тонове бяха изрисувани в сплетена мрежа от черно, синьо, зелено и кафяво.

Стоеше изправен на седлото и въртеше глава наляво-надясно, сякаш се заслушваше и душеше за нещо. Когато я приближи, обърна глава към нея и Джин видя очите му с цвят на мляко.

„Изпратили са слепец да преговаря.“

Мъжът кимна.

— Велика майко, не бива да си тук.

Помнеше загадъчното съобщение, което носеше същото обръщение. Беше мислила над него с часове и дори го носеше в торбичката си. Нима този мъж знаеше нещо за баща ѝ? Джин присви очи.

— Защо ме наричаш така? Кой си ти?

Старецът се усмихна.

— Аз съм Езра. Вестител на пристигащата кралица на избраните и пророк на Пурпурната императрица.

„Още загадки.“ Беше чувала за Пурпурната императрица и преди. Но къде?

— Уингърс не ми е казвала за теб.

Той се засмя.

— И тя не знаеше до скоро. — Мъжът вдигна поглед и изви глава. — Идваш с армията си, но какво се навяваш да постигнеш? Чувстваш се зле от грижите за сина си. Още си слаба от раждането. Трябва да си почиваш, а не да водиш война срещу невидим враг. — Изражението му омекна и на устните се появи усмивка. — Не се надявах, че ще доживея този ден. Искам да те помоля за огромна услуга.

Джин присви очи. Не виждаше нищо, но знаеше, че съгледвачите са ги обградили. Едно изсвирване и мъжът щеше да падне пронизан от десетина стрели и два пъти повече ножове.

— Каква услуга искаш, старче?

От млечните му очи закапаха сълзи.

— Искам да прегърна Обещаното дете с ръце и да изрека благословията си.

Джин Ли Там се изненада от отговора. Усети, че космите ѝ настръхват и стомахът ѝ се свива.

— Явно си добре запознат с живота на семейството ми. Тогава знаеш, че синът ми е болен.

— Може би благословията ще му се отрази добре.

Джин поклати глава.

— Не те познавам, Езра. Няма да се доближаваш до сина ми. — Усети топлината от справедливия си гняв.

Мъжът въздъхна.

— Мога да подсвирна и да ми го донесат за миг. Но няма да го направя, а ще се моля за следващ случай.

„Мога да подсвирна.“ Остави скритата заплаха за по-нататъшен размисъл.

— Значи не си сам?

Смехът му отекна остро.

— Аз съм стар и сляп. Не би било разумно да яздя сам.

Джин огледа земята край коня му. Беше отъпкал снега добре, така че не се виждаха следи от омагьосания ескорт. Но не бе нужно да вижда, за да знае, че блатните са под влиянието на кръвна магия. Замисли се за съгледвачите, които ги бяха обградили, и за другите, които охраняваха Иаков някъде в средата на спрялата армия. Тя заговори нарочно с нисък глас.

— За какво искаш да преговаряме, освен за сина ми и моето здраве?

— Само за едно. Смятаме да спазим родството си с горянския крал. Нашите домове имат много обща работа, за да подготвят Познатите земи за предстоящата епоха.

Джин опита да отдели и да категоризира информацията от думите му, но се загуби в морето от въпроси, за които нямаше време.

— Нашето родство е с кралица Уинтерия — каза бавно тя... — Не с теб.

— Родството е много по-дълбоко и широко, отколкото виждаш, велика майко.

— И заради това искаш да върна армията си обратно?

Той кимна.

— Да. Но се съмнявам, че ще го сториш.

Тя се намръщи.

— Прав си. Смятам да спазя родството си с кралицата ви и южните съседи. Отивам да ги помиря.

Езра се усмихна.

— И дори можеш да успееш донякъде, но не трайно. Това са родилни болки от създаването на нещо. — Той я погледна и Джин можеше да се закълне, че я вижда. Погледът му направо проникваше. — Ти си част от това велико създаване. Както и съпругът ти. И Иаков — най-ценен сред хората.

Джин се намръщи при тези думи. Ритъмът им извикваше нещо познато, скътано дълбоко в нея, и тя внезапно осъзна откъде са.

„Сънищата.“ Гласът беше различен, но тактът бе същият и тя се огледа трескаво, за да потвърди внезапните си подозрения.

На едно вечнозелено дърво бе кацнала огромна черна птица — родствен гарван — и ги гледаше с единственото си черно око.

— Стъпвай предпазливо, велика майко — каза Езра и завъртя коня си. — Родството с дома И'Зир и слугите му не е шега работа. — Той присви очи и Джин отново се убеди, че я вижда, без значение дали е сляп. — И не трябва да отхвърляш благословията толкова безразсъдно, защото един ден тя ще спаси сина ти, а той на свой ред ще спаси всички ни.

Джин остана стъписана. Отдавна хранеше подозрения. Беше видяла докладите за мъртвите нападатели; беше учила история и знаеше, че култовете се появяват упорито, особено във времена на тежка криза и разрушения в Познатите земи. Сега определено беше такъв момент.

Но думите, че семейството ѝ е толкова плътно оплетено във вярванията на този старец, добавиха нова, различна доза страх към тази, която кипеше в гърдите ѝ. Искаше да се развика, да настоява за отговори. Да подсвирне на съгледвачите си и да го тикне във фургона за разпити, при мъчителя, когото бе спасила от преждевременно пенсиониране, в случай че потрябва.

В същото време искаше да обърне коня и да препусне до каретата, за да прегърне сина си. Да го предпази някак си от лудостта, вихреца се в света, който щеше да наследи.

Но Джин Ли Там не стори нищо. Остана на коня и изгледа как Езра, блатният пророк, изчезва в мъглата.

Когато се обърна към родствения гарван, видя, че и той е изчезнал.

Ако изобщо съществуваше.

Джин Ли Там призова куража си и заповяда на Скитащата армия да възобнови похода. През остатък от деня тя яздеше мълчаливо и се чудеше какво ли я очаква в блатата.

18.

РАЕ ЛИ ТАМ

Рае Ли Там стоеше на носа и гледаше как изгряващото слънце багри в червено източния хоризонт. Някъде на север Разпръснатите острови бележеха южната граница на Познатите земи. Още по̀ на юг бяха островните архипелази, от които бяха побягнали, след като получи вест за вероятното бедствие с другата половина на флота.

Бяха минали няколко седмици, а още не можеше да разбере какво се е случило. Нямаше повече съобщения, а и нямаше причина да вярва, че ще получи.

„Как биха ни намерили вече?“ Сред морето дори шестте железни кораба бяха като пеперуди в гора. Преди човек можеше да ги проследи от остров на остров, макар пак да трябваше да налучква. Още тогава действаха внимателно.

Сега се налагаше да бъдат още по-предпазливи. Не спираха никъде, където можеха да бъдат забелязани. Бяха акостирали само веднъж, за да попълнят водните си запаси, когато намаляха застрашително. Избраха си безлюден остров през нощта и парните помпи засмукаха водата през капещите маркучи, които нямаха време да поправят. Попълваха запасите си с риба, но бяха минали на дажби, за да изкарат пътуването до новата дестинация.

Въпреки мерките на един от корабите пламна треска. Сега пълпеше най-отзад под карантина, а болестта поваляше членовете на семейството. Друг от корабите пък можеше да поддържа само една трета от скоростта си, а инженерите нямаха представа каква е причината.

Все пак, като се имаше предвид, колко неща могат да се объркат, Рае Ли Там беше доволна.

Тя посрещна новия ден, като затвори очи и се остави на ласката на хладния вятър, който дърпаше робата и разрошваше косата ѝ.

Усети как ръцете на Барик я прегръщат и се отпусна назад с въздишка.

— Движим се с добро темпо — каза той. — Измисли ли какво ще правим, когато пристигнем?

Рае Ли Там се облегна на гърдите му и изви глава, така че да го вижда.

— Не знам. Сигурна съм, че татко беше наясно за какво е всичко това, но не е споделял стратегиите си с мен. — Тя погледна отново към морето и кървавото слънце, което се издигаше от него. — Но съм склонна да останем в морето, докато не разберам какво се е случило.

— Още ли смяташ, че баща ти е подмамен в капан?

Тя кимна.

— Какво друго? Загубихме шест кораба за седмица. А и тази бележка. Ако е фалшификат, е по-добър от моите. — По едно време тя беше най-добрият фалшификатор на фамилията.

От рулевата кабина се чу изсвирване и Рае вдигна глава. Лоцманът сочеше на юг и очите ѝ доловиха дребната точица на светлината от изгряващото слънце.

Барик също се завъртя и я пусна. Тя отиде до перилата и се надвеси, присвивайки очи.

— Това е кораб — каза Барик.

Вече се виждаше ясно. Беше висок и ръбест. Видя парата, която излизаше от него, и стомахът ѝ се сви.

— Един от нашите е. — Веждите ѝ се сбърчиха. — Как е възможно?

Барик се напрегна.

— Ще вдигна трета тревога. И ще пратя птици до останалите кораби.

Рае кимна.

— Отивам в кабината.

Прекуси палубата бързо и изкачи тясната стълбичка. Вахтеният офицер, млада червенокоса жена, ѝ подаде далекогледа, преди да е поискала. Рае го насочи към приближаващия съд.

„Не кой да е, а флагманът.“

Беше развял флагове за бедствие в осем цвята и се движеше по курс, който щеше да ги пресрещне до час. На палубата се виждаше движение, но от това разстояние не можеше да различи никого.

„Знаят къде сме.“ Но как? Птичите клетки бяха заключени, а тя вярваше на пазачите. Ала по някакъв начин бяха открити.

На носа на кораба блесна светлина и я заслепи. Рае измести далекогледа леко наляво. Проблясъците оформяха думи.

„Татко е пленен с измама и имаме ранени на борда. Нуждаем се от спешна помощ.“

Тя затаи дъх и огледа кораба отново, преди да се обърне към офицера.

— Донеси огледалото. Изпрати съобщение: „Спрете двигателите и пуснете котва“.

Изчака жената да предаде съобщението. Отговор не последва. Вместо това корабът започна да намалява скоростта. Междувременно в тихото утро зазвуча камбаната за трета тревога и палубата се изпълни с мъже и жени, бързаци към постовете си. Барик надвикваше глъчката и раздаваше лъкове заедно с оръжейника. Артилеристът им зареждаше единственото оръдие и го насочваше към забавящия кораб. Андрофрансините бяха внимателни по отношение на военните технологии, задържаха каквото можеха и налагаха строг контрол над останалото. Флагманът разполагаше с три от малките оръдия, но останалите кораби имаха само по едно. Сивите раса смятаха, че това е достатъчно, за да даде огромно предимство на Ли Там, в комбинация с парните двигатели и железните корпуси.

— Намали скоростта наполовина — нареди тя. — Съобщение до флота: „Поддържайте трета тревога“. — Усети, че се мръщи заради тежката топка в стомаха си. Огледа отново палубата на флагмана и забеляза шафранените роби на фамилията сред екипажа. Знаеше, че скоро ще ѝ се наложи да вземе решение. Изчисленията бяха на нейна страна, но се колебаеше.

Това беше капан. Нямаше друг вариант.

„Ами ако не е?“

Подсвирна на Барик и той се присъедини към нея. Рае му подаде далекогледа.

— Наредих им да спрат двигателите. Подчиниха се. Твърдят, че татко е пленен с измама и имат ранени на борда.

Съпругът ѝ ги огледа и ѝ върна далекогледа.

— Нямам им доверие.

Тя кимна бавно.

— И аз. Какво предлагаш?

Като жрец воин, основната специалност на Барик бяха сухоземните битки, но той бе приличен моряк и имаше седем месеца да се запознае с възможностите на бащините ѝ кораби.

— Нареди на „Вятър на зората“ и „Духът на Амал“ да се приближат. Останалите ще се подредим от всички страни на тези побавни кораби. — Очите му издаваха загриженост. — Да се движим в широк кръг с ниска скорост и да пратим лодка да разузнае.

Тя кимна. Предложението беше разумно. Даде заповедите и отново вдигна далекогледа. Флагманът беше спрял и котвените вериги бяха опънати, но имаше злокобно предчувствие. Уж загубеният кораб се беше появил и тя се замисли за съобщението.

„Татко е пленен с измама.“ От всички хора Влад Ли Там бе най-малко вероятно да бъде измамен, но както и да е. Принципно нямаше да приеме идеята, че е попаднал в нечия мрежа.

„Само че...“

Преглътна страха, който остави железен вкус в устата ѝ. Бяха напуснали Познатите земи твърде бързо. Влад разпусна мрежата си, натовари семейството, с изключение на четирийсет и втората дъщеря, на железните кораби и тръгна да търси нещо. Не бяха приказвали откровено, но от известно време Рае подозираше, че семейството им е претърпяло провал в задачата си да налага внимателна и премерена промяна в Познатите земи. Иначе защо трябваше всички да се изнасят? Баща ѝ можеше да изпрати корабите си да издирват този невидим противник, без да помъква цялото семейство.

Днешното съобщение ясно подкрепяше подозренията ѝ, че баща ѝ е примамен извън Познатите земи заедно с цялата си мрежа от деца и внуци по някаква тъмна причина. Нямаха връзка със света от месеци. Зачуди се дали това не е също част от по-широката стратегия. Може би отделянето на Ли Там от Познатите земи имаше повече от една цел. Фамилията оставаше без потенциални съюзници, изолирана и далеч от дома. А светът оставаше без ушите и очите на баща ѝ, и още по-лошо, без стратегическото му влияние.

„В липсата на светлина стъпвай бавно и отмерено в чакащия мрак“ бе написал П'Андро Уим в Дванайсетото си евангелие.

Да. Щеше да действа бавно с отворени очи и уши.

Рае Ли Там се намръщи отново на спрелия кораб и подаде далекогледа на съпруга си. След това обърна очи към Познатите земи.

— Пази хме мълчание твърде дълго — промърмори под нос и нареди: — Изпратете птичаря в моята каюта.

Барик кимна и тя излезе от командната кабина. Имаше много работа. Първо, съобщение до сестра ѝ и годеника ѝ в Деветте гори. Второ, кодирано писмо до който и да командваше бащиния ѝ флагман.

След това трябваше да вземе решение.

Погледна отново към закотвения кораб и се зачуди откъде ли се е появил след толкова време.

РУДОЛФО

Вкусът от прахчетата още горчеше в устата на Рудолфо, когато се присъедини към Рейф Мерикю на кърмата на „Родствената акула“. През по-голямата част от живота си ползваше магиите да крие съгледвачите, а не себе си. Не беше прието благородниците да се омагьосват. Но Рудолфо прибягваше все по-често до тях през последната година, въпреки че това противоречеше на възпитанието му. Направо потъпкваше уроците на баща си. Но нямаше друг начин. Преди два часа бяха забелязали птици, летящи от юг на североизток, преследвани от по-голямо и тъмно същество.

Сега бяха в бойна готовност и един задъхан моряк го извика по заповед на капитана.

Надяваше се, че поне прилошаването и главоболието щяха да намалее с привикването към прахчетата. Засега обаче не се получаваше.

Тръгна бавно, без сигурната походка на Мерикю и екипажа му. Издигането и спускането на вълните предизвикваше бедствие в стомаха му. Омагьосаният кораб беше истинско чудо, но му прилошаваше всеки път, щом напуснеше относително нормалния трюм.

Цъкна с език и чу отговорите, докато си проправяше път към мостика. Стигна тесните стълби и усети стабилните ръце, които му се притекоха на помощ. Усети как някой тика нещо студено и метално в пръстите му.

— Далекоглед — обади се Рейф Мерикю. Рудолфо усети как капитанът го обръща в една посока. — Право напред.

Вдигна далекогледа и видя как океанът се приближава. Изправи го малко, намери хоризонта и започна да оглежда. Нямаше как да пропусне железните кораби.

Рудолфо затаи дъх при вида им. Беше прекарал четири безсънни нощи, след като реши да търси Санкторум лукс. Знаеше, че това е най-добрият вариант, но се терзаеше. Гордееше се с вътрешния компас, възпитан от баща му — той му даваше самочувствие да поема винаги

във вярната посока. Но как да избереш по-добрия път, когато нито един от двата не даваше гаранции за успех? И как, след като бе възложил надеждите си на Чарлс и поел по неясния път, бе успял да се натъкне на армадата на Влад Ли Там.

Преброи корабите. Шест се движеха в бавен кръг около спрял седми.

Рудолфо усети, че е затаил дъх, и го изпусна.

— Това е флотата на Там. — Но само половината.

— Да — потвърди Рейф. — Единият кораб е с карантинен флаг. Този в центъра показва, че има бедствие.

Закотвеният съд беше по-тесен и малък от останалите, което предполагаше, че може да е флагман. Рудолфо не беше сигурен, но смяташе, че е добро място за старт.

— Трябва да говоря с тях.

Гласът на Рейф прозвуча угрижено.

— И шестте кораба са под трета тревога. Оръдията им са заредени, а те са по-добри от тези, които ми дадоха андрофрансините. Пуснали са лодки във водата, с флаг за преговори. Няма да вкарам „Родствената акула“ в обсега им. Ще чакаме и ще наблюдаваме.

Рудолфо отвори уста да протестира, но се чу приглушен гръм, последван от още един. Видя пушек и завъртя далекогледа, за да го открие. Командната кабина на кораба под карантина беше пропаднала сред извит метал, дим и пламъци. Съдът промени курса и тръгна към открито море. Този път Рудолфо видя пламъка на втори изстрел от празния въздух в близост до кораба, и дупката, която се отвори до ватерлинията.

— Обстрелват ги.

Рейф Мерикю грабна далекогледа от ръцете му.

— Обстрелват ли?

Рудолфо беше плавал малко, но знаеше колко ревниво пазеха военните си технологии андрофрансините. Беше видял с очите си как един от съгледвачите му загина от ръчното оръдие на Непоколетим. Същото оръжие, с което фалшивият папа бе отнел живота си. Корабните оръдия бяха по-големи и с тях разполагаха само съдовете на Там и Мерикю.

„Кой друг?“

Над разпененото море отекнаха още експлозии.

— Това е засада — възкликна невярващо Мерикю.

Рудолфо присви очи. Едва различаваше корабите, докато „Родствената акула“ приближаваше предпазливо.

— Как е възможно да причакаш някого в открито море? — Но вече знаеше отговора. Те не бяха единственият омагьосан съд наоколо. Поне още два атакуваха флотата на Там — омагьосани и въоръжени с така наречената андрофрансинска светлина.

Рейф Мерикю затаи дъх.

— Вземат ги на абордаж. — Гласът му се повиши, за да даде команда: — Бавно напред, държим се скрити и извън обсег. — Той върна далекогледа на Рудолфо.

Горянският крал видя как невидимо острие си проправя път през въоръжените мъже с шафранови роби. Гледаше как трима-четирима от хората на Там се опитват да свалят по един нападател и внезапно се върна на пиршеството си. Носът му се изпълни с миризма на кръв и пот, а ушите с писъци и викове, докато ураганът от убийци си проправяше път към Ханрик и Ансилус.

Видя как палубата се опразни и децата бяха събрани от невидимите войници. Нещо в него трепна, представи си лицето на Иаков. Мразеше Там, но помнеше сълзата, която старецът бе проронил край кладата, когато се изправи срещу него с въпрос за убийството на брат му и родителите му. Тогава бе казал, че ако има дете, няма да го използва като пионка. Въпреки това не се съмняваше, че Там обича децата си по някакъв начин — дори онези, които жертваше с готовност в името на каузата си.

Най-малките от тези деца — внуци и правнуци навярно — бяха скупчени на носовата надстройка, за да се виждат ясно.

Над водата прогърмя глас.

— Предайте се! — Не изрече заплаха, нито пък друга дума. Силата на звука от десет левги бе достатъчна, за да изправи косите на Рудолфо.

Огледа набързо и видя още два кораба с деца на палубите, още окървавени и ужасени лица.

— Трябва да направим нещо.

— Правим — отвърна Рейф Мерикю. — Гледаме и изчакваме. Рудолфо, ние сме само един дървен кораб и нямаме шансове.

Рудолфо му върна далекогледа.

— Не мисля, че ще чакаме дълго — промърмори тихо той.

Наистина. Два от корабите опитаха да побегнат, но бяха обстреляни. Въпреки пламъците и кълбата дим вече бяха достатъчно близо и можеше да види очертанията на омагьосания кораб и дълбоката следа във водата, която оставяше.

Все още не можеше да прецени със сигурност, но като съдеше по размера, нападателят можеше да е друг от железните кораби на Там.

Това го порази.

— Те са разделени.

Видя, че всички освен флагмана свалят флаговете си. Двигателите им забавиха и корабите се разпръснаха в свободна формация. Рейф му даде далекогледа отново и Рудолфо видя, че лодките са прибрани след сражението. Мъже и жени в копринени дрехи се трупаха на палубите под невидима охрана. На три от корабите преbledнели младежи и девойки изхвърляха телата на падналите си родители зад борда.

— Трябва да направим избор — каза Рейф. — Остават ни четири дена до Рога. Девет до мястото, където Чарлс смята, че е най-добре да се дебаркира, за да се стигне Санкторум лукс. — Рудолфо чуваше думите на пирата, но не откъсваше очи от гледката. Два от корабите пушеха и съвсем бяха забавили ход. Други два потъваха и екипажът им се евакуираше със спасителни лодки. Капитанът продължи: — Или продължаваме за пустошта, или...

Рудолфо въздъхна.

— Или ги следваме.

Първият му инстинкт беше да открие Там. Джин беше дръзка и великолепна жена, и затова вярваше, че сестра ѝ ще знае как да се справи с прахчетата, които бе използвала да върне мечовете на войниците му. Непосилността на задачата изобщо не намираще място в съзнанието му.

Но вестта за тази нова библиотека — и надеждата, че ще открие лек за сина си — го бе сварила неподготвен, когато съдбата го срещна с Чарлс. Сега май бяха открили Там, но обстоятелствата бяха обезпокоителни. Нямаше нужда да разшифрова бележките на Петронус, за да знае, че старият папа — заедно с ордена, на който служеше едно време — вярва в съществуването на някаква външна заплаха. Там също го вярваше и бе напуснал Познатите земи, за да

проучи въпроса. Сега кланът Ли Там беше разединен или някак бе успял да загуби половината си флот от неизвестен враг. Враг с достъп до същите кръвни магии, които бяха разкъсали Познатите земи преди няколко седмици, и до същите магии за невидимост, които уж правеха „Родствената акула“ единствен по рода си.

„Да, друг избор.“

Нима? Вътрешният му компас показваше твърдо в една посока и той се притесни от лекотата, с която взе решение, като знаеше какви ще са цената и рискът. В крайна сметка това изобщо не беше избор.

Стисна решително челюсти и повтори:

— Ще ги следваме.

Този път гласът му беше твърд и заповеден.

След това се върна в трюма да наостри ножовете си, чудейки се какво ще открият в сърцето на поредния нов уимски лабиринт.

НЕБ

Дните на Неб се сливаха. Бяха пълни с миризма на изгорена пръст и камъни и със стабилния тропот на краката му в безспирното надбягване из пустошта. Нощите бяха по-кратки, защото опитвах да скъсят дистанцията и спяха по няколко часа, преди отново да хукнат. Теренът и пълнолунието сякаш бяха в тяхна полза, но Неб тайно се чудеше дали не е станал достатъчно добър в бягането по пресечена местност на тъмно, че да уталожи притесненията на Ренард. Нямаше съмнение, че жилавият пустинник е прекарал в бяг множество безлунни нощи.

Мускулите вече не го боляха. Времето ставаше все по-топло и Неб смъкваше дрехите си и оставяше слънцето да придаде бронзов загар на кожата му.

След пещерата на Руфело тичаха на юг, докато не видяха масивните солени пясъчни дюни, простиращи се до южното крайбрежие. След това завиха на изток и продължиха по следата на Исаак.

През деня тичаха мълчаливо, освен ако Ренард не покажеше някоя забележителност. Нощем спираха изтощени и ако имаше дърва за огън, ядяха каквото пустинникът уловеше. В противен случай разчитаха на оскъдните си запаси. Неб използваше времето за наблюдение и учене. Вече знаеше как да открива находища с горчива вода наред опустошенията и десетина начина, с които да я извлече и да пречисти лудостта и заразите от нея. Беше научил къде да намира корени и растения, които да притъпяват глада му, както и черния корен, в случай че се озовеше без помощта на могъщата земна магия.

Осъзнаваше, че сега се учи по друг начин. Едно време разчиташе предимно на книгите. Сега попиваше всичко само чрез наблюдение. Не беше сигурен, но пустошта събуждаше някаква вътрешна сила, с която не знаеше, че разполага. Умът му беше съсредоточен, ясен и спокоен. Тялото му бе като настроена лютня. Спеше дълбоко и без сънища, и се събуждаше по-отпочинал отвсякога.

„Това място ме променя и ми харесва в какво се превръщам.“ Усещаше истина в тези мисли. Все пак още пазеше Уинтърс в дълбините на сърцето си и тъгуваше за нея.

Тичаха и тичаха, докато на четвъртата нощ след пещерата на Руфело не стигнаха до бездна, която според Ренард разделяше континента. Нощта се бе спуснала и покриваше с мрак каньона, но Неб видя проблясък на водна площ и реши, че това може да е откритото, опасно море на юг. Мистериозните води, които първите заселници наричаха Призрачните вълни. Беше чувал за андрофрансински плавания отвъд Рога, но това бяха само слухове. Разумът диктуваше, че подобно нещо е възможно, но имаме много разкази за съдове, загубени сред тези води, и за призраците, които ги обитаваха.

Ренард зави на север и Неб го последва. Когато луната се издигна, двамата стигнаха до висок извит мост, който прекосяваше бездната. Синьо-зелената светлина се отразяваше в него.

Забавиха ход и спряха в подножието му.

— Казват, че един от Младите богове се пробудил, когато заклинанието на Ксум И'Зир разцепило земята отново. Той поставил този мост, за да помогне на малцината оцелели да избягат на запад. — Гласът на Ренард премина почти в ръмжене. — Преди андрофрансините да овладеят стената и да спрат достъпа за останалите.

Неб чуваше за пръв път горчивина в тона му. Забеляза го, но не каза нищо. Вместо това посочи моста.

— Колко пред нас са?

Ренард се усмихна.

— Часове. Може и по-малко. Доближихме ги.

Неб кимна и двамата отново затичаха. Прекосиха най-високата точка на моста и чуха шум от долната, източната страна. Спряха и Ренард свали трънливата си пушка, като излезе на няколко крачки пред младежа. Когато приближиха, видяха присвяткването на кехлибарените очи и чуха свистенето на духалата. До ушите им достигнаха дрезгавите метални гласове.

— Братовчеде, послушай ме и се върни заедно с другарите си — говореше първият. — Нямах разрешение да пътуваш отвъд тази точка. Следва съобщение: Обявявам земите отвъд моста Д'Анжит за затворени под свещена клетва, подписано и подпечатано. Интроспект

Трети. Свещен взор на андрофрансинския орден и крал на Уиндвир. — Тонът беше спокоен и равнодушен.

Неб примигна в мрака и видя очертанията им в края на моста. Лунната светлина не бе достатъчна за подробности, но явно металният човек бе спрял да бяга. Той стоеше стабилно от другия край на бездната, изправен срещу Исаак, който още се намираше на моста.

Неб и Ренард приклекнаха. Нощният вятър се плъзна около младежа и космите по тила му настръхнаха.

Исаак отвърна със спокоен и премерен тон:

— Папа Интроспект вече не е на власт. Когато Уиндвир падна, орденът се върна под командването на Петронус, преди да бъде разпуснат окончателно преди седем месеца, две седмици и три дена.

— Това е невъзможно. Папа Петронус е мъртъв. Не мога да те пусна без изрична заповед от Интроспект или определения му наместник.

Неб не усети, че се изправя, докато Ренард не го хвана за ръката. Младежът се отърси, почувствал внезапна сигурност, и повиши глас.

— Петронус не е мъртъв; аз лично го провъзгласих сред руините на Уиндвир. Ти сам твърдеше, че му носиш съобщение. Всички богатства на ордена са прехвърлени на Деветте гори, включително мехослугите. — Той пристъпи напред, припомняйки си кратките месеци, в които командваше гробокопачите, и заговори заповедно: — Аз съм офицер от Деветте горски дома и библиотеката, която се възстановява там. — Още няколко стъпки напред. — Заповядвам ти да ни ескортираш незабавно до Санкторум лукс, за да каталогизираме съдържанието ѝ за новата библиотека.

Не беше сигурен какво ще последва, но въпреки това остана изненадан. Мехослугата отвори и затвори очи, а от радиатора на гърба му бльвна пара.

След това се засмя.

Дълъг и силен, свистящ смях, който се понесе в каньона и огласи нощта с неестествения си метален звук.

— Небиос бен Хебда, подранил си! Не пожелавай дар, който после не можеш да върнеш.

„Дар, който не можеш да върнеш.“ Цитатът беше от Първото евангелие на П'Андро Уим и думите изплуваха в съзнанието му.

„И отмина нощта на Прочистването и П'Андро Уим заплака с най-близките си другари за това, що бяха сторили, и обърна взор към тях, и им каза: «Нашият дълг към светлината започва тази нощ, това е дар, който не може да се върне, и е единственият път, който ще следваме по тази земя.»“

Неб присви очи.

— Говориш за дълг към светлината, но ние не го избираме. Ние сме призвани от него. — Пристъпи още по-напред. — Исаак, добре ли си?

Исаак се завъртя и кимна.

— Добре съм, Небиос. Двигателната ми система и духалата обаче имат нужда от почистване.

Неб насочи вниманието си към другия мехослуга.

— Казваш, че съм подранил. Откъде знаеш това?

Металният човек примигна.

— Защото не сме готови, Небиос бен Хебда. Нито пък ти.

Неб се замисли. Внезапно усети, че мехурът му е издут, а краката му искат да побегнат от предстоящата конфронтация.

— Значи съм подранил, но не ми е забранено да премина?

Мехослугата изсвири и металното му тяло потръпна.

— Разрешено ти е.

Неб не беше сигурен откъде намери думите — може би от някой забравен сън, — но ги изговори. Високо и ясно.

— Мехослуга, щом ми е разрешено, нареждам ти да ме заведеш до Санкторум лукс.

Устата се отвори и затвори отново. Главата се завъртя бавно.

— Спътниците ти не са упълномощени.

Неб преглътна. Замисли се за водача отзад и Исаак, който стоеше пред него.

— Тогава те няма да дойдат с мен.

Металният човек кимна и се задвижи светкавично. Кракът му ритна нараненото коляно на Исаак и натисна, докато не се чу изпращяване. Исаак падна на земята, а металният човек скочи в тъмното покрай Неб.

— Не! — извика младежът и се обърна.

Чу шумотевницата, изпращяването на счупена кост и писъка на Ренард.

Преди да отвори уста, металните ръце го метнаха на ръбестите рамене. Усети дланта, която оказваше нежен, но здрав натиск на гърлото му.

— Не се съпротивлявай, водачо Небиос, аз ще те нося бързо и сигурно.

Ръката стисна по-силно и в тъгълчетата на очите му изплува светлина, замъглявайки нощта. Осъзнаваше смътно, че Исаак пълзи зад тях, а кракът му е огънат и безполезен. В по-дълбоките сенки на моста се чуваше болезненото пъшкане на Ренард.

Накрая чу тракането на машинарията, докато металния човек го мъкнеше нагоре по хълма, продължаващ след моста на Младия бог. Главата му беше притисната към металното рамо и той се зачуди що за сърца са дали андрофрансините на техните машини.

Последва ново стискане на металната ръка и Неб усети как потъва в безсъзнание на самотно и сиво място.

19.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Топящият се сняг беше разкалял тревата и Джин Ли Там стъпваше внимателно, докато придържаше Иаков към гърдата си. Малкото одеялце покриваше голата ѝ кожа, тя не чувстваше студ. Надяваше се, че същото важи и за сина ѝ. Пък и нямаше да са навън за дълго. Шатрата беше затоплена, но внезапно закопня за хладен въздух и за малко раздвижване.

Всъщност беше нещо повече от копнеж.

Беше потребност. След оттеглянето на птичаря шатрата сякаш я задушаваше и беше наложително да излезе навън със сина си. Студен въздух и открито пространство, за да спре световъртежа.

Бяха пристигнали преди няколко часа и шатрите вече бяха опънати, а от огньовете се носеше миризма на горящо дърво и готвено месо. Съгледвачите патрулираха в широк периметър, а ротите на Скитащата армия продължаваха да се разполагат.

Скоро трябваше да остави детето на Линей и да започне преговорите с Пилос и Тюрал. Беше разменила птици с Мейров тази сутрин, но не знаеше името на генерала, който командваше войските на Тюрал. Първите сблъсъци бяха приключили зле за двете армии. Противниците бяха малцина, но се хвърляха без всякакъв страх и сечаха наред, докато не бяха повалени.

Железните им остриета режиха надълбоко, а кървавият вятър не спря, докато не загинаха и смаяните офицери от двете съседни държави не започнаха да броят загиналите.

Бяха пратили искане за подкрепления за нов щурм на север и ги очакваха да пристигнат до половин седмица.

Всичко това бе притеснително. Беше получила и вест от Едрик, чиято рота потегляше в пустошта, за да търси Неб и Исаак. Бяха загубили най-страшното оръжие на света.

Веднага след тази птица пристигна нова. Рудолфо щеше да отплава отвъд Рога, внезапно убеден от някакъв стар андрофрансин, че лекът за сина ѝ може да се намери много по-лесно в така наречения

Санкторум лукс, отколкото с наглед непосилната задача да се открие флотът на баща ѝ.

Но последната птица, пристигнала сутринта, окончателно я смачка и накара стените на шатрата да започнат да я притискат, заради което и побягна на зимния въздух, стискайки бебето в прегръдките си. Кодираното съобщение на Рае Ли Там я бе открило — сестра ѝ я информираше за всичко случило се през месеците в морето и молеше за помощ от Деветте гори, ако бе възможно. Джин Ли Там изпрати отговор, като обеща помощ, но без да уточнява какво и кога, и зададе главния въпрос: „Синът ми е болен от лекарствата за плодовитост, можеш ли да го излекуваш?“

Би трябвало да почувства облекчение. Но в онзи момент надеждата се промени. Не знаеше как да го опише. Чувството беше различно и глождещо. А страхът му беше постоянен спътник.

— Лейди Там?

Тихият глас я стресна и тя вдигна поглед. Пред нея стоеше млада жена с тъжни очи и скалпени доспехи. Рошавата ѝ кафява коса беше тикната под твърде голям шлем, а в калните си ръце държеше масивна сребърна брадва. Лицето ѝ беше омазано с пепел и пръст. Придружаваха я двама горянски съгледвачи.

Джин Ли Там примигна. „Променила се е за краткото време“, помисли си.

— Уинтърс?

Момичето направи реверанс.

— Радвам се да ви видя.

Най-различни бяха очите ѝ. В тях имаше нещо скрито, освен тъгата. Страх? Несигурност? Да. Всичко това, но и нещо по-дълбоко. Нещо познато и обезпокояващо.

„Предателство.“ Сред народа ѝ бе покълнал смъртоносен и отровен плевел, който заплашваше всички.

Джин Ли Там кимна.

— И аз се радвам. Научи ли нещо ново?

Момичето поклати глава.

— Армията ми търси из блатата, преобръща всеки камък, за да откри източника на това неочаквано зло. А вие?

Джин също поклати глава.

— Нищо, което да не знаеш. Подкрепленията са тръгнали. Първите атаки са взели доста жертви, особено сред рейнджърите. Нападателят се бият без никакво чувство за самосъхранение, напират, докато не бъдат повалени.

Уинтърс въздъхна и гласът ѝ стана съвсем тих.

— Заради кръвните магии. Още преди да ги вземат, знаят, че ще им отнемат живота.

Двете не се бяха сблъскали лично с кръвно омагьосаните съгледвачи в действие, но бяха видели окървавените тела, които оставяха. Джин Ли Там усети болка от загубата, когато се замисли за нощта, в която Уинтърс бе принудена да вземе трона. А сега младата кралица тъкмо се връщаше от погребването на избитите андрофрансини в летния дворец и земите ѝ бяха заплашени от нашествие. Още нова на трона, а изправена пред вътрешни и външни заплахи.

Иаков спря да суче и тя загърна ризата си, след което го вдигна нагоре, за да може нежно да го потупа.

— Не съм казала на Мейров, че ще бъдеш с мен. Мисля, че така е по-добре. Ще бъдеш под моя защита, като част от родството с горяните.

Уинтърс преглътна и кимна. Пристъпи от крак на крак и Джин видя нерешителността ѝ. „Иска да попита нещо, но не знае как.“

Момчето се изчерви, докато очите ѝ се стрелкаха настрани.

— Има ли?... — Тя се поколеба. — Има ли вести от Неб? — Срещна за момент погледа на Джин и бузите ѝ поруменияха още повече. — Знам, че е изчезнал и Едрик го търси.

„Момчето, разбира се.“

Джин Ли Там опита да докара усмивка, но знаеше, че се проваля.

— Пратила съм цяла рота да го търси. Бил е съвсем добре, когато се е отделил от Едрик и се спуснал да преследва Исаак и другия мехослуга. — Не беше сигурна какво друго да каже. Времената не бяха добри за любов; почвата бе твърде горчива, за да може да покълне нежното ѝ цвете. През седмиците, откакто Рудолфо бе тръгнал да търси лек за сина им — дълги периоди без вест от новия ѝ съпруг, — Джин бе наясно какви остри зъби дъвчат младата жена. „Трябва да ѝ кажа нещо утешително.“ — Сигурна съм, че ако можеше, Неб щеше да

ти прати вест. Магиите на птиците явно не действат там. Стараем се да го открием с всички сили.

— Вече не го сънувам — промълви Уинтърс и извърна поглед. Гласът ѝ беше почти шепот и бе пропит с дълбока тъга.

— Може би сънищата ти са повлияни от разстоянието — каза Джин, макар да се съмняваше, че това ще утеши момичето.

Уинтърс сви рамене и не отговори. Джин не беше сигурна какво може да добави. Не знаеше почти нищо за сънищата на блатната кралица, бе чувала само за военните проповеди и Книгата на сънуващите крале. Още по-малко разбираше от споделените сънища с момчето, макар да бе наясно, че двамата имат връзка още от Уиндвир. Беше чула за романа им още преди да научи истинската самоличност на момичето. През последните месеци собственото ѝ внимание бе заето с подготвянето на имението, а и на душата си, за крехкия живот, който носеше в ръце. Трябваше да разбере какъв е бил животът ѝ и в какво ще се превърне. Сякаш това не бе достатъчно, неприятностите около пиршеството по повод раждането на наследника и тежките мъки бяха свършили своето, за да насочат вниманието ѝ в друга посока.

Все пак разбираше силата на сънищата. От онази нощ нейните бяха станали мрачни и пълни с насилие, и продължаваха все така. Дори и тази сутрин се бе събудила с живописен спомен: мрачна птица, която кълвеше очи на множество тела, които познаваше съвсем добре.

Осъзна, че момичето очаква някакъв отговор. „Какво да ѝ кажа?“ Накрая откри нужните думи и в гласа ѝ прозвуча повече сила и увереност, отколкото предполагаше.

— Ще го открием, Уинтърс! И ще го върнем невредим!

Момичето кимна.

— Благодаря, лейди Там.

Джин отвърна на поклона и погледна лицето на сина си. Бебето беше сгушено в дебелото вълнено одеяло, с което едно време родителите на Рудолфо обикаляли горските имения и представяли близнаците на бъдещите им поданици. Сега спеше, а дъхът му изкарваше мехурчета по устните.

Зърна интереса по лицето на Уинтърс и се завъртя, така че момичето да може да го огледа по-добре.

— Толкова е малък — каза блатната кралица.

— Да. Имаме още малко време преди преговорите, искаш ли да го поддържиш?

Уинтърс пребледня и се раздвои между страха и насладата.

— Не мисля, че ще мога. Аз...

Джин цъкна с език.

— Разбира се, че можеш. Ела.

Тръгнаха към шатрата и влязоха вътре, оставяйки съгледвачите на входа.

Линей и речната жена стояха под фенера и сипваха нови дози от съгледваческите магии в малките торбички. Двете вдигнаха поглед за момент, но се върнаха към работата си. В ъгъла имаше малка печка, топлеща помещението, и ведро с вода за миене.

Джин махна към тесния нар до огъня.

— Сядай. И си измий ръцете. Сапунът е ей там.

Уинтърс подпря брадвата на близката маса. Джин я изгледа как се мие и се зачуди за миг как блатните отглеждат децата си в подобна мръсотия. За разлика от повечето жители на Познатите земи тя изобщо не вярваше, че блатните са все още под въздействието на смеещата се лудост, остатък от най-опустошителното заклинание на мрачния им господар. Те се водеха от друга лудост: малко по-приемлив мистицизъм.

Щом момичето се изми, Джин ѝ подаде Иаков. Опита да не бърчи нос, но си отбеляза да накара Линей, да изпере одеялцето после.

Неудобството се излъчваше от цялата поза на Уинтърс.

— Толкова е малък! — повтори тя отново. Този път в очите ѝ се появи светлина, а на устните ѝ разцъфтя усмивка.

— Не си ли държала бебе?

Уинтърс поклати глава, без да отделя очи от лицето на Иаков.

— Виждала съм много, но отраснах сама. Другарувах предимно с книги и сънища. И с моя учител Терциус.

Джин не беше изненадана. Родена в огромно семейство, тя бе общувала с достатъчно деца, но можеше да разбере как момиче, отраснало в изолация, може да достигне плодовитостта си, без да вижда отблизо на какво е способно тялото ѝ с малко помощ. Усмихна се и реши да я закачи.

— Може би трябва да изпратя още една рота, да намерят Небиос и да го довлекат тук. Така ще може да си направите собствено бебе.

За момент — макар и съвсем кратък — Уинтърс отново се превърна в момиче, изчервено и кикотещо се.

— Не съм сигурна, че ще знам как...

— Повярвай ми, кралице Уинтерия — продължи да се усмихва Джин Ли Там, — ще го разбереш съвсем бързо.

За кратък миг самата тя усети как тежестта на Новия свят се вдига от раменете ѝ и двете с кралицата на блатните се разсмяха толкова силно, че накараха Линей и речната жена да се присъединят.

Щом смехът отзвуча, Джин остави бебето на дойката, препаса ножовете и провери бронята си. След това, все още зачервени от смеха, двете с Уинтърс наредиха да докарат конете им и тръгнаха в посоката, в която ги зовеше дългът.

УИНТЪРС

Докато язدهа мълчаливо на юг за преговорите, падаше лек сняг. Сивите облаци закриваха зимното слънце. Чуваха се звуци от гората, очакваща приближаването на пролетта, и стабилните стъпки на конете им.

Уинтърс яздеше до Джин Ли Там и от време на време я поглеждаше. Горянската кралица носеше ризница от сребърни люспи и чифт съгледвачески ножове с протрити дръжки. Дългата ѝ червена коса бе сплетена на плитка и окичена със сребърен обръч, подхождащ на доспехите. Яздеше гордо изправена. Позата ѝ излъчваше сурова красота.

„Изобщо не съм като нея.“ Как я наричаше Рудолфо? Великолепна? Но преди малко бе успяла да надникне под спокойната ѝ маска. Когато се срещнаха сутринта, по лицето на горянската кралица личеше тревога и колебание. В начина, по който стискаше детето си, имаше отчаяние, дори когато се разхождаше. Но щом дойде време за работа. Джин събра притесненията и колебанията си и ги скри надълбоко. Уинтърс можеше само да мечтае, че ще постигне подобен самоконтрол някой ден.

„И бебето!“ Когато пое малкото вързопче и видя пръстенцата и устичката му, нещо в нея се раздвижи. Не похотливият първичен инстинкт, за който я закачаше Джин. Нещо друго и по-дълбоко от човешкия копнеж да се слее с някой друг и да създаде живот.

У нея се бе събудила внезапна и силна нужда от семейство — дълбока връзка с някого, надхвърляща досегашните ѝ преживявания. Мислеше, че има такава връзка с народа си, но вече не бе сигурна.

Ханрик беше сторил всичко възможно, когато баща ѝ почина, а тя беше съвсем малка. Беше се отказал от всякакви мисли за собствено семейство, за да може да ѝ служи, така че край нея нямаше женска фигура, която да следва. Нямаше братя и сестри, които да оформят представата ѝ за място в света. Поради липсата на друго, тя израсна с книгата на предшествениците си и каквито други тонове успеаха да плячкосат и изтъргуват. Научи за цикъла си от местната билкарка в

деня, в който започна. Терциус ѝ бе обяснил за размножаването с практичния език на андрофрансините, без сложнотиите на любовта, брака и трепетите. До деня, в който с Неб бяха паднали на земята в общ пристъп на екстазно пророкуване, не се замисляше за подобни неща. Постепенно, докато момчето изпълваше сънищата ѝ и се появяваха все повече гледки от дома, който щяха да споделят, тя започна да чувства връзка, каквато не бе усещала досега. Сега разбираше, че на практика това е част от същия танц.

„Всички копнеем за връзка.“ Виждаше го в лицето на Джин Ли Там, докато кърмеше бебето. Беше го усетила и сама, докато се смееше с жените в шатрата, стискайки плахо дребния живот в ръцете си.

Ако я бяха попитали предишната есен, щеше да се закълне, че чувства подобна връзка с народа си. Но сега Ханрик лежеше в земята, а ботушите ѝ още бяха кални от пресните андрофрансински гробове и Уинтърс я поставяше под въпрос. Някъде в народа ѝ, в семейството ѝ растеше нещо зловещо и мрачно, без тя и дванайсетте старейшини да знаят. Отново си спомни за отчаянието и страха по лицето на Шеймъс, когато отметна ризата на внука си. Замисли се за пророка Езра и млечнобелите му очи. Помнеше екстаза му, когато ѝ показа белега за собственост на гърдите си.

Не, не само за собственост... за принадлежност. Страстна и силна привързаност към нещо.

Тя потръпна. „Махай се, родствени гарване.“

Разнесе се подсвирване и Уинтърс осъзна, че приближават малка полянка. В центъра ѝ имаше група конници с флаговете на Пилос и Тюрам. Погледна отново към Джин Ли Там и позволи на спокойната решителност на жената да се пренесе и в нея.

Джин също я изгледа и явно видя тревогата в очите ѝ.

— Ако не си сигурна за нещо, следвай моя пример. — Ръцете ѝ се задвижиха по юздите и врата на коня. „Ще те измъкна от тази ситуация.“

Уинтърс примигна, без да е сигурна защо се изненадва. Рудолфо знаеше невербалния език на дома И'Зир, беше логично и съпругата му да го знае.

— Благодаря, лейди Там.

Джин Ли Там се усмихна насила.

— Няма защо, лейди Уинтерия.

Съгледвачите им излязоха на открито и заеха позиции с дръжки на ножовете. Уинтърс насочи вниманието си към групата отпред и усети как челюстта ѝ се стяга. Тежестта, която се бе вдигнала преди малко, се завърна върху врата и раменете ѝ, и тя пое тежко дъх.

Мейров се разпознаваше веднага, макар да не я беше виждала отблизо. По време на войната за Уиндвир Ханрик се оправяше с преговорите. Няколко пъти я бе зървала отдалеч, но не си представяше, че ще е толкова изпита и изтерзана.

„Мъката я е смазала.“ Не само това, тъгата се бе изродила в горчив гняв, който изостряше чертите ѝ и правеше светлата ѝ кожа още по-бяла. Дългата руса плитка се подаваше под шлема, а ръката ѝ стискаше дръжката на меча. Беше заобиколена от рейнджъри, които следяха внимателно с поглед разпръснатите горянски съгледвачи.

До нея беше генералът от Тюррам. Носеше стоманен нагръдник, тъмнолилаво наметало и държеше шлема си в ръце. Мъжът се наведе и прошепна нещо на Мейров. Кралицата кимна и очите ѝ срещаха погледа на Уинтърс. Искрената омраза, която струеше от тях, накара момичето да потръпне и да се извърне. Стомахът я заболя и внезапно ѝ се прииска да побегне. Рисува да погледна отново и очите пак се впиха в нея. Твърдо стиснатата челюст на Мейров и побелелите пръсти върху меча бяха достатъчно ясно съобщение.

„Ще ме посече на място, ако може.“

Уинтърс примигна и отново отмести очи.

Приближиха се и Джин Ли Там заговори:

— Приветствам Пилос и Тюррам.

Гласът на Мейров беше студен.

— Лейди Там, преговорите и родството ни са с Деветте горски дома.

Уинтърс видя как Джин преценява позата и тона на кралицата.

— Деветте горски дома имат родство с блатните. — Ръцете ѝ се задвижиха бавно. „Мъката ѝ е тежка; не приказвай.“

Уинтърс се размърда на седлото. „Разбирам.“

Мейров присви очи.

— Значи сте довели Скитащата армия на Рудолфо срещу нас, за да защитите тези диваци? Не трябва ли да си стоите вкъщи и да си гледате сина?

Думите жилеха, но в тях имаше още нещо. Уинтърс можеше да прочете допълнителното послание. Беше казала, че армията е на Рудолфо — намек, че не признава властта на Джин Ли Там. Имаше и друго съобщение, което я накара да погледне към Джин, за да види дали ще реагира по някакъв начин. „Твоят син е жив, а моят — не.“

Горянската кралица кимна.

— Лорд Рудолфо е наясно с това развитие и се присъединява към мен в искрените ни съболезнования за загубата, лейди Мейров. Тази ужасна трагедия къса и моето сърце, аз също съм майка. — Тя се обърна към тюрамския генерал. — Скърбим и за вашата загуба. Всички бяхме покосени от насилието през онази нощ — и кралица Уинтерия загуби наместника си Ханрик под железните остриета. Деветте гори са се заели да помогнат на блатните в идентифицирането на убийците и справянето с тази ситуация.

Лицето на Мейров се разкриви и помръкна.

— Съболезнованията ви не ми трябват, лейди Там. Ако искате да помогнете на справедливостта, обърнете армията и се приберете при сина си или почетете родството и се присъединете към нас. — Очите ѝ отново се впиха в Уинтърс. Момичето задържа погледа ѝ и опита да остави омразата да се изтече, да я подмине. Кралицата на Пилос продължи, без да отмества поглед. — Блатните създават проблеми, още от времената на заселването. Този път отидоха твърде далече. Варварските им дрънканици, постоянните грабежи на граничните градове — тя сбърчи нос, — дори самата им миризма замърсява Познатите земи от твърде много време.

„Не ѝ обръщай внимание“, показа Джин, но Уинтърс усети, че сълзите ѝ напират. Заповяда си да не плаче. Щеше да е проява на слабост. Чу овладяния глас на Джин Ли Там и си пожела нейното спокойствие да я обгърне плътно като одеялцето на Иаков.

— Не мога да говоря за трудните отношения между вашите народи, но кралица Уинтерия е решена да унищожи тази заплаха. В момента армията ѝ претърсва блатата, за да изкорени този култ. Тя току-що се връща от погребението на андрофрансините, загинали в летния дворец.

Генералът от Тюрам се обади:

— Загубихме три кервана, пътуващи към новата ви библиотека — избити и изоставени край пътя. — Той присви очи и се обърна

внезапно към Уинтърс. — За какъв култ става въпрос?

Момичето погледна ръцете на Джин. „Отговаряй кратко.“

Преглътна и внезапно усети вкус на пръст и желязо.

— И'зиритски бунтовници.

Чу как другите затаиха дъх едновременно. Мейров я изгледа, след което се опомни и отново се обърна към Джин Ли Там.

— И ние се бояхме от това. По телата на мъртвите имаше странни белези. — Горчивината се върна в гласа ѝ. — Още една причина за твърд отговор от всички домове в Познатите земи, преди насилието да се разпростре още повече.

Джин Ли Там заговори уверено и убедително.

— Отговорът ни е твърд. Обещах подкрепа на Уинтърс. Ще ѝ помогнем да открие общата заплаха и да се справи с нея, като работим с армията ѝ, а не като нахлуваме в териториите им.

Мейров се втренчи в нея.

— Лейди Там, нашето родство с Деветте гори е доста крехко. Не остава незабелязано, че само вашият дом спечели от падането на Уиндвир и бе единственият незасегнат от последното коварство. Ако ни попречите тук, ще смятаме, че родството е отменено.

Генералът кимна.

— Тюррам е на същото мнение.

— Това ще е много жалко — отвърна Джин Ли Там. Тя подсвирна и горянските съгледвачи започнаха да се изтеглят. — Смятам, че за момента преговорите ни приключват. Ще се радвам да поговорим отново в по-спокойна обстановка. Надявам се...

Мейров я прекъсна със студен и отмерен глас.

— Нямаме намерение да преговаряме повече. Ако ни попречите, ще сметнем, че сте в съюз с блатните, и ще воюваме.

Джин Ли Там обърна бавно коня си. Уинтърс видя по очите ѝ как внимателно изчислява съотношението на силите.

— Не дойдохме да воюваме, а да пазим мира. — Сините очи се присвиха и гласът ѝ също стана хладен. — Но, Мейров, ако доближите армията ми или навлезете по̀ на север, ще ви посрещнем с ножове. Съжалявам за загубата ви. Престъплението е ужасно и мога да си представя колко дълбока тъга и гняв изпитвате. Но времената са смутни и трябва да се запитате няма ли по-добър път, по който да се поеме?

Уинтърс започна да извързва коня си, но внезапно почувства, че трябва да каже нещо — каквото и да е — въпреки препоръката на Джин Ли Там. Усети, че смръщва вежди, а докато отваряше уста, очите ѝ се напълниха със сълзи. Гласът ѝ беше задавен.

— Кралице Мейров, сърцето ми е разбито от вашата загуба и обричам душата си, че ще въздам справедливост за тези огромни злодеяния.

Мейров не отвърна. Очите ѝ казваха всичко необходимо.

Обърнаха се и тръгнаха бавно от полянката. Уинтърс преглътна и вдигна бързо ръка да обърше сълзите, които не можеше да задържа повече.

Докато яздеха към лагера мълчаливо, тя опитваше да си представи малкото личице и малките ръчички на Иаков, миризмата му, мехурчетата, които излизаха от устата му, докато спеше. Това беше най-мирният и спокоен миг, който бе преживяла от седмици, но сега дори споменът за него ѝ убягваше. Не можеше да го открие и задържи наред бурната скръб.

Вместо това виждаше само пълните с омраза очи на сломената майка, изгарящи, обвиняващи, режещи по-дълбоко и от най-острия съгледвачески нож.

ПЕТРОНУС

Петронус крачеше из тясната стаичка и слушаше бръмченето на гласовете зад дъбовата врата, която го разделяше от залата на съвета.

След няколко минути щяха да го призоват при Есаров на адвокатската скамейка, за да предявят обвинение. Като цяло, ставаше дума за проста и бърза работа. Въпреки това се притесняваше.

След разпитите арестът бе станал по-търпим. Готвачите на Ерлунд приготвяха храната му, имаше достъп до книги и птици, много време за адвоката си, бившия лидер на революцията Есаров. През тези дни се готвеха старателно за днес и за предстоящия процес. Стратегията беше сложна и Петронус не само я оценяваше, а дори я допълни със собствените си познания.

През годините си в ордена бе натрупал достатъчно опит в родственото и андрофрансинското право, както и в политиката. Есаров имаше остър и целенасочен ум, който в комбинация със сценичния му опит щеше да е от голяма полза.

Днес щяха да са кратки. Предстоящият процес щеше да е подълъг, но двамата с Есаров бяха покрили огромен периметър и това му даваше увереност в изхода.

Въпреки това обикаляше нервно.

Чу как шумът зад вратите се усили. Явно Ерлунд и губернаторите бяха влезли. Сега звънчето в ъгъла на стаята щеше да звънне и мълчаливите стражи до вратата да станат и да го съпроводят вътре.

„Сам искаше отплата, старче.“ Не си я представяше точно такава, но бе убеден в правотата ѝ. Замисли се за кратката среща с Чарлс на пазарния площад. Нощем сънуваше библиотека, простираща се в огромно подземие в някой забравен ъгъл на Стария свят. Ако тази отплата успееше да върне толкова много от светлината, личното му благополучие не беше от значение. Въпреки силната му увереност, част от него знаеше, че прекосява опасна река. Една погрешна стъпка и можеше да бъде отнесен от течението.

Звънецът дрънна и стражите се изправиха. Те отвориха вратите и влязоха, и Петронус ги последва.

Залата беше широка и кръгла, със сложни дърворезби и златни обкови. Високият купол беше изрисуван със сцени от ранната история на делтата — Първия конгрес на заселниците и подписването на документа, който бе превърнал разпокъсаните градове-държави в сила сред Познатите земи.

Деветимата губернатори седяха на платформа с маси, разположени като подкова. В центъра на отвореното място беше подиумът на надзорника. Ерлунд вдигна поглед и очите им се срещнаха.

Липсата на интерес беше достатъчно красноречива, но Петронус не се изненадваше. „Той знае какво предстои.“

Надзорникът носеше пурпурна роба на обвинител, а до него стоеше избраният прокурор — в случая Игнацио, — облечен по същия начин. Губернаторите носеха черни роби, доста подобни на андрофрансинските. Петронус ги огледа и не му бе трудно да разпознае четиримата, които бяха избрани от демократичните градове. Нямаха празния, стоически поглед на другите. Лицата им излъчваха решителност и гордост, а не задължение, но след време може би чувството щеше да премине, щом осъзнаеха същността на длъжностите си.

Есаров единствен стана при влизането му. Носеше сиво, както се полагаше на адвокат, а дългата му коса бе пригладена назад и напудрена. Очилата му отразяваха слънчевите лъчи, които влизаха през високите стъклени прозорци. Той кимна веднъж на Петронус с лека, но уверена усмивка.

Имаше неколцина наблюдатели по балконите, но като цяло огромната зала беше празна. На всяка от вратите имаше стражи.

Петронус изправи рамене и тръгна към празния стол до адвоката си. Двамата седнаха едновременно и Ерлунд удари с чукчето.

Игнацио заговори.

— Съветът на губернаторите на Обединените градове-държави от Ентролузианската делта е призован да разгледа обвинението срещу Петронус, бивш Свещен взор на андрофрансинския орден и крал на Уиндвир. Обвинението е убийство и заговор за убийство заради

незаконната екзекуция на лорд Сетберт, бивш надзорник на Обединените ентролузиански градове-държави.

Един от губернаторите на Ерлунд предложи да започнат. Друг, от хората на Есаров, го подкрепи. Всички се съгласиха и предоставиха думата на Игнацио, който погледна Петронус и се усмихна.

— Според обвинението на четвърти анбар, по време на затворен съвет на епископите, проведен в Деветте гори, Петронус — действащ от позицията си на папа — е екзекутирал Сетберт без процес, който му се полага според Първия и Втория конгрес на Ентролузианската делта. В допълнение Петронус, със съучастие на лорд Рудолфо от Деветте горски дома, е подложил бившия надзорник на мъчения, забранени от ентролузианския закон, и е отправил обвинението, без да се съобразява с общото право и цивилизованото поведение.

Ерлунд се прозя на равнодушния рецитал и огледа помещението. Петронус проследи погледа му. Надзорникът задвижи процедурата напред.

— Съветът ще изслуша пледирането на обвиняемия, преди да насрочи дата за процес.

Есаров и Петронус се надигнаха.

— Адвокатът оставя клиента си да се обърне лично към съвета.

Ерлунд кимна.

— Давайте.

Петронус погледна единайсетте мъже пред себе си и се изправи в цял ръст.

— Няма да пледирам — произнесе той силно и високо. — Вместо това предлагам обстоятелствена декларация.

Надзорникът се намръщи, а лицето на Игнацио остана неразгадаемо. Израженията на губернаторите показваха смесени емоции, макар че преобладаваше липсата на интерес. В това имаше известен смисъл. Самият им надзорник демонстрираше подобно поведение, а и им предстоеше да възстановяват нацията си. Надвисналите промени създаваха много по-спешни проблеми. Системата, която служеше на семейството на Ерлунд от поколения, бе разклатена от демократичната вълна, която плашеше дори Петронус.

— Направете декларацията — каза надзорникът.

Петронус отново срещна очите му. След това огледа всеки от губернаторите, които стояха насреща му.

— По повод екзекуцията на Сетберт ние декларираме, че това е андрофрансинска процедура, изпълнена в съответствие с оригиналните Правила за родство от нас, като Свещен взор и монарх на Уиндвир, след като обвиняемият сам призна вината си, без да е принуждаван, както е надлежно документирано. Не признаваме предимството на ентролузианските закони по този въпрос и пледираме — както ни се полага като монарх — случаят да бъде разгледан от Съвет на родството.

Петронус не беше сигурен какво да очаква. В драмите, в които Есаров играеше едно време, щяха да последват сепнати възклицания и шокирани лица. Ала сега декларацията му просто отекна в почти празната зала.

Ерлунд въздъхна. Сигурно смяташе, че това е малка цена за прекратяването на гражданската война и обединението на градовете-държави под негова власт. Сега просто трябваше да определи място и да изчака събирането на съвета. В такъв случай Ерлунд щеше да бъде просто един от многото гласове, щом държавните глави се съберяха да изслушат Петронус.

Разбира се, нещата още можеха да се развият зле. Войната беше изтънила голяма част от родството между различните домове и нации. Но шансовете бяха на страната на Петронус. А следващият му ход щеше да ги дозасили.

— Много добре — каза сухо Ерлунд. — Съдът признава родството и правото ви като монарх да бъдете съден от себеподобни. Ще бъде определена дата и ще се направи необходимото, за да бъде събран Съвет на родство, който да изслуша този въпрос.

Петронус изчака чукчето да се вдигне и да тръгне надолу, преди да отвори уста.

— Ако позволите, ваше превъзходителство, бихме искали да продължим.

Ерлунд внезапно го погледна с интерес и изненада. „Това ти дойде неочаквано, пале.“ Надзорникът присви очи и смъкна чукчето.

— Извиняваме се. Мислехме, че сте приключили с декларацията.

— Правилата за родство специално отбелязват, че изборът на място принадлежи на обвиняемия — продължи Петронус. — За да може защитата му да бъде поета от домакинстващата нация.

Пръстите на Игнацио разлистиха стария том, сложен за справки под масата. Той откри пасажа и го посочи на Ерлунд. Надзорникът кимна.

— Имате такова право.

Петронус се усмихна мрачно на сутрешната светлина.

— Наистина е наше право. Ние избираме собствената си нация, свободния град Уиндвир.

В залата се надигна шум. Сега затаените дъхове се изпуснаха и мъжете неудобно се размърдаха по столовете. Лицето на Ерлунд помръкна.

— Петронус, Уиндвир не съществува. Там няма нищо.

— Въпреки това. — Старецът видя с периферното си зрение широката усмивка на Есаров. — Ние го избираме. Пледираме Деветте горски дома да уредят събирането на съвета като протектори на Уиндвир.

Залата се смълча и всички впериха погледи в Ерлунд. Накрая той въздъхна.

— Отбележете в протокола, че Съветът на родството ще се събере, както е поискано. — Чукчето тропна по масата.

Петронус не беше сигурен какво да очаква, но събитията се развиха бързо. Стражите се върнаха за него. Двамата с Есаров станаха и се поклониха на съвета, готови да се разделят. Демократът стисна ръката му и изпрати съобщение по китката. „Добра работа. Скоро ще дойда, за да се подготвим за съвета.“

Петронус кимна.

— Благодаря.

Есаров се усмихна мрачно.

— Аз ти благодаря.

Петронус тръгна през залата и отново зърна гневното лице на Ерлунд. Надзорникът не очакваше този ход и мразеше загубата на контрол над съвета на губернаторите си и над процеса. Очевидното му раздражение не притесни Петронус и за миг. Ерлунд може и да не очакваше стратегията, но гневът му беше напълно очакван.

Петронус плъзна очи по лицето на обвинителя и зърна нещо, което сам не очакваше. Беше кратко и несъмнено предназначено само за него.

Когато се разминаваха, Игнацио се усмихна тънко и тайнствено.

В очите му личаха самодоволство и удовлетворение.

Самодоволен поглед на ловец, открил задействан капан.
Удовлетворен вид на рибар, дърпащ препълнената мрежа.

Петронус потръпна и продължи напред. Очите и усмивката го преследваха до късно през нощта, обещаваха нещо предстоящо, което не можеше да предвиди.

20.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там висеше безсилно на рамката и гледаше празните маси. Дните и нощите се сливаха и все по-често имаше бели петна в съзнанието си.

Поне засега бяха спрели с децата, внуците и правнуците му. В един момент извлякоха последните тела и Рия продължи работата си без тях. Дори сега, докато висеше, ръцете ѝ се движеха с любов по голата му кожа. Пръстите ѝ пишеха съобщения по гърба му, които не можеше да дешифрира, а другата ѝ ръка работеше със соления нож.

В началото пищеше до пресипване, но сега просто дишаше и стоеше неподвижно, гледайки как слюнката му капе на пода. Усети остро захапване на ножа по лявата буза на задника си. Бавно и в разширяваща се спирала, която продължаваше към кръста. Издиша и зарови болката в пещера, която бе изкопал дълбоко в себе си. Натика я там и застана на пост пред входа.

„Ще изкова от болката си армия.“ Щеше да я храни, да я пои, да я пази в тъмните, тайни места, където можеше да израсне най-бързо и силно. Щеше...

Прозвучаха напеви — по-силни от тези, които го призоваваха от купчината одеяла, които бе струпал в един ъгъл на покоите. Усети как острието се вдига и се съсредоточи над топлата кръв, която течеше по тялото му към каналите, отвеждащи я към хранилището, използвано за мрачните им цели.

В по-ясните и съзнателни моменти се чудеше за какво им е. Не беше изучавал подробно предишните култове, но знаеше едно — никой досега не бе прилагал старите начини с такава пълна прецизност и благоговейно отношение към детайлите. Това не бяха мъже и жени, криещи се в горите, посвещаващи прорицанията си на мъртвите крале магове и смесващи кръвта си над лагерния огън.

Тези и'зирити бяха различни. Култът бе по-мрачен, по-зловещ и бе по-притегателен от останалите, за които бе чувал. От сложните ритуали, та чак до искрената любов и привързаност в нежния глас на Рия, когато говореше за родственото лечение, което прилагаше.

„Спасяваме те чрез агония, а на свой ред агонията ти ще спаси всички ни.“

Тя сякаш долови спомените му и се наведе, давайки му възможност да вдиша дъха ѝ, миришещ на ябълка.

— Тук са, Влад. — Говореше в нещо като екстаз. — Внукът ти ги доведе вкъщи.

Той не можеше да удържи риданието, което го разтресе. Огънят на болката се понесе по гърба му, следваше сложната плетеница от думи и символи, които тя бе изрисувала с ножовете си.

„Ще изкова от болката си армия.“

Част от него знаеше, че това не е вярно. Нямахше да има армия. Щеше да гледа как членовете на семейството му загиват, един по един, под безпощадните ножове, а когато привършеха и най-малките бъдеха белязани и отведени бог знае къде, щеше да получи собствения си знак и да предложи гърлото си за едно последно пробождане.

Друга част от него се молеше този ден да настъпи по-бързо.

Чу тихите стъпки зад себе си и Рия го целуна по бузата, преди да се обърне.

— Пристанаха ли вече?

— Да, господарке.

— Кажете на Мал, че ще вечеряме заедно в покоите ми, когато се освежи.

— Да призова ли мъчителя с нова партия за масите?

Влад усети спазъма и разбра, че е изхлипал отново. Затаи дъх, преглътна сълзите, докато чакаше следващите ѝ думи.

— Не. Мисля, че можем да дадем на почетния ни гост време за медитация. Да се подготви за края на общата ни работа. — Стъпките се отдалечиха и тя пак се наведе над него. Влад откъсна насила погледа си от едрите гърди, разголени под разтворената роба. Взря се в очите ѝ. Любовта в тези широки, кафяви прозорци го обгръщаше и събуждаше нещо, което не можеше да си позволи.

„Започвам да я обичам по мрачен и отровен начин.“

Беше чувал за такива случаи. Дори бе използвал подобни методи, макар да го натъжаваха. Болката беше мощен халюциноген в ръцете на опитния манипулатор.

Стисна зъби и потисна неканения отговор на тялото, породен от погалването по бузата. Тя се наведе и го изгледа отблизо.

— Почти приключихме, Влад. Бих искала да продължим да работим заедно, но се боя, че ще трябва да обърна внимание на други въпроси. — Рия докосна с устни неговите и притисна език към плътно стиснатите му зъби. След това се дръпна с усмивка. — Наслаждавах се на времето ни заедно. Лекуването на твоето родство с дома И'Зир е най-голямата чест, която съм получавала... поне докато не зърна Обещаното дете с очите си.

Влад не каза нищо. Само затвори онази част от себе си, която копнееше за нея, в пещерата при болката. Това не беше любов, каквото и да мислеше и да усещаше. Беше по-свирепо и ужасяващо и също щеше да подхрани армията му добре.

Усети и други ръце по себе си. Те свалиха каишките и оковите и го пренесоха, както многото предишни пъти. Усети как очите му се подбелват и езикът му увисва, гореше го дълбокият солен огън, плъзнал по тялото му от стотиците прорези.

Знаеше, че утре ще започнат отново. Нова партида от семейството му щеше да бъде положена на олтара на сърцето му. Щяха да изрежат поезията им сред писъците му да им помогне и да ги спаси от този кошмар, в който бяха попаднали някак си.

„Ще изкова от болката си армия и ще стоваря гнева си върху този остров. Ще ви унищожа! Ще изгорите под гнева на собствените си ножове!“

Но докато го мислеше, чу подигравателния смях на хиляди мъртъвци и отново заплака, въпреки че вече нямаше сълзи.

НЕБ

Колкото по̀ на изток отиваха, толкова по-топли ставаха дните и нощите. Неб се опитваше да набелязва ориентири, но откри, че този нов начин на транспортиране не е удобен за запомняне на пътя.

Не беше уверен, че му се полага да знае обратния път — въпреки предполагаемото позволение да премине моста Д'Анжит.

Когато се върна в съзнание първата нощ, видя, че звездите са обсипали небето, а синьо-зелената луна, издута и надвиснала, се готвеше да потъне зад лилавеещия хоризонт. Настояванията му да бъде пуснат не получиха отговор и той започна да се дърпа и извива, изненадан, че това изобщо не пречеше на тичането на мехослугата. Съпротивата му бе посрещната от силно стискане, което го накара да застине неподвижно на люшкащите се метални рамене.

Накрая успя да се намести, така че да не го убива много твърдата стомана.

Когато не дремеше, оставяше съзнанието си да задава безкрайно многото въпроси, които плуваха пред вътрешния му взор. Толкова много неща се бяха случили за кратко време, че още ги осмисляше. Единствените думи, които изкопчи от мехослугата, бяха когато попита за Ренард и Исаак през първия ден.

— Функционират — отвърна металния човек. — Щетите са леки, но достатъчни, за да предотвратят непозволено пътуване.

Тогава му хрумна една мисъл.

— Не можеше ли аз да ги упълномощя?

Неб усети топлата пара, извираща от радиатора под него. Духалата изсвистяха и гласът на мехослугата прозвуча дрезгаво:

— Упълномощаването може да стане само с подпис и печат от Свещения взор или от папски наместник, под свещена клетва от негово светейшество Интроспект Трети.

Останалите му въпроси останаха без отговор, докато се носеха бързо през скалистия терен. Въпреки това си ги повтаряше и използваше всякакви франсински методи, за да ги разгадае.

По някакъв начин на него му бе позволено да бъде тук, за разлика от останалите. Ренард обикаляше цял живот из пустошта, а металният човек бе нарекъл Исаак „братовчеде“ — странно, че за тях нямаше позволение. Очевидно бездната маркираше някаква граница за машината, която преследваха от дни — или може би седмици, — преди внезапно да спре и да тегли черта в пръстта.

Мехослугата и Ренард бяха вметнали същото твърдение, изказано от Уинтърс преди година, когато го обяви за Водача. Беше стъписан, че андрофрансинското творение признаваше пророчествата на блатния мистицизъм, макар вече да чувстваше по-силно притегляне към титлата. Въпреки липсата на сънища, надеждата и обещанието за дом се извиваха и потрепваха като спяща змия. Нещо в тази опустошена земя го привличаше.

„И къде изчезнаха сънищата ми?“ Отново усети болка. Не. Сънищата бяха просто средство. Истинският въпрос, който плуваше съвсем близо до повърхността, предизвикваше болката в стомаха му.

Къде изчезна Уинтърс?

За последно я сънува в онази нощ, под върха, когато щеше да се провъзгласи за нещо, за което не се чувстваше готова. Беше видял въпросите и страховете ѝ в съня и беше сигурен, че и тя е видяла неговите, заради начина, по който се докосваха. Сънищата бяха толкова реалистични. Усещаше аромата ѝ с дни след само няколко мига, споделени наред нощта. Липсваше му утехата, която му носеха, и отново си задаваше въпроса: Защо не можеше да сънува на това място?

По залез-слънце на четвъртия ден мехослугата спря и го пушна да стъпи на крака. Намираха се сред една скална кухня. Точно в центъра на гранита имаше кръгла метална врата с множество ключалки на Руфело. Беше стара, но камъкът бе по-износен, отколкото древния метал. Наоколо острите стъквени планини се извиваха като назъбени вълни, окъпани в червеникавата светлина на залязващото слънце.

Познатата гледка го поразя, докато се озърташе и протягаше. „Бил съм тук преди!“ Разбира се, това не беше възможно. Но дори сухата миризма на стрити кости откликваше на някакъв дълбок спомен.

— Къде сме? — попита накрая Неб.

Металният човек не му обърна внимание. Вместо това, се просна по корем и долепи ухо към земята. Следващото му действие предизвика още по-голяма изненада у младежа.

Мехослугата въздъхна с нещо като задоволство.

— Ето го! — прошепна той и Неб усети как целият настръхва. — Заслушай се, Небиос.

Младежът се огледа отново и наведе лице към земята. Чуваше тихата песен. Направи крачка напред. Звукът беше ефирен и осъзна, че не го чува съвсем с ушите си, а по-скоро го усеща. Минималното вибриране на нотите. Това го привлече още по-напред и той клекна.

Звукът беше тъжен и се носеше от стоманената вратичка.

— Какво е това? Защо мястото ми е познато?

Очите на металния човек се отвориха с трептене.

— Това е източникът на съня.

Сънят. Спомни си. Когато бе видял баща си насън, наоколо имаше метални хора с раса, които копаеха. Това бе същото място. Бяха го открили.

— Източникът на съня е песен?

— Сънят е кодиран в нея. Тя е проводник. Слушай.

Неб се приведе и допря ухо до хладния метал. Чуваше песента все така отдалече, но различаваше всяка нота. Разпозна я и я свърза със свирене на арфа — само че тогава беше твърде бърза и имаше огън и пушек...

— Сънят на Уинтърс. Позната ми е от нейния сън. — И не само това: бе виждал това място и в друг сън. Последваха още мъгляви образи на копаещи мехослуги, облечени в раса.

От радиатора на металния човек блъвна пара.

— Това е „Песнопение за падналата луна“ в си минор от последния цар Фредерико, преди епохата на кралете магове.

— Разрешено ли ми е да знам това? — Неб предполагаше, че е така, иначе мехослугата нямаше да говори толкова свободно.

— Подранил си, но ти е позволено, Водачо Небиос. Открихме източника, докато изграждахме Санкторум лукс. Разшифровахме ключалките и проучихме артефакта. Беше запечатан до твоето идване под свещена клетва от папски наместник Хебда. Запомни добре това място. Сънят те очаква тук. В уреченото време ще го отнесеш на

братовчеда ни и ще се включите в нашата работа. — Той направи пауза и очите му проблеснаха. — Песента настоява за отговор.

Умът на Неб закипя от мисли и той го укроти. Папски заместник? Баща му беше археолог техник; не беше чувал за никакви поръчения от Свещения взор. Но все пак виждаше баща си рядко. Човекът прекарваше живота си в пустошта и идваше да го посещава при редките си завръщания в Уиндвир между различните задачи. Възможно ли бе баща му да е изпълнявал някаква непозната роля? Определено изглеждаше така.

Последните думи на металния човек го стъписаха. „Песента настоява за отговор.“ Напрегна слух да долови мелодичните стихове. „Да. Така е — помисли си. — Но той откъде знае?“

Чу тракането и стърженето на метал, когато мехослугата се надигна.

— Луната изгрява. Време е за сънния ти цикъл, но сме съвсем близо. Готов ли си за тичане?

Неб кимна и се изправи. Песента го задържаше, настояваше да остане и да я слуша. Да преброди уимския лабиринт от ноти и да открие значението ѝ. Тя го призоваваше и не искаше да го пусне. Неб откъсна вниманието си, потръпвайки от силата на натрапчивата музика. Огледа се и запомни околността, доколкото можеше. Металният човек направи няколко дълги крачки и хукна напред. Неб извади парче черен корен от торбичката си и го лапна.

След това затича, отдалечавайки се от заровената песен, която го зовеше. Горчивият сок на корена потече в устата му и въздухът забръмча. Отзад песнопението продължаваше. Младежът съсредоточи очи върху металния човек пред себе си.

В началото песента избледня и концентрацията му се върна. Но само за кратко.

Подпухналата луна запълни хоризонта и хвърли синьо-зеленото си сияние над Изпепелената пустош. Първите ѝ лъчи се показаха над назъбената източна планина и Неб усети внезапно как песента се усилва. Изпълваше нощното небе, сякаш самата луна пееше. Старият свят се бе превърнал в амфитеатър, изпълнен с музика, а двамата с металния човек търчаха по сцената.

Тъгата на мелодията пълнеше очите му със сълзи. Сладостта ѝ го караше да се смее на глас.

Черният корен започна да действа и краката му се изравниха с тези на металния му спътник. Неб осъзна, че не само той реагира по подобен начин на песента.

Мехослугата тичаше, като едновременно се смееше и плачеше, напълно погълнат от песнопението под бремноната луна, която сякаш го усилваше.

Небиос бен Хебда изравни крачка с андрофрансинската машина и се отдаде на песента, чувствайки за пръв път прошепнатия призив на дома.

РУДОЛФО

Рудолфо крачеше из тясната каюта и чакаше лодката с разузнавачите да се завърне.

„Родствената акула“ бе хвърлила котва след едноседмично омагьосано преследване откъм южната страна на острова, до който бяха проследили Желязната армада. Намираше се южно от Рога и далеч от нормалните пътища, потопени навътре в Призрачните води, които бяха анатема за моряците от Новия свят.

По-рано през деня бе излязъл, за да огледа острова. Беше достатъчно голям и имаше хълмове, възвисяващи се над джунглата. Белите плажове бяха широки, красиви и безлюдни.

Поне докато не стигнаха южната страна. Там видяха високите и ниските кейове, дървените и железните кораби, пристанали до тях или изчакващи в залива. На брега се издигаше масивна сграда от бял камък — построена до скалистия рид, която се извисяваше към небето.

Рудолфо проследи как корабите, които преследваше, разтовариха пътниците си. Нямахше нужда да поглежда към кокалчетата си, за да знае, че са побелели, докато гледаше как децата и възрастните членове на фамилията Ли Там слизат по траповете, навързани един за друг и охранявани от мъже с тъмни роби и къси мечове.

След това „Родствената акула“ заобиколи от другата страна на острова и изпрати разузнавачи. Рудолфо пусна двамата си съгледвачи с хората на Рейф и започна да обикаля каютата. Бойците му щяха да оценят срещу какво са изправени и да докладват. След това идваше ред на решението какво биха могли да сторят. Рудолфо беше скептичен — все пак имаха само един дървен кораб срещу железния флот. Само боговете знаеха с какъв контингент разполага малката армада.

Може би трябваше да продължат към Санкторум лукс. Там поне шансовете изглеждаха повече в тяхна полза. Чарлс настояваше за това през първите два дена. Накрая Рудолфо му съобщи — малко по-остро, отколкото искаше, — че библиотеката ще трябва да си остане скрита още известно време, докато разрешат настоящия въпрос. Старият архиинженер в началото се мръщеше, но постепенно проумя, че е

важно да разберат кой държи контрола над андрофрансинските кораби на Там и какво планира за тях и за останалите пленници.

Чу леко почукване на вратата и се обърна.

— Да.

Тя се отвори и Чарлс надникна в каютата.

— Върнаха се. Събираме се в столовата.

— Благодаря, Чарлс. Идвам веднага.

Старецът кимна и затвори вратата, а Рудолфо посегна за зеления си кралски тюрбан. Намота го около главата си и го закопча с брошката, подарена от майка му. След това завърза пурпурния си пояс и сложи колана със съгледваческите ножове.

Когато влезе в столовата, видя само Рейф Мерику и Чарлс. Разбира се, останалите се бяха завърнали току-що и още бяха под ефекта на магиите. Виждаше разместените столове, а бокалите по масата се вдигаха от време на време сами.

Рудолфо се настани срещу Мерику.

— Какво научихте?

Първият помощник-капитан заговори и кралят се обърна по посока на гласа. В тона му звучеше нещо тежко, което Рудолфо не можеше да определи.

— Островът е необитаем, като се изключи сградата и пристанището. Има малък гарнизон, може би към сто души, ако се съди по размера на казармата. Въроръжени са добре, с лъкове и мечове, но не си дават много зор. Произходът им е смесен — има блатни, ентролузианци и от Изумрудения бряг. Говорят на общ невербален език, който ми е непознат.

Рудолфо кимна, посегна за гарафата и помириxa съдържанието. Черешовото вино не му беше от най-любимите, но щеше да свърши работа. Наля си една чаша.

— Колко са корабите?

— Две шхуни с непознат дизайн и десетте кораба на Там. Към този момент всички са неомагьосани. Патрулират с шхуните, по едно преминаване на час. Почти символично, което значи, че не очакват натрапници.

Рейф кимна.

— Достатъчно навътре в Призрачните вълни са, за да няма такива.

Рудолфо надигна чашата и отпи от сладникавото охладено вино.

— Горяни, какво видяхте вътре?

Дори неговите съгледвачи звучаха леко стреснато.

— Сградата е достъпна, генерале, от поне три неохранявани точки. Два прозореца и врата. Разучихме подземните килии и първите два етажа. Смятаме, че третият и по-горните се охраняват по-сериозно.

Настана мълчание и Рудолфо нямаше нужда да вижда човека си, за да знае, че изпитва неудобство от това, което трябваше да каже.

— Какво друго?

— Има тръби, по които се движи течност от най-горния етаж — този с купола, — към някакво по-дълбоко подземие, до което не открихме достъп. Мислим, че провеждат мъчения.

„Мъчения!“ Рудолфо затаи дъх.

— Защо мислите така?

— Заради телата, милорд — обади се първият помощник.

— Погребват мъртвите в масови гробове — продължи горянският съгледвач. — Като в Уиндвир. Смятаме, че има поне хиляда, а килиите са препълнени до пръсване.

Рудолфо поглади мустака си замислено.

— Че откъде... — Отговорът беше очевиден и думите му заглъхнаха. Флотът на Ли Там беше пленен и семейството му минаваше под ножа. Съмняваше се, че става дума за изкупителните мъчения на неговите специалисти — тези странни франсини, които следваха Т'Ерис Уим и мрачните му вярвания за човешкото поведение. Кръвните магии се бяха завърнали в Познатите земи и това бяха старите мъчения, старите методи. Пътят на Ксум И'Зир и седемте му синове... както и на тези преди тях.

Спомни си празненството за първородния му син. „Всичко е свързано.“ Онези нападатели бяха блатни и тук също имаше блатни. Кръвноомагьосаните мъже бяха съкрушили корабите на Там, точно както избиха Ханрик и останалите. Рудолфо нямаше да се изненада, ако остриетата им бяха железни, от метала на маговете.

Спомни си нещо, казано от първия помощник, и раздвижи ръце. „Съгледвач, ела при мен.“

Долови топъл полъх и нечии пръсти се притиснаха към китката му на масата. „Тук съм, генерале.“

Рудолфо посегна за рамото му и попита: „Разпозна невербалния им език, нали?“

„Да.“ Пауза. „И’зиритски.“

Рудолфо кимна. Език, който още се ползваше от Скитащата армия в Деветте гори и от блатните. Два народа, някогашни съюзници на Ксум И’Зир... получили Новия свят като жест на благодарност за службата и приятелството с мрачния дом. Той освободи съгледвача с жест.

Рейф Мерикю вдигна поглед към него.

— Това е някакъв култ. Нормално е, след падането на Уиндвир. Преди андрофрансините следяха за подобни неща.

Рудолфо се замисли за пакета с документи, който бе оставил на брат Чарлс, и погледна към стареца. Очите им се срещнаха и архиинженерът кимна леко. Ами ако култът не бе възникнал в благоприятната постандрофрансинска обстановка? Сградата на острова беше на поне петдесет години. Беше възможно и’зиритски култ да просъществува, тук, в Призрачните вълни, извън взора на ордена, но му се струваше малко вероятно.

„Не. Отговорът е по-мрачен.“

Култът бе придобил достатъчно влияние в Познатите земи, за да събори Уиндвир. Беше използвал параноята на Сетберт, за да развихри последното заклинание на мъртвия си господар. Колко назад се простираше това?

Не му беше трудно да осмисли детайлите. И’зиритите бяха проникнали в ордена. Кланът Ли Там също беше компрометиран, както и ентролузианските градове-държави.

Това го зашемети, но той насочи съзнанието си към настоящето. Жената, която можеше да излекува сина му, се намираще в килия под белия храм — ако вече не бе минала под ножа. Не можеше да се тревожи за нищо друго, освен за това. Свободата на Рае Ли Там и животът на Иаков трябваше да са първата му грижа.

„И въпреки това.“

Ако този култ беше манипулирал най-могъщата нация в Познатите земи да събори Уиндвир с внимателното използване на един от най-влиятелните домове, ако бяха провели зимните убийства с такава систематичност и лекота... В стомаха му натеза буца лед. Той се обърна към Рейф Мерикю.

— Какво предлагаш?

Рейф въздъхна.

— Да се върнем с флот и армия и да сложим край на мрачните им дела. — Капитанът замълча и прокара ръка през рошавата си посивяла коса. — Но това няма да освободи алхимичката ти. Вече сме тук и изненадата е на наша страна.

Рудолфо се замисли за миг.

— Превъзхождат ни. Стоманените кораби ще са смъртоносни в тесни води.

— Ако ни видят — възрази Мерикю.

Рудолфо кимна и се обърна към Чарлс.

— Знаеш ли как се управляват? Можеш ли да научиш и останалите?

— Мога. Но ще отнеме време.

Рудолфо се обърна към Мерикю.

— Твоите хора ще могат ли да се промъкнат на борда?

— Имат по-скоро вахта, отколкото някакъв гарнизон — обади се първият помощник.

Рейф сбърчи вежди замислено.

— Можем да превземем половината, за всички ще е нереалистично. Но щом загреем пещите, изненадата ще пропадне.

— Тогава ще чакаме до последния момент. Но щом започнем, ще можете ли да ги удържите?

Пиратът се замисли.

— Може, но няма да е лесно. Все пак разполагат с шхуните и кръвната магия.

Чарлс прочисти гърло и всички се обърнаха към него.

— Имате ли барут за оръдието?

Рейф сви рамене.

— Има.

— А на железните кораби ще има още — продължи архиинженерът.

Рудолфо кимна.

— Да, ако не са го разтоварили.

Съгледвачът на масата започна да проблясва с изтляването на магията. Той се наведе напред и заговори.

— Докато гледахме, товареха припаси, не са разтоварвали.

Усмивката на Чарлс беше мрачна на слабата светлина в столовата.

— Значи мога да ви помогна да обезвредите шхуните и корабите на Там, които не успеем да завземем. Трябва ми само малко време и някои материали.

— Мисля, че вече имаме план — каза тихо Рудолфо. Гласът му звучеше по-зловещо, отколкото възнамеряваше. — Рейф, вие ще се погрижите за корабите. Справете се с противника на брега и се уверете, че не могат да ни преследват.

— Рудолфо, това е само половин план — възрази Мерикю.

Рудолфо въздъхна. Ако Грегорик беше жив, щеше да се намръщи и да опита да го разубеди да не поема по пътя, който виждаше ясно в ума си. Може би беше заради произхода му. Млад, осиротял крал, изправен пред бунт сред собствения си народ. А може и да беше заради възпитанието на баща му за това, кое е правилно. Не знаеше със сигурност, но резултатът бе един и същ. Почти никога не се колебаеше накъде да поеме във всяка ситуация и моментът сега не бе различен. Мразеше Влад Ли Там, бе се заклел да го убие, но не можеше да остави семейството му в ръцете на тези кървави фанатици.

Той изгледа Чарлс и Рейф. Моряците също започваха да се появяват.

— Аз и съгледвачите ще освободим, когато можем.

Рейф се задави с бирата.

— Трима срещу сто? Откачил ли си, Рудолфо? Нима мъката и отчаянието заради сина ти са замъглили преценката?

„Него не.“ Така бе казал убиецът в залата в онази нощ, когато всичко започна. Деветте горски дома не само бяха оцелели след падането на Уиндвир, а дори спечелиха. Явно имаше връзка между мрачното наследство на фамилията му и този култ — но какво?

— Може и да съм луд. — Рейф примигна и отклони поглед заради настървението в очите на Рудолфо. — Но ще сторя това, което трябва.

„И ще се надявам, че ще е достатъчно да спаси сина ми.“

Гласовете им се понижиха до тона, запазен за внимателно планиране и обмисляне. Рудолфо се стегна и призова сивото лице на сина си, за да се увери отново, че е тръгнал по верния път.

21.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там прекара сутринта на фронта, яздейки с най-доверените командири. Инспектираше неравната граница, която бяха установили между южните армии и земите на блатните.

Въпросните армии вече бяха получили подкрепления, които на свой ред бяха разбити. Линиите им бяха разкъсани три пъти за три дена. Колкото и да се мъчеше, Скитащата армия не можеше да ги удържи. Кръвноомагьосаните противници дори не си правеха труд да се бият с горяните. Направо продължаваха към позициите на Тюррам и Пилос. Нямаха намерение да се връщат и не им бе нужно да задържат пробивите. Дори не вадеха невидимите си оръжия. Просто разбутваха горските войници с ръце, без да причиняват сериозни щети. Опитите за преследване не даваха резултат.

Горянските съгледвачи се справяха мъничко по-добре.

Затова Джин обикаляше фронта и се стараеше да повдигна духа. Офицерите на Рудолфо бяха корава пасмина, обичаха подчинените си и се радваха на лоялност, подобна на верността към краля им. Беше различен тип любов и различна вярност от тази, която вдъхваше баща ѝ. Неговата обич бе като острие, никой не се съмняваше, че обича стратегическите си замисли и света, който оформяха, повече от инструментите, които ползваше. Този нов начин на командване я объркваше.

Скитащата армия не бе водена от кралица от много години. Беше се случвало някога, когато предишният горянски крал беше зает с други дела. Въпреки че беше още нова, войниците я почитаха и изпълняваха заповедите ѝ, сякаш бяха на Рудолфо.

Знаеше, че тук не е място за новородения ѝ син, но виждаше как подчинените гледат на принца. Бе убедена, че те щяха да дадат живота си, за да го защитят. Понякога откриваше подаръчета пред входа на шатрата — анонимни дарове, приветстващи наследника.

Джин Ли Там усети как една снежинка пада на бузата ѝ и се сепна. Лекарствата караха ума ѝ да се отплесва. Тя се огледа бързо, за

да се увери, че никой не е заговорил. Яздеха бавно в единична колона и спираха тук-там да питат хората как са и имат ли храна.

Скоро трябваше да се върне при детето. Речната жена и Уинтърс го наглеждаха, докато Линей спеше след вчерашната доза. Дойката бе поела два дена един след друг, за да могат Джин и младата блатна кралица да пробват нови преговори. Опитът им не сполучи. Тюррамският генерал бе дошъл, но Мейров дори не си бе направила труда да прати представител. Пилос не се интересуваше от преговори.

Гората наоколо беше рехава и между дърветата имаше пролуки. По земята се редуваха кал и мръсни преспи. Хладният въздух миришеше на пушек и борови дървета, а извън шума на чакащата армия утрото беше тихо.

Сигналът за трета тревога долетя от запад. Джин посегна за меч, но отпусна ръка. Чу подсвирванията и видя как мъжете се обръщат. Проследи погледите им и затаи дъх. Наведе се на седлото и чу цъкване с език. Невидими крака разплискваха калта от локвите, докато тичаха към фронта. Горянските съгледвачи бяха в пълно отстъпление.

— Дръжте строя! — изкрещя един от командирите.

Горянските съгледвачи се разпръснаха, завъртайки се към врага. Нещо препускаше през гората по-бързо от омагьосан жребец.

Внезапно нещо в нея се пречупи и тя стисна зъби в плен на пламналия гняв.

Джин Ли Там извади меч и завъртя коня, оглеждайки северната гора. Препусна напред към масата от пречупена светлина и кал, която се спускаше върху армията ѝ.

Изрева с ярост, на каквато не знаеше, че е способна, и прегази нахлуващия кървав вятър, докато слушаше тежкия тропот на стоманените подкови, газещи плът и кости. Подсвирна на коня и замахна с меч напосоки към кръвноомагьосаните тичащи мъже.

Нещо тежко и бързо удари хълбока на жребеца ѝ и Джин изпищя, докато падаше от седлото. Измъкна се изпод животното, преди да се е изправило, и пушна меч, посягайки към ножовете, които бе взела от бюрото на Рудолфо. Дръжките прилегнаха естествено в ръцете ѝ и Джин се завъртя към следващия северен полъх. Замахна ниско, целейки се в сухожилията, както бе тренирана да се бие срещу

невидим противник. Около себе си забеляза още коне и хора от ескорта ѝ, които я бяха последвали в сражението.

„Трябва да спечеля уважението им с кръв.“ Но знаеше, че не го прави заради това. Защо рискуваше живота си — та нали току-що бе станала майка — сякаш нямаше никаква стойност?

Беше ядосана. Не, направо бясна. И вложи всичко в настоящата схватка. Усети как ножът се плъзва по кожа и закача. Джин събра сили и се хвърли, забивайки острието в тичащия гръб.

Плячката ѝ се замята, докато не я отхвърли.

— Не трябва да си тук, велика майко. Може да пострадаш.

Джин Ли Там замахна и отново поразил целта. Заби и другия нож, и завъртя и двата.

— Не съм ти майка! — изръмжа тя.

Мъжът се засмя и я отблъсна.

— Ти ни дари с Обещаното дете. Ти си майка на всички ни.

Фронтът започваше да се пропуква.

Тя замахна отново, финтирайки с лявата и мушкайки с дясната ръка. Чу изненадан стон и натисна, като заби двата ножа нагоре и навътре. Беше достатъчно близо, за да усети киселия дъх на блатния. Отново извъртя остриетата и чу писъка му.

— Кой ти каза? Обещаното дете... то умира. Какво обещание е това?

— Няма да умре, велика майко. Не може да умре, защото трябва да доведе Пурпурната императрица от много далече. Тя ще оправи всичко.

„Трябва да го заловя жив. Да го разпитам.“ Но вътре в нея гневът, който криеше в сълзите си напоследък, настояваше за друго. Бялата жега между очите ѝ нарастваше с всяка негова дума. Заби ножовете отново и го усети как пада на колене. Още един път и блатният рухна на земята.

Гласът му излезе с бълбукане.

— За мен е чест да загина от ръцете ти, велика майко.

Джин Ли Там извъртя ножовете за последно и ги извади от безжизненото тяло. Чак тогава усети металния вкус в устата си, накъсания дъх, от който излизаше пара, и потръпна от адреналина и усилията. Наведе се и доколкото можеше, обърса остриетата от омагьосаната кръв в невидимото тяло в краката ѝ.

Когато се надигна, забеляза, че строят се е възстановил и всички я гледат. Филемус огледа фронта, който не бе издържал и се обърна към нея. Кимна леко, но в очите му имаше огромно одобрение.

Викът му беше остър и ясен в сутрешния въздух.

— Да живее горянската кралица!

И като един, Скитащата армия поздрави съпругата на генерала си. Тя се поклони ниско на войниците.

След това прибра ножовете и подвикна да ѝ доведат коня, за да завърши обиколката.

Сега беше генерал, но след около час трябваше да се завърне, да отмие следите от насието и да накърми бебето си.

УИНТЪРС

Уинтърс крачеше по калните пътеки между шатрите и мислеше за разликата между кралиците и майките.

Горянският лагер кипеше от вълнение, защото вестта от дома се бе разнесла като летен пожар из сух храсталак. Птицата бе пристигнала по време на снощната вечеря, както вероятно се бе случило и в другите лагери. Носеше бялата нишка на родството и призоваваше бившите съюзници на Уиндвир на съвет. Уинтърс вече си бе събрала багажа, макар да не бе сигурна за мястото си при това ново развитие.

По време на предишната война не бе срещала Петронус, а след това той изчезна безследно. Освен това блатните нямаха съюз с Уиндвир и атакуваха постоянно протекторатите му, преди бащата на Уинтърс да се сблъска с бащата на Рудолфо. Това определено беше въпрос на държавите от Познатите земи и тя знаеше, че на нея никой няма да ѝ прати птица.

Но видя загриженото изражение на Джин Ли Там, а от подробните уроци на Терциус знаеше, че Съвет на родство се свиква крайно рядко. Разбира се, допреди сънищата ѝ да я насочат към съюз с горяните, блатните не поддържаха родство с никого. А сега единственият ѝ приятел бяха Деветте гори. Мисълта да присъства на събиране, на което не е добре дошла, беше смущаваща, но домакинята ѝ настояваше, че родството с горяните е достатъчен повод. Чувстваше, че мястото ѝ е сред народа и че беше нередно да ги изоставя дори по такава причина. И без това се чувстваше неспокойна да е толкова далеч на юг, макар птиците и пратениците, които получаваше постоянно, да я уверяваха, че всичко е наред.

— Ти си кралица — бе казала Джин Ли Там, уморена след вчерашното сражение. — Трябва да вземаш трудни решения. Често те няма да са между добро и лошо, а между добро и по-добро.

Все още чуваше тези думи, докато се разхождаше из лагера на следващата сутрин. Беше се отказала от доспехите и оръжията. Тук нямаше нужда от тях. Нямаше армия, която да вдъхновява, а и знаеше

със сигурност, че не може да се изправи срещу омагьосаните противници като Джин Ли Там. Носеше прости бричове, вълнена риза и кожен жакет — обичайно облекло на блатен. Ходеше с ръце в джобовете, а от устата ѝ излизаше пара в студения въздух. Грубоватите ѝ ботуши бяха окаляни.

Горяните събираха шатрите си, което вероятно се случваше и в лагерите на южните армии. Щяха да оставят основните си сили тук, вплетени в патово положение, макар да не беше сигурна защо е нужно. Скитащата армия не смогваше да удържи фронта, а войските на Пилос и Тюрам не успяваха да продължат на север, макар че можеше да се случи всеки ден. Частите щяха да останат повече за показност, а не като реална сила. Чистата мощ на кръвните магии и волята на нападателите да се бият до смърт правеше ситуацията неудържима за всички замесени.

„Особено за мен.“ Нещо се бе случило с нейния народ — точно под носа ѝ — и тя не знаеше какво да стори. Просто усещаше някаква належаща нужда да бъде до хората си, да им предложи помощ и да стане кралицата, която се предполагаше, че трябва да бъде.

— Лейди Уинтърс? — Гласът се извиси над шума, вдиган от войниците, които събаряха шатри и прибираха багажа.

Тя се обърна и видя един познат горянски съгледвач.

— Да?

— Нашата северна рота е на съвещание с лейди Там; довели са един от хората ви. — Лицето му беше безизразно, но в погледа му имаше потайност, от която потръпна. — Моли да дойдете. — Тонът му подсказваше, че не моли, а настоява.

Уинтърс тръгна след съгледвача към шатрата, в която прекарваше повечето си време. Общуването с жените и малкия Иаков беше единствената светлина в тези мрачни времена. Неб беше изчезнал от сънищата ѝ и те бяха пълни само с кръв, остриета и розови белези на бледите гърди. Но малкият Иаков въпреки болестта си сияеше като пълната луна. Гледката на Джин Ли Там с него и после сред войниците беше странно противоположна — тих напев, включен в основната песен.

Двамата със съгледвача стигнаха до шатрата и той отмести платнището на входа. Вътре я очакваше мрачна компания, в центъра ѝ седеше Шеймъс и трепереше. Бузите му бяха бели заради сълзите, а по

лицето личаха синини и охлузвания. От дрехите му бяха останали окървавени парцали. Когато я видя, старецът извърна очи. Уинтърс притича и коленичи до него, хвана ръцете му.

— Шеймъс, какво ти се е случило?

Джин Ли Там седеше отстрани. Линей и речната жена бяха изчезнали, но около огнището се бе събрала малка група парцаливи и мръсни съгледвачи.

Шеймъс прехапа устната си.

— Дванайсетте не съществуват. Само аз останах.

Уинтърс издиша шумно и стомахът ѝ се сви.

— Как е възможно? Тази сутрин получих писмо от теб, че се придвижвате към Родствен гроб, за да претърсите за белези.

Джин Ли Там се обади отзад, нежно, но твърдо.

— Капитане, кажете на кралица Уинтерия какво открихте.

— Писмото не може да е от него — заговори офицерът. — Попаднахме на един лагер и го измъкнахме от клетка. Загубих шестима бойци при освобождаването, но го разпознах от папския дворец и не можех да го оставя. Блатните земи са в хаос.

Уинтърс сбърчи вежди и усети как лицето ѝ пламва.

— Шеймъс, ами армията? Нали ти я оставих... какво стана?

— Разбити са. Разпръснати и мъртви, всички, които не се предадоха и не приеха белега.

Тя примигна. Целите Познати земи се страхуваха от блатната армия. Войниците ѝ не се предаваха, не и по своя воля. Как беше възможно? Внезапно осъзна думите му. Зададе въпроса, макар да знаеше отговора и това я смрази.

— Приели са белега ли?

Старецът изхлипа и отметна риза, за да покаже пресните прорези.

— О, кралице, провалих вас и паметта на баща ви.

Гледката на съкрушения, разплакан старец я смачка и тя усети как собствените ѝ очи се насълзяват. Прехапа долната си устна, за да спре да трепери.

— Какво се случи, Шеймъс?

Той наведе глава и заговори с премерен тон.

— Разделихме армията, за да претърсим селата. Всеки от дванайсетте предвождаше една част. Аз тръгнах към Валкри да

проверя тамошните селища. Открихме тайно планинско светилище. Гарик и хората му откриха друго, близо до Надеждата на Ейнсил. Започнахме да проверяваме хората за знака. — Шеймъс вдигна червените си очи. — Не всички го получават от нож. Някои го рисуват с боя. Особено тези, чиято позиция изисква тайно поклонничество.

Тя изпусна затаения дъх.

— Колко?

— Твърде много. Има предателство в самия съвет на дванайсетимата. Бяхме нападнати през нощта, отвън и отвътре. Няколко от членовете на съвета бяха пленени и получиха избор — да приемат знака или да умрат. Не знам кои бяха срещу нас, но птиците ни бяха прехващани, а съобщенията подменяни.

Уинтърс присви очи.

— Шеймъс, къде са другите?

Той отново наведе глава и не отговори. Калта и сълзите се стичаха по брадата му.

— Другите са отказали знака и са били екзекутирани — обясни капитанът на съгледвачите. В гласа му имаше горчивина, но не и осъждане.

„Губя народа си.“ Тежестта на истината я притисна и се забори със сълзите, които щяха да я посрамят. Обърна се към Джин Ли Там.

— Трябва да се върна. Не мога да дойда с вас в Уиндвир.

— Стори каквото чувстваш, че е най-добро — каза горянската кралица, но същевременно раздвижи ръце. „Обмисли избора си; може да помолиш за родство. Блатата вече са в други ръце и ще ти е нужна помощ, да си ги върнеш.“

Уинтърс кимна, но дълбоко в себе си се чудеше дали земите ѝ изобщо може да се върнат.

— Ще помисля. — После се обърна към капитана. — Какво друго можете да ми кажете?

— Има един старец, който се е обявил за пророк. Проповядва някакво ново евангелие открито и хората го слушат. — Тя видя отвращението по лицето на офицера. — Говори за писания, предсказващи падането на Уиндвир — с точност до датата, — и твърди, че това възвестява пристигането на императрица.

Сети се за думите на Езра от пещерата с извора. „Пурпурната императрица. Ново евангелие.“ Побиха я тръпки от спомена. Блатните

нямаха евангелия, само Книгата на сънуващите крале, която обещаваше дом и поправка на неправдите, причинени им през дългото изгнание. Но старецът ѝ бе казал, че има ново.

— Какви писания цитира?

Капитанът поклати глава.

— Не знам как се наричат. Старецът ги рецитира по памет, но не съм ги чувал преди. Като съдя по реакциите на народа ви, и те не са. — Той се намръщи и започна да повтаря по спомен. — И в края на дните ще се надигне вятър от кръв да прочисти и студени железни остриета да окастрят...

Думите му заглъхнаха, но Уинтърс се изненада кой успя да ги продължи.

— И така греховете на П'Андро Уим ще се стоварят върху чедата му... — изрече тихо Джин Ли Там.

„Да.“ В очите ѝ имаше нещо, което обезпокои момичето. Уинтърс преглътна и пое въздух, за да довърши цитата.

— Така ще се издигне тронът на Пурпурната императрица.

В стаята настъпи мълчание. Уинтърс видя колко е пребледняла Джин Ли Там. Горянската кралица я гледеше загрижено. „Сигурно и аз съм бяла.“ Последните събития я бяха зашеметили. Този плевел бе поникнал някак в собствената ѝ градина, право пред погледа ѝ. Пред очите на Ханрик и може би на баща ѝ. Вече си го представяше, макар това да я смайваше. Тайни срещи в пещери и горички. Проповеди на евангелието скришом. Белязване за тези, които можеха да го приемат, и боя за онези, които трябваше да крият вярата си. И през цялото време сбиране на тайна армия с кръвни магии, която да всее ужас и кръвопролитие в една зимна нощ и да премахне последните андрофрансини от Новия свят.

Хрумна ѝ една мисъл, но я изостави за момент. Просто не можеше да е вярно. Въпреки това тя беше настойчива: Възможно ли бе култът сред народа ѝ да има нещо общо с падането на Уиндвир?

— Ще дойда с вас! — промълви тихо Уинтърс. — Ще помоля Съвета на родството да изслуша молбата ми и да помогне на моя народ.

Джин Ли Там кимна.

— Благоразумно решение. — Ръцете ѝ се задвижиха. „Знам тези думи от сънищата, а старецът Езра ми ги повтори, когато се

срещнахме. Каза и още. Остани след срещата и ще ги обсъдим.“

— Добре, милейди — кимна момичето.

Старецът се размърда и тя насочи вниманието си към него.

— Шеймъс, ти ще ме придружиш и ще ми разкажеш за преживяното.

Той не отговори и Уинтърс сложи длан на рамото му. Усети го как потръпва от докосването ѝ.

— Погледни ме!

Старецът поклати глава.

— Не мога да го понеса, кралице!

Тя коленичи и бавно повдигна лицето му с длани. Наведе се и целуна мръсното му чело.

— Шеймъс, понякога няма добри пътища и трябва да се примирим с този, който изберем. Понякога друг избира вместо нас, но ни оставя да се заблуждаваме.

Хлипането му се засили и тя го прегърна, сложи лицето му на гърдите си като да беше наранено дете. „Може би всички сме наранени деца“, помисли си.

— Този белег е само на тялото ти, не на душата. Имам нужда от теб за това, което предстои — така че съм благодарна за избора, който си направил.

Нямаше нужда да се оглежда за реакции из помещението. Тишината, която бе настъпила, говореше повече от цялата Книга на сънуващите крале.

Чувстваше, че всички я гледат, но не я беше грижа. Продължи да държи плачещия старец и да шепне утешителни думи в ухото му. Той се притискаше към нея сякаш бе майка му и молеше за прошка, докато ридаеше виновно в пазвата ѝ.

Умът ѝ се насочи към думите, които щеше да изрече пред управниците на Познатите земи, за да проси помощ за народа си. Преценяваше въпроси и стратегии за най-новия завой на уимския лабиринт. Категоризираше всичко по приоритет и не спираше да шепне успокоително на мъжа в прегръдките си.

Усети необяснимо спокойствие и вече не изпитваше потребност да плаче. Цялото ѝ внимание бе заето с утешаването на Шеймъс, а собствената ѝ мъка чакаше кротко за по-късен момент в уединение.

Може би в крайна сметка майките и кралиците не бяха толкова различни.

ПЕТРОНУС

Времето в делтата започна да се затопля и Петронус свикна да се разхожда в градината за медитации на Ерлунд всеки следобед. Растенията не бяха разцъфнали, но той си ги представяше цъфтящи и това го успокояваше. Ентролузианците бяха следвали пътищата на Т'Ерис Уим, когато беше модерно, и някой забравен надзорник бе поръчал уимски лабиринт с всички компоненти за мрачна медитация.

След часовете, които прекарваше в стаята си, зазубряйки томове с родствено право заедно с Есаров, беше приятно отново да излезе на открито и това му напомняше за колибата и рибарския навес в залива Калдус.

Бе живял мирно там цели трийсет години, докато не видя кладата на Уиндвир. „Трябваше да си остана вкъщи“, укори се. Знаеше, че колебанията и себеподценяването са трикове на ума. Франсините учеха, че всеки изминат път оформя настоящето ни. Ако промениш едно завойче по дългия маршрут, и всичко може да се измени.

Можеше да остави Сетберт сам да приеме правосъдието. Можеше да го екстрадира, както желяеха Ерлунд и губернаторите. Но му трябваше антагонист, докато желанието за мъст на ордена беше силно. Трябваше да съсредоточи гнева им върху една фигура, за да може да се отърве от поста и да сложи край на андрофрансините. В противен случай обречената на миналото мечта щеше да се завърне.

Още се тревожеше от думите на Влад Ли Там. „Рудолфо е мое творение, както ти си създание на баща ми.“ Знанието, че действията му са манипулирани от внимателно стимулиране и нагласени обстоятелства, го караше да се чувства кух. Беше видял гнева по лицето на Рудолфо, когато се върна от срещата си с Там на Изумрудения бряг. Знаеше каква цена е платил горянинът и мисълта, че самият той е река, изместена с прецизни манипулации, разпалваше ярост и колебания, пред които не искаше да се изправя.

Някаква тъмна птица изпищя в далечината и Петронус вдигна поглед. Тя летеше бързо на север. Старецът я видя как изчезва и се обърна към лабиринта.

В този миг чу тихо изсвирване.

Петронус се огледа. Стражите стояха на входа на градината и си приказваха. След като направи декларацията, Ерлунд отслаби малко хватката. Вярно, че го заключваха в покоите, но докато се разхождаше, му даваха голяма свобода. В крайна сметка, ако побегнеш сега, щеше да е престъпник не само по ентролузианските закони, а и по тези на родството, на които се бе позовал като монарх.

Той тръгна бавно към входа на уимския лабиринт и спря в сянката на трънливите му стени.

— Има ли някой? — попита Петронус тихо.

Приблужи се и усети миризмата. Вонеше на канализация.

— Да, отче! — прошепна познат глас. — Пропълзях през река от лайна, за да стигна дотук.

„Гримлис.“ Той сбърчи нос и навлезе навътре в лабиринта. Долови полъха, въпреки че нямаше вятър, и разбра, че сивият гвардеец не беше сам. Насили се да върви с мързелива крачка, докато не се скри от очите на стражите.

— Какво правиш тук?

Гримлис се засмя тихо. Гласът му беше заглушен от прахчетата.

— Дойдох да видя дали сте приключили с глупостите. Хората ми наблюдават пазачите и нося резервна торбичка със съгледвачески магии. Но пътят за бягство може да обиди височайшата ви натура.

Петронус продължи да обикаля из лабиринта.

— Как разбра къде да ме намериш?

— Проникваме цяла седмица. Наблюдавах ви и чаках. Просто днес за пръв път се доближихте достатъчно до лабиринта.

Беше ред на Петронус да се засмее.

— Още малко и вонята щеше да ме погуби по-сигурно от ексекуторите на Ерлунд. — Погледна към посоката, от която се чуваше гласът, но магиите действаха и не се виждаше нищо. — Значи си дошъл да ме измъкнеш?

— Ако ми позволите.

Разбира се, сивият гвардеец знаеше отговора. И въпреки това опитваше. „Защото дългът му повелява.“ Гримлис служеше на светлината цял живот. Беше обрекъл живота и мечта си на четирима папи. Дори когато Петронус го отпрати да зарови сивата си униформа

в глинещата почва на Деветте гори, ветеранът се върна като прогонено куче.

— Знаеш, че няма да тръгна — каза Петронус, колкото можа по-нежно.

Можеше да си представи свиването на раменете.

— Знаете, че трябваше да опитам. Петронус, надига се нещо мрачно и имам злокобно предчувствие, както никога досега.

Петронус усещаше тревогата в гласа и това го притесняваше. Дори самото обръщане по име бе показателно. А Гримлис не губеше самообладание и при най-отчаяните обстоятелства. Ако се спреше на едно място, и самият той чувстваше подобна прокоба. Наближаваше отплата и Петронус се намираше в центъра ѝ.

— Тази игра на войната на кралицата е внимателно построена. Мога да спечеля битката, след като намесих родството.

— Съмнително. Начинанието е глупаво. Сред блатните има култ. Повсеместен и'зиритски бунт, а оцелелите андрофрансини са систематично унищожавани. Чу ли за летния дворец? А за армиите на север?

Петронус кимна.

— Есаров ми каза. — През нея вечер остана буден, разсъждаваше над новините. Блатни, които изгаряха жертвите си.

— Става по-лошо. Този култ е нещо невиждано и корените му са пораснали тайно и надълбоко. Според слуховете армията на Уинтерия е разделена. Самата тя се готви за обръщение към съвета.

Петронус се намръщи. Значи наистина беше проникнало дълбоко. Ордент държеше здраво тези неща и използваше Сивата гвардия и родството си, за да смачка всяка следа от и'зиритско поклонничество, преди положението да стане критично. Но блатните си бяха податливи на мистицизъм. И въпреки че ги наблюдаваха, беше трудно да се проникне между тях. С време, търпение и грижа можеше да се формира религия. Като се добавеше необяснимият достъп до кръвна магия и готовността на хората да умрат за каузата, това се превръщаше в могъщо оръжие.

Възникването на тази нова заплаха веднага след Уиндвир, не беше съвпадение. Градът разполагаше в подземията си със средства да се противопостави на тези магии. С оръжия, които да повалят новия враг. Хората щяха да кажат, че когато пастира го няма, вълците

разкъсват стадото. Но не беше правдоподобно блатен култ да е способен да унищожи Уиндвир. Не и без огромна помощ.

Есаров настояваше, че заплахата е дошла отвътре. Влад Ли Там подозираше, че собственото му семейство е компрометирано и използвано, както и Сетберт, за да се постигне това. Присъствието на златната му птичка над Уиндвир потвърждаваше подозренията. След като орденът и Ли Там бяха въвн от играта, в Познатите земи цареше хаос и насилие.

— Това са нишки от един и същ гоблен — каза тихо той.

— Да — съгласи се Гримлис. — Отче, миналата седмица сънувах как загинахте от желязно острие. Нещо се случва и подозирам, че ни карат като добитък към кланица. — Той замълча и Петронус усети неудобството му. — Боя се от предстоящото.

Петронус кимна, но не каза нищо.

— Пак моля, елате с нас. Ще намерим къде да ви скрием. Ще продължим да работим над излизането от този уимски лабиринт.

Старецът въздъхна.

— Ами ако задачата ми е да извървя този път?

В гласа на Гримлис се промъкна гняв, но той се постара да го прикрие.

— Тогава ми дайте заръки, за сега и за след като загинете. Защото, ако не тръгнете с мен, съм напълно убеден, че до месец ще сте мъртъв.

— Заради съня ли?

— Да, заради съня. И не ми пробутвайте франсинските глупости как сънищата са тайни лабиринти в душата ни, скрити страхове и забранени копнежи. Знам ги тия. Но знам и следното: Този сън изглежда реалистичен и няма да чакам да се осъществи.

Петронус спря. Беше стигнал до центъра на лабиринта и мраморната пейка за медитация. Приблужи се и седна на нея. Вече не беше сигурен дали вярва на франсинските учения по темата. Разбиранията му бяха разклатени от сънищата на Неб в гробокопаческия лагер.

— Гримлис, не мога да тръгна с теб. Трябва да завърша започнатото.

— Призовахте всеки владетел от Познатите земи, имащ родство с Уиндвир, на едно място. — Гласът на Гримлис бе натезал от гняв. —

Междувременно, противник, който няма как да спрем, помита Скитащата армия като водопад и мачка армиите на Пилос и Тюрал, без да се мъчи. — Той замълча и Петронус усети тежестта на думите му. — Отче, не разбирате ли какво се случва?

— Виждам, но пиршеството на Рудолфо и събитията от онази нощ доказаха, че ако иска, врагът може да удари навсякъде и по всяко време. Няма нужда да ни събират на едно място.

Гримлис въздъхна.

— Какви са заповедите ви?

Петронус се замисли за момент.

— Ако сънят ти се окаже истина, макар да се съмнявам, вземи хората си и помоли Рудолфо за защита. Досега не са закачили андрофрансините, които са в Деветте гори. Служи му, както служиш на светлината.

— Ще му служа, както служа на вас, отче.

— Ти ми служи добре, Гримлис.

Ветеранът се засмя горчиво.

— Не достатъчно. Добрият войник щеше да ви фрасне по главата и да ви замъкне на безопасно място.

Петронус се засмя.

— Добрият войник трябва да вярва в преценката на началника си.

Гримлис изсумтя.

— Не съм толкова наивен, старче.

Сянката се изтегли без повече думи и тежката миризма на екскременти отстъпи на чистия, хладен въздух, който миришеше на дъжд.

При първите капки Петронус не помръдна от медитационната пейка. След това започна пороят и го намокри. Стражите се появиха, за да го върнат в покоите му, и той ги последва.

„Моята отплата приближава.“

„Не. Не моята.“

Петронус усещаше тежестта на по-могъщата отплата, докато лилавите облаци плачеха за чедата на П'Андро Уим.

22.

РАЕ ЛИ ТАМ

Рае Ли Там седеше в ъгъла на препълнената килия и слушаше гласовете през тръбата. Мина половин ден, преди да осъзнаят, че във водата има упойка — трябваше да се досети по-рано. Знаеше поне пет-шест корена и билки, които причиняваха подобно състояние: гадене, замаяност, летаргия и дезориентация. Бяха прекарвали в безпомощно състояние по-голяма част от времето си тук. Сега умът ѝ бе прочистен и обмисляше стратегия след стратегия, търсейки разрешение на този ребус. Знаеше, че няма много време. В един момент щеше да им се наложи да пият вода, ако не успееше да се справи дотогава. А това щеше да значи, че фамилията Ли Там ще се присъедини към забвението на андрофрансините.

Затова продължаваше да се бори с тази загадка. Беше възложила на няколко души да следят за смените на стражата, а други се ослушваха по тръбите. Нагласи смените за сън и методите за съобщения.

„Тръби за кръв.“ Стомахът ѝ се свиваше и дъхът засядаше в гърлото ѝ. Тръбите топлеха ухото ѝ, но трябваше да слуша.

Някои от по-възрастните синове и дъщери кодираха информация в поемите, които съчиняваха за баща си под ножовете на мъчителите.

И така, Рае Ли Там седеше, разгадаваше кодове, пресяваше информацията и се тревожеше за децата. Стражите ги бяха отвели, докато бяха твърде упоени, и тя се страхуваше за тях.

Чу далечно почукване между писъците и вдигна ухо, накланяйки глава. Не, не беше по тръбите.

Ето оттам. Букви. Тя проследи звука, когато съобщението се повтори, и се приближи бавно до решетките.

„Рае Ли Там.“

Стигна до ръба на клетката и почука с нокът по метала. „Да.“

Усети лек полъх и се стресна, когато здрави пръсти сграбчиха китката ѝ и започнаха да предават послание.

„Аз съм Рудолфо, владетел на Деветте горски дома, съпруг на Джин Ли Там, четирийсет и втора дъщеря на Влад Ли Там, в

стратегически съюз съгласно родството.“

Рае приклепна бавно и Рудолфо отслаби хватката си. „Защо си тук?“

Последва пауза. „Ще го обсъдим по-късно. Корабите са готови; връщаме си флота ви, а моите съгледвачи проучват този лабиринт, преди да го прекосим. Какво можеш да ми кажеш?“

Тя примигна. Дали беше капан? Някакъв номер? „Как да съм сигурна, че наистина си Рудолфо?“

„Няма как. Просто бъди готова. Организирай хората си. Няма да ви оставим на заколение.“

Рае Ли Там се огледа. Недоверието не биваше да пречи на задачата ѝ.

Трябваше да спаси децата и не смяташе да отхвърля каквато и да е възможност. „Започнаха да режат по-бързо. Пълният помещението на два часа и приключват скоростно. Карат баща ми да гледа.“

Пръстите му замръзнаха за момент. „Подготвят железния флагман за пътешествие. Трябва да отида при хората си.“ Стисна я нежно и отново раздвижи пръсти: „Бъдете готови; няма да ви изоставим.“

Отговорът ѝ беше изненадващ с оглед на първоначалното недоверие. „Слушай тръбите и ще ти предавам каквото науча.“ Можеше да почуква леко и да се надява, че магически засилените му сетива ще я чуят.

„И аз. Но съвсем тихо, така че слушай добре.“ Той пусна ръката ѝ и си тръгна. Рае едва долови шепота на ботушите му.

Тя започна да разпраца съобщенията до семейството още преди да се е отдалечил напълно. Накара още хора да дежурят до тръбата — не можеше да си позволи да пропусне бъдещите му съобщения. Ако това наистина бе Рудолфо. Не можеше да е сигурна, а и да беше той, нямаше гаранция, че ще успее да ги освободи.

Въпреки всичко щеше да е готова.

Щом свърши със съобщенията, се върна при тръбата, за да събере колкото се може повече информация. Освен това слушаше, за да натрупа омраза. Дядо ѝ често повтаряше: „Изкови от болката си армия“.

Започна да трупа всеки болезнен писък, всеки стон, долитащ през топлите бълбукащи тръби. Усещаше, че трупа сила, докато

събираше съобщенията и почукваше по метала.

Затвори очи и видя как болката покълна в червена светлина зад клепачите. Превърна я във всепомитаща сила, пред която никой враг нямаше да устои.

РУДОЛФО

Рудолфо последва горянските съгледвачи в стаята и затвори тихо вратата. Ключалката беше проста и лесна за отключване, а съобщенията, които Рае Ли Там предаваше по тръбите, бяха верни. Стражите минаваха покрай вратата на всеки две-три минути. Съгледвачите вече бяха проверили помещението, но той настоя да го доведат, за да се увери лично. Щом влязоха, започна да оглежда инвентара.

Оръжейната беше малка и съхраняваше най-различни лъкове, остриета и щитове. Армията определено не беше организирана. Имаше оръжия от най-различни краища на Познатите земи, почистени и готови за употреба. Достатъчно, за да опазят упоените затворници, ако подозренията на Рае бяха верни. Но погледът му беше привлечен от нещо друго, докато обикаляше из помещението.

Малките сребристи стъкленици на етажерката до вратата. Плъзна се и взе една от стъклениците, махна запушалката, за да помирише съдържанието. Силната кисела миризма насълзи очите и запари на носа му. Това бяха кръвните магии. Нямахше какво друго да е. Протегна ръка зад себе си и почука с палец и показалец три пъти.

Пръстите на съгледвача докоснаха китката му. „Да, генерале?“

„И двамата си заслужихте имена в Глимърглам. Сега само оцелейте, за да можете да си ги получите.“

„Да, генерале.“

Той се замисли за момент и предаде заповедите си на очакващата ръка. „Занесете стъклениците на Рае Ли Там. Кажете й какви са и какво причиняват.“ Тя беше алхимик и щеше да разбере, подбирайки минимален брой кандидати. Тези, които ги погълнеха, щяха да платят с живота си за силата и потайността, която получаваха. Рудолфо продължи със заповедите: „Убийте стражата, вземете ключовете и ги освободете. Въръжете ги, колкото успеете, и чакайте тихо. Първият приоритет са децата; вторият — лорд Там. Изчакайте сигнала ми или потеглянето на корабите, което се случи първо.“

„Разбрано, генерале.“

Рудолфо се замисли за момент и подбра следващите си думи много внимателно. „Трябва да опазите Рае Ли Там на всяка цена!“

Първият съгледвач показа, че е разбрал, и Рудолфо повика другия, като хвана протегнатата му ръка. „Намери децата. Предай местоположението им по тръбите. Аз ще открия Там и ще сторя същото.“

Рудолфо им даде време да се отдалечат и изчака преминаването на стражата. След това се измъкна от оръжейната и я заключи. Време беше да започне. Надяваше се, че снощният набързо нахвърлян план ще издържи. Флагманът се готвеше за заминаване и не можеха да чакат повече. Възнамеряваше да се промъкне в кухнята и да натика подгизналите парцали в главната пещ. Ако Чарлс беше прав, това щеше да предаде неестествен цвят на пушека и Рейф Мерику щеше да научи, че е време да обезвреди корабите и да завземе пристана.

Рудолфо пропълзя по коридора и се спря на следващото място, където можеше да провери тръбата. При липса на нова информация Рае Ли Там повтаряше старата. Той я прекъсна с леко почукване на ноктите, надявайки се, че ще го чуе покрай писъците и течащата кръв. „Моят човек ви носи нещо. Изпълнявайте инструкциите му.“

След като получи потвърждение, Рудолфо се вмъкна в друг сенчест коридор и приближи кухнята. Беше наизустил приблизителната карта и я дообогатяваше с наученото от съгледвачите и от тръбата. Заслуша се пред вратата и направи почивка, за да се съсредоточи.

Съгледваческите магии вече оказваха влияние. Болката пулсираше зад очите му, а стомахът го присвиваше. Щеше да става по-зле, така че трябваше да отхвърли максимално много задачи, докато разсъждаваше трезво и не изпитваше чак такъв дискомфорт. Горянските съгледвачи можеха да стоят под влиянието на прахчетата с дни, даже със седмици, когато беше абсолютно наложително. Но неговото тяло плащаше скъпо всеки път, когато ги използваше, макар и рядко през годините.

Не чу нищо зад вратата и я отвори. Кухнята бе смътно осветена от отворената пещ и слабия огън. Приближи се бързо до нея и извади парцалите от джоба си. Взе един железен ръжен, за да разръчка въглените, и метна кълбото вътре. След това затвори вратата и тръгна по коридора.

Промъкна се внимателно на втория етаж и спря пред поста, който охраняваше подстъпите към третия. Съгледвачите му бяха докладвали, че на това място има поне двама души и още не бяха прониквали отвъд него — той щеше да е първият. Изчака десетина минути, но не видя как може да го стори, без да прибегне до насилие. А въпреки магиите двама към един не беше в негова полза. Нито пък искаше да губи елемента на изненадата, преди да е крайно наложително.

Рудолфо се отдалечи по коридора и откри врата, водеща към апартамент за гости. Не можеше да си представи кой би искал да присъства на мрачните ритуали, но се справи с ключалката и се вмъкна в разточително украсената стая.

Напъна се да си спомни тази част на сградата. По фасадата имаше балкони и ако разстоянието позволяваше, щеше да успее да се покатери на третия етаж. Рудолфо тръгна по дебелия килим и отвори вратата към спалнята. Тясната стъклена врата на отсрещната стена му предоставяше гледка към пристанището. Някъде там, под прикритието на облаците, хората на Рейф Мерикю завземаха корабите и обезвреждаха шхуните.

Рудолфо отвори вратата и усети топлия нощен бриз. Пристъпи навън, затвори зад себе си и погледна нагоре. Балконите бяха шахматно разположени по различните етажи и нямаше да посмее да се катери без подсилените сетива и увеличената сила от прахчетата. Само трябваше да сподави проклетото главоболие.

Качи се на парапета и подпря ръка на стената. Запази равновесие и прецени разстоянието до горния балкон, като се стараеш да не гледа надолу. Представи си, че стената е някой стар бор от детството му, и заложи на увеличените от магията сила и ловкост. Ръцете и краката му търсеха опора, а по челото му течеше пот, докато бавно си проправяше път нагоре.

Когато успя да се изтегли на балкона, беше останал без дъх, но си го пое внимателно през носа. Притаи се в ъгъла и зачака клиновете в главата му да спрат да се въртят.

Чу гласове и наклони глава. Вратата на горния балкон беше открената и оттам в нощта се разнасяше приглушен разговор на фона на шумоленето на завесите, които се вееха като флагове.

Смяташе да огледа третия етаж и да потърси по-добър път покрай стражите, но любопитството му надделя. Нямаше съмнение, че ставащото тук бе свързано с унищожението на Уиндвир и атаката на пиршеството за първородния му син. Кръвните магии се бяха завърнали в Познатите земи след падането на ордена и унищожаването на една от най-могъщите фамилии едва ли бе съвпадение. Тази сграда бе направена за кръвопускане — от наблюдателния балкон над стаята за мъчения, до системата от тръби, отвеждаща кръвта към дестилаторната, която бе заровена някъде в дълбините на подземие.

Рудолфо беше чел такива истории като дете. Знаеше за басейните и достъпа на тъмни духове от Долните земи, където кръвта и страданието можеха да откупят услуги и могъщество. Собственият му площад на мъчителите, затворен от осем месеца, имаше устройство, подобно на древните кървави храмове. Но горяните бяха запазили мъченията само като форма на изкупление и не използваша кръвта, която се проливаше в търсенето му.

Този култ беше заплаха за Познатите земи и трябваше да бъде спряно. Това означаваше, че трябва да научи колкото се може повече за него, докато освобождаваше семейство Там. Дори значеше, че трябва да освободи Влад, ако още бе жив и принуждаван да гледа как фамилията му загива под солените ножове. Той се изправи и тръгна безшумно към отсрещния парапет. Думите станаха малко по-ясни, но още не се разбираха. Мъж и жена разговаряха тихо.

Покатери се на парапета и потърси къде да се хване. Беше твърд стар за това, не се бе катерил от младини. Височините вече не бяха някогашният му приятел.

Въпреки това се насили да продължи нагоре и се озова в ъгъла на балкона.

Двамата говореха като любовници. Познаваше се по тона им и Рудолфо предполагаше, че лежат прегърнати след акта, оплетени в завивките и един в друг. Сега вече чуваше ясно думите им.

— В делтата нещата се развиват по-бързо от планираното — каза мъжът. — Ерлунд се разбърза да приключи с въпроса. Нашият човек съобщава, че последният син ще е в Уиндвир по-рано. Трябва да приключим тук и да продължим.

— Тогава ще се погрижа за Влад, преди да тръгна — отвърна жената. В гласа ѝ имаше тъга, която граничеше с любов. — Мисля, че

нашият гост е съвсем готов. А и не са ни обещавали повече от четирийсет години.

— Достатъчно е. — Рудолфо чу скърцането на леглото и тихите стъпки. — Ще нагледам децата. Скоро трябва да почнем да ги товарим.

Рудолфо пропълзя до вратата и надникна в помещението. Виждаше голата жена в леглото на светлината на единствената свещ. Беше на около двайсет, с дълги крайници и кафява коса, която се спускаше над гърдите ѝ. Тя се протегна и Рудолфо се наслади на извивките ѝ. Строен червенкос мъж се показваше и изчезваше, докато събираше разпилените си дрехи.

— Значи ще отида при Влад — каза жената и се надигна. — Искаш ли да говориш с него, преди да приключача?

Младият мъж се засмя.

— Не виждам каква е ползата. Дотогава ще е страдал достатъчно.

— Въпреки всичко сторено той е твой дядо.

— Той беше андрофрансинска курва! — Рудолфо долови горчивината в гласа му и се размърда, за да открие по-добра гледка. Мъжът му изглеждаше познат, но не се сещаше откъде. Изсечените черти и червената коса показваха, че е от рода на Там.

Момичето също му изглеждаше познато. Тя се обърна към мъжа и Рудолфо видя любовта, изписана на лицето ѝ.

— Мал, дори уимците послужиха на дома И'Зир в крайна сметка. Всички служат, без значение дали знаят. Сигурен ли си, че не искаш да говориш с него, преди да приключача?

Той я погледна с кораво изражение.

— Сигурен съм, Рия! Не ме питай повече. Няма да говоря с никого. Те не са моето семейство. — Мъжът се замисли за миг. — Но не е нужно да страдат повече от необходимото.

Облече се и обу сандалите си до вратата. Момичето, Рия, се изправи и Рудолфо беше поразен от дивата ѝ животинска красота.

— Щом съберем всичко необходимо, ще ги довършим милостиво. — Тя се приближи до Мал и го прегърна, преди да го целуне. — Безопасно пътуване, любими! И се върни скоро при мен!

Той отвърна на целувката.

— Ще се върна, когато мога. Преди не сме плавали в онези води. Бъди внимателна. Вече сме близо.

— Внимателна или не — прошепна тя във врата му, — Пурпурната императрица ще издигне трона си и ще оправи всичко с милостта си.

Двамата се пуснаха и мъжът излезе. Момичето се разкърши грациозно, тананикайки си непозната песен. Доближи се до тоалетката и се огледа в огледалото, преди да приседне и да натопи пръсти в различните отворени стъкленици.

Рудолфо продължаваше да я наблюдава. Знаеше, че трябва да излезе от стаята и да продължи, но жената го държеше като заложник. Пръстите ѝ се движеха по кожата и той я загледа запленено как нанася разноцветни линии по лицето, врата и ръцете си — оттенъци на сиво, тъмнозелено и кафяво.

Осъзна, че е блатна. Но линиите бяха по-прецизни, а цветовете се смесваха съзнателно. Тя се размърда и Рудолфо видя в огледалото розовия белег над сърцето ѝ. Беше малко встрани и докосваше лявата ѝ гърда.

— Скъпи Влад! — промълви тя на огледалото, докато мажеше устните си с боя с цвят на разляна кръв. — Тази нощ родството ти е най-сетне излекувано и скоро то ще спаси всички ни.

Рудолфо я изчака да наметне тънка роба на голо и да тръгне към вратата. Щом жената излезе, той преброи до пет и я последва.

Побърза да я настигне по коридора, като се надяваше, че сенките ще го скрият. Протегна ръка към кръвната тръба и усети топлите импулси на съобщенията по нея. Останалите бяха готови, съобщаваше Рае Ли Там, а противникът им още не подозираше. Децата бяха намерени и семейство Ли Там чакаше в готовност, въоръжено с всичко възможно. Рудолфо почука внимателно с нокът няколко пъти и им нареди да изпълняват заповедите.

Стигнаха до широко стълбище, привършващо пред двойна врата. Писъците се усилиха. Момичето подсвирна и портите се отвориха. Рудолфо побърза да се мушне на наблюдателната платформа заедно с нея.

Гледката почти го остави без дъх, въпреки че бе прекарал часове, пиейки вино и гледайки как мъчителите му вършат изкупителното си дело.

Рудолфо потисна ръмженето си и разхлаби съгледваческите ножове в каниите.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Не помнеше кога за последно е спал и откога е вързан на рамката. Имаше смътни спомени, че Рия го остави на кръвопускач с тъмна роба, който работеше с повече увереност, отколкото съчувствие. Влад копнееше за нейните ръце и острието, движещо се бавно и с любов...

„Не. Това не е любов. Това е извратена връзка между пленник и похитител — продукт на отчаяние и изкривени надежди.“ Но фантазията беше изкусителна.

„Ще изкова от болката си армия.“

Ала Влад Ли Там знаеше, че няма никаква армия. Бяха подкарали децата и внуците му в наглед безспирен поток. Вече не се отдаваха на мъченията, а действаха с машинна прецизност.

Усети нежна ръка на рамото си и дъхът му спря.

— Върнах се, Влад! — прошепна Рия.

Не каза нищо, но се извъртя достатъчно, за да види ходилата и началото на прасците ѝ, които се подаваха под тънката роба.

Чу как пръстите ѝ се мърдат над колекцията от ножове, преди да избере някой.

— Това е последната ни нощ — каза тя дрезгаво. — Тази нощ болката и страданието свършват и родството ти с дома И'Зир ще бъде излекувано. Готов ли си да приемеш знака на последния си господар?

Влад опита да отговори, но се чу само бълбукане. Боговете да са му на помощ, щеше да ѝ каже точно това, което тя искаше да чуе. „Да. Само спрете. Пощадете каквото е останало от семейството ми и приключвайте с мен.“

Не успя да произнесе нищо разбираемо.

До ушите му достигнаха приглушени експлозии и острият звук на трета тревога. Извърна се и видя как момичето изпуска ножа и вдига глава с присвити очи. Тя трепна внезапно и отвори уста, но не каза нищо. Нисък и омагьосан глас зашепна дрезгаво. Влад го познаваше, ала не можеше да се сети откъде.

— Развържете го. Тъмното ви дело приключва тази нощ.

„Убий я! — искаше да замоли той невидимия натрапник. — Не говори, не преговаряй, просто забий ножа в бъбрека ѝ и го развърти здраво.“ Но същевременно се надяваше тя да избяга, за да може някой ден отново да го учи нежно на любов и родство с острието си.

Влад Ли Там видя как момичето опитва да се съпротивлява, видя и капката кръв, която се показва на боядисания ѝ врат.

— Развържете го веднага или ще добавя кръвта ти към останалата, пролята на това място!

Под тях се чуваха шумове от схватка. Нападателят махна длан от устата ѝ.

— Освободете го — нареди Рия.

Влад Ли Там усети как рамката се изправя и как свалиха каишките и оковите му. Щом го развързаха, се строполи тежко на пода и изстена.

Гласът проговори отново.

— Там, можеш ли да станеш?

Внезапно разпозна гласа, макар да не можеше да повярва на ушите си. Намери името и го изграчи:

— Рудолфо?

Момичето затаи дъх от изненада.

— Рудолфо, Пастирът на светлината? Баща на Иаков, Обещаното дете?

— Да, аз съм — отвърна той горчиво.

Рия извика на останалите.

— Не го наранявайте. Знаем какво ще ни струва.

Влад събра сила и се отблъсна от пода с треперещи ръце. Надигна се някак, след което се подхлъзна и падна по очи в собствената си кръв. Изстена и изпълзя с мъка от лепкавата локва под рамката.

— Какво ще струва? — попита Рудолфо.

Момичето не отговори.

— Как изглежда? — продължи тя. — Обещаното дете? Розово ли е? Сияе ли от живот и здраве? Със сините очи на майка си и тъмните коси на баща си ли е? Смее ли се? Или е сиво и сбръчкано, и се мята като риба на сухо, борейки се за живота си?

Влад Ли Там чу изръмжаването на Рудолфо.

— Какво знаеш за сина ми, блатно момиче?

Тя се засмя и за неговите уши смехът ѝ бе като музика.

— Идваш да търсиш спасение, но няма да го откриеш по пътя, който си избрал.

Рудолфо престана да ѝ обръща внимание и повтори:

— Можеш ли да станеш?

Влад Ли Там събра сили и се надигна отново, успявайки да приседне. Момичето беше странно извито, защото Рудолфо я държеше отзад, а робата ѝ бе отворена. Стражите стояха с ръце на ножовете си и местеха очи между Влад, Рия и затворените врати, зад които кипеше схватка.

Там напъна да се изправи, но краката му не издържаха и той отново се срина с треперещо тяло.

Вратите се отвориха с трясък и на наблюдателния балкон връхлетя ураган от насилие.

Усети как някой го хваща и прошепва в ухото му:

— Аз ще те нося, татко!

Беше вдигнат и прегърнат като дете от силни, сигурни ръце и внезапно заплака. Спазмите от мъка и облекчение разтърсваха тялото му, докато се държеше за врата на син, когото вече не разпознаваше. Преди да попадне на това място, различаваше децата си по гласа, миризмата, звука на стъпките им. Но сега надушваше само кръв, а ушите му кънтяха от предсмъртните поеми на падналите.

Едва осъзнаваше, че наоколо се води схватка. Рудолфо беше близо до него и държеше момичето за заложник, без да спира да цъка с език. След това започнаха да си пробиват път надолу по стълбите и коридора, който бе измерил така внимателно в началото на пленничеството си. Чуваше шепота и стърженето на остриетата, които се вихреха около него.

Синът му падна на два пъти и го изтърва, но успяваше да го прикрие със собственото си тяло. Накрая го метна на рамо като торба с портокали, за да може да пази по-добре равновесие, а и за да държи нож с лявата ръка.

Пробиха си път през приземния етаж и се изсипаха навън в топлата нощ. Железните кораби бълваха пара, а една от шхуните потъваше в пристанището. Вторият дървен съд пушеше, но още се държеше над водата. Група неомагьосани мъже се сражаваше близо до трапа му. Влад не виждаше флагмана, но чуваше рева на оръдието му.

По пътя към кея ги пресрещна вълна от невидима сила. Тези войници бяха успели да се приготвят. Влад усещаше мощта им, чуваше приглушените звуци на схватката, но не виждаше нищо. Стената удари сина, който го носеше, и ги събори на земята. Соленият пясък попадна в отворените му рани и той изпита изгаряща болка. Извика силно, въпреки че не искаше да го прави.

Невидими ботуши започнаха да ги ритат и той чу звук от счупени кости наблизо.

След това се разнесе вик, още от децата му се хвърлиха върху нападателя и го повалиха с остриетата си.

Вдигнаха го силни ръце и чу гласа на друг син.

— Аз ще те нося, татко!

Поеха напред и достигнаха подножието на стълбите. Над кейовете се вдигаше прах и пясък от омагьосаните бойци, които се сражаваха там.

Нов силен натиск и Влад Ли Там отново падна на земята. Този път даже Рудолфо и заложничката му бяха съборени. Влад не виждаше какво става, но чу стона на горянския крал. Наоколо ботуши и боси крака се бореха за стабилност, докато авангардът на Ли Там се сражаваше с войниците на култа.

— Ставай, старче! — прошепна задъхано Рудолфо. — Не мога да те нося и едновременно да държа тази дива котка.

Влад застана на колене и лакти и опита да се изправи. Някой друг го вдигна. Видя неомагьосаните ръце. Ариергардът — въоръжен с каквото има — ги бе настигнал. Следваха ги децата с бели роби и кървави петна от пресните белези, които бяха получили.

До ушите му достигна тихо подсвирване. Рудолфо отвърна на сигнала. Влад усети полъха отляво и разпозна тропането на тичащ съгледвач.

Затвори очи за момент, връхлетян от страха, който го разкъсваше. Не страх за него, а за семейството му. Толкова много бяха умрели, а мисълта, че в момента загиваха още, разрушаваше и малкото, което бе останало от него.

Не видя изстрела от флагмана, но чу грохота. След това силното свистене и светът избухна сред светлина и жега, която го събори на земята. Зърна, че оръдейният залп е попаднал в ариергарда и е помел една трета от него. Децата се бяха присвили уплашено.

— Спрете! — избумтя подсилен от магия познат глас. Беше внукът му, Мал Ли Там. — Ще избия децата, макар да предпочитам да не го правя. Освободете жената.

Рудолфо се поколеба.

— Направи го. — Гласът на Влад бе по-умолителен, отколкото му се искаше. — Няма да рискувам семейството си допълнително.

Момичето падна напред и се надигна, загръщайки робата си. Обърна се към Влад с усмивка.

Мал Ли Там се провикна отново.

— Рудолфо, накарай пирата си да освободи входа на залива. Рия, доведи Влад до флагмана. Явно плановете ни трябва да се променят.

Влад я погледна и се изненада от спокойния си тон.

— Ако дойда, ще оставите ли другите на мира?

Тя кимна.

— Да, Влад. Ти спечели изкупление за греховете на фамилията си. — Усмивката ѝ стана по-широка и очите ѝ засияха от любов. — Ще ти дам знака и ще те оставя да почиваш, с изтекла кръв и излекувано родство.

Тя протегна ръка. Влад знаеше, че приемането ѝ е най-важното нещо.

— Дори ще те нося, ако се наложи.

— Сам ще ходя. — „Ще изкова от болката си армия.“

Надигна се на нестабилните си крака и потрепери от усилието. След това се насили да направи стъпка, след нея втора. Семейството му го гледаше. Рия вървеше до него и когато стигнаха до трапа, го изчака да мине пръв. После го последва.

Мал Ли Там седеше на кърмата. Влад се насочи към него.

— Мал, ще спазиш ли думата си? Ще пощадиш ли другите в замяна на моето идване?

Мъжът кимна.

— Да, дядо.

— Заведи ме до перилата, за да се обърна към тях за последно.

Мал Ли Там присви вежди.

— Побързай. Потегляме.

„Ще изкова от болката си армия.“

Влад прие протегнатата ръка и тръгна с младия мъж към носа. Обърна се към синовете, дъщерите и внуците, и откри Рае Ли Там.

— Ти ще бъдеш глава на семейството!

След това събра цялата си останала сила, обви ръце около първия си внук и се хвърли през перилата. Усети силното издумтяване, когато противникът му се удари в кея, и двамата плъснаха в топлата вода. Солта в раните му го караше да изпищи, но не смееше да изпусне въздуха и продължаваше да стиска внука си. Ръцете му се плъзнаха по съпротивляващото се тяло, търсеха гърлото. Изви се към гърба на младия мъж, обгърна го с крака и продължи да го души, докато потъваха.

Остави морето да гори одраната му кожа и това подхрани болката му. От нея изкова армия и я впрегна в унищожаването на един-единствен човек.

И внезапно Влад Ли Там не беше сам във водата. Обгърна го блестяща синьо-зелена светлина и ушите му се изпълниха с песен. Могъществото и красотата ѝ го поразиха. Въпреки че продължаваше да стиска гърлото на внука си, изпитваше порив да плаче и да крещи. Внезапно светлината изчезна и някакви ръце започнаха да го дърпат към повърхността. Ръце, които не виждаше.

Той се изви и продължи да стиска Мал с една ръка, докато с другата затършува из дрехите му. Мал Ли Там риташе и се съпротивляваше с неочакван прилив на енергия.

„Трябва да е тук.“

Пръстите му напипаха томчето в скрития джоб, а невидимите ръце се върнаха отново. Той се отърси от тях за пореден път и изпусна въздуха си, за да потъне надолу. Успя да извади книгата, но невидимите ръце го докопаха пак и го задърпаха към повърхността.

Мал Ли Там продължи да се мята и да потъва, постепенно изчезвайки от поглед.

— Татко, спри да се съпротивляваш! — прошепна Рае Ли Там, когато изплуваха. Усещаше тъгата в гласа ѝ, но не я разбираше. И защо се беше омагьосала?

— Добре — каза той. Рия беше поела контрол над флагмана и корабът се носеше към устието на залива. Пет от неговите кораби и двете шхуни се полюшваха апатично, докато продължаваха да горят и да потъват. Семейството му чакаше на кея останалите приближаващи съдове.

Влад Ли Там притисна тънката книжка на баща си към гърдите си и се остави в здравите ръце на Рае.

НЕБ

Слънцето се издигна с ужасяващо величие и боядиса пейзажа с цвят на кръв. Неб стоеше на последния хребет и гледаше надолу към разхвърляните останки на града.

— Стигнахме — обяви мехослугата.

Младежът огледа тихата непомръдваща околност.

— Кой е този град?

— Порт Чарис — родното място на П'Андро Уим.

Неб кимна и се протегна след дългото бягане. Опиянението от песента още отекуваше между слепоочията му.

— Моите братя ще са радостни да се запознаят с теб, Водачо Небиос. Всички сме виждали идването ти насън. — Металният човек закричи спокойно към руините. Младежът го последва.

Навлязоха дълбоко в града и се спряха пред основите на огромна кула, чийто купол бе рухнал навътре. Масивните двойни врати имаха десетина ключалки на Руфело. Неб загледа как мехослугата започва да върти комбинациите и опита да запомни поредицата от числа и символи, които отвориха вратата навътре.

Металният човек пристъпи в широкото приветливо помещение и спря. Раменете му трепнаха, а металното тяло се разтреса диво. Очите му се отваряха и затваряха.

— Боя се, че не функционирам нормално — каза мехослугата.

Устата му се затвори и треперенето стана още по-трескаво. Внезапно висок дрезгав глас огласи празното пространство.

— Казвам се Чарлс. Аз съм архиинженер по механични науки от андрофрансинския орден в Уиндвир. Нося съобщение за скрития папа, Петронус. Библиотеката падна с предателство. Санкторум лукс трябва да бъде защитен.

Спря и погледна към Неб.

— Операционният ми свитък е значително променен от брат Чарлс и неговия асистент.

— Това е съобщението, което донесе при Портата на пазителя.

— Отец Чарлс ми го предаде по време на пленничеството в делтата.

„Отец Чарлс?“ Неб знаеше името добре. Човекът, който бе възродил мехослугите от миналото, работейки с остатъците от книгата на Руфело, за да възстанови механичните чудеса.

— Чарлс е оцелял след Уиндвир?

— Той промени оперативните свитъци и паметта ми, защото вярваше, че папа Петронус е още жив. Новите заповеди създават логически конфликт. Санкторум лукс не трябва да бъде защитаван. Трябва да бъде унищожен в определен момент, за да спаси светлината. Да я запази от тези, които искат да я превърнат в мрак. Сънят е ясен по този въпрос.

Неб усети нарастващо безпокойство и погледна към тъмния вход. Не чуваше и не помирисваше нищо. Насили се да влезе вътре.

— Не виждам нищо.

Мехослугата тръгна към отсрещната стена и Неб видя някакъв панел на смътната светлина от кехлибарените му очи.

— Осветлението не функционира.

Младежът излезе навън, за да приготви факла. Когато се върна, мехослугата бе изчезнал. Малката вратичка на отсрещната стена бе отворена и Неб влезе през нея. Внезапно му се зави свят, когато се озова на тясно стълбище над широко пространство. Някъде отдолу се чуваше тракане на метал в метал от спускането на мехослугата.

Миризмата не можеше да се сбърка. Пушек, пепел и изгоряла хартия. Неб усети как стомахът му се връзва на възел.

„Санкторум лукс не трябва да бъде защитен.“

Когато стигна до дъното, мехослугата го очакваше.

— Сгреших. В крайна сметка не си подранил, Водачо Небиос.

Масивното подземно помещение се простираше отвъд светлината на факлата. Миризмата на стар пушек беше силна и Неб знаеше, че това е само една от многото стаи. Беше сигурен, че всичките са в такова състояние: урни, съдържащи праха на светлината.

Отпусна се тежко на мръсния каменен под и изчака мислите му да се подредят. Възможно ли бе скритият враг, унищожил Уиндвир, да е стигнал и до това място? Не. Загадъчните думи на мехослугата продължаваха да се въртят в главата му.

— Значи е била тук? Библиотеката?

— Левга след левга — потвърди металният човек. — Копирана и пазена от мен и братята ми.

Неб си пое шумно дъх и го изпусна бавно. Усещаше как нещо стиска сърцето му. Тежестта му причиняваше главоболие и връщаше спомени за пламък, падащ от небето, и колона от пушек, закриваща слънцето.

— Унищожена заради един сън?

В началото мехослугата не отговори. Той се насочи към центъра на помещението и приседна тежко. Слабият му дрезгав глас беше пропит с тъга.

— Жертвана заради съня. Също като мен.

Неб присви очи.

— А ти как си жертван?

Мъката в гласа беше непоносима.

— Няма да участвам във Великия отговор. Отсъствието и промените в записите ме изключват. — Той се обърна към Неб. В кехлибарените му очи имаше ръждиви сълзи. — Не тъжа за мен, Водачо Небиос, защото се радвам, че ще върна съня. Не тъжа и че братята ми са ме изоставили; на тяхно място щях да сторя същото. Отговорът трябва да бъде даден. Скърбя, че толкова много от светлината бе изгубена, преди да чуем съня. Преди да ни научи, че Санкторум лукс е нещо повече от свитъци и книги от отминали епохи. Много по-възвишено призвание от това, за което ни създадоха господарите.

Загадъчните думи пресекнаха и Неб опита да ги разгадае, доколкото можеше.

— Къде са отишли останалите?

— Последвали са съня. И ти ще го последваш по пътя към дома. — Мехослугата отвори кухнята на гърдите си и бръкна с дълги метални пръсти. — В моята памет ще откриеш пълен списък с унищоженото от моите братя.

Той започна да изважда метални пластини и оплетени жици, и да ги дърпа, сякаш бяха упорити плевели. Светлините му примигнаха и се замъглиха, а устата му се отвори и затвори.

Неб пристъпи напред. Мислеше, че трябва да стори нещо и да предотврати случващото се пред очите му.

— Как ще последвам съня?

Мехослугата вдигна поглед от пепелищата на изгорената библиотека.

— Последният код е първият ден от пристигането на Водача. Останалото ще откриеш в песента.

Ръцете му продължаваха да дърпат пластини и кабели и да ги разпиляват. Неб откри, че се просълзява, макар да не знаеше защо.

Металният човек се килна на една страна. Ръцете му се забавиха, но продължиха да дърпат вътрешности. Духалата свистяха леко, а очите му се бяха превърнали в светли точки по стъклената повърхност. От устата му излезе слаб звук и Неб се наведе напред. Шумът се засили, докато металният човек даваше последен напън на изкуствените си дробове.

Песнопението отекна със собствен живот сред гробницата на изгорените книги. Металният човек дръпна здраво, изтръгна последната си пластина и я побутна към Неб.

Медните жици се откачиха и музиката спря.

Младежът погледна към самоубилия се мехослуга, докато последното ехо от песента изчезваше, и усети извъртане и щракване дълбоко в себе си. Ключалката на Руфело на душата му се бе отворила към нещо, което не бе откривал досега. „Последният код е първият ден от пристигането на Водача.“

Беше дошъл тук да търси Санкторум лукс, но си тръгваше с друга цел. Знаеше, че може да прерови изпепелените останки на библиотеката, но реши да остави тази работа на други. Така или иначе нямаше да открият нищо тук.

Щеше да се върне до затворения кладенец и да притисне ухо към него. Щеше да изслуша кодовете в песента и да открие източника на съня.

„Тя настоява за отговор.“

Някъде метални ръце създаваха този отговор и Неб знаеше, че е призван да ги последва. Сякаш нищо друго нямаше значение. Сякаш всичко останало зависеше от това да открие съня и да му се подчини.

Той посегна и взе последната пластина от пръстите на мехослугата.

След това се отдаде на песента и напусна гробницата, избрана от металния човек.

23.

ЛИСИАС

Лисиас прокара пръсти през косата си и се намръщи на докладите на сгъваемата масичка. Навън вятърът свистеше над полето на Уиндвир и студът се просмукваше в шатрата въпреки печката в ъгъла.

Това беше нещастно, опустошено място и сърцето му се късаше, че е отново тук. Ужасните образи бяха жигосани в мозъка му. От игривото настроение на Сетберт, докато гледаше как огънят пада от небето и пиеше вино със сирене; до изпепелената, воняща гора от кости, останала за Петронус и армията гробокопачи. Това беше напомняне за геноцида, в който бе участвал, служейки на незаслужаващ верността му човек. В крайна сметка това му струваше скъпо. Както и на нацията, която обичаше над всичко.

След като Деветте гори се съгласиха да организират съвета, той прекара две седмици в подбор на почетна стража и подготовка за пътуването на север. Горяните работеха здраво, за да посрещнат представителите на Познатите земи, и бяха издигнали огромен навес. Лисиас подозираше, че под него се е провел и андрофрансинският събор. Бяха разположили внимателно лагерите на различните народи. Вторият капитан на съгледвачите работеше с аташета от останалите армии, за да е сигурен, че всяка нация е на място, съответстващо на сложната мрежа от отношения, допълнително напрегнати от последните беди на север.

Съветът бе започнал преди три дена. Новата горянска кралица Джин Ли Там председателстваше като домакиня и започна с процедурата по приемането на дневен ред. Не беше изненада, че събитията в блатата бързо изместиха ентролузианския въпрос. В лагера се носеха слухове за и'зиритски култ и назряващ преврат. Младата блатна кралица бе вместена в графика заедно с Мейров и намръщения наместник на Тюрам. Петронус също внесе молбата си за публичен процес, подкрепен от Ерлунд. След това бяха включени и други въпроси, защото не бе имало съвет от твърде дълго време. В дневния ред влезе и достъпът до Изпепелената пустош през Портата на

пазителя, тъй като орденът вече не съществуваше. Представители от Разпръснатите острови внесоха петиция за връщането на андрофрансинските титли по техните територии. Списъкът беше дълъг. Лисиас му загуби края, защото умът му бе зает с друго.

„Трябва да отидеш при нея. Няма да е трудно да я откриеш.“ Дъщеря му беше с горянския наследник някъде из града от палатки. Беше получил потвърждение от шпионите си и уверение, че е жива и здрава. Това трябваше да е достатъчно. Но не беше и той копнееше да я види.

Нещо повече, копнееше за някакво изкупление. За много неща, не само като родител. Тихите заснежени гробове на Уиндвир нашепваха за греховете му. Когато сънуваше нощем, виждаше студените очи на Влад Ли Там, докато му подаваше увитото в парцал оръжие и фалшифицираните признания на тайната им среща. Чуваше сподавените писъци, докато с Гримлис помагаха на папа Непоколемим, братовчеда на Сетберт, да се раздели с живота си, за да сложат край на война, която не можеха да спечелят със сила, но можеха да не загубят с интриги.

Петронус беше сгрешил. Не биваше да съди Сетберт, без да се съобразява с родството и ентролузианските закони. Но надзорникът бе унищожил Уиндвир, без значение с какво основание, и се хвалеше с това. После бе прекършил икономиката на Ентролузия и започнал война, последиците от която продължаваха да бълват насилие по-бързо, отколкото Там можеше да заплете стратегиите си. Безредиците на север и появата на блатните бойци далеч извън територията им, гражданската война, продължаваща в Пилос и Тюррам и едва свършила в делтата, бяха сред тези последици. От негова гледна точка преди Уиндвир да падне и андрофрансините да загубят ролята на пастири — и преди Там да разпусне мрежата си и да изчезне, — Познатите земи бяха по-безопасни.

Преди Сетберт да развихри кръвните магии на Ксум И'Зир.

„И аз му помогнах!“

Замисли се за дъждовната нощ отпреди година, когато бе опитал да оправи нещата. В сътрудничество с Там бе подхвърлил фалшифицираната предсмъртна бележка, в която според него имаше доста истини. Тя обвиняваше Сетберт и братовчед му в унищожаването на Уиндвир. Е, Непоколемим беше измамен и

манипулиран. Това бе ясно. А Сетберт тръбеше, че има документи, доказващи плановете на андрофрансините да подчинят Познатите земи. Но когато го накараха да ги покаже в нощта на ареста, той не успя да представи нищо и побягна.

Не, според Лисиас Сетберт си беше получил заслуженото и сега обвиняваха погрешния човек. Ако имаше злодей, то той по-скоро бе Влад Ли Там, а не Петронус.

Лисиас разтърка очи и се насили отново да прочете докладите. Нещо го човъркаше и настояваше да му обърне внимание.

„Никога не е късно да сториш правилното.“ Помнеше думите на баща си от много отдавна. Същите думи бе повторила и дъщеря му Линей, когато се съюзи с демократите и опасната им философия.

Той подсвирна за птичаря и на един пергамент тройно кодирал съобщението. Мъжът се появи и взе бележката с инструкциите, която трябваше да замине с бялата нишка на родството. Лисиас избута докладите, намери чист лист хартия и започна да пише.

След час бе изложил всичките си спомени от онази нощ в Пилос и по-късните събития в покоите на Непокосебим. Накрая документира и опита за арест на Сетберт.

След това се спря на дните преди войната и преди падането на Уиндвир.

Знаеше, че няма нужда. Че няма как родството да признае Петронус за виновен. Той беше талантлив оратор, а гробовете на Уиндвир му предоставяха чудесна сцена за тази драма. Освен това беше силен крал и може би най-кадърният политик сред папите.

Но Лисиас не го правеше, за да спаси Петронус. В това нямаше съмнение.

Надяваше се, че по-скоро би могъл да спаси част от себе си.

Когато звънциите оповестиха възобновяването на съвета, той стана, взе меча и шлема си и тикна наръча с бележки под наметалото си.

УИНТЪРС

Уинтърс седеше встрани и гледаше как Джин Ли Там председателства в поредния ден на разпити и дискусии. Беше ѝ трудно да следи всички обрати в политиката на Познатите земи. Блатните си имаха съвети, но техните бяха по-прости и с много по-малко помпозност. Основните решения се вземаха с единодушие, а като кралица основната ѝ задача бе да сънува и да изнася проповеди в случай на война. Блатните бяха изолирани и имаха единствено едностранно родство с горяните, така че досега не бе имала възможност да види сложната система от правила и етикет на такава официална среща. Терциус ѝ бе обяснил тези въпроси, но дори бившият андрофрансин бе прескачал множество тънкости като ненужни и маловажни за нейната работа.

И така, тя седеше и се стараеше да слуша спокойно. Мълчеше и наблюдаваше. И най-вече се опитваше да не се тревожи за народа си, което бе непосилна задача. Нямаше повече вести, откакто съгледвачите бяха довели Шеймъс. Пътуването към Уиндвир — далеч от страдащия ѝ народ — убиваше нещо в нея с всяка измината левга. Дори надминаваше болката от изчезването на Неб. Макар че, когато се спуснаха в полето към растящия град от палатки, си спомни за първата им среща, първата целувка, тайните разходки около северната граница на изпепеления град. Тези спомени ѝ се струваха като дребни грижи в сравнение със случващото се на народа ѝ.

Чу удара на чукчето, когато Джин Ли Там призова за тишина. Жената изглеждаше уморена, но царствена. Червената ѝ коса бе прибрана назад и задържана с платинени гребени. Сините ѝ очи бяха ясни, докато оглеждаше тълпата от подиума.

— Продължаваме с процеса на Петронус, крал на Уиндвир и бивш Свещен взор на андрофрансинския орден. — Тя кимна към масата на Петронус и Есаров. — Въззивникът може да продължи с декларацията си.

Есаров стана и се поклони.

— Благодаря, лейди Там. — Той пристъпи напред. — През последните два дена изслушахме как Ерлунд и губернаторите му обсъждат смъртта на Сетберт. Съветът разпита свидетели на андрофрансинския събор. Чухте и самия Петронус да говори. Няма съмнение, че този човек е езекутирал съвсем хладнокръвно Сетберт. — Мъжът присви очи и Уинтърс забеляза, че се е втренчил твърдо в Джин Ли Там. — Лейди Там, вие също сте присъствали лично на събитията и говорихте пред съвета. Но искам да ви задам един въпрос. — Той се завъртя към препълнената шатра и взе един пергамент от масата.

Джин Ли Там го погледна объркано.

— Питайте, Есаров. Имате думата и не е нужно да искате позволение.

Уинтърс се приведе напред. Усещаше нещо различно в гласа му и забеляза, че докато говореше, се обърна към публиката.

— Много добре, лейди Там. Ще бъда директен. До знанието ми достигна, че Петронус е бил силно повлиян от клана Ли Там — манипулиран пряко от баща ви, според високопоставен офицер от ентролузианската армия. Според документите, които получих, архикнижовник Орив — познат и като папа Непоколетим — не е извършил самоубийство, както ни карат да вярваме. Смъртта му е планирана със съучастието на баща ви, Влад Ли Там. — Есаров погледна към Ерлунд. — Семейството на Сетберт също е замесено, макар да не се знае до каква степен. Искали са да спрат войната, която било ясно, че не могат да спечелят, и да избегнат гражданската война в делтата. Предсмъртната бележка на Непоколетим, която обвинява Сетберт, е фалшификат, изготвен от семейство Ли Там. Освен това е било осигурено и оръжие. Капитан Гримлис, служител от личната гвардия на Орив, е помогнал по въпроса. — Есаров направи пауза и се завъртя към подиума с тънка усмивка. — Имам следния въпрос, лейди Там. Вие знаехте ли, че баща ви е замесен в тези събития заедно с Петронус?

Уинтърс погледна в лицето Джин Ли Там. В началото кралицата примигна, но запази самообладание. След миг лицето ѝ почервения от гняв.

— Баща ми е замесен в много неща — каза тихо тя. — Какво целите с тези наблюдения, Есаров.

Мъжът разпери ръце.

— Само едно, лейди Там. Опустошението на Уиндвир е най-голямата трагедия в историята на Познатите земи. Не сме виждали подобно нещо от времената на Ксум И'Зир и Епохата на смеещата се лудост. Както ни учат франсините, тези рани са много по-дълбоки, отколкото осъзнаваме. — Той започна да крачи из залата, като задържаеше погледа на събраните владетели. Спря пред Мейров и Уинтърс видя как студен гняв изопва лицето ѝ. — Петте пътя на мъката може да ни поведат по извита пътека към решения, които може да са прекалени, но в дадения момент са изглеждали необходими. — Мъжът продължаваше да крачи. — Хората се питат по кръчмите: „Ти къде беше, като падна Уиндвир?“ Ние не сме богове — повечето от нас дори не вярват в тях — и нямаме прахчета и магии, които да проясняват съзнанието при такава насилствена травма. — Спря се пред масата и се взря в Петронус. — Всички действахме, както чувствахме, че е правилно, при падането на Уиндвир. Добре или зле. Но да съдим един човек, когато има много други, които трябва да се присъединят към него, ми се струва прибързано и несправедливо.

Уинтърс огледа присъстващите. По лицата им си личаха припомнената мъка и новоразпаленият гняв. Джин Ли Там се надвеси от подиума.

— Какво предлагате, Есаров?

Мъжът се усмихна.

— Предлагам пълно разследване, упълномощено от родството, и със сътрудничеството на всички страни. Разследване за унищожението на Уиндвир и на всички действия, свързани с него, със свидетелстване под клетва на вашия баща Влад Ли Там и другите замесени. Ще съдим всички, не само един човек. Или — той направи пауза и Уинтърс чу шепота в помещението — ще оплачем мъртвите, ще продължим напред и ще възстановим държавите си, ще лекуваме разкъсаното родство и ще помагаме заедно на кралица Уинтерия срещу култа в земите ѝ. Всеки от вариантите е добър, но и за миг не мислете, че днешното ни дело е нещо повече от драскане по повърхността на истината и правосъдието.

Уинтърс се завъртя на стола и брадвата помръдна в скута ѝ. За миг ѝ се стори, че вижда движение в отражението на полираната ѝ повърхност.

Внезапно прозвуча трета тревога и в шатрата нахлу могъщ вятър, следван от млада жена. Горянските съгледвачи бяха изтласкани от омагьосания ѝ ескорт.

— Идвам с мир и милост! — извика тя и вдигна ръце. Носеше ризница от златисти люспи, а в косата ѝ бяха вплетени кости, клончета и седеф. Лицето ѝ беше изрисувано като на Езра — с внимателно нанесени ивици в тъмните цветове на земята, които подчертаваха широките ѝ кафяви очи. Беше невъоръжена. — Прощавайте, че закъснях. Занимавах се със спасителна операция. Иначе се надявах да се включа от самото начало. — Момичето погледна към Уинтърс и се усмихна с топла привързаност, когато срещна очите ѝ. — Уинтерия! — кимна ѝ тя. — Силно и пророческо име!

„Познава ме!“ Уинтърс отвърна трескаво на кимването, надявайки се, че новодошлата ще отмести поглед. Нещо в очите ѝ я плашеше. Нещо, прикрито като любов.

Другите се бяха изправили на крака. Уинтърс забеляза как съгледвачите от Ентролузия и Тюрам изваждат оръжия и изчезват под ефекта на прахчетата. Горянските съгледвачи още бяха неомагьосани, но се скупчваха около Джин Ли Там и Петронус, стискайки ножовете си.

— Моля съвета за аудиенция! — заяви жената.

Джин Ли Там се намръщи.

— Спрете тревогата — нареди тя, преди да се обърне към младата жена. — Идваш на мирното ни събиране без покана и с омагьосан ескорт, който, предполагам, е готов за схватка. Коя си ти и каква работа имаш сред нас? — Спокойствието на горянската кралица изуми Уинтърс.

— Идвам във връзка с нашето изкупление и покаяние, велика майко! — каза жената. — Аз съм Уинтерия бат Мардик, пръв и истински наследник на Плетения трон и кралица на избраните.

Уинтърс чу сподавено възклицание и установи, че го е издала тя.

ПЕТРОНУС

Петронус погледна към новодошлата и после към блатното момиче, Уинтърс. Приликата бе поразителна, макар че жената определено бе с поне пет години по-възрастна. Излъчваше увереност и решимост в позата и походката си.

— Наистина ескортът ми е омагьосан, защото иначе нямаше да ме пуснете. Но ако искахме насилие, щяхме да го упражним, без да губим предимството на изненадата. — Около тях напрежението прещеше като електричество при буря. Жената се усмихна. — Ще получа ли аудиенция?

Джин Ли Там се намръщи.

— Вече я имаш.

Жената, която споделяше името на младата кралица, се поклони.

— Благодаря, велика майко! — Обърна се към останалите и повиши глас: — Спасяването на хората е трудна и болезнена работа. Родството трябва да се лекува. Трябва да се пуска кръв. Да се правят жертви. — Петронус видя как очите ѝ се спряха на Мейров от Пилос. Гневът на кралицата го стресна, за момент си помисли, че ще скочи и ще нападне новодошлата с голи ръце. Разбира се, това щеше да е равносилно на самоубийство. Помнеше колко силен и свиреп бе кръвноомагьосаният нападател, а така наречената кралица на избраните сигурно разполагаше с десетки, а може би и стотици в близост до шатрата. Иначе нямаше да се появи така пред съвета.

Жената продължи.

— Вярвате, че сте се събрали тук, напред нашето опустошение, за да съдите Последния син на П'Андро Уим и да изслушате молбата за помощ на сестра ми. Но това не е вярно. Вие сте призовани тук, за да станете свидетели на милостта и величието на дома И'Зир и предстоящото идване на Пурпурната императрица.

Джин Ли Там присви очи.

— Говориш със загадки.

— Не! — отрече твърдо жената. — Говоря за пророчества и предопределеност, за тези, които имат уши да чуят. — Тя повиши глас:

— И ще дойде време, и градът на П'Андро Уим ще се превърне в клада, а в нейната сянка ще се роди Обещаното дете, което ще подготви хората за възкачването на Пурпурната императрица и завръщането на дома И'Зир.

Думите бяха непознати на Петронус, но имаха древно звучене. Ритмиката и изразността им бяха подобни на другите, които бе чул наскоро. „И така греховете на П'Андро Уим ще се стоварят върху чедата му.“

Усмивката на жената стана по-топла, когато очите ѝ се спряха на него.

— Последни сине, знаеш за какво говоря! Ти избра мястото и времето за отплатата, която чувстваше, че е надвиснала над теб от известно време. Така ли е?

„Да.“ Той усети, че кимва.

— Чувствах го! — промълви Петронус толкова тихо че само Есаров успя да го чуе. Франсинското му съзнание въртеше циферблатите на тази ключалка на Руфело, но по-дълбок глас шумеше като прилив: „Откъде знае?“

Петронус се огледа, за да види какво правят останалите. По повечето лица се четеше объркване и изненада. Джин Ли Там наблюдаваше внимателно така наречената Уинтерия и стражите в различните краища на шатрата. Зърна мигновеното раздвижване на ръце и пръсти, даващи заповед. Блатното момиче Уинтърс седеше опулено и зяпнало. Беше очевидно, че е не по-малко стъписана от останалите, но приликата между двете бе обезпокоителна. Срещна погледа на Игнацио, който се бе навел и шептеше на Ерлунд. Петронус разбра каква е била онази усмивка от преди двацетина дни, в залата на съвета на делтата. „Той е част от това.“

Кралицата на избраните се приближи до масата му и плъзна пръсти по повърхността. Долови тежкия дъх на кръв, пепел и пръст от нея и охраната ѝ.

— Времето на родството отмина. Сега е време за лекуване.

Отвън се чу глъчка. Сякаш хиляди гласове изкрещяха едновременно. Появи се уплашена млада жена с бебе в ръце. Зад нея вървеше старец с вдигнати ръце в екзалтиран пристъп на пророкуване. Около тях се завихри сняг от омагьосаните бойци, които образуваха невидима стена между детето и присъстващите на съвета.

Лисиас, генералът на Ерлунд, скочи напред и извика име, което остана нечуто заради глъчката в шатрата. Невидимите ръце го блъснаха назад. Най-силният вик долетя от предната част на помещението, където Джин Ли Там се бе озъбила с леден поглед.

— Пусни детето ми и ще те оставя жива!

Кралицата на избраните се засмя и Петронус усети тръпки по гръбнака си.

— В този случай не можеш да ми нареждаш, велика майко! Животът на момчето ти е в ръцете на Последния син на П'Андро Уим.

Джин Ли Там скочи от платформата, но бе спряна от невидимата стена. Омагьосаните ръце сграбчиха здраво крайниците ѝ и тя започна да се дърпа и извива.

— Не се съпротивлявай, велика майко — обади се глас без тяло. — Държим те за твое добро.

Младата жена, която държеше Иаков, подсмърчаше и го стискаше здраво. Старецът посегна да ѝ го вземе. Джин Ли Там изкрещя разгневено. Войниците ѝ се спуснаха да помогнат, но бяха съборени от невидимия вятър. Пророкът вдигна бебето, така че всички да го видят.

— Слава на Обещаното дете!

Петронус го виждаше за пръв път. Бебето беше със сивкава кожа и по-дребно, отколкото трябваше. Очите му бяха плътно затворени заради светлината. Висеше безжизнено в ръцете на стареца и главичката му се полюшваше на една страна.

Новодошлата Уинтерия се обърна към Петронус и извади нож и пръстен изпод доспехите си. Той ги погледна и примигна. „Откъде ги е изровила?“, запита се.

Не ги беше виждал от деня, в който ги пусна на пода в палатката и отиде да измие ръце от кръвта на Сетберт.

— Познаваш ги, нали?

— Да — потвърди той.

Жената постави пръстена на масата.

— Казах, че животът на детето е в твои ръце. Вярваш ли ми?

Видя твърдо стиснатата челюст и решителността в очите ѝ.

— Да. Вярвам.

— Тогава стани, Последни сине, вземи пръстена и се приготви да срещнеш отплатата.

Петронус се надигна, без да откъсва очи от детето, и хвана пръстена. Беше още кафяв от засъхналата кръв, която се ронеше, докато го нахлузваше на пръста си.

Заобиколи масата и застана пред жената. Тя му се усмихна.

— Свика този съвет да отсъди вината ти за смъртта на Сетберт, като крал на Уиндвир и Свещен взор на андрофрансинския орден. Аз те обвинявам в нещо повече, Петронус, Последни сине на П'Андро Уим. Обвинявам те в двехилядолетно богохулство и тероризиране. Обвинявам те в цареубийство и богоубийство. — Жената замълча и огледа останалите в стаята. — Обвинявам те в кражбата на дома ни и ограничаване на светлината.

Петронус погледна към бебето и отново впери очи в жената.

— И коя си ти, че отправяш тези обвинения?

— Аз съм заклет слуга на дома И'Зир, изпратен да подготви възкачването на Пурпурната императрица. Аз съм Уинтерия бат Мардик, кралица на избраните, и ще си върна дома.

— Не признавам властта ти — заяви Петронус и кимна към Уинтърс. — Кралицата на блатните Уинтерия бат Мардик седи ето там.

— Не е нужно да я признаваш. Властта ми идва от момента и от този нож. — Тя се усмихна. — Нещата не са каквито изглеждат. С малката ми сестра може и да споделяме едно име, но бъди сигурен, че тронът се полага на мен по рождено право.

Забеляза с периферното си зрение, че Джин Ли Там движи ръце в знаците на уимския език: „Не играй по свирката й. Трябва да има друг начин.“

Кимна, за да й покаже, че е видял съобщението, но нямаше намерение да сменя курса си. Жената държеше ножа по същия начин като него, скрит под робата, изчакваше точния момент. „Това е отплатата.“

— Какво искаш от мен?

Тя се усмихна.

— Искам да признаеш, Последни сине.

Петронус погледна към пеленачето.

— И ако го направя, детето няма да бъде наранено?

Жената се засмя.

— Каквото сториш, ще бъде за Иаков и за всички нас. — Ако не беше наясно какво става, щеше да реши, че от очите й струи любов. —

Дори за себе си.

Очите ѝ се присвиха. Испита желание да побегне, а мехурът му настояваше да го изпразни. Спомни си къде стоеше той и къде Сетберт. Спомни си и погледа на надзорника, когато осъзна, че ножът е прерязал гърлото му. Испита съжаление за цената, която бе поискал — и платил, — за да сложи край на ордена и обречената на миналото мечта.

Тогава бе постъпил правилно, както щеше да стори и сега.

— Признавам — каза Петронус. — Виновен съм.

Жената се усмихна.

Не мислеше, че ще усети ножа, но грешеше. Раздиране, последвано от внезапен студ в отвореното му гърло. Почувства, че коленете му поддават, и видя кръвта си.

„И така греховете на П'Андро Уим ще се стоварят върху чедата му.“

Видя как Есаров се надигна зад масата с разкривено от гняв лице. Ерлунд гледаше зашеметен, а шпионинът му бе в екстаз. Видя бебето, вдигнато като знаме, така че сянката му падаше върху Петронус.

„Вятър от кръв да пречисти; студено желязно острие да подкастри.“

Чу писъците на свидетелите, бълбукането на въздуха от раната и над всичко писъка на Обещаното дете, което заплака с огромна тъга.

Последният син на П'Андро Уим се усмихна на отплатата и прегърна светлината, която посягаше към него.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там откъсна очи от потръпващия труп на Петронус, когато детето ѝ изпищя. Емоциите от събитията през този ден най-сетне я пречупиха.

Всичко започна с птицата. Закъснелият отговор на Рае Ли Там бе пристигнал призори и капитанът на стражата го тикна в треперещите ѝ ръце. Джин го прочете на светлината на огъня и се разплака.

Бележката беше кратка, но с почерка на сестра ѝ и тройния код на Ли Там. „Няма лек. Скърбя с теб, сестро.“

Отвъд тези кратки думи нямаше никаква информация за Рудолфо, който липсваше от седмици. Продължаваше да му праща птици с надеждата, че някоя ще го открие. Явно не успяваха — или пък той не искаше да отговори.

Прибра бележката в джоба си и прекара деня, плачейки в шатрата, когато не председателстваше на съвета.

Въпреки че тежестта на съобщението я смачка, тя се стегна да изпълни дълга си. Рае Ли Там беше може би най-добрият фармацевт в Познатите земи. Щом казваше, че няма лекарство, Джин ѝ вярваше. Дори обещанието за Санкторум лукс не можеше да възпре отчаянието ѝ.

Затова прикри тъгата си и продължи работа.

Но сега шатрата миришеше на кръв и кал, а Петронус приритваше за последно на пода. Синът ѝ пищеше и телцето му се гърчеше в мръсните кокалести ръце на блатния пророк, Езра. За краткия му живот не го бе виждала да плаче толкова отчаяно и това я прободеше по-дълбоко от който и да е съгледвачески нож.

Така наречената кралица на избраните я погледна и коленичи до Петронус, като преобърна тялото му.

— Не се отчайвай, велика майко. Всички ще бъдем спасени.

Тя разтвори окървавената роба на стареца и разголи гърдите му.

Джин Ли Там искаше да се съпротивлява, но връзката между мозъка и тялото ѝ се загуби и тя увисна в ръцете, които я държаха.

Жената прокара ножа по гърдите на Петронус с прецизност и увереност. Стъклените му очи сезираха нагоре, а ръцете бяха разперени встрани.

Кралицата завърши знака на И'Зир и погледна към Иаков.

— Донесете Обещаното дете. — Тя извади изпод доспехите си желязна игла и малка стъкленица на сребърна верижка.

Натопа иглата в кръвта на Петронус, отвори стъкленицата и пусна вътре една капка. След това я запуши и тръгна към Джин Ли Там. Зад нея Езра люлееше плачещото дете.

— Синът ти ще умре! — Беше толкова близо, че Джин надушваше мед в дъха ѝ. — Помоли ме да го спася и ще го сторя. — Жената смени иглата и раздруса стъкленицата.

Джин Ли Там преглътна. Това беше по-мрачен мистицизъм от типичния за блатните и тя настръхна.

— Не можеш да го спасиш. Той е болен. — Усети как паниката ѝ се засилва.

Жената се усмихна и повтори:

— Помоли ме да го спася и ще го сторя.

Сетне се завъртя и отпуши разклатената стъкленица. От толкова близо се виждаше тъмната течност на дъното ѝ.

— Не можеш да го спасиш — каза отново Джин.

Уинтерия бат Мардик извади една капка с иглата и я тръсна в раната на Петронус. Джин Ли Там се сепна от миризмата на озон, която изпълни помещението, и космите ѝ настръхнаха. Раната по врата на Петронус започна да се затваря. Ръцете и краката му започнаха да блъскат по пода. Кралицата на избраните въздъхна и се дръпна от гърчещото се тяло.

Джин Ли Там гледаше как очите на Петронус се въртят и сивата кожа порозовява с прилива на нова кръв. Той се надигна задъхан, с див поглед, все още покрит със собствената си кръв, и посегна с треперещи ръце към кривия белег на гърлото и ясният знак на гърдите си.

Жената се обърна към Джин Ли Там и вдигна стъкленицата.

— Вижте милостта и могъществото на И'Зир! — Очите ѝ се присвиха. — Помоли ме да го спася и ще го сторя, велика майко.

В този миг за Джин всичко друго изгуби значение. Очите на Познатите земи бяха вперени в нея, но не я интересуваха. Виждаше

само сина си и предложеното чудо. Цял живот бе гледала как баща ѝ използва децата си, за да оформя света. Беше стояла пред множество гробове, прежалени стрели, изпратени в сърцето на Познатите земи. Малка част от нея плачеше заради скверността, която виждаше, но по-голямата жадуваше живот за сина ѝ на всяка цена.

„В крайна сметка не съм като баща си.“

Усети, че ръцете я пускат и разбра какво трябва да направи.

„Не гледай към залата.“ Знаеше какво ще види. Смес от гняв, страх и почуда. Тя падна на колене пред кралицата на избраните и хвана нозете ѝ.

— Спаси сина ми! — проплака Джин. — Моля те! Ако можеш, спаси го!

Жената кимна и се обърна. Натопи иглата и извади последната капка от тъмната течност. Пророкът Езра се приближи, а кралицата тръсна иглата над устата на бебето. Черната капка падна на долната му устна и Иаков, първородният син на Рудолфо, спря да плаче.

И щом Уинтерия бат Мардик, кралица на избраните, го подаде на майка му, Джин Ли Там видя, че сивотата се оттегля от лицето и ръчичките и те стават здравословно розови. Широките му кафяви очи се проясниха и щом се фокусираха на нея, бебето се усмихна.

В този момент от входа на шатрата се разнесе вик и Джин се завъртя, срещайки очите на Рудолфо.

Тя заплака от радост и срам, притисна детето към гърдите си, питайки се каква цена е платила за това чудо.

24.

РУДОЛФО

Рудолфо усети как краката му омекнаха и залитна към горяния съгледвач зад гърба му. Войникът го подпря и му помогна да се изправи.

Гледката го бе зашеметила.

Пристанаха на старите кейове на Уиндвир, където беше достатъчно дълбоко за „Родствената акула“. Железните кораби — тези, които не бяха тръгнали с Чарлс към Изпепелената пустош и Санкторум лукс — трябваше да изостанат на левги назад, защото дълбоките им килове опираха в дъното на реката, която вече не се чистеше от андрофрансините.

Щом слезе на брега, той затича към шатрата, а невидимата стена се разтваряше пред него. Краката му бяха нестабилни от дългото плаване, но като видя бедствения флаг на Деветте гори, се разбърза.

Сега стоеше напълно смаян. Влезе в палатката, когато Петронус падна и подритна за последно. След това направо се зашемети, когато жената — наречена Рия — възкреси мъртвия папа, а после излекува сина му.

Рае Ли Там му бе казала, през един от по-съзнателните си периоди, докато кръвните магии я поглъщаха, че не знае лек. Бе прекарала последните си дни да преглежда скромната библиотека, с която разполагаше. Беше изготвила и списък с книги за Чарлс, когато стигне до Санкторум лукс. Но Рудолфо си даваше сметка, че шансовете да се открие лек са малки. Да пропътува такова разстояние без резултат и накрая да му го дадат наготово. Не беше честно. Знаеше, че това е кръвна магия — нямаше какво друго да е. Само сделка в Долните земи можеше да даде такова могъщество. Жената бе излекувала и спасила живота на сина му по някакъв начин и по необяснима причина.

И на каква цена? Спомни си тръбите за кръв. Миризмата на смърт и писъците на хората под ножа.

Докаато гледаше как жена му прегръща бебето, коленичила на пода, мащабът на следобедните събития се стовари отгоре му и му се

прииска да седне, но се сдържа. Отвори уста да заговори, ала жената го изпревари.

— Лорд Рудолфо — поклони се леко тя. — Бъдете свидетел, защото след време ще трябва да разкажете за този ден.

Той примигна и не отговори.

Рия посочи Петронус, който седеше отстрани и разтъркваше гърлото си с объркано изражение.

— Последният син изкупи греховете на баща си и му е позволено да замине в изгнание. Петронус, погледни ме! — Той вдигна очи и жената му се усмихна. — Напусни Познатите земи. Върви на изток в Изпепелената пустош, откъдето твоите пепеливи предци дойдоха и откраднаха дома ни. Стой там. Подарявам ти живота. Но ако се върнеш, ще загинеш.

Рудолфо присви очи.

— Коя си ти, че да го командваш?

Рия се усмихна и махна с ръка към залата.

— Аз съм тази, която доказва, че кръвните съгледвачи могат да победят навсякъде и по всяко време. — Замълча и се взря в Мейров. Кралицата на Пилос се тресеше от гняв. — Доказах, че възрастта и титлата не ме спират да върша делото, за което съм призвана.

— Ти си убиец и осквернение за народа ни! — извика друг глас и Рудолфо зърна за пръв път Уинтърс, която се бе изправила, стискайки в ръка сребърната брадва.

Рия се засмя.

— А ти си дете, Уинтърс. Играеш си на кралица със сънищата, книгите и белокосото андрофрансинско момче. Дай ми брадвата и ела с мен, малка сестро. Да изкачим заедно върха и да се провъзглася. Присъедини се към мен и ще върнем дома си, като го превърнем в това, което ни обещава лорд И'Зир в своето евангелие. Приеми белега и ще откриеш каква радост е да служиш на дома.

Рудолфо потръпна от гнева в очите на Уинтърс. Загубата на Ханрик беше пробудила нещо у нея и мрачният ѝ поглед говореше за потискано насилие, пред което той не искаше да се изправя.

— Това не е сънят на нашите хора. Това не е моят сън.

— Сънищата се променят. — Рия присви очи. — Както и сърцата на хората. От колко време твоите приятели и роднини се срещат тайно и се подготвят за този ден? Тихи проповеди, съобщаващи какво ще се

случи. Десетилетия мълчаливи молитви, очакване на огнената колона в небето, бележеща идването на Пурпурната императрица и края на похитителите на дома ни.

„Уиндвир.“ Нима те бяха замесени в това? Дали бяха унищожили града, за да изпълнят собствените си пророчества? Домът Ли Там определено бе замесен — Мал Ли Там очевидно бе съюзник и любовник на тази жена. Рудолфо усети, че се замайва от гласа на Рия, и насочи взор към момичето. Уинтърс пристъпи напред, пръстите ѝ бяха побелели от стискане на брадвата.

— Аз съм Уинтерия бат Мардик, блатната кралица — каза тя с тих и равен тон. — Не знам ти коя си, но аз съм единствената дъщеря на баща си.

Рия се засмя.

— Питай Шеймъс дали е така, малка сестричке.

Уинтърс направи нова крачка и гневът ѝ се засили заедно с решимостта. Тя замахна с брадвата, но Рудолфо прецени, че няма да успее да нанесе поражения. Краката ѝ не бяха в правилна позиция, а оръжието бе твърде тежко, за да може да действа с него достатъчно бързо.

Невидимите ръце я сграбчиха и избиха брадвата. Кръвните съгледвачи я повдигнаха, тя се замята и запищя.

Рия се приближи и вдигна брадвата с лекота, при това с една ръка. Рудолфо видя отражението на блатните, които държаха момичето, и прецени разстоянието наум.

Но жената само се наведе и целуна Уинтърс по челото.

— Ела с мен, сестро. Заеми мястото си до плетения ми трон.

Момичето запази самообладание.

— Няма да тръгна с теб. — Гласът ѝ беше нисък, но непреклонен.

Рия сви рамене.

— Ти си ми сестра. Няма да те принуждавам. — Тя се усмихна. — Истината ще те накара да се осъзнаеш след време. Ела при мен, когато си готова, и ще ти покажа нов сън. — Рия се обърна към присъстващите. — Чуйте ме внимателно! Тези земи са дадени на избраните заради службата им в нощта на смъртта на Ксум И'Зир. Земите на север от гроба на Уиндвир са мои и ще ги пазя добре. — Погледна Рудолфо. — Лекуването на Ли Там ни обвързва с жена ти и

бебето. Избраните не признават родството, но кръвната връзка е нещо различно. Нашите народи са дошли първи в Новия свят, такава е наградата на кралете магове. Ще живееш ли в мир с нас, като ни оставиш на мира?

Рудолфо огледа хората и видя, че почудата е преминала и остават само страх, омраза и изненада. Сякаш не бяха сигурни какво да правят с новата информация. Избегна очите на съпругата си. Знаеше, че не може да погледне в тях и да отговори на въпроса. Обърна се към очакващата кралица на избраните.

Какво да ѝ каже? Накъде да завие в уимския лабиринт, в който се бе озовал? В този момент верният път изобщо не беше ясен. „Не мога да избира война, която още не мога да спечеля.“ Безпокойството му се засили, както и очакването в хладния въздух, когато тя повтори въпроса.

— Ще живееш ли в мир с нас, като ни оставиш на мира?

„Засега. Но трябва да подбера внимателно думите.“

— Аз желая да живеем в мир с всички народи. — Особено сега, застанал на гроба на Уиндвир. Но знаеше, че желанието за мир ще е в постоянен конфликт с нуждата да създаде за сина си безопасен свят, в който светлината да надделее над мрака.

Рия кимна.

— Засега е достатъчно. И ти ще осъзнаеш истината, Рудолфо, и сам ще поискаш белега на Пурпурната императрица. — Тя погледна към сестра си, а после към Джин Ли Там и бебето.

След това Уинтерия бат Мардик, кралица на избраните, се обърна и тръгна заедно с ескорта си от кръвни съгледвачи.

Чак тогава Рудолфо си позволи да погледне съпругата си. Тя притискаше Иаков. Бебето гукаше и се смееше, лицето му беше розово и оживено. Проследи линията на лакътя, китката и тънките ѝ пръсти, галещи главичката на детето. Очите му се плъзнаха по врата, челюстта и спряха на лицето ѝ. Видя отчаянието и облекчението, смесени с изненада и сълзи, и осъзна, че обича четирийсет и втората дъщеря на Влад Ли Там и би дал живота си за нея. Че тя наистина е великолепна и смела, и красива, че детето им ще бъде същото като нея въпреки цената, която бяха платили, и въпреки бъдещите последствия.

Рудолфо се просълзи и хукна да прегърне семейството си с треперещи ръце.

НЕБ

Неб видя малкия лагер от другата страна на каньона и забави ход. Съгледвачески палатки с шарените цветове на Деветте горски дома и коне, завързани към разкривените дръвчета. Имаше и други шатри — втори по-малък лагер. Той изплю остатъците от корена на земята и отпи дълга глътка от меха с вода.

Всяка част от него се чувстваше жива след онази първа нощ, в която чу песнопението сред стъклените планини. След като заключи Санкторум лукс, той прекара първата си самостоятелна нощ в Изпепелената пустош, притиснал ухо към металната врата, пазеща източника на сънищата на металните хора. На другата сутрин се събуди свеж и намери малък извор, за да допълни запасите и да се измие. След това тръгна направо към моста Д'Анжит.

Когато приближи, видя раздвижването на вятъра и усети омагьосаните съгледвачи. Преди някой да проговори, от невидимата клетка се стрелна кафява птичка и се понесе към командира на стражата от другата страна на каньона.

— Капитан Едрик ще иска да те види — обади се един съгледвач. Неб кимна.

— И аз трябва да говоря с него. — Видя, че лагерът се раздвижи, щом съобщението пристигна, и му се стори, че мярка първия капитан. — Ренард и Исаак добре ли са?

— Да. Лечителят ни шинира крака на пустинния водач. Сега ходи с патерица. А андрофрансинът се занимава с Исаак.

„Андрофрансин ли?“ Зачуди се, но не попита.

От лагера долетя бяла птичка и кацна в невидимата торба. Неб помнеше добре тази част от обучението. Как да хваща птичките и да разчита възлите по нишките.

— Да вървим — подкани гласът и тръгна към моста. — Аз ще го заведа. Останалите, стойте на пост.

Неб го последва. Прекосиха моста тичешком и неомагьосаните стражи от другата страна се отместиха. В лагера имаше горянски

съгледвачи, малко мъже и жени, облечени в копринени дрехи от Изумрудения бряг.

Съгледвачът явно долови учудването му.

— От семейството Ли Там са. Доведоха Чарлс по море по заповед на генерал Рудолфо.

Неб примигна.

— Отец Чарлс е тук? — Имаше логика той да е андрофрансинът, поправящ крака на Исаак. Беше виждал стария архиинженер във Великата библиотека, докато човъркаше многобройните машини, а веднъж бе присъствал на негова лекция за естеството на светлината в механичните науки.

— Дойде да търси Санкторум лукс — произнесе друг глас. Неб зърна приближаващия Едрик. — Попаднахме на тях, докато издирвахме теб и Исаак.

Той прегърна здраво младежа.

— Добре ли си? Къде е металният ти приятел?

„Повече от добре.“ Чуваше песента някъде зад себе си.

— Той... — Потърси думата. Металните хора можеха ли да умрат? — Той се самоунищожи. Оставих го при Санкторум лукс.

Очите на Едрик се разшириха и Неб видя, че ги наобикалят още хора. Зърна Чарлс, а зад него Ренард с патерицата.

— Значи го откри?

Младежът кимна и преглътна. В очите на Едрик проблесна светлина, но после помръкна, щом видя отчаяното изражение на Неб.

— Вече не съществува — каза той. — Изгорили са я.

Едрик потръпна.

— Кой я е изгорил?

Неб погледна към отец Чарлс.

— Мехослугите.

— Невъзможно. — Андрофрансинът се намръщи. — Това е абсолютно извън програмата им.

Неб се замисли за песента и съня, който тя пораждаше. „Да им кажа ли?“ Ако го стореше, нещата нямаше да приключат така. Не каза нищо, макар отчасти да го болеше от лъжата. Видя, че Едрик се взира в него. Първият капитан кимна леко и се намръщи.

— Скоро ще разберем. Призори потегляме за Санкторум лукс.

„Досеца се, че не казвам всичко.“ Неб извърна поглед и бузите му се зачервиха.

„Тя настоява за отговор.“ Отговор, даден в тайна, за да остане скрит от враговете на светлината, които искаха да я загасят. Тези, които бяха разрушили Уиндвир. Чиито уши и очи бяха насочени към Познатите земи, макар Неб да нямаше представа как го осъзнава. Просто се доверяваше на усещанията си.

„Това място ме промени.“

Внезапно разбра, че няма да тръгне с Едрик. Времето му с горяните бе приключило толкова бързо, колкото и започна. Щеше да се върне при стоманената врата, да научи кода и да вземе източника на съня. Щеше да се научи от Ренард да оцелява в пустошта и да последва съня към обещания дом. Нищо друго не беше от значение. Нито Уинтърс, нито новият дом при горяните, нито бъдещето му като офицер от Горската библиотека. Усещаше го с краката си, стъпили на опустошената земя.

Отплесна се, вслушан в нейния повик, и дойде на себе си едва когато останалите започнаха да се разпръсват и го оставиха сам с Едрик и Ренард. Ръката на капитана на рамото му го върна в настоящето.

— Почини си! В лагера на Там има топла храна, а хората ми ще ти дадат нова униформа. Утре ни очаква дълъг път.

Неб поклати глава.

— Не мога да дойда с вас.

Едрик присви очи.

— Лейтенант Небиос, ти си офицер от горянските съгледвачи и утре сутрин потегляш с нас.

„Аз съм Небиос бен Хебда, Водача.“ Младежът поклати глава.

— Кажи на Рудолфо, че съжалявам. Много съм му благодарен за всичко. — Отново срещна погледа на Едрик, ала не трепна пред гнева му. — Благодарен съм и на теб.

Неб развърза внимателно окъсания шал и го подаде на капитана.

Мъжът го взе.

— Правиш грешка, момче.

— Грешка ще е да остана. — Дори сам усещаше мощта в гласа си.

Едрик го изгледа замислено и кимна.

— Лично ще предам съобщението ти на генерала. — Сетне погледът му се смекчи. — Помисли ли за момичето, за младата кралица?

Неб преглътна. Това бе неговата саможертва в името на съня.

— Кажй й, че съм призван да открйя дома ни.

Едрик го изгледа за последно, кимна отново и се отдалечи без повече думи.

Ренард се усмихна. Двамата бяха останали сами.

— Значи я чу, а?

Неб примигна.

— И ти ли си я чувал?

— Аз не. Баща ти.

— Трябва да се върна там — каза младежът.

Ренард кимна.

— Ще го сторим. Не мога да тичам, но ще яздя.

Неб огледа лагера. Трябваше да се сбогува с Исаак и да му предаде скришом паметната пластина от металния му братовчед. Освен това искаше да хапне с бившите си другари. А след това щеше да е хубаво да лапне корена и да раздвижи крака.

Да остави историята на тази земя да попие през ходилата му, докато тича към заровената песен.

Водачът Небиос усети насладата от повика и се усмихна.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там решише дългите си коси и гледаше как Уинтърс държи сина ѝ. Първоначалният страх на момичето бе преминал и същите инстинкти, които движеха Джин Ли Там сега, я караха да се интересува от чудесата, които можеха да излязат от тялото ѝ един ден. Джин гледаше и се усмихваше насила.

„Синът ми е спасен; не би трябвало да се радвам насила.“ Но се случваше. Виждаше ръцете си, обгърнали краката на кралицата на избраните, и чуваше измъчения си глас да я моли. Изпитваше срам, но и облекчение, когато кожата порозовя и бебето започна да се смее. Гледаше го и сега как се усмихва в ръцете на Уинтърс и бе благодарна за чудото.

„Както и Петронус.“ Беше видяла как старецът умира и възкръсва.

Чу прокашляне и стреснато вдигна поглед.

Баща ѝ стоеше до входа на шатрата. Очите му шареха и избягваха да я погледнат.

— Знам, че съм заслужил лошо отношение, но моля за аудиенция, дъще.

Той пристъпи на светло и Джин видя белезите по лицето му — още червените рани, които не бяха зараснали напълно. Рудолфо ѝ бе казал какво се е случило през краткото време, което прекараха заедно, преди да опита да спаси родството с останалите. Тя сбърчи чело и потърси гняв към баща си, но не намери.

„Той получи отплатата си.“ Знаеше, че един ден и тя щеше да получи своята заради тази, която бе помолила да спаси сина ѝ.

— Влез. Ела да видиш внука си.

Преди да каже още нещо, Уинтърс кимна и ѝ подаде Иаков.

— Ще си помисля за това, което обсъждахме — промълви момичето.

Джин Ли Там се усмихна.

— Добре. Знам, че ще бъдеш добре дошла. Там ще имаш дом.

Уинтърс отвърна на усмивката и кимна. Щом тя излезе, Джин махна на баща си да седне на един стол.

— Заповядай. Ще ти дам Иаков.

Баща ѝ потръпна, щом чу името. „Добре.“ Не го помисли с горчивина, а защото разбираше каква цена е платена. Иаков бе името на бащата на Рудолфо — убит от Влад с помощта на един от синовете му.

Влад Ли Там взе бебето в ръце. Поддържа го няколко минути мълчаливо и вдигна поглед към нея.

— Съпругът ти ми каза веднъж, че ако някога има деца, няма да ги използва като пионки в игра. — Той си пое дълбоко дъх. — В същия ден се закле да ме убие при следващата ни среща заради това, което сторих на семейството му.

— Заслужаваш да умреш за това. — Каза го, без да мисли, с равнодушен тон.

Бащи ѝ я изненада, като кимна.

— Така е. Но при следващата ни среща не ме уби. Спаси и мен, останалите оцелели от фамилията... нашата фамилия. — Очите му внезапно станаха по-твърди. — Знам, че се мислиш за стратегическа фигура в някоя от игрите ми, и си права. Отгледах те и те оформих за този ден. Сега знам, че баща ми е сторил същото с мен. Че съм бил пионка в играта му, програмирана да свърши работата си, както металните хора. Да създам теб и Рудолфо. — Той се наведе и целуна челото на детето. — И теб също, Иаков.

Джин си спомни бележката, която я чакаше на възглавницата ѝ в покоите за гости на летния папски дворец — баща ѝ я предупреждаваше за предстоящата война и ѝ нареждаше да роди наследник на Рудолфо. Но защо ѝ казваше тези неща?

Очите им се срещнаха и Джин видя, че неговите са пълни със сълзи.

— Съжалявам за всяка вреда, която съм причинил на деца и родители. Мъката ме поглъща и когато заспя нощем, чувам само писъци и поезия. Само че не пицят моите деца, а нечии чужди, а аз съм мъчителят, който приготвя кръвно заклинание с вярата, че ще спаси света.

Усети, че собствените ѝ очи се насълзяват, и се ядоса. Тъгата често я караше да се чувства мекушава. Накрая произнесе въпроса си

на глас.

— Защо ми казваш тези неща?

Той въздъхна.

— Защото мисля, че понякога се боиш да не станеш като мен.

Тя си спомни изпитаното вълнение, когато потегли начело на Скитащата армия. И как се чувстваше, докато танцуваше с ножовете, когато повали кръвния съгледвач в гнева си.

— Не искам да съм като теб.

Влад се усмихна и ѝ върна Иаков.

— Ти не си като мен, Джин Ли Там. И аз се гордея с теб. — Изправи се и на лицето му се появи странно изражение. — Помниш ли откъде идва името ти?

Тя кимна. Не беше се сещала за това от много време.

— От духовете, подчинени на Младите богове, които плуват в дълбините на призрачните океани.

Той кимна.

— Видях един, преди сестра ти да ме извади от морето. Той ми запя.

Джин Ли Там не знаеше какво да каже. Затова не каза нищо.

Баща ѝ се поклони.

— Момчето е красиво. Ще бъде силно и възхитително.

Тя отвърна на поклона, но отново не намери думи. Баща ѝ беше променен и още осмисляше в какво се е превърнал.

„Пречупен е.“

Последните месеци я бяха изтозили, но не бяха успели да я пречупят. Сега виждаше какво се е случило с баща ѝ и не искаше никога да изпитва подобно нещо.

Щом той си замина, Джин облече нощницата си и остави бебето в люлката до леглото. Рудолфо щеше да работи през нощта и едва ли щеше да заспи преди зазоряване. Опитваше се да запази остатъците от родството с Пилос и Тюрал, ала тя се съмняваше, че ще успее. Въпреки това щеше да пробва, защото винаги поемаше по верния път. Тази нощ нямаше да го види, макар че част от нея изпитваше нужда да усети миризмата му и да почувства топлината на тялото му. Нямаше го от твърде дълго време. Но Рудолфо беше влиятелен човек. Тази вечер принадлежеше на Познатите земи, тя можеше да се надява за утре.

Не разбра, че е заспала, докато не усети топлата ръка, галеца голия ѝ корем под нощницата. Усети съобщенията по меката си кожа и потръпна. „Моят изгрев.“

Размърда се и вдъхна аромата на косата му.

— Не мога да остана дълго — прошепна Рудолфо. Ръката му се раздвижи отново. „Най-верният ми път.“

— Щастлива съм, че се върна — прошепна тя и го придърпа в прегръдките си.

И за известно време изостави притесненията какво ще им донесат буреносните облаци и се наслади на момента, сякаш беше драгоценен дар.

ЛИСИАС

Лисиас се взираше в съгледваческите магии и отровния нож, и се съсредоточаваше за предстоящото.

Имаше подозрения още преди Влад Ли Там да го повика. Беше видял екстаза по лицето на Игнацио, когато жената преряза гърлото на Петронус, и това го накара да се замисли.

Такава конспирация, достатъчно могъща да събори Уиндвир, изискваше високопоставени агенти в различните държави, а и бързото овладяване на блатата не можеше да е дело на новозародено движение.

Пристигна на „Родствената акула“ по залез и изслуша Влад, който четеше от тънка книжка. Мъжът бе променен, покрит с белези и със смирен глас. Не го поглеждаше в очите, а само четеше от книгата. Нямахме нищо общо с уверения, надменен човек, когото Лисиас помнеше от срещата в онази нощ до руините на моста Райчил. Влад Ли Там бе осигурил средствата за свалянето на Сетберт и братовчед му, и за приключването на войната. След това Лисиас и Гримлис се бяха погрижили за Непоколетим.

Сега съкрушеният мъж му прочете няколко страници и после го погледна за миг. Гневът и омразата бяха почти в съзвучие с чувствата на Лисиас, докато слушаше.

Той вдигна ножа и отвори торбичката. Не беше ползвал съгледвачески магии от обучението в академията, но си спомняше как се прави. Пръсна прах по раменете и ходилата си и близна от горчилката по дланта.

Светът под краката му помръдна. Звуците от лагера се извисиха до бучене, а биенето на сърцето му се превърна в барабан.

Пое си дъх и почувства прилива на сила.

Започна да тича по маршрута, проучен по-рано през деня, когато реши какво ще стори. Имаше само един отговор, и щом се бе спрял на него, нямаше връщане назад.

Въпреки всичко знаеше, че е на верния път.

Шатрата на Игнацио се пазеше, но не от войници. Шпионинът разчиташе на собствени хора и Лисиас не изпита угризения да се

отърве от тях. Преди телата им да паднат на земята, връхлетя в палатката, запуши устата на Игнацио и опря нож в гърлото му.

— Знам кой си и какво си сторил — прошепна той в ухото на съпротивляващия се мъж.

Спомни си гласа на Влад Ли Там, докато четеше. За култа на север, за агентите на Там, внедрени в ордена, и за другите и'зирити на височайши постове. За дъщерята на ентролузианския генерал, която трябваше да овдолее и да загуби детето си, за да кърми друго. За кръвната сделка да бъде спасен животът на горянския принц и да бъдат подготвени всички те за идването на Пурпурната принцеса. Спомни си и усети гнева, който му вдъхна решителност.

— Знам какво си сторил, Игнацио — повтори Лисиас, — и тази нощ ще си платиш.

Мъжът се замая в ръцете му и генералът използва тежестта си, за да го притисне. Одраска кожата му с ножа и изчака калакаинът да подейства. Държеше шпионина здраво, докато съпротивата му не намалее. Щом Игнацио се отпусна, Лисиас отвори торбичката със съгледваческата магия и изсипа остатъка от съдържанието в устата му.

Изчака парализирания мъж да изчезне от поглед и го метна на рамо, след което пое със залитане през снега.

Движеше се внимателно през лагера, придържаше се към сенките и повтаряше наум молбата си към Рудолфо. След тази нощ нямаше място за него в Ентролузианската делта. Щеше да се моли за милостта на горянския крал и на дъщеря си.

Надяваше се, че със стореното тази нощ ще спечели изкупление и в собствените си очи.

Стигна до реката и спусна Игнацио в плитчината. Остави го по гръб и се наведе достатъчно, че да различи едно оцъклено от страх око.

— Ти уби детето на дъщеря ми, обичащо кръвта копеле — каза той равнодушно.

После обърна мъжа по лице и стъпи отгоре му. Натисна с ботуш тила на Игнацио здраво към дъното.

Остана мълчаливо така, докато не се увери, че работата му е свършена.

После Лисиас избута тялото по течението и тръгна към лагера на горяните.

25.

ВЛАД ЛИ ТАМ

Влад Ли Там се подпираше на лопатата и опитваше да не гледа към увитото тяло. Въпреки това очите му се плъзгаха по него и се пълнеха със сълзи против волята му. Слънцето се издигаше на изток и осветяваше Стената на пазителя в далечината в розово и лилаво.

Бяха докарали трупа на „Родствената акула“ специално с тази цел, но Влад искаше да изчака изгрева. Затова посети новия си внук, а после поспа, като се въртеше неспокойно от сънищата. На сутринта събуди Барик и двамата изнесоха тялото и инструментите си извън лагера, за да я погребат, наблюдавани само от омагьосаните съгледвачи на Рудолфо.

По-късно трябваше да поговори с горянския крал, макар да се ужасяваше от срещата, която избягваше през последните две седмици.

Изхвърли пръста от дупката, която бяха започнали. Отсреща Барик изчакваше с кирката. Другите бяха предложили да им помогнат, но двамата отказаха. Скърбящите баща и съпруг копаеха заедно гроб за Рае Ли Там, за смъртта на един град и един начин на живот.

Единственият им избор беше да работят заедно, така както стояха до леглото ѝ и я гледаха как умира, все още скрита от кръвните магии. Принудени бяха да я виждат само в спомените си.

Тя търсеше лек за племенника си до самия край и почина с отворена книга на невидимите си гърди.

Влад Ли Там усети пробождането на мъката и вдигна поглед, кимайки на Барик. Сивокосият боен жрец размаха кирката и започна да кърти заледената земя.

Влад отново опита да не гледа защитото в платнище тяло и пак се провали. „Помня първите ти стъпки — говореше ѝ той в дълбините на съзнанието си, което рядко посещаваше. — Първите думи.“ Помнеше и последните ѝ думи, макар тогава да не знаеше, че са последни.

Стоеше до леглото ѝ в последната нощ, а тя не предложи поезия, нито демонстрация на любовта си. Вместо това Рае стисна ръката му и промълви: „Изкови от болката си армия.“

Влад знаеше, че ще го стори. По-късно през деня щеше да се срещне с Рудолфо и да го помоли да се грижи за белязаните деца. Щеше да му покаже книжката — тайната история на Познатите земи, за която дори той не подозираше. Как кланът Ли Там бе отгледал и'зиритски култ в блатата, подхранвайки го с обещаното падане на Уиндвир, докато чрез коварство и интрига не бе успял да събори великия град.

Култ, който бе върнал кръвните магии и бе създал мощно заклинание от неговата омраза и от кръвта на децата и внуците му. Толкова могъщо, че можеше да възкреси Петронус и да излекува бебето — чудеса, сочещи към надигащото се тъмно евангелие.

Нямаше да повярва, ако не бе прочел кодираните думи в книгата.

В началото погрешно смяташе, че сами са създали култа, за да разрушат Уиндвир. Но тук ставаше дума за вяра. Баща му наистина вярваше в това и'зиритско евангелие. Книгата беше пълна с препратки към него. Колкото стратегия за стигането до сегашните обстоятелства, толкова и тълкуване на писанията. Но защо?

„За да се установи управлението на Пурпурната императрица.“

Не, не можеше да е само вяра, сляпо подчинение на някакъв мистицизъм. Не можеше да приеме баща си в такава светлина. Сигурно служеше на някой по-висш. На нещо реално и рационално. Каквато и да бе истината, Пурпурната императрица съществуваше.

Някъде някой играеше войната на кралицата с Познатите земи, а първият му внук и лекуващата кралица на избраните бяха само фигури на дъската. Влад Ли Там възнамеряваше да открие истинските противници и да им отмъсти.

Нямаше значение дали кръвта на семейството е спасила внука му, или целия свят. Тези, които я бяха пролели, щяха да си платят.

Щеше да каже на Рудолфо каквото знаеше и да му поиска пари. С тях щеше да стегне остатъците от железния си флот и да се върне на онзи остров, макар това да късаше сърцето му. Щеше да плаче и да го разчепква, камък по камък, докато не научи всичко.

Щеше да изкове армия от болката си и да опознае врага колкото се може по-добре. Корабите му щяха да патрулират из южните води и да търсят шхуни с непознат дизайн и непознато в Новия свят тъмно дърво. И през цялото време щеше да се оглежда за призраци във вълните.

Очите му отново бяха привлечени от трупа на Рае Ли Там и тъгата потече в сълзи.

Тя бе жертвала живота си, за да го спаси. Беше погълнала кръвната магия, за да има бързина и сила да го извади от морето. Не беше подготвен за това и саможертвата ѝ, прибавена към толкова много смърт, беше разбила сърцето му.

„Променил съм се.“

Беше изпращал много от децата си на смърт, за да промени тази река и да премести онази планина. Пращаше ги в леглата на тирани и в затвори, при крадци и главорези. Превръщаше ги в убийци и мъчители, в лъжци и курви.

Никога повече.

Барик отпусна кирката и Влад се хвана за лопатата. Продължиха да се редуват така, докато дупката не стана достатъчно голяма. След това оставиха инструментите и вдигнаха възлюбената си.

Сълзите течаха свободно и Влад не се срамуваше.

„Ще изкова от болката си армия.“

Погледна насреща и видя, че Барик също плаче. „И той изгражда армия.“ Както и всички останали.

Осъзна, че това ще са могъщи армии. Ужасяваща отплата за ръката, която местеше фигурите срещу семейството на Влад Ли Там.

Те положиха Рае Ли Там в земята, нежно и мълчаливо, и подготвиха сърцата си за война.

УИНТЪРС

Уинтърс седеше на колене пред Шеймъс и стискаше ръката му в дланите си. Той примигна, когато му спомена за жената със същото име, и на лицето му се изписа изненада.

Дойде да го събуди в средата на нощта, когато видя, че въпросите и кошмарите няма да я оставят на мира.

— Твърди, че ми е сестра. Каза да разпитам теб.

— Не е възможно! — промълви той тихо.

Уинтърс усети колебанието в гласа му и присви очи.

— Шеймъс, какво знаеш?

Той затаи дъх и повтори:

— Знам, че не е възможно. Не може... Аз помогнах на баща ти да я погребее. Треската я погуби още през първия месец от живота ѝ. — Старецът я погледна. — Освен...

Разбира се. Беше възможно. Видя как една капка от стъкленицата върна Петронус. Друга излекува Иаков. Мъртвите можеха да бъдат възкресени.

Или пък смъртта можеше да се фалшифицира. Отново се сети за Петронус.

— И тя ли се казваше Уинтерия?

— Да — потвърди Шеймъс.

Тя седна и опита да осмисли чутото. Защо не бе записано в книгата? Не беше виждала и следа сред писанията на баща си... а най-близкият му приятел Ханрик не ѝ бе казал нищо.

— Защо смъртта ѝ е запазена в тайна?

Очите на Шеймъс станаха сурови.

— И раждането ѝ беше тайно. Само малцина знаехме и се бяхме заклели на баща ти да мълчим. Майка ти беше изолирана, още щом зачена.

— Но защо? — попита Уинтърс отново.

Старецът поклати глава.

— Не знам.

— Не знаеш или не искаш да кажеш? — Тя повиши тон и долови горчивината в него. — Шеймъс, заповядвам ти да ми кажеш какво знаеш!

— Не знам нищо, кралице.

Уинтърс се изправи, прилошаваше ѝ от истината.

— Ако си прав, значи не съм твоя кралица.

Тя се измъкна в нощта без повече думи.

Тръгна на север, мина покрай горянските постове и се отправи към гората, почваща след опустошеното поле.

Мястото беше познато. До неотдавна се разхождаше тук с Неб, когато той патрулираше около лагера на гробокопачите. Зачуди се къде ли е сега? Сънищата ѝ бяха пусти без него. Изпълваше ги насилие, кръв и тъмни птици, но нямаше нито една утешителна дума. Тя се бе вкопчила в спомена за Неб и копнееше да се разхождат заедно. Да ѝ каже, че всичко ще е наред и че ще открие дома, ала вече не беше толкова сигурна.

Сънищата ѝ липсваха. Но не тези, които сънуваше в последно време.

В това бъдеще светлината поглъщаше Книгата на сънуващите крале. А песента — от арфата на лудия Терциус — водеше любимия ѝ още по-навътре в пустошта. Тайната ѝ сестра — възкръснала и носеща същото име — строеше светилища на отдавна мъртвите крале магове, изрязваше техния знак по гърдите на народа си и открито ги вричаше във вярност на Пурпурната императрица, за чието идване говореха непрекъснато.

Блатните бяха изчезнали. На тяхно място се бяха завърнали избраните. Нея също я нямаше, друга Уинтерия щеше да се изкатери на планината и да се провъзгласи за кралица и вречен слуга на дома И'Зир.

До този ден никога не се бе чувствала като сирак, защото имаше народа си. Въпреки внезапното попадане на блатните под тази ерес, докато не видя сестра си и не разпозна собствените си очи, уши, уста и нос в по-голямата Уинтерия, не повярва напълно, че ги е загубила.

Но това бе факт. Освен загубата на името, народа, съня и обичта, Уинтърс бе загубила и вярата си. Усещаше празнота от липсата ѝ и се чудеше как е изчезнала толкова бързо. И се питаше как и дали някога ще си я върне. Започваше да се съмнява.

Ала както бе загубила Ханрик, а преди него баща си и майка си, щеше да прегърне и тази болка и да я затвори в себе си.

Слънцето започна да се показва и тя се обърна на изток да го посрещне. Знаеше какво трябва да направи. Прибра се тихо в лагера, взе малкото вързопче и се върна обратно.

Тръгна нагоре по реката, докато не се отдалечи достатъчно, и се съблече внимателно. Усети студения вятър по кожата си и потръпна.

Влезе във водата, тракайки със зъби, и започна да търка калта и пепелта. Разплете плитките си и пусна клончетата и другите украшения надолу по течението. След това започна да се търка със силния сапун, докато студът не я принуди да излезе навън. Изсуши се с грубата памучна кърпа, която бе взела от горянските припаси, и облече шарена рокля и ботуши.

Закопча кожената куртка, за да се предпази от студа, и се върна в лагера.

Утре щеше да потегли с Линей, Джин Ли Там и Иаков. Щеше да помага за настаняването на бежанците в Деветте гори. Джин Ли Там ѝ бе предложила тази работа, докато реши какво да прави.

Искаше ѝ се да изпитва вълнение, но любопитството се оказа най-силната ѝ емоция. Умът ѝ се въртеше над кризата във вярата като език над липсващ зъб. Търсеше значения и сортиреше фактите от цялата плетеница. Сънищата бяха истински. Пророчествата също. Но всичко се бе променило. Искаше да знае защо и в какво би трябвало да вярва сега. Дори не можеше да намери страст, за да бъде разгневена или сломена.

Уинтърс знаеше, че ще може да понесе тази загуба и да извлече полза от нея. Може би щеше да открие нещо по-добро от вярата, която бе загубила.

„Може би ми е писано да стана горянска булка? Може домът да не е бил никак далече?“ Дали щеше да е толкова лошо? Беше ли грешно да мечтае за такова нещо? Да се надява, че един ден ще има дете, което да се смее и да изпуска мехурчета, докато спи.

Със сини пронизващи очи като лятното небе над Драконовия гръбнак.

„Като очите на Неб.“

Уинтърс въздъхна, върна се в шатрата и задряма леко. Носът ѝ потръпваше от миризмата на сапун по кожата и косата ѝ. Започна да

сънува белокосото момче, макар него да го нямаше и това да бе само спомен. Прегръщаше я до огъня и ѝ казваше, че всичко ще се оправи, като му дойде времето.

Отгоре синьо-зелената луна ги приспиваше с песен.

ПЕТРОНУС

Петронус тръгна рано, докато небето беше тъмно, а луната и звездите бяха скрити от тънкия воал на облаците. Когато спря на хълма и погледна към покритите със сняг руини на Уиндвир, червеното слънце едва се показваше над Стената на пазителя. Пътуваше само с кон и раница, носещи знака на Деветте гори.

Предния ден следобед се срещна за кратко с Рудолфо, но горянският крал очевидно бе разкъсван между множеството предизвикателства. Поговориха набързо насаме. Рудолфо му предложи да го скрие в горите, но Петронус поклати глава и го помоли за необходимата подкрепа, за да напусне бързо Познатите земи. Горянският крал беше принуден, макар и неохотно, да повика интенданта и да напише кредитни писма.

Рудолфо се стараеше всячески да не гледа в назъбения белег. Но накрая не издържа и се вторачи с почуда. Петронус се намръщи при този спомен.

Докато седеше на коня си и гледаше към Уиндвир и лагерите наоколо, осъзна нещо. „Може никога повече да не видя това място.“ Изпитваше и тъга, и облекчение. Това беше първото му завръщане след копаенето на гробовете. Покритите със сняг руини и могили, в които бяха погребали почернелите кости, бяха студено острие, което режеше надълбоко.

Северно от лагера, точно до реката, видя някаква фигура. От това разстояние не можеше да каже кой е, но приличаше на жена. Тя махна дрехите си, потопи се в ледената вода и започна да се търка трескаво.

Петронус вдигна ръка към гърдите си несъзнателно и докосна белега. „Искам и аз да мога да го отмия.“

Но не можеше. Сега носеше знака. Да му напомня заедно с назъбения белег на гърлото, че животът му е бил отнет и върнат в потужка отплата, отколкото бе предполагал някога. Автограф на нечие мрачно дело. Жив пример за могъществото на кралете магове.

Сега заминаваше само с белезите и малко дрехи. Спомни си друг ден, в който също се бе измъкнал сам. Когато уби Сетберт и видя

доказателствата на Влад Ли Там, той напусна седмото горско имение и се върна в колибата си в залива Калдус, за да започне да събира информация.

А сега тръгваше, без да го очаква работа, което може и да не беше зле. Преди Уиндвир да бъде унищожен, бе живял кротко в продължение на трийсет години. Времето му минаваше в дърпане на мрежи и в добросърдечната компания на местните жители, които пазеха тайната му и го бяха приели обратно.

Може би отново щеше да живее спокойно? Надяваше се. Но умът му продължаваше да се пита. Защо бе възкресен? Какво беше значението на наследника на Рудолфо? Коя беше тази Пурпурна императрица и дали тя бе външната заплаха, за която бе убеден, че съществува? Изглеждаше доста вероятно.

Преди да му приложи кръвната си магия, кралицата на избраните беше добавила от собствената му кръв, така му каза Рудолфо. Беше проучил малкото данни за кръвните магии, с които разполагаха. Имаше причини тези заклинания, спазарени в Долните земи с духовете на отдавна мъртвите богове, да са забранени. Те бяха песни, които се създаваха с чужда кръв.

През годините беше виждал документи — дори части от заклинания, — но никога не бе чувал за кръвна магия, която може да възкресява мъртвите.

Петронус разтърси глава и видя, че момичето се облича бързо на брега. Завъртя коня си на изток и я остави на мира.

Щеше да язди бавно към Портата на пазителя, а когато стигнеше там, щеше да покаже разрешителното на горянските съгледвачи. След това щеше да продължи сам и да си създаде какъвто дом успее.

Група конници се измъкна от вечнозелената гора и Петронус разпозна сивото знаме, което не очакваше да види.

Ездачите приближиха, начело беше Гримлис. Зад него яздеха петима мъже, които познаваше, и трима нови, в запазени униформи на Сивата гвардия на П'Андро Уим. Сребърните копчета на куртките им отразяваха червеното сутрешно слънце, а внезапният вятър развяваше герба на Уиндвир на знамето.

— Отче — поздрави го Гримлис, когато се приближиха.

Петронус въздъхна.

— Мисля, че ти наредих да служиш на Рудолфо в Деветте гори?

Гримлис се усмихна.

— Така е, отче.

Петронус погледна мъжете. Новобранците бяха млади и приличаха на жители на делтата.

— Несъмнено си чул за сегашното ми положение.

Гримлис кимна.

— Да. Добре дошъл отново!

Да. Беше платил за престъпленията с живота си и той му бе върнат. Бяха превърнали възкресението в спектакъл, част от история, която щеше да се разказва от град на град с приглушени гласове и да придава достоверност на евангелието на И'Зир. Освен това подозираше, че са го възкресили, за да извият ръцете на Джин Ли Там, и това го плашеше по-дълбоко дори от завръщането му от смъртта. Уверила се в мощта на кръвните магии на И'Зир при възкресението му, тя бе помолила древния враг да спаси детето и желанието ѝ бе изпълнено.

Петронус се боеше, че това е началото на по-голям мрак за земята, в която бе роден и бе прекарал първия си живот.

Но обстоятелствата го принуждаваха да се оттегли и да действа тихо, извън сцената, далеч от северните очи. Осъзна, че Гримлис говори, и върна вниманието си към стария капитан.

— Съжалявам. Нещо се отплеснах.

— Разбираемо — кимна Гримлис. — Казвах, че има и други, които ще ни чакат при Портата на пазителя.

Петронус сбърчи вежди.

— Други?

— Андрофрансини, които вече не са желани тук. Избиха малцината, останали в летния дворец. Керваните, пътуващи към горите, също са нападани, а андрофрансините убивани и оставяни на гарваните. Не закачат само Деветте гори, но вярваме, че е въпрос на време това да се промени. А сега горяните имат дълг към блатните еретици. — Гримлис се размърда на седлото. — Разтръбих за нашето изгнание. Ще изчакаме една седмица при Портата на пазителя да се съберат останалите.

Преди Петронус щеше да се ядоса заради неподчинението и действията на капитана. Но събитията от последните седмици показваха, че животът е неравноделна песен, която следваше

мелодията, без да се съобразява с ритъма на историята и традицията. Песнопение, на което човек танцуваше както може. Щеше да се довери на преценката на Гримлис и нямаше да се изолира от тези, които избираха изгнание с падналия си водач вместо да живеят скрити в земя, обърнала се напълно срещу тях за толкова кратко време. Ако се изключеше милостта на Рудолфо, виждаше, че идва ден, в който в Познатите земи нямаше да търпят повече андрофрансините. Опасяваше се, че фигурите на дъската са подредени така, че и'зиритският култ не само щеше да оцелее, а дори да просперира в богатата почва, подготвена от падането на Уиндвир.

Той кимна на Гримлис.

— Значи ще ги чакаме там. — Сетне се обърна към останалите. — Ще си изградим дом в Изпепелената пустош и ще се превърнем в очи и уши на Рудолфо.

„И ще намерим начин да подкопаем тези оплетени и кървави корени, които заплашват да задушат светлината ни!“

Петронус докосна за миг гърлото и белега на гърдите си. След това подсвирна на коня си и потегли на изток, без да се обръща, под червения юмрук на изгряващото слънце.

26.

НЕБ

Неб остави ветровете на Изпепелената пустош да се вихрят над него и обърна другото си ухо към металната врата.

Ренард хъркаше леко, изтощен от тежката езда. Неб не беше уморен. Песнопението не му позволяваше да заспи. Лежеше в тази поза цял ден и цяла нощ, слушаше и опитваше да разгадае кодовете.

Мелодията беше неравноделна и ръцете по струните на арфата се движеха с изящна прецизност. Разливаше се без различимо начало и край, но Неб знаеше, че такива съществуват.

Когато луната се издигна и песента се засили, той откри, че в нотите и ритъма се скрити числа, съответстващи на циферблатите и ръчките по ключалките на Руфело.

Още не можеше да си обясни как е възможно това. През деня Ренард се бе присъединил на земята до него, но не чуваше нищо, нито една нота.

Така че Неб продължи делото си и остави пустинника да почива. Скоро горянските съгледвачи щяха да минат оттук на път за Санкторум лукс и той не искаше да го заварят. Смяташе дотогава да е открил източника на съня. Планираше да отидат на север, при хората на Ренард, за да може водачът да се излекува. А през това време Неб щеше да открие съня, за който говореха металните хора.

Въздъхна и притисна още по-здраво ухо към желязото. Числата не се откриваха лесно, но си бяха там. Вече бе успял да се справи с четири от шестте ключалки. Пръстите му напипаха петата и я отвориха. Чу тракането на механизмите, отместващи резето под металния капак.

Спря и си спомни думите на мехослугата. „Последният код е първият ден от пристигането на Водача.“

Него го знаеше и без да слуша песента, но го бе запазил за края. Понякога ключалките на Руфело трябваше да се отварят подред.

Прехапа долната си устна и изчисли рождената си дата според уимския календар, след което я въведе в последния циферблат. Когато

свърши, не чу нищо, нито тракане на механизми, нито изщракването на резето. Той сбърчи вежди и се превъртя по гръб.

Беше загубил представа за времето. Последният път, когато се огледа, още бе ден. Сега нощта бе настъпила, ала небето беше ясно. Звездите пулсираха над него и хвърляха призрачна светлина над околните планини.

Не се получи. Но защо?

Опита отново, ала със същия резултат.

Луната се издигна и песента се извиси в кресчендо. Неб се зачуди на размера на светилото. Ако се съсредоточеше, можеше да види къде свършва земята и къде почва морето. Виждаше изградената от хора кула на лунния маг, опустошена и изоставена на празния отровен свят. Напомняне за древната война, убила последните Млади богове, които се бяха скрили уплашени на синьо-зелената скала.

Неб се сепна. Разбира се.

Преизчисли рождения си ден, но не по уимския, а по древния календар, който бе излязъл от употреба. Календар, който използваше други понятия за време, различни от тези на П'Андро Уим и последователите му, събиращи и пазещи светлината заедно със сираците на опустошения свят.

Щом въведе датата по календара на кралете магове, чу мърдането на механизма и освобождаването на последното резе.

Неб се превъртя и клекна, вторачен в отключения люк. Хвана ръба с пръсти и вдигна с всичка сила. Капакът изскърца леко и се отвори на добре смазаните панти. Погледна към Ренард, но реши да не го буди.

„Това място е направено за мен!“ Знаеше, че е така. Както и че баща му е замесен. Скоро щеше да разбере доколко Хебда е бил наясно и се е подготвял за този ден.

В каменната шахта бе монтирана желязна стълба. Неб започна да се спуска под синьо-зелената светлина на луната. Слизаше, докато мракът не го погълна, но не изпита страх. Песента го обгръщаше и той знаеше какво го очаква долу.

Неб не беше сигурен колко време измина, преди да стъпи на пода. Вдигна поглед и видя, че луната се е показала през отвора на шахтата.

Беше твърде тъмно да види малката кутия с очи, но ушите му знаеха къде е и той тръгна към нея.

Отвори я и пръстите му вдигнаха внимателно хладния, гладък метален предмет. Насочи го към бледата светлина от шахтата. Песента се засили и Неб чу квакане на жаби и далечно ромолене на поток.

Пръстите му усещаха линии на континенти и планини по предмета с формата на полумесец. Вдигна го към ухото си и се зарадва колко добре му пасна.

„Тя настоява за отговор.“

Неб пхна полумесеца в джоба си и се закатери към лунната светлина. Когато излезе на повърхността, върна капака на мястото му и го заключи. След това се излегна на хладния метал и извади предмета от джоба си.

Знаеше какво ще види, макар да нямаше представа как. Насочи го срещу луната и сравни грубоватата карта по повърхността му със синьо-зеленото кълбо, което висеше в нощното небе.

Пасваха си. Това беше луната.

Звездите и месечината се отразяваха по сребристата повърхност. Беше виждал такъв метал и преди. Същата древна стомана като на брадвата на Уинтърс. Постави сребърния полумесец между рамото и главата си, така че ухото му да е притиснато към него.

„Това е източникът на съня.“ Съдбата на Неб бе скрита в това „Песнопение за падналата луна“ и той я приветстваше.

Явно задряма, защото започна да сънува. Но това бе един от миналите му сънища, а не този, за който копнееха мехослугите. Този път бе по-ясен и по-подробен отпреди.

Помнеше го добре — и нямаше нищо против да се повтори. Двамата с Уинтърс бяха голи и оплетени един в друг. Малко по-възрастни. Чаршафите бяха мокри от потта им, а крайниците и клепачите му бяха натежали от умора и изразходвана страст. Лежаха под копринен навес в тропическа гора до морето. Над тях звездното небе бе изпълнено от синьо-кафяв свят. В сравнение с него нормалната луна изглеждаше смешно малка.

— Това е нашият дом — прошепна тя в ухото му и погали корема си, издут от растящия в него живот.

Беше добър сън и звучеше истински.

Неб се разбуди за миг и се зачуди дали някои сънища са обещания — отметки в бъдещето, така че съдбата да намира към тях, ако човек слуша песнопението им в най-мрачните нощи и танцува под призива на лунна светлина.

„Призван съм да открия този дом, песента ще ме води.“

Песнопението продължи и Неб се уви в съдбата като в топло одеяло, надявайки се, че сънищата могат да се сбъдват.

ДЖИН ЛИ ТАМ

Джин Ли Там стоеше в подножието на подвижния мост и чакаше. Получи бележката от баща си и цял ден се чудеше какво да прави. Накрая реши да го види за последно, преди да отплава с неомагьосания кораб на Мерикю към железните си съдове и търсенето на отговори и отмъщение.

Първият помощник-капитан отиде да го повика, а екипажът се готвеше за отплаване. Джин се обърна към огньовете на горяния лагер. Останалите бяха заминали. Ентролузианците си тръгнаха последни, без да знаят, че са оставили един от хората си тук. Най-способният генерал на Сетберт, Лисиас, бе помолил за убежище и съпругът ѝ се съгласи, щом научи, че той е баща на дойката им. Рудолфо възнамеряваше да му намери подходяща работа.

Пилосците и тюрамците бяха заминали преди другите. Рудолфо се бе постарал максимално да възстанови мира с тях, но не постигна успех. Джин знаеше, че ще се случи така. Беше видяла гнева по лицето на Мейров и отровните стрели от очите ѝ, когато Иаков бе излекуван и върнат на майка си.

Чу стъпките на Влад и вдигна поглед. Баща ѝ вървеше бавно, раменете му бяха увиснали. В ръцете си държеше пакет с документи.

— Не мислех, че ще дойдеш, но съм радостен, че го стори.

Тя кимна.

— Получих бележката ти.

Той се приближи и ѝ подаде свитъците.

— Това е всичко, което сестра ти измисли, за да помогне на Иаков. — Джин взе наръча и огледа изписаните страници. — Знам, че вече не е от значение, но тя прекара последните си мигове в търсене на лекарство, затова реших, че трябва да ти ги дам.

Джин Ли Там примигна. „В търсене на лекарство ли?“

— Татко, но аз получих бележката ѝ! Писа ми, че няма лек!

— С птица ли?

Тя кимна и Влад поклати глава.

— Птиците са ненадеждни, дъще. Не може да им се вярва. — Откъм кораба се чу изсвирването за готовност и той погледна през рамо. — Казах каквото знам на Рудолфо. Съобщенията ни са компрометирани с фалшификати и отклоняване на птиците. Съпругът ти ще накара мехослугите да разработят нови кодове.

Джин кимна.

— Това е благоразумно.

Първият помощник се появи.

— Лорд Там, готови сме за отплаване.

Баща ѝ кимна.

— Радвам се, че дойде.

Двамата се прегърнаха и Влад се върна по мостчето. Джин си тръгна, преди да вдигнат котва.

Докато се връщаше към лагера, тя размишляваше.

„Бележката е била капан.“ Тази мисъл я удари като юмрук. Беше я получила в онази сутрин. Държеше я в джоба си, когато Рия прекъсна съвета им. Бе стъпила в капана, бе задействала примката.

„Няма лек!“ Но когато видя лекарството пред очите си — как Петронус се вдигна от мъртвите — и чу думите на кралицата на избраните, трябваше да действа. Фалшивата бележка от сестра ѝ беше примамката, подмами я към решение, което бе съвсем лесно.

„Помоли ме да го спася и ще го сторя.“

И бе коленичила в краката на дявола, напои ги със сълзите си, молейки за живота на сина си.

Когато стигна до палатката, не разпозна момичето с памучна рокля, което чакаше там. Само странната, непривична поза го издаде.

— Уинтърс?

Момичето се усмихна и Джин Ли Там се смая от промяната. Мислеше да попита, но реши да не го прави. Имаше по-належаща работа. Трябваше да види сина си. Уинтърс направи реверанс.

— Лейди Там.

Джин се огледа с бързо нарастващо безпокойство.

— Къде са Линей и Иаков?

Уинтърс примигна.

— С бащите си. Линей говори с генерал Лисиас. Рудолфо взе Иаков на обиколката на периметъра.

Джин Ли Там изпусна затаения дъх и си наложи да се успокои. Защо се бе паникьосала? Защо изпитваше такава голяма нужда от сина си в този момент? Остави въпросите за по-нататък и погледна Уинтърс.

— Ако Рудолфо се върне преди мен, кажи му, че го търся.

Момичето кимна и Джин Ли Там излезе в нощта.

Около лагерните огньове започваха песни. Тя тръгна на север. Рудолфо щеше да върви от юг на запад, после на север и изток — възнамеряваше да го пресрещне.

Докато крачеше, се замисли за силната си потребност от сина си и внезапната паника. Вероятно имаше оправдание след продължителната болест и скорошното нахлуване на кръвните съгледвачи. Нормално беше да се страхува за него след всички заплахи.

Но защо имаше толкова силна нужда да го прегърне точно тази нощ?

Бързо намери отговора. Защото знаеше, че миризмата, видът му, мекотата на кожата му в ръцете ѝ щяха да ѝ напомнят, че е избрала единственото добро и разумно решение. Че малкият живот, който бяха създали с Рудолфо, си струва всеки дълг, дори към тези, избили семейството ѝ, предизвикали унищожението на Уиндвир и сеещи хаос и насилие сред Познатите земи.

Но това бе нещо повече от напомняне, че е направила добър избор и е поела по верния път. Показваше ѝ, че в това опустошено място все още съществува добро и че дори в най-големия мрак може да има проблясъци на изтерзана светлина и неразрушима надежда.

Като светлината в очите на съпруга, завръщащ се от морето. И надеждата в усмивката на бебе, спящо в майчина прегръдка.

Джин Ли Там се движеше бавно през заснеженото поле, оцветено в синьо и зелено. Стигна до войниците по периметъра и им заговори окуражително.

Спираше тук-там и питаше хората дали са готови утре да се завърнат при самотните си жени в домашното огнище. Те се кланяха и ѝ отдаваха почит, а щом отминеше, продължаваха да шепнат уважително.

Джин оставяше гласовете им назад и вървеше през снега, търсеше огряната от луната фигура на нейния горянски крал и се слушваше за смеха на Иаков.

РУДОЛФО

Рудолфо спря обиколката и се заслуша в лагерните песни. Погледна към лицето на сина си и отвърна на усмивката му. Беше странен момент — баща и син обхождаха постовете. Спомни си за подобни разходки с баща си, макар тогава да бе достатъчно голям и да не бе необходимо да бъде носен. Изви глава и заслуша песента, довявана от вятъра. Стара горянска мелодия за годината на падналата луна, макар и по-бавна от версията, която пееше майка му.

„Колко ли време мина оттогава?“ Не можа да си спомни и изпита болка, когато не успя да си представи лицето ѝ. Но помнеше стиховете. Бяха за намерена любов, макар и чрез жертва, за сделка в подземията на света и за духовете на Призрачното море. Песен за сълзи и раздяла, отчаяна надежда и погрешни вярвания. За любовта между плачещия цар и дъщерята на лунния маг.

Иаков се засмя и Рудолфо го последва.

— Значи харесваш музика? Също като баба си.

Продължи да крачи, но заряза пътеката и започна да пробива нова пъртина в снега. Отново погледна сина си.

— Чаках появата ти дълго време! Радвам се, че дойде!

„Толкова неочаквано.“ Наследник на горянския трон сред реки от кръв и в сянката на опустошението. И наследник на светлината. Рудолфо знаеше, че строи Великата библиотека като завет към сина си.

Замисли се за завета на собствения му баща и пред очите му премина тъмен облак. Миналата година бе затворил площада на изкупленията и бе разпуснал мъчителите. По него време му се бе сторило достатъчно. Сега, след като бе видял гробовете на семейство Ли Там, опетнените маси за мъчения, топлите тръби в Кръвния храм, знаеше, че трябва да премахне и последните остатъци от мрачните дела на предците му.

Особено след като децата щяха да живеят при него.

По-рано през деня бе изслушал притесненията и молбите на Влад Ли Там. Беше изненадващо лесно и накрая се съгласи да го финансира. Но молбата за децата го бе изненадала.

„Аз събирам сираци.“ Децата, носещи белега на И'Зир, щяха да живеят в Деветте гори и нямаше да е хубаво да има постройките, които да им напомнят за пленничеството. След тази среща извика птичаря и изпрати заповеди до вкъщи. Нямаше да оставят камък върху камък, а ножовете на мъчителите трябваше да бъдат претопени и изковани в предмети, които не носеха вреда.

Камъните от площада на мъченията щяха да отидат в новата библиотека. Може би в крило, което да кръсти на баща си.

Разбира се, имаше и други сираци.

Не можа да познае Уинтърс, когато взе Иаков от нея. Мръсотията бе прикривала хубаво момиче на прага да се превърне в жена. Тя щеше да тръгне с тях и да очаква другия му сирак, Неб, да се завърне от Изпепелената пустош.

Оставаше Исаак. Ако това място нямаше да разбие металното му сърце, Рудолфо щеше да настоява да е до него, за да обсъждат библиотеката и светлината, която спасяваха.

Чу ниско подсвирване зад себе си и го позна. Обърна се и видя приближаващата Джин Ли Там. Вятърът вдигаше финия сняг, който не бе замръзнал още, и го завихряше около краката ѝ.

— Как е той? — попита тя, когато се доближи.

— Мисля, че спи. — Рудолфо подаде сина им и забеляза дълбоката ѝ въздишка, когато го взе.

Внезапно осъзна къде се намират. Затрупаните със сняг могили, гледката към хълмовете на изток и юг. Направи няколко крачки напред и застана на ръба на кратера, заслушан в шепнещите призраци.

Джин Ли Там застана до него и се огледа.

— Тук беше Великата библиотека.

Той кимна.

— На това място открихме Исаак. — Замълча заради следващия, по-болезнен спомен. — Тук донесох Грегорию в нощта, в която загина.

Помнеше какво казват франсините за загубите, които са свързани, и знаеше, че са прави. Можеше да сложи пръст на нишката от загубата на Ханрик и да я проследи до Грегорию. Оттам назад, към разрушаването на Уиндвир — неизмерима бездна от мъка, после към майка му и баща му, към по-големия близък, който щеше да наследи Деветте гори, ако някой не бе преместил тази река.

„Можех да убия виновника, а вместо това го спасих.“

Това не го измъчваше вече. Беше верният път и не го поставяше под въпрос. Колкото и да бе страдал от болката, знаеше, че действията на тъста му са донесли колкото смърт, толкова и живот.

В сянката на опустошението бе открил великолепна жена, а по средата на пътя се бе сдобил със син, когото можеше да възпита като силен и справедлив крал.

Забеляза ножовете, които носеше Джин. Засмя се и погали едната дръжка с палец.

— Виждам, че си ги намерила.

Тя погледна надолу и се изчерви.

— Да. Бяха в бюрото ти. Аз... допадна ми как ги усещам в ръцете си.

Рудолфо се усмихна.

— Бяха на майка ми. Баща ми ги е поръчал като сватбен дар. Смятах да накарам да ги почистят и наострят, преди да ти ги дам.

— Ножове като брачен дар? — учуди се тя.

Рудолфо сви рамене.

— Ами нищо им няма.

Джин се засмя и се наведе към него. Той я прегърна.

— Сещам се и за по-добри дарове. Но ножовете наистина са хубави.

Замълчаха и загледаха нощта. Сутринта щяха да вдигнат лагера и да потеглят към дома, за да изпреварят последните снегове. Рудолфо знаеше, че го очаква бюро, затрупано с документи. Трябваше да настанява бежанци. С приближаването на пролетта строежът на библиотеката щеше да се възобнови. Слънцето щеше да грее по цял ден и щяха да разпънат наново шатрата на книговеците. Мехослугите щяха да бъдат книга след книга, като река, заплашваща да прелее. Отгоре на всичко от северозапад се надигаше заплаха с идването на избраните и мрачното евангелие, което проповядваха. Плюс това надушваше неприятности с Пилос и Тюрал на юг.

„И каква е тази Пурпурна императрица?“

Имаше достатъчно работа, че да прекарва по цели нощи, лутайки се в уимския лабиринт от хартия. Постепенно щеше да привикне отново с бюрото и стола, вместо с кораби и коне. И с топлото споделено ложе, вместо тясната койка.

Освен работата, трябваше да планира горянска сватба и да обиколи Деветте горски дома, за да могат жителите да се запознаят със следващия си крал.

Щеше да продължи да живее въпреки мъртвите, които бе погребал. Щеше да обича съпругата и детето си и да се посвети на светлината, която бе събрал в мрачните времена.

Животът се надига дори сред опустошенията.

Песента от по-рано се върна неканена и той запя. Джин Ли Там го изгледа с широко отворени очи. Не можеше да я вини. За последно бе пял по време на пиршеството за първородния си син, докато тя лежеше и раждаше. А преди това? Беше толкова отдавна, че не можеше да си спомни.

Но сега пееше и звукът отекваше в нощта.

В далечината виеше вълк.

А над тях пълната луна гледаше и ги обливаше с водниста светлина.

ПОСТЛЮДИЯ

Наблюдателят свали писалката си, остави недовършеното евангелие и отиде до изхода на пещерата.

Слънчевата светлина го зовеше и той извади дълга сребърна флейта от гънките на робата си.

Вдигна я към уста, нагласи пръстите и свирна, за да повика родствения гарван, така както викаше толкова много други птици.

Изчака тъмния пратеник да се приземи тежко на скалата и го огледа. В този имаше още доста живот и Наблюдателят остана доволен.

— Занеси съобщение вкъщи — каза той и изчака птицата да извие глава и да отвори клюн, за да приеме думите.

— Последният син е в изгнание — пощаден, за да се изпълнят писанията, — а лекуването на родството на потомците на Фредерико приключи. Обещаното дете си получи четирийсетте години, а Великата майка ти е задължена. Тайната вяра се проповядва открито, а избраните се надигат, за да си върнат заслужения дом.

Наблюдателят направи пауза.

— Времето е от жизнена важност — добави накрая той. — Започва епохата на Пурпурната императрица.

Поднесе флейтата до устните си и свирна, този път по-леко. Родственият гарван разпери големите си крила и се понесе на юг.

Наблюдателят го изчака да се превърне в точица на хоризонта и се върна в пещерата. Щеше да довърши това евангелие и може би щеше да се разходи в гората, до светилището на избраните, за да ги послуша как пеят химни.

С тракане и скърцане древният мехослуга се върна към сенките и чакащата го писалка.

Издание:

Автор: Кен Сколс

Заглавие: Песнопение

Преводач: Красимир Вълков

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-373-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3553>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.